

OTRDIENA, 2009. GADA 15. DECEMBRIS

SĒDI VADA: J. BUZEK

Priekšsēdētājs

1. Sēdes atklāšana

(Sēdi atklāja plkst. 9.05)

2. Priekšsēdētāja paziņojums

Priekšsēdētājs. – Vispirms es vēlos nolasīt būtisku informāciju. 2. decembrī es saņēmu Komisijas paziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei par Lisabonas līguma stāšanās spēkā ietekmi uz pašreizējām starpiestāžu lēmumu pieņemšanas procedūrām. Pamatojoties uz šo paziņojumu, Parlaments kā iestāde pieņem, ka visi paziņojumā minētie priekšlikumi, attiecībā uz kuriem Lisabonas līgums piešķir tam kompetenci, ir atkārtoti iesniegti Parlamentam. Parlaments ir ņēmis vērā arī to, ka saskaņā ar paziņojumu Eiropas Komisija ir atsaukusi vairākus priekšlikumus.

Attiecībā uz likumdošanas iniciatīvām, kuru iesniegšanas termiņš bija 2009. gada 1. decembris — diena, kad stājās spēkā Lisabonas līgums —, Komisijas priekšsēdētājs aicināja parlamentārās komitejas, kurām saskaņā ar sesijas protokoliem jau ir iesniegti priekšlikumi pašreizējā likumdošanas termiņā, pārbaudīt Komisijas ierosināto tiesisko pamatu un procedūras izmaiņas, kā arī citas izmaiņas, kas jāveic, pamatojoties uz Lisabonas līguma noteikumiem, un izlemt, vai tās plāno atzīt saskaņā ar konsultāciju procedūru pieņemtās nostājas par pieņemtām parastās likumdošanas procedūras pirmajā lasījumā vai sniegt apstiprinājumus.

Jāsaprot, ka Parlaments katrā ziņā patur tiesības pieprasīt Komisijai iesniegt jaunu priekšlikumu. Attiecībā uz priekšlikumiem, par kuriem nav notikušas apspriedes ar Parlamentu pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā, Komisijai jāiesniedz jauni priekšlikumi saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru vai citu atbilstīgu procedūru.

Tas ir paziņojums par mūsu likumdošanas darbībām tuvākajā nākotnē — paziņojums, kas attiecas uz Eiropas Komisijas un Eiropas Parlamenta savstarpējo sadarbību likumdošanas procesā. Kā jau jūs zināt, mēs pašlaik atrodamies pārejas periodā — mēs pārejam no Nicas līguma uz Lisabonas līgumu, un tajā pašā laikā ir sācies jauns Parlamenta pilnvaru termiņš. Jaunais Komisijas sastāvs joprojām nav apstiprināts. Visi šie apstākļi lielā mērā sarežģī Komisijas un Parlamenta sadarbību, kas jāveic saskaņā ar tiesību aktiem, un tieši tāpēc tiek sniegts šāds paziņojums.

3. Saistībā ar Parlamenta nostājām un rezolūcijām veiktie pasākumi (sk. protokolu)

4. Mutiskie jautājumi (iesniegšana) (sk. protokolu)

5. Dokumentu iesniegšana (sk. protokolu)

6. Debates par cilvēktiesību, demokrātijas un tiesiskuma principu pārkāpumiem (paziņošana par iesniegtajiem rezolūcijas priekšlikumiem) (sk. protokolu)

7. Eiropas Savienības 2010. finanšu gada vispārējā budžeta projekts ar Padomes grozījumiem (visas iedaļas) - Eiropas Savienības 2009. finanšu gada budžeta grozījuma Nr. 10/2009 projekts, III iedaļa — Komisija - Elastības instrumenta izmantošana: projekti enerģētikas jomā - 2007.–2013. gada finanšu shēma: Eiropas ekonomikas atveseļošanas plāns, otrā pārskatīšana (grozījums 2006. gada 17. maija iestāžu nolīgumā par budžeta disciplīnu un pareizu finanšu pārvaldību) (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir kopīgas debates par šādiem ziņojumiem:

- Budžeta komitejas vārdā sagatavotais L. Surján un V. Maňkathe ziņojums (A7-0083/2009) par Padomes grozīto Eiropas Savienības 2010. finanšu gada vispārējā budžeta projektu (visas iedaļas) (11902/2009 - C7-0127/2009 - 2009/2002(BUD)) un grozījumu vēstulēm Nr. 1/2010 (SEC(2009)1133 - 14272/2009 - C7 - 0215/2009), Nr. 2/2010 (SEC(2009)1462 - 16328/2009 - C7-0292/2009) un Nr. 3/2010 (SEC(2009)1635 - 16731/2009 - C7-0304/2009) attiecībā uz Eiropas Savienības 2010. finanšu gada vispārējā budžeta projektu;

- Budžeta komitejas vārdā sagatavotais J. Haug ziņojums (A7-0081/2009) par Eiropas Savienības 2009. finanšu gada budžeta grozījuma Nr. 10/2009 projektu, III iedaļa — Komisija (16327/2009 - C7-0288/2009 - 2009/2185(BUD));

- Budžeta komitejas vārdā sagatavotais R. Bøge ziņojums (A7-0080/2009) par priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes lēmumam par elastības instrumenta izmantošanu saskaņā ar 27. punktu Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas 2006. gada 17. maija Iestāžu nolīgumā par budžeta disciplīnu un pareizu finanšu pārvaldību (2009/2207(BUD));

- Budžeta komitejas vārdā sagatavotais R. Bøge ziņojums (A7-0085/2009) par grozīto priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes lēmumam, ar ko groza 2006. gada 17. maija Iestāžu nolīgumu par budžeta disciplīnu un pareizu finanšu pārvaldību attiecībā uz daudzgadu finanšu shēmu: enerģētikas jomas projektu finansēšana Eiropas ekonomikas atveseļošanas plāna kontekstā (COM(2009)0662 - C7-0305/2009 - 2009/2211(ACI)).

László Surján, referents. – (HU) Paldies par iespēju uzstāties, priekšsēdētāja kungs. Ministra kungs, komisāra kungs, dāmas un kungi, sākot šīs debates par budžetu, man jāsaka, ka es vēlos nevis strīdēties, bet gan pateikties. Es vēlos pateikties Padomei un Komisijai par rezultatīvo sadarbību, kas galu galā ļāva mums panākt vienošanos un tagad iesniegt šim Parlamentam zināmā mērā kopīgu priekšlikumu. Taču man jāsaka paldies arī dažādajām grupām Parlamentā, jo, ja šīs grupas nespētu sadarboties un kopā pārstāvēt vērtības, kas ir būtiskas Parlamentam un Eiropas pilsoņiem, budžeta izstrāde nebūtu iespējama.

Pirms gada man uzticēja uzdevumu būt par referentu ziņojumam par 2010. gada budžetu. Mēs nekavējoties sākām formulēt Parlamenta politiskās cerības un darbības virzienus. Šos jautājumus Parlaments izskatīja šā gada pavasarī. Arī attiecībā uz nākotni bija svarīgi, lai tiktu pieņemts lēmums, uz ko var balstīties, jo mēs veicām šo darbu vairākus mēnešus pirms provizorisks budžeta projekta izstrādes. Citiem vārdiem sakot, ES Komisijai bija zināma Parlamenta nostāja, un tā vairāk vai mazāk ņēma to vērā, tostarp arī izstrādājot provizorisko budžeta projektu.

Es domāju, ka mums būtu jānosaka šādi termiņi arī turpmākajos gados. Ko mēs vēlējamies panākt? Mēs zinām, ka Eiropas ekonomikā valda krīze. Mēs uzskatījām un joprojām uzskatām, ka šim budžetam jābūt ļoti nozīmīgam krīzes pārvarēšanā. Mēs apspriedām šo jautājumu ar Padomi, jo vēl viens acīmredzams risinājums krīzes pārvarēšanai ir tēriņu samazināšana Eiropā. Tas nav risinājums, bet pasākums, kas var būt noderīgs šajā situācijā. Ja mēs šeit tērēsim līdzekļus saprātīgi un liksim lielu uzsvaru uz efektīvu resursu izmantošanu, ES budžets var kļūt nevis par nastu, bet gan par daļu no risinājuma krīzes pārvarēšanai. Ņemot to vērā, mēs gribējam veicināt konkurētspēju, šā mērķa sasniegšanai izmantojot pētniecības un attīstības programmas. Mēs gribējam arī veidot pamatu kopējai enerģētikas politikai un attīstīt to.

Šo mērķu sasniegšanai ir piešķirti vairāk nekā 11 miljardi eiro. Mēs gribējam veicināt ekonomiku, galvenokārt izmantojot kohēzijas politiku. Šai iniciatīvai ir paredzēti 36 miljardi eiro. Gada laikā kļuva zināms, ka būtiskas problēmas pastāv, piemēram, piensaimniecības nozarē, kas nebija vispārējās ekonomiskās krīzes sekas. Taču Parlaments uzskatīja, ka lauksaimnieki ir jāatbalsta, un tika izveidots 300 miljonu eiro liels piena fonds, kas, lai gan nav pastāvīgs fonds, tomēr nodrošina finansējuma palielinājumu par 300 miljoniem eiro. Tā kā kopējais pieejamais finansējums ir aptuveni 750 miljoni eiro, piensaimniecības nozarei ir iespējams sniegt lielāku atbalstu. Taču Parlaments arī vēlas uzsvērt, ka papildus šai finansējuma piešķiršanai ir jāveic arī pilnīga piensaimniecības nozares problēmu pārskatīšana un tās pārstrukturizācija.

Tajā pašā laikā mums nācās saskarties ar nepietiekamu rīcības brīvību. Dažām budžeta pozīcijām nav rezervju, un tāpēc daudzgadu finanšu shēmas termiņa vidusposma pārskatīšana ir neizbēgama. Tā ir patiešām būtiska, bet patiešām būtiski ir arī tas, lai dalībvalstis daudz mērķtiecīgāk un saprātīgāk izmantotu tām pieejamos līdzekļus izaugsmes veicināšanai. Tikai tad mēs spēsim skatīties acīs Eiropas pilsoņiem un nodokļu maksātājiem, jo mēs tērējam viņu naudu, cenšoties panākt, lai ES darbība būtu efektīvāka un veiksmīgāka.

Vladimír Maňka, referents. – (SK) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, ministra kungs, dāmas un kungi, šodien man nav jāuztraucas par to, ka es varētu aizmirst pieminēt kādu būtisku sava ziņojuma aspektu. Visi jautājumi, saistībā ar kuriem visu gadu veikts darbs kopā ar kolēģiem un citiem darbiniekiem, jau ir pienācīgi

izskatīti Budžeta komitejā, plenārsēdēs un saskaņošanas procedūras vai dialogu laikā. Kas ir visbūtiskākais, attiecībā uz visiem jautājumiem ir saņemts pietiekams šā Parlamenta atbalsts.

Kad mēs sākam budžeta izstrādes darbu gada sākumā, es gribēju zināt, cik tālu man atļaus iet mani padomdevēji, koordinatori un politiskās grupas, jo man tika teikts, ka es jau tā esmu gājis par tālu. Es saskatīju daudz neizmantoju iespēju un trūkumu, ko es vēlējos novērst. Vairākas iespējas un ieteikumi uzlabojumu veikšanai tika ierosināti daudzo diskusiju laikā ar iestāžu augstākā līmeņa pārstāvjiem, departamentu vadītājiem un citiem darbiniekiem.

Iestāžu darbinieki pēc savas iniciatīvas ir sākuši nākt klajā ar informāciju un ierosinājumiem. Man ir sajūta, ka viņi cer un tic, ka kopā mēs varam atrisināt problēmas. No vienas puses, es biju gandarīts, ka viņi izrādīja man šādu uzticēšanos un iniciatīvu, bet, no otras puses, es būtu vēl vairāk gandarīts, ja viņu tiešie vadītāji uzklautu viņu viedokļus un risinātu problēmas.

Es, neapšaubāmi, uzskatu, ka vairums struktūrvienību veic patiešām augstas kvalitātes un profesionālu darbu, un tāpēc tagad un šeit es vēlos uzsvērt personāla darba nozīmi. Pamatojoties uz dokumentētajiem trūkumiem, mums izdevās īstenot sistemātiskākus pasākumus. Taču nevis referents, bet gan Eiropas Parlamenta ģenerālsekretārs vai attiecīgais Eiropas iestādes augstākā līmeņa pārstāvis var atklāt un risināt šādus jautājumus.

Tāpēc es patiešām atzinīgi vērtēju arbitražas procedūras laikā panākto vienošanos ar Eiropas Parlamenta augstākā līmeņa amatpersonām par organizatoriskās revīzijas veikšanu. Pirmo reizi Eiropas Parlamenta pastāvēšanas laikā nākamajā gadā tiks veikts funkcionāls audits divās no tā būtiskākajām struktūrvienībām — Infrastruktūras un loģistikas ģenerāldirektorātā un Drošības dienestā. Mērķis ir nodrošināt efektīvāku resursu izmantošanu.

Līdz šim Revīzijas palāta bija vienīgā iestāde, kas piekrita tās darba ārējai pārbaudei. Rezultāts bija pozitīvs. Revīzijas palāta ir samazinājusi tās administratīvos izdevumus un panākusi darba ražīguma līmeņa paaugstināšanos.

Es vēlos paust atzinību Zviedrijas prezidentūras augstajai profesionalitātei. Jau aprīlī, pirms stājās spēkā mūsu mandāts, mēs tikāmies ar valdības ministru *Hans Lindblad* un viņa kolēģiem. Mēs ātri vienojāmies par prioritātēm un kopā spējam noteikt racionālus elementus un atskaites punktus.

Mēs šodien plenārsēdēs laikā iesniedzam kopīgo deklarāciju par politiku attiecībā uz ēkām, ar kurām saistītās izmaksas veido būtisku iestāžu administratīvo izmaksu daļu. Es uzskatu, ka kopā mums ir izdevies sākt procesu, kas nodrošinās izmaksu samazinājumu šajā jomā.

Dāmas un kungi, tikai īstenojot kopīgus centienus Eiropas līmenī, mēs spēsim risināt 21. gadsimta lielākās problēmas — klimata pārmaiņu, izejvielu un energoresursu risku un izmaksu, ekonomikas globalizācijas un mūsu drošības apdraudējumu problēmas. Ja Eiropa vēlas atrisināt šīs problēmas, tās rīcībā jābūt efektīviem un smalkiem instrumentiem. Lisabonas līgums mums nodrošinās šādus instrumentus. Laikā pēc Līguma stāšanās spēkā ES būs vajadzīgi atbilstīgi finanšu līdzekļi, lai īstenotu jaunās politikas jomas.

Pat ja šodienas debates par ES 2010. gada budžetu patiešām izrādīsies pēdējās šajā gadā, abu referentu darbs saistībā ar 2010. gada budžetu nebeigsies, bet turpināsies vismaz vēl trīs mēnešus ar Lisabonas līguma īstenošanu saistītu iemeslu dēļ. Es ticu, ka šis darbs ļaus gūt pozitīvus rezultātus.

Jutta Haug, referente. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, Padomes priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, kad mēs pagājušā gada decembrī debatējām par šā gada budžetu, mēs jau zinājām, un es kā ziņojuma par 2009. gada budžetu galvenā referente diskusiju laikā norādīju, ka finanšu tirgus krīzes ietekme un tās sekas reālajā ekonomikā būs jūtamas visās dalībvalstīs. Tieši tas arī ir noticis.

2009. gada aprīlī Parlaments un Padome vienojās par finansējumu Komisijas ierosināto ekonomisko stimulu pirmajai daļai. Lai iegūtu nepieciešamos 2,6 miljardus eiro, mums bija jāveic tā sauktā finanšu shēmas nebūtiskā pārskatīšana. Kā gan citādi mēs būtu varējuši atrast līdzekļus, ņemot vērā mūsu stingros budžeta ierobežojumus? Atlikusi summa 2,4 miljardu eiro apmērā, kas vēl trūkst no kopējās 5 miljardu eiro lielās summas, ir jāatrod šajā rudenī. Tas brīdis ir klāt. Rudens ir pienācis, un, pateicoties tam, ka Parlaments un Padome ir panākuši saprātīgu vienošanos par 2010. gada budžetu, mums ir risinājums. Arī 2009. gada budžetam ir būtiska nozīme šā risinājuma īstenošanā.

2010. gada budžeta papildinājumi un grozījumi paredz samazināt maksājumu apropriācijas par vairāk nekā 3,4 miljardiem eiro. Ņemot to vērā, neizmantojot rezerves dažādās budžeta pozīcijās tiks samazinātas gandrīz par 1,5 miljardiem eiro. Visi šie pasākumi attiecas uz 2009. gada budžetu, kas paredz saistību apropriācijas

133,8 miljardu eiro apmērā un maksājumu apropriācijas 116,1 miljardu eiro apmērā, un tādējādi tie nav īpaši vērienīgi. Novērtējot budžeta pozīcijas, kurām Komisija atrada nepieciešamos līdzekļus, kļūst pilnīgi skaidrs, ka Komisija vienkārši neizturas nopietni pret budžeta lēmējstādes lēmumiem.

Es vēlos atgādināt Parlamentam, ka arī 2008. gadā, pieņemot 2009. gada budžetu, mūsu prioritātes bija Eiropas Savienības konkurētspēja, izaugsme un nodarbinātība. Tieši tāpēc mēs piešķirām vairāk līdzekļu, nekā ierosināja Komisija budžeta pozīcijām, kas bija paredzētas sociālās dimensijas paplašināšanai, izveidojot vairāk un labākas darbavietas un atbalstot mazos un vidējos uzņēmumus. Taču tieši šīs budžeta pozīcijas tiek izmantotas pārvedumiem vai budžeta grozījumiem. Vai būtu pārāk daudz prasīts aicināt Komisiju īstenot Parlamenta un Padomes rezolūcijas un īstenot pasākumus, lai nodrošinātu, ka finansējums sasniedz paredzēto mērķi, nodrošinot pozitīvu ietekmi? Budžeta projekts, ko mums iesniedza Komisija, nav ne precīzi aprēķināts, ne arī rūpīgi izsvērts. 2009. gadā tika veikti vairāk nekā 50 pārvedumi un 10 budžeta papildinājumi un grozījumi. Šādā situācijā nevar runāt par budžeta precizitāti un skaidrību, un tā ir jāuzlabo.

Mūsu kolēģiem specializētajās komitejās ir jāpievērš lielāka uzmanība īstenošanas ziņojumiem finanšu gada laikā, un Komisijai beidzot ir jāattaisno tās kā efektīvas Eiropas administratīvās iestādes joprojām labā reputācija. Es ceru, ka mēs visi strādāsim, lai sasniegtu šo mērķi.

Reimer Böge, referents. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, pēc vienošanās panākšanas par 2010. gada budžetu mēs varam runāt par 141,4 miljardiem eiro saistību apropriācijās un 122,9 miljardiem eiro maksājumu apropriācijās.

Vispirms es vēlos sirsnīgi pateikties abiem referentiem par viņu ieinteresētību, un es vēlos arī teikt, ka viss, ko *Haug* kundze tikko teica par 2009. gada budžetu, ir pilnīga taisnība.

Apskatot šos skaitļus, mēs redzam, ka līdz daudzgadu finanšu shēmā noteiktajiem griestiem maksājumu apropriācijām ir palikuši neizmantoti vēl 11,2 miljardi eiro. Tas nozīmē, ka vajadzības gadījumā un īstenojot politisko gribu daudzgadu finanšu shēma nodrošina mums zināmu rezervi saskaņotajās robežās.

Pēdējos gados mēs vairākkārt esam atraduši risinājumus, lai īstenotu nepieciešamās izmaiņas ekonomiskajā un politiskajā vidē, izmantojot līdzekļu pārdali, atkārtotu rezervju samazināšanu un vairākkārtēju pārskatīšanu. Šie instrumenti ir pieejami, bet, ņemot vērā 2010. gadā paveikto, šie instrumenti noteikti tuvojas to izmantošanas iespēju robežai. Tas attiecas arī uz 2. budžeta pozīciju, kurā pēc 2010. gada un ņemot vērā iespējamās ierobežojumus iespēju būs daudz mazāk, un patiesībā tās nevajadzētu izmantot vispār.

Patlaban mēs šajās vienošanās esam integrējuši otro finansējuma daļu 2,4 miljardu eiro apmērā, kas paredzēta tā sauktajam „ekonomikas atveseļošanas tiesību aktu kopumam”. Tas bija pareizs lēmums piešķirt otro daļu 2,4 miljardu eiro apmērā 2010. gadā un neatlikt šīs daļas piešķiršanu uz 2011. gadu. Patiešām varētu teikt, ka tas bija nevis ekonomikas atveseļošanas tiesību aktu kopums, bet gan atbilstīgas papildu politiskās prioritātes attiecībā uz enerģētiku un platjoslas interneta nodrošināšanu lauku apvidos.

Elastības instrumenta izmantošana ļāva mums iegūt vēl papildu 120 miljonus eiro projektiem energoapgādes jomā un 75 miljonus eiro *Kozloduy* atomelektrostacijai. Es vēlos norādīt Komisijai, ka šis jautājums tika risināts patiešām savdabīgā veidā, un man tagad ir skaidri jāsaka, ka tas tomēr nav atrisināts. Mēs ceram sagaidīt 300 miljonus eiro. Šajā sakarībā mēs arī sagaidām, ka, veicot termiņa vidusposma pārskatīšanu, jūs paredzēsiet līdzekļus, kas vēl nav atrasti, atomelektrostācijas attīstībai un nepieņemsiat lēmumu finansēt šo pasākumu, samazinot līdzekļus 1B kategorijai. Ir svarīgi, lai tas tiktu pateikts patiešām skaidri.

Turklāt mēs esam pārskatījuši neizmantotos 2009. gada budžeta līdzekļus, lai varētu nodrošināt kopējo summu 1,9 miljardu eiro apmērā enerģētikai un vēl 240 miljonus eiro platjoslas interneta attīstībai, kas paredzēta II kategorijā.

Tagad es vēlos teikt, ka šis lēmums attiecībā uz kopējo summu bija pareizs, bet, neapšaubāmi, mums šodien ir skaidri jāpasaka, ka mūsu nākamais uzdevums ir Lisabonas līgumā paredzētā budžeta īstenošana. Mēs pilnīgi noteikti nevaram gaidīt līdz 2014. gadam, jo tad mums būs citas politikas prioritātes un citi jauni uzdevumi, kas Eiropas Savienībai jārisina, īstenojot globalizācijas procesu.

Rezolūcijā, kas jāiesniedz ceturtdien, skaidri noteikts, ka mēs aicinām jauno Komisiju pēc iespējas drīzāk publicēt ziņojumu par starpiestāžu nolīguma īstenošanu, kā noteikts nolīgumos. Tajā pašā laikā — un es vēlos to īpaši uzsvērt — Komisijai ir jāaņemmas pielāgot, pārskatīt un grozīt pašreizējo daudzgadu finanšu shēmu 2007.–2013. gadam un attiecināt to arī uz laikposmu no 2015. līdz 2016. gadam. Turklāt tai jā sāk īstenot procedūra attiecībā uz nākamā daudzgadu finanšu shēmu, lai organizētu atbilstošas atklātas un publiskas debates par attiecīgo finanšu shēmu.

Tāds ir jaunās Komisijas uzdevums, un mēs, protams, nākamajā ceturksnī izmantosim gan uzklaušanās, gan arī debates, lai aktīvi aicinātu Komisiju un Padomi ņemt vērā šīs politiskās prioritātes. Mūs gaida aizraujošs posms.

Hans Lindblad, Padomes priekšsēdētājs. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, man ir patiešām liels gods šodien būt šeit un piedalīties jūsu debatēs. 2010. gada budžeta procedūra bija patiešām sarežģīta, un es esmu gandarīts par vienošanos, kas tika panākta starp mūsu iestādēm samierināšanas sanāksmes laikā novembra vidū. Šī vienošanās palīdzēs sasniegt divus dažādus, bet vienlīdz būtiskus mērķus.

No vienas puses, tā izveido pamatu 2010. gada budžeta izstrādei, lai nodrošinātu, ka Eiropas Savienības darbība ir pēc iespējas vienmērīgāka un ka politika tiek īstenota atbilstoši mūsu vēlmēm, garantējot kontrolētu maksājumu pieaugumu, it īpaši situācijā, kādā patlaban nonākušas mūsu dalībvalstis. No otras puses, tā cita starpā nodrošina Atveseļošanas plāna otrās daļas pilnīgu finansēšanu. Tas ir būtisks Eiropas Savienības ieguldījums pašreizējā ekonomiskajā un finanšu situācijā.

Es vēlos arī norādīt, ka Padome ir gandarīta par vienošanos, ko mēs panācām attiecībā uz kopējo ārpolitiku un drošības politiku. Pēc manām domām, 2010. gada budžets kopumā ir līdzsvarots kompromiss starp nepieciešamo budžeta disciplīnu un saprātīgu finanšu pārvaldību, no vienas puses, un mūsu pienākumu īstenot mūsu pilsoņu cerības, no otras puses. Budžets ir arī kompromiss starp dažādām politiskajām grupām, dažādajām dalībvalstīm un Padomes un Parlamenta atšķirīgajām interesēm.

Tas nav gluži tāds budžets, kādu sākumā vēlējās redzēt Padome, un arī ne gluži tāds, kādu sākumā vēlējās redzēt Parlaments. Taču es uzskatu, ka tas ir labs kompromiss, kas labākajā iespējamajā veidā līdzsvaro mūsu mērķus un prioritātes. Šajā sakarībā es vēlos paust lepnumu par to, ka mēs, proti, Parlaments un Padome kā budžeta lēmējietāde, ar lielu Komisijas atbalstu spējām uzņemties vadību un atbildību un panākt tādu vispārēju vienošanos, kāda tika noslēgta novembrī. Es domāju, ka tādējādi tiek sniegts atbilstīgs vēstījums attiecībā uz Lisabonas līguma stāšanos spēkā.

To nebūtu iespējams paveikt bez mūsu kopīgiem centieniem, jo visi, kas bija iesaistīti šajā procesā, sniedza savu ieguldījumu. To nebūtu iespējams paveikt arī tad, ja nebūtu lieliskās un konstruktīvās gaisotnes, kas, pēc mūsu domām, bija vērojama visā procesa laikā. Tāpēc es vēlos izmantot šo iespēju, lai pateiktos Budžeta komitejas priekšsēdētājam *Lamassoure* kungam par viņa izturību, atvērtību un prasmi veikt starpnieka uzdevumu. Es vēlos pateikties arī abiem referentiem, *Surján* kungam un *Maňka* kungam, par viņu konstruktīvo sadarbību un gribu pateikt paldies saviem kolēģiem Ekonomikas un finanšu padomē. Es vēlos īpaši pateikties komisāram *Šemeta* kungam, kas bija patiešām godīgs starpnieks.

Visbeidzot, bet ne mazāk svarīgi ir tas, ka es vēlos pateikties visu trīs iestāžu visiem darbiniekiem, kas ļoti profesionāli palīdzēja īstenot šo procesu.

Algirdas Šemeta, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētāja kungs, es patiešām priecājos par iespēju uzrunāt Parlamentu, pirms tas ar balsojumu ceturtdien pabeidz 2010. gada budžeta un budžeta grozījumu Nr. 10/2009, kas daļēji palīdzēja sasniegt ikgadējās budžeta procedūras veiksmīgo iznākumu, izskatīšanu otrajā lasījumā.

Sarunas par 2010. gada budžetu prasīja kompromisus un — es uzdrīkstos teikt — pat upurus no visām iesaistītajām pusēm, lai sasniegtu mūsu kopīgo mērķi. To nebūtu iespējams sasniegt, ja Eiropas Parlaments un Padome sarunu laikā nebūtu rīkojušies konstruktīvi un atbildīgi.

Es vēlos uzsvērt četrus būtiskākos jautājumus.

Pirmkārt, es vēlos minēt dažus svarīgākos saskaņošanas procedūras aspektus. Pēc tam, kad pagājušā gada aprīlī vienojāmies par kopīgo deklarāciju, mēs zinājām, ka mums jāpanāk trausls līdzsvars, lai rastu trūkstošo finansējumu 2,4 miljardu eiro apmērā Eiropas Ekonomikas atveseļošanas plāna īstenošanai. To varēja izdarīt, tikai izmantojot kompensēšanas mehānismu un visus budžeta pasākumus, kas paredzēti daudzgadu finanšu shēmā. Tas bija patiešām sarežģīts uzdevums.

Neskatoties uz veicamā uzdevuma sarežģītību, mēs 2010. gadā atradām visu nepieciešamo finansējumu Atveseļošanas plāna īstenošanai, un, kā jau norādīja galvenais referents, vienojāmies par ES budžetu, kas var būt instruments, lai palīdzētu pārvarēt ekonomisko krīzi.

Es uzskatu, ka šajā grūtajā laikā mūsu vēstījums pilsoņiem ir vēl pārliecinošāks, jo vienlaicīgi mēs arī spējām reaģēt uz neparedzētām konkrētām piena ražotāju vajadzībām, nodrošinot būtisku Parlamenta atbalstu.

Pēdējais, taču ne mazāk svarīgais aspekts attiecas uz to, ka budžeta lēmējīestādes abas „rokas” ir atzinušas, ka 2010. gadā ir jāturpina atbalstīt Bulgārijas centienus saistībā ar *Kozloduy* atomelektrostacijas ekspluatācijas pārtraukšanu, izmantojot elastības instrumentu.

Otrkārt, attiecībā uz rezervēm es vēlos pateikties Parlamentam un it īpaši galvenajam referentam *Surján* kungam par to, ka tika ņemtas vērā Komisijas piezīmes par Parlamenta pirmo lasījumu, kas bija iekļautas tā sauktajā „izpildāmības vēstulē”.

Tādējādi tika būtiski samazinātas rezerves, kas Parlamenta pirmajā lasījumā tika paredzētas 2010. gada budžeta projektā.

Treškārt, es vēlos uzsvērt, ka ir svarīgi nodrošināt vienmērīgu pāreju uz Lisabonas līgumu. Attiecībā uz budžeta procedūru mēs patlaban noteikti balstāmies uz Lisabonas līgumu. Neskatoties uz neskaidrībām saistībā ar jaunā Līguma stāšanos spēkā, mēs spējam nodrošināt vienmērīgu pāreju uz jauno tiesisko pamatu.

Mums priekšā ir pārbaudījumu laiks, ko piedzīvos visas iestādes, jo būs jāmaina to pieeja un rīcība un jāpastiprina dialogs jau budžeta procedūras īstenošanas pašā sākumā. Komisija ir gatava veikt savu uzdevumu un saskaņot nostājas jaunajā saskaņošanas komitejā, tajā pašā laikā vienādā mērā ievērojot abu budžeta lēmējīestādes iestāžu tiesības.

Šodien mēs zinām, ka vēl ir jāīsteno centieni, lai ieviestu visus jaunos ar Līguma stāšanos spēkā saistītos normatīvos aktus. Taču, pamatojoties uz lojālo starpiestāžu sadarbību, kas attīstīta pēdējās divās desmitgadēs, mēs spējam vienoties par pārejas pasākumu kopumu, kas nodrošinās efektīvu 2010. gada budžeta izpildi.

Visbeidzot es vēlos pieminēt izstrādātos budžeta grozījumus Nr. 10/2009, finanšu shēmas pārskatīšanu un elastības instrumenta mobilizāciju. Es vēlos norādīt, ka Parlaments ir arī piekritis pieņemt priekšlikumus par daudzgažu finanšu shēmas pārskatīšanu un, kā jau tika minēts, arī elastības instrumenta un budžeta grozījumu Nr. 10 pārskatīšanu.

Es vēlos pateikties referentam *Böge* kungam par saskaņošanas rezultātu apstiprināšanu. Šāda rīcība parāda, ka mērķa sasniegšanai mēs spējam pēc iespējas efektīvāk izmantot pašreizējās starpiestāžu vienošanās nodrošinātās iespējas.

Es vēlos pateikties arī referentei *Haug* kundzei par 2009. gada budžetu, par viņas darbu visa gada laikā saistībā ar 2009. gada budžeta izpildi un viņas atbalstu budžeta grozījumiem Nr. 10/2009, kas ir daļa no dokumentu kopuma, kas saistīts ar daudzgažu finanšu shēmas pārskatīšanu un Atveseļošanas plāna īstenošanas finansēšanu.

Es esmu ņēmis vērā arī jūsu kritiskās piezīmes Komisijai par nepieciešamību uzlabot tās darbību saistībā ar budžeta īstenošanu.

Šā gada budžeta grozījumi paredz samazināt maksājumu apropriācijas par 3,2 miljardiem eiro, kas ir daudz mazāk par 4,9 miljardu eiro lielo samazinājumu pagājušajā gadā, un uzlabo budžeta izpildi, kas pēc ierosinātā samazinājuma 2009. gadam ir noteikts 113 miljardu eiro apmērā.

Taču joprojām ir iespējams veikt turpmākus uzlabojumus, un es varu jums galvot, ka Komisija arī turpmāk darīs visu, kas ir tās spēkos, lai 2010. gadā pēc iespējas efektīvāk izmantotu noteiktās budžeta apropriācijas.

Attiecībā uz procedūru vienkāršošanu, lai paātrinātu izdevumu segšanu, es vēlos teikt, ka, lai gan šī joma vēl ir jāizvērtē, manuprāt, ir piesardzīgi jāpanāk līdzsvars starp reālu vienkāršošanu un nepieciešamību ievērot noteikumus, lai aizsargātu ES finansiālās intereses.

Es vēlreiz vēlos pateikties Parlamenta sarunu komandai un it īpaši Budžeta komitejas priekšsēdētājam *Lamassoure* kungam un ziņojuma par 2010. gada budžetu referentiem *Surján* kungam un *Maňka* kungam.

Es vēlos pateikties arī Padomes sarunu komandai un it īpaši valsts sekretāram *Lindblad* kungam par budžeta izstrādes laikā veikto konstruktīvo darbu.

Es ceru, ka šodienas debates būs konstruktīvas un rezultatīvas un novedīs pie pozitīva balsojuma par 2010. gada budžetu šajā ceturtdienā.

José Manuel Fernandes, *PPE grupas vārdā.* – (PT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, šis budžets ir atbilde uz ekonomisko krīzi, un tas galvenokārt ir vērst uz Eiropas pilsoņiem. Tas ir budžets, kas izstrādāts, lai cīnītos pret bezdarbu un atveseļotu ekonomiku. Tāpēc mēs Eiropas Ekonomikas atveseļošanas plānu nosakām

par prioritāti, nākamajam gadam piešķirot finansējumu 2,4 miljardu eiro apmērā. Jānorāda arī, ka mēs veicinām ekonomikas atveseļošanu, palielinot maksājumu apropriācijas būtiskākajos budžeta posteņos.

Attiecībā uz bezdarbu un jauniešu bezdarbu es vēlos uzsvērt priekšlikumu pārskatīt *Erasmus* programmu. Mēs atzinīgi vērtējam 300 miljonu eiro piešķiršanu papildu atbalstam piena nozarē, bet es vēlos uzsvērt, ka ir jāparedz finansējums, lai izveidotu pastāvīgu fondu šajā nozarē.

Mēs arī uzskatām un jau ierosinājām, ka ir ļoti būtiski pārskatīt pašreizējo daudzgadu finanšu shēmu 2007.–2013. gadam un attiecināt to arī uz 2015.–2016. finanšu gadu. Es vēlos norādīt, ka cīņa pret klimata pārmaiņām un energoapgādes drošība ir ES prioritātes, kas nav pienācīgi ņemtas vērā, izstrādājot šo budžetu. Attiecībā uz Parlamenta un pārējo iestāžu budžetiem, ko mēs esam iesnieguši izskatīšanai otrajā lasījumā, jāsaprot, ka tie saglabājas tādi, kādus mēs apstiprinājām pirmajā lasījumā.

Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) grupa atkārto, ka sevišķi svarīga ir stingrība un pārredzamība, un tāpēc tā atbalsta ilgtermiņa politiku attiecībā uz ēkām, nulles budžeta izpildi katra Parlamenta pilnvaru termiņa sākumā un izmaksu un ieguvumu analīzi tādām politikām kā Parlamenta komunikācijas politika. Attiecībā uz jaunajiem pieprasījumiem, kas radās, stājoties spēkā Lisabonas līgumam, mēs atbalstām izcilību likumdošanā un prasību nodrošināt atbilstīgus resursus šā mērķa sasniegšanai.

Göran Färm, S&D grupas vārdā. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos teikt lielu paldies visiem, kas bija iesaistīti šajā procesā. Šīs sarunas ir devušas rezultātus. Pirms otrā lasījuma vēl ir jāatrisina tikai dažas problēmas, un visas iesaistītās puses konstruktīvā veidā palīdzēja gūt šos panākumus.

Lai gan tas prasīja ilgu laiku, noteikti ir svarīgi, ka mums izdevās rast finansējumu Ekonomikas atveseļošanas plānam, neatliekot risinājumus uz vēlāku laiku. Mēs bijām gandarīti, ka Padome galu galā piekrita mūsu viedoklim, ka, lai īstenotu risinājumu, tāpat kā *Kozloduy* atomelektrostacijas gadījumā, bija vajadzīgi papildu līdzekļi un jāizmanto elastības instruments.

Taču mani joprojām pārsteidz Padomes un Zviedrijas prezidentūras nostāja attiecībā uz vairākiem jautājumiem. Piemēram, es nedomāju, ka tās iebildīs pret Parlamenta priekšlikumu jaunajai Stratēģijai Baltijas jūras reģionam piešķirt jaunus savus līdzekļus. Taču es esmu gandarīts, ka tās atkāpās arī no šīs nostājas. Otrais aspekts, kas mani pārsteidza, — un šis jautājums joprojām nav pilnībā atrisināts — ir programma *Progress* un jaunais instruments mikrokreditiem. Parlamenta izpratnē ideja ir tāda, ka ES būtu jāpalielina ieguldījumi inovāciju jomā, lai izskaustu sociālo atstumtību un bezdarbu. Tas varētu likties īpaši būtiski, ņemot vērā to, ka 2010. gads ir Eiropas sociālās integrācijas gads. Šā iemesla dēļ ir tik grūti saprast, kāpēc Padome un Zviedrija, šķiet, cīnās līdz galam, lai panāktu, ka finansējums jaunajam mikrokreditu instrumentiem tiek rasts, samazinot finansējumu programmai *Progress*.

Šajā sakarībā es vēlos uzdot tiešu jautājumu Zviedrijas prezidentūrai.

Ņemot vērā augsto bezdarba līmeni, arvien pieaugošo sociālo atstumtību, milzīgās integrācijas problēmas un to, ka programma *Progress* darbojas patiešām efektīvi, kāpēc Padome uzstāj, lai tiktu samazināts programmai *Progress* paredzētais finansējums?

Šā gada budžeta sarunu laikā ir nolemts, ka gandrīz visas jaunās prioritātes tiks finansētas, mainot daudzgadu shēmā paredzētās finansējuma augšējās robežas un izmantojot elastīguma instrumentu. Vairs nav atlikušas gandrīz nekādas rezerves. Šī shēma tiks piemērota vēl trīs gadus, bet šādu nosacījumu izpilde tik ilgā laikposmā būs pilnīgi nepieņemama. Tāpēc es vēlos uzdot vēl vienu jautājumu Komisijai un Padomei.

Kāda ir jūsu nostāja attiecībā uz Parlamenta prasību īstenot ātru un stingru finanšu shēmas laikposmam no 2011. līdz 2013. gadam pārskatīšanu?

Mēs uzskatām, ka budžeta sarunas attiecībā uz trijiem atlikušajiem gadiem būs sarežģītas, ja nenotiks pārmaiņas, it īpaši ņemot vērā to, ka mums ir gaidāma jauna paplašināšanās kārta un mums ir jāpilda nozīmīgas jaunas saistības klimata pārmaiņu jomā. Es uzskatu, ka būtu jāievēro princips — jauniem uzdevumiem tiek paredzēti jauni līdzekļi. Šo principu parasti piemēro dalībvalstu līmenī, un tas būtu jāpiemēro arī ES līmenī. Es būtu ļoti pateicīgs, ja jūs darītu zināmu savu viedokli par šo jautājumu.

Anne E. Jensen, ALDE grupas vārdā. – (DA) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos pateikties *Surján* kungam par sarunu pozitīvo rezultātu. Tāpat kā citi, arī es vēlos paust atzinību par to, ka mēs šeit Parlamentā arī otrajā lasījumā spējam saglabāt savas svarīgās prioritātes, lai gan mums bija jāveic budžeta samazinājumi saistībā ar vienošanos, ko noslēdzām ar Padomi. Papildus Atveseļošanas plānā paredzētajiem ieguldījumiem energoapgādes jomā mums izdevās panākt, ka tiek piešķirti papildu līdzekļi budžeta posteņiem, kas paredzēti

uz pētniecību un inovācijām energoapgādes jomā. Mums izdevās nodrošināt savus izmēģinājuma projektus un sagatavošanās pasākumus, kas ir jaunās Parlamenta virzītās iniciatīvas, un es personīgi vēlos teikt, ka mēs Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupā esam gandarīti par to, ka mums izdevās nodrošināt finansējumu Stratēģijai Baltijas jūras reģionā.

Tāpat kā citi, arī es vēlos uzsvērt divus aspektus. Pirmkārt, es vēlos uzsvērt elastības trūkumu, un saistībā ar to es aicinu Šemeta kungu, kurš, protams, turpina darbu jaunā amatā Komisijā, ņemt vērā, ka mums patiešām ir vajadzīga šī budžeta termiņa vidusposma pārskatīšana, un es aicinu Komisiju — jauno Komisiju — izturēties pret to nopietni. Otrkārt, mums rūpīgi jāizvērtē situācija un jāpajautā sev, vai mums šajā jaunajā shēmā ir jāparedz kādas jaunas prioritātes. Vai kāda no programmām joprojām netiek īstenota pietiekami efektīvi? Vai ir iespējams mainīt esošās shēmas prioritātes vai arī mums ir jāpārskata pati shēma? Mēs, neapšaubāmi, spējam atrast līdzekļus tāpēc, ka sākumā daudzgadu finanšu shēmā daudz līdzekļu tika paredzēts lauksaimniecībai. Taču šādi līdzekļi vairs nav pieejami, tāpēc, kā jau Bōge kungs norādīja, situācija kļūs sarežģītā. Ir pienācis patiesības mirklis. Turpmākie daži gadi, kad mums būs jābūt ļoti elastīgiem, būs ļoti, ļoti sarežģīti, ja mums neizdosies panākt, ka finanšu ministri piešķir vairāk līdzekļu, un es domāju, ka pašreizējā ekonomiskajā situācijā to izdarīt būs grūtāk nekā jebkad.

Ir vēl viens jautājums, par ko es vēlos runāt un ko es arī aicinu jūs, Šemeta kungs, ņemt vērā savā turpmākajā darbībā. Mañka kungs ir paveicis lielisku darbu saistībā ar administratīvajiem izdevumiem, un patlaban mēs dzirdam patiešām populistiski noskaņotus politikus sakām, ka mēs nedrīkstam palielināt ES darbiniekiem algas, ko viņi ir patiešām pelnījuši. Manis pārstāvētā grupa neatbalsta esošo vienošanos pārkāpšanu. Ja kāds nav apmierināts ar sistēmu, tam tā jāmaina. Nav nozīmes tikai paust neapmierinātību par esošās sistēmas darbības rezultātiem. Es uzskatu, ka ir labs iemesls pārskatīt ES darbinieku situāciju un, pirmkārt un galvenokārt, novērtēt, vai noteikumi, kas ir spēkā attiecībā uz darbiniekiem ES sistēmā, sekmē arī vadīšanas iespējas, kas mums ir vajadzīgas, lai nodrošinātu ES politikas jomu efektīvu īstenošanu. Ir pagājuši vairāki gadi kopš Kinnock reformas īstenošanas. Ir pagājuši pieci gadi kopš paplašināšanās. Ir pienācis laiks vēlreiz pārskatīt situāciju. Tas, Šemeta kungs, ir tikai ierosinājums pārdomām.

Helga Trüpel, Verts/ALE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, Lindblad kungs, dāmas un kungi, arī Zaļo un Eiropas Brīvās apvienības grupa uzskata, ka 2010. gada budžets, par ko mēs diskutējam un vienojamies, ir saprātīgs kompromiss. Diskusiju par budžetu sākumā joprojām bija daži neatbildēti jautājumi un budžeta pozīcijas, kurās nebija atrasts finansējums. Patlaban mēs vairāk vai mazāk esam šīs problēmas atrisinājuši. Parlaments piešķirs vienu trešdaļu, bet Padome divas trešdaļas nepieciešamā finansējuma, tāpēc, mūsaprāt, tas ir saprātīgs kompromiss, un mēs esam gatavi sākt jaunu gadu.

Tomēr vispirms es vēlos pievērsties problēmām, kas saistītas ar Eiropas budžeta struktūru un neelastību. Mēs jau dzirdējām par politiskajiem simptomiem. Ņemot vērā to, ka 2009. gadā tika veikti 50 budžeta pārvedumi un 10 budžeta papildinājumi un grozījumi, ikvienam ir jāsaprot, ka šā budžeta ar stingriem ierobežojumiem un neelastīgo struktūru mērķi nekādā ziņā vairs neatbilst šodienas vajadzībām. Ja mēs nākotnē vēlamies uzlabot efektivitāti, mums visiem ir jāstrādā kopā, lai mainītu šo situāciju.

Tāpēc tagad es runāšu par jautājumiem, kas attiecas uz plānoto pārskatīšanu. Budžets, ko mēs pieņemsim, ir krīzes laika budžets. Tāda bija Surján kunga devīze. Šajā gadījumā vārds „krīze” attiecas gan uz finanšu, gan arī ekonomisko krīzi. Taču, lai gan patlaban joprojām notiek gatavošanās Kopenhāgenas konferencei, es vēlos sniegt šādu piebildi. Mēs, neapšaubāmi, esam saskārušies ar krīzi, kas apdraud mūsu visu eksistenci, proti, jautājumu par to, vai mēs — ar vārdu „mēs” domājot cilvēkus visā pasaulē — spēsim glābt savu planētu un ierobežot globālo sasilšanu līdz 2 °C. Lai sasniegtu šo mērķi, mums visiem jārikojas kopā savu budžetu izstrādes, resursu pārvaldības un finanšu pārvaldības jomā. Mums jāpāriet uz atjaunojamiem enerģijas avotiem. Mums būtiski jāsamazina CO₂ emisijas. Mums jāpāriet uz zemas oglekļa emisijas ekonomiku. Mums, protams, arī jāveic daudz lielāki ieguldījumi ilgtspējības, jauno materiālu un jauno produktu pētniecības jomā. Tā ir vienīgā iespēja izveidot jaunas darbavietas.

Mums tas jādara tādā veidā, lai nodrošinātu, ka Eiropas iekšējais tirgus gūst labumu no šā procesa, un lai Eiropas Savienībai sniegtu jaunas iespējas pasaules tirgū, izmantojot zaļās tehnoloģijas un videi draudzīgus produktus. Tā ir mūsu vienīgā cerība, lai pārliecinātu Eiropas pilsoņus par to, ka Eiropas projektam ir nākotne. Tas nozīmē arī to, ka mums — dalībvalstīm un Eiropas Savienībai — kopā jānodrošina lielāks ieguldījums izglītībā. Tas ir svarīgākais resurss, kas mums Eiropas Savienībā ir. Mums jāsniedz pilnīgi citādāks atbalsts izglītībai, lai mūsu jauniešiem tiktu nodrošinātas iespējas ne tikai Eiropā, bet visā pasaulē.

Es vēlos piebilst vienu lietu. Mums arī jāveic būtiskas izmaiņas attiecībā uz mūsu lauksaimniecības politiku un subsīdijām lauksaimniecības eksportam, kā arī jāpievēršas struktūrfondiem. Arī tie ir būtiski jāmaina

saistībā ar seno ēku atjaunošanu un ilgtspējīgu transporta politiku. Ko es ar to vēlos teikt? 2010. gada budžets ir solis pareizā virzienā, bet ar to nekādā ziņā nepietiek. Mēs Zaļo un Eiropas Brīvās apvienības grupā esam ieviesuši terminu „jaunais zaļais darījums”, jo mēs uzskatām, ka tikai dalībvalstu, Komisijas un Eiropas Parlamenta kopīgi centieni Eiropas garā nodrošinās politisko gribu un pārliecību īstenot būtiskas pārmaiņas, pārveidot mūsu ekonomiku un radīt jaunas darbavietas.

Tikai tad, kad mēs varēsim nodrošināt politisko gribu īstenot reālas pārmaiņas, mēs spēsim veikt līdzīgas izmaiņas Eiropas un dalībvalstu budžetos. Attiecībā uz Kopenhāģenu es vēlos teikt, ka dažos turpmākajos gados mēs, cerams, spēsim piešķirt finansējumu, lai nodrošinātu, ka nabadzīgākās valstis un it īpaši Subsahāras Āfrikas valstis īsteno jaunus izaugsmes modeļus. Ir svarīgi, lai tās neatkārtotu mūsu pieļautās kļūdas un lai mēs — industriālās valstis, jaunās ekonomikas un jaunattīstības valstis — sadarbotos, pārejot uz jaunu līdzāspastāvēšanas formu un jauna veida ekonomiku. Tas ir vienīgais veids, kā nodrošināt, lai mēs gūtu panākumus gan Eiropā, gan arī pasaulē.

Lajos Bokros, ECR grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, ES budžets cieš no vairākām strukturālām problēmām. Tas ir pārāk liels, un tas turpina palielināties. Daudzus budžeta posteņus, it sevišķi, birokrātijas uzturēšanas izmaksas, ir paredzēts palielināt automātiski, nepieprasot pamanāmus snieguma rezultātu uzlabojumus.

Jebkuram budžetam jāatspoguļo kādas noteiktas ekonomikas politikas apsvērumi. ES budžets ir izņēmums. Tas neatspoguļo konsekvētu kopīgu vērtību kopumu. Tā vietā tas ir mēģinājums attaisnot ES īstenoto neokeinsisma pieprasījuma pārvaldības politiku, novirzot lielāku finansēju lielākajai daļai posteņu, neveicot strukturālas reformas.

Kā piemēru vēlos minēt Globalizācijas pielāgošanas fondu. Pusmiljards eiro būtu jānovirza globalizācijas negatīvo seko likvidēšanai. Taču dalībvalstis nespēj izstrādāt racionālus priekšlikumus pāris desmitu miljonu izmantošanai. No vienas puses, tā ir neizmērojama ierobežoto līdzekļu izšķērdēšana; no otras puses, tas ir lielisks piemērs kapitālisma kreatīvās destruktijas nosacījumu kroplošanai.

Budžeta komiteja nepriecājās, ieraugot jauno budžeta pozīciju — *Kozloduy* atomelektrostacijas ekspluatācijas pārtraukšanas izmaksas —, kas tika iekļauta budžetā pēdējā brīdī. Tā bija nekvalitatīvas plānošanas pazīme. Taču ne tikai *Kozloduy* atomelektrostacijas ekspluatācijas pārtraukšana, bet pat atbalsts jaunas atomelektrostacijas būvniecībai būtu bijis svarīgāks par finansējumu piena fondam, ņemot vērā tā priekšlaicīgo un neefektīvo palielināšanu.

ES birokrāti saņem nepelnītu un nevajadzīgu algu palielinājumu it kā tie sniegtu ieguldījumu tik vajadzīgā pieprasījuma palielināšanā. Laiks, kad ES cīnās ar nepieredzētu recesiju, nav piemērots, lai sargātu sevi un savu administrāciju no tās negatīvajām sekām. Vai nebūtu pareizāk pieņemt kaut tikai simbolisku algu samazinājumu un tādējādi veicināt nodarbinātību Eiropas solidaritātes vārdā?

Arī tā ir satraucoša neatbilstīga plānošanas pazīme, ka daudzos posteņos palielinās saistību un maksājumu apropriāciju nesaskaņotība. Tā kā mēs nevaram ielānot budžeta deficītu, mēs arvien vairāk saistību atliekam uz nākotni. Šāda rīcība ir pielīdzināma ES nākotnes iekļīšanai un neatgriezeniski apdraud iespējamo diskrecionāro naudas izlietojumu.

Daudzi Eiropas Parlamenta deputāti koncentrējas uz naudas izlietojumu lolojumprojektiem un tā sauktajai „sabiedriskajai barotavai”. Budžetu nevajadzētu izmantot kā retrospektīvu instrumentu, kas ļauj saglabāt *status quo*, bet gan kā uz nākotni vērstu instrumentu, ko izmanto, lai uzlabotu ES institucionālo reglamentējošo sistēmu, kuras mērķim, savukārt, būtu jābūt stiprināt vienoto tirgu. Mazāka aizsardzība garantētajām interesēm ir būtiskākais princips, lai ES neieslīgtu aizmirstībā pasaules līmenī.

Miguel Portas, GUE/NGL grupas vārdā. – (PT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, man šķiet, ka saistībā ar šo budžetu pastāv iespēja, ka mēs aiz kokiem nespēsim ieraudzīt mežu. Taisnību sakot, es vēlos jums uzdot šādu jautājumu: ja nebūtu krīzes, vai šis budžets būtu patiešām citādāks? Tas ir būtiskākais jautājums. Tieši tāpēc ziņojumā, par kuru mēs ceturtdien balsosim, ir atzīts, ka Padome nav gatava palielināt pieejamo finansējumu krīzes seku mazināšanai, krīzes laikā un laikā, kad tā ir patiešām smaga, samazina apropriācijas struktūrfondiem un Kohēzijas fondam un — es atkārtotu vēlreiz — nepievērs klimata pārmaiņu jautājumam uzmanību, kādu tas būtu pelnījis.

Ziņojumā ir izteiktas arī vairākas kritiskas piezīmes — līdzīgas tām, ko minēja *Haug* kundze. Piemēram, pastāv ārkārtīgi liela atšķirība starp apstiprinātajiem izdevumiem un veiktajiem maksājumiem; izdevumi joprojām ir zemāki par plānotajiem izdevumu griestiem; un būtībā mēs pat nezinām, vai finansējums ir izlietots efektīvi. Ņemot vērā šo negatīvo novērtējumu, kā gan šis Parlaments var apstiprināt šādu budžetu?

Ir tikai viens izskaidrojums — Parlaments ir budžeta lēmējiestādes vājais posms. Pat bērni zina, ka mūziku pasūta tas, kurš maksā, un dalībvalstis ir tās, kuras maksā.

Dāmas un kungi, šodien mēs runājam arī par nākotni, jo šajā gadā eiropiešiem visās mūsu dalībvalstīs nāksies saskarties ar vēl nepieredzēti plašu budžeta grozījumu programmu. Vidusmēra pilsonim šāda situācija šķiet gluži vienkārša, proti, kad viena krīze beidzas, sākas nākamā — šajā reizē it kā, lai veiktu publiskā sektora kontu restrukturizāciju. Šāda politika ir bezatbildīga, un tajā pašā laikā tā ļauj saglabāt nulles budžeta deficītu Eiropā. Grūtības nevar atkal un atkal novelt uz vienu un to pašu cilvēku — bezdarbnieku, vidusmēra strādājošo un pensionāru — pleciem, piemēram, samazinot viņu pensijas.

Savienība vairs nebūs viens no problēmas cēloņiem tikai tad, kad tā sāks sūtīt rēķinus pareizajiem adresātiem. Ja mēs nelikvidēsim ārzonas, kurās piemēro pārāk labvēlīgu nodokļu politiku, neapliksim ar nodokli finanšu darījumus un neizdosim parādzīmes, mēs nekad nespēsim cīnīties pret krīzi, sniedzot vienīgo atbildi, kas patiešām var tai pielikt punktu, — sociālais taisnīgums. Tāpēc jūs varat rēķināties ar kreisajiem saistībā ar stingru un radikālu finanšu shēmas pārskatīšanu līdz 2016. gadam, paredzot resursu pārdalīšanu, bet nerēķinieties ar mums, izpušķojot viduvēju budžetu, kas nav izstrādāts ne sociālās krīzes mazināšanai, ne arī pauz nepieciešamo apņemšanos cīnīties pret klimata pārmaiņām.

Marta Andreasen, EFD grupas vārdā. — Priekšsēdētāja kungs, 2010. gada budžeta priekšlikumā izskatīšanai otrajā lasījumā joprojām ir paredzēts 6 % palielinājums salīdzinājumā ar 2009. gadu. Izskatās, ka priekšlikums ir izstrādāts uz citas planētas — uz planētas, kur nav finanšu krīzes. Pēc saskaņošanas sanāksmes novembrī Parlaments joprojām pauž nožēlu par Padomes atteikumu palielināt finansējumu programmām, kuras apvienotas zem lielā nosaukuma „Konkurētspēja izaugsmei un nodarbinātībai”. Padomei būtu labi jāzina, kā šis finansējums tiek izmantots.

Parlaments arī kritizē Padomi par maksājumu samazināšanu, apgalvojot, ka tā neveicina saistību un maksājumu atšķirības mazināšanu. Padomei būtu labi jāzina, ka šāda atšķirība rodas saprātīguma un apspriežu trūkuma dēļ, kas raksturo budžeta izstrādes procesu. Revīzijas palāta nesen pievērsa mūsu uzmanību tam, ka nesamaksāto saistību summa patlaban ir 1 55 miljardi eiro vai 1 26 % no pašreizējā gada budžeta. Vai tas ne par ko neliecina?

Parlaments atzinīgi vērtē administratīvo izdevumu palielinājumu, kas ietver arī deputātu algas. Nav pieņemami, ka mēs balsojam par savu algu palielināšanu, ko sedz nodokļu maksātāji, kas zaudē savas darbavietas un sociālo nodrošinājumu valstu budžetu samazinājumu dēļ. Pašreizējā situācijā mums būtu jāatsakās no jebkādiem palielinājumiem. Eiropas Parlaments noraida Padomes ierosinātos budžeta samazinājumus struktūrfondiem un Kohēzijas fondam. Kolēģi, vai jūs zināt, ka tās ir jomas, kurās Revīzijas palāta ir konstatējusi augstāko kļūdu īpatsvaru? Vai Eiropas Parlaments uzskata, ka mums būtu jāiegulda vairāk līdzekļu programmās, kuru īstenošanas laikā tiek pieļauti dažādi pārkāpumi?

Turklāt sabiedrībai būtu jāzina, ka šis budžets neietver Lisabonas līguma īstenošanas izmaksas, kuras tiks segtas, veicot budžeta grozījumus, proti, paslepus. Varētu rasties jautājums, cik liela būs šī summa. Atbilde ir šāda: „Kuru tas interesē, tā taču ir nodokļu maksātāju nauda!” Kā jau es minēju oktobrī, Apvienotās Karalistes pilsoņi pieredzēs to, ka viņu ieguldījums Eiropas Savienībā tiks palielināts no 45 miljoniem GBP dienā līdz 50 miljoniem GBP dienā laikā, kad Apvienotās Karalistes valdība ierobežos sabiedriskos pakalpojumus, lai nodrošinātu valsts budžeta samazinājumu par 12 miljardiem GBP. Tā ir gandrīz tikpat liela summa, kādu Apvienotā Karaliste iegulda Eiropas Savienībā. Nav šaubu, ka šis budžets ir nasta, nevis izeja no krīzes.

Kolēģi, ieklausieties savā saprāta balsī un balsojiet pret šo budžetu.

SĒDI VADA: M. A. MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Priekšsēdētāja vietnieks

Angelika Werthmann (NI). — (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, neatkarīgi no tā, vai mēs dzīvojam pilsētās vai laukos, mēs visi esam daļa no informācijas un zināšanu sabiedrības. Tie iedzīvotāji, uzņēmumi un organizācijas, kas var efektīvāk izmantot modernās informāciju tehnoloģijas, iegūst būtisku salīdzinošo priekšrocību. Un tāpēc, it sevišķi lauku reģionos, ir arī jānodrošina nepieciešamā finansējuma pieejamība tehnoloģiju infrastruktūras attīstīšanai un paplašināšanai platjoslas interneta veidā. Tieši šim mērķim ir paredzēta Eiropas Ekonomikas atveseļošanas programmas otrā daļa, un, loģiski, tas atbilst arī Lisabonas stratēģijai.

Energoapgādes drošība gan tagad, gan arī nākotnē ir būtisks Eiropas līmenī risināms jautājums. Bulgārija ir nolēmusi nekavējoties slēgt Kozloduy atomelektrostaciju. Tas maksās simtiem miljonu eiro, bet radioaktīvie

atkritumi arī turpmāk būs ilglaicīgs riska faktors, kas apdraudēs nākamo paaudžu veselību un drošību. Man interesē, kādas ir reālās, ārējās atomelektrostacijas izmantošanas izmaksas un kā tās aprēķina.

Ir pēdējais laiks ne tikai pētīt un popularizēt alternatīvās atjaunojamās enerģijas tehnoloģijas, bet arī plašāk tās izmantot. Kopīgajā deklarācijā par ēku apsaimniekošanas politiku ir uzsvērts, ka liela nozīme ir vidējā termiņa un ilgtermiņa pieejai ēkām. Šajā jomā es personīgi par svarīgiem uzskatu trīs aspektus. Pirmkārt, energoefektīvas ēkas var veicināt CO₂ emisiju samazinājumu pat par vienu trešdaļu. Otrkārt, par katru cenu ir jāizvairās izmantot tādus celtniecības materiālus, kas ir kaitīgi veselībai, piemēram, azbestu. Treškārt, es, kā vienmēr, atbalstu politikas pārredzamību un spēju to pārvaldīt, un tas attiecas arī uz ēku projektēšanu un plānošanu.

Alain Lamassoure (PPE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, es, savukārt, vēlos paust atzinību par saskaņošanas laikā panākto vienošanos. Lai to paveiktu, bija vajadzīga Zviedrijas prezidentūras intelīģence, efektīva Komisijas līdzdalība, mūsu referentu kompetence un politisko grupu pārstāvju kompromisa izjūta. Pateiksimies visām iesaistītajām pusēm!

Taču, pēc manām domām, svarīgākās ziņas neattiecas uz šo vienošanos. Saistībā ar Eiropas budžeta nākotni nedēļas nozīmīgākais pasākums nenotiek šeit Strasbūrā, bet gan Kopenhāgenā. Tur mūsu varenie valstu vadītāji divas dienas velta tam, lai atrastu finansējumu 2,4 miljardu eiro apmērā tā sauktā ES atbalsta finansēšanai tām mazāk attīstītajām valstīm, kuras ietekmē klimata pārmaiņas, un tas ir finansējums tikai 2010. gadam. Mūs — Eiropas Parlamenta deputātus — uzskatītu par bezatbildīgiem, ja mēs nespētu samazināt ES budžetu par 81 miljonu eiro, taču šajā gadījumā mēs redzam, ka no tukša gaisa tiek iegūti 2,4 miljardi eiro.

Es atzinīgi vērtēju šādu rezultātu, bet neviens demokrāts nevar pieņemt procedūru, kas ir tik neskaidra, bez jebkādas demokrātiskas kontroles — visiem parlamentiem, Eiropas Parlamentam un dalībvalstu parlamentiem tas tiks paziņots kā noticis fakts — un ar tik netaisnīgām sekām attiecībā uz vairākām dalībvalstīm, jo dažas valstis veiks divas vai trīs reizes lielāku ieguldījumu nekā citas tikpat turīgas valstis.

Tomēr vispirms es aicinu paust atzinību par to, ka mūsu valstu vai valdību vadītāji atzīst, ka kopīgas ES politikas īstenošanai dažādās jomās vairs nepietiek ar budžetu, kas ierobežots līdz 1 % no iekšzemes kopprodukta. Viņi izstrādā jaunu, tomēr zināmā mērā līdzīgu Eiropas budžetu. Es ceru, ka jaunā Eiropas Komisija un Spānijas prezidentūra palīdzēs mums nodrošināt pamatu jaunajam Eiropas budžetam, kura nepieciešamību patlaban neapšaubā neviens.

Francesca Balzani (S&D). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, tuvojoties budžeta procedūras beigu posmam un izmantojot iespēju novērtēt paveikto darbu kopumā, es domāju, ka mums jāuzdod patiešām atklāts un tiešs jautājums — vai šis budžets mums ir piemērots?

Šis budžets ir pārejas laika budžets, kas atspoguļo pāreju uz Lisabonas līguma Eiropu — pāreju visaptverošas ekonomiskās un finanšu krīzes laikā, kas skārusi visu pasauli. Tāpēc šis budžets ir savdabīgs divu iemeslu dēļ. Tam jāatbilst šai krīzes situācijai, bet jāatspoguļo apziņa, ka krīzes laikā pieejamie resursi ir ierobežoti. Tam jānodrošina pozitīvs stimuls ekonomikas atlabšanai, bet jābūt arī samazinātam, ierobežotam un, ja tas ir iespējams, jānodrošina izmaksu samazinājums.

Šis budžets nodrošinās 141 miljarda eiro pieejamību nākamajā gadā. Šī summa nav daudz lielāka par to, kas bija pieejama 2009. gadā, bet ir pieliktas lielas pūles un paveikts liels darbs saistībā ar prioritātēm un pieejamo resursu novirzīšanu pašreizējām prioritātēm. Uzsvars ir likts uz diviem budžeta posteņiem — konkurētspēja un vide. Konkurētspēja tāpēc, ka tā ietver sociālo politiku, nodarbinātības politiku un delikāto problēmu saistībā ar struktūrfondiem, kas joprojām ir finansējuma pārdales politikas stūrakmens Eiropā. Šai budžeta pozīcijai nākamajā gadā tiks piešķirti aptuveni 65 miljardi eiro.

Arī vides jautājumiem paredzētajai budžeta pozīcijai, kas ietver lauksaimniecības politiku, tiks piešķirti aptuveni 60 miljardi eiro. Taču, kas ir visbūtiskākais, šis 2010. gada budžets ir saistīts ar Ekonomikas atveseļošanas plānu. Šis plāns saņēma lielu atbalstu pagājušajā gadā, tomēr 2009. gadā netika pilnībā finansēts. Šodien, pateicoties nozīmīgajām pūlēm pārvietot līdzekļus, beidzot ir rasta iespēja ieguldīt 2,5 miljardus eiro energoapgādes infrastruktūrā un platjoslas interneta nodrošināšanā.

Taču ir paveikts arī liels darbs, lai izstrādātu šo budžetu atbilstīgi Lisabonas stratēģijai, lai piešķirtu vēl vairāk līdzekļu, nekā budžeta projektā paredzēja Komisija, programmai *Erasmus* un mūžizglītībai, jo mums sev godīgi ir jāpajautā, vai šis budžets mums ir piemērots, bet, pirmkārt un galvenokārt, mums ir būtiski svarīgs kritērijs — nodrošināt, lai budžeta piemērotība būtu atbilstīga Eiropas pilsoņu vajadzībām.

Tam ir jābūt budžetam, kas piemērots visiem Eiropas vidusmēra pilsoņiem, un es uzskatu, ka, pamatojoties uz šo piemērotību, kas pielāgots viņu vajadzībām, mums ir jāuzsāk un jāturpina delikātās debates par pieejamības ierobežojumu un līdzekļu, ko mēs vēlamies nodrošināt Eiropai tās politikas īstenošanai, pārskatīšanu.

Ivars Godmanis (ALDE). – (LV) Cienījamais prezidenta kungs! Es vēlos runāt par Eiropas struktūrfondiem. Tie ir apmēram 35,5 % no kopējā Eiropas budžeta. Konkrēti, reģionālās attīstības, kohēzijas sociālie fondi no 2007. līdz 2013. gadam ir 308 miljardi. Arī 2010. gadā tie ir 39 miljardi saistībā, apmēram 31 miljards maksājumos. Kāds risks un kādas problēmas ir saskatāmas? Pēdējā informācija uz 2009. gada 1. oktobri. Mēs esam otrā gada beigās, lineārā izpilde varētu būt 28,5 %, izpilde maksājumos „payments rate” ir 24,35 %, un šeit ir pirmās problēmas. 55 % valstu ir zem šī vidēja. Sliktākās valsts rādītājs ir 40 % no vidēja, un atšķirības starp labākajām un sliktākajām valstīm fondu apgušanā ir 370 % vai 3,7 reizes. Ja mēs skatāmies atsevišķos fondus, tad rekonstrukcijas un reģionālās attīstības fondā 22 % valstu ir zem vidēja, sliktākās rādītājs — 50 % zem vidēja, un atšķirības ir 500 %. Ir valstis, kas apgūst 5 reizes sliktāk līdzekļus nekā tās, kas apgūst vislabāk! Sociālajā fondā — 22 % zem vidēja rādītāja, sliktākie — 43 %, atšķirības 3,7 reizes. Un kohēzijas fondā sliktākā valsts ir 68 % zem vidēja un atšķirības starp labāko un sliktāko — 300 %. Kur ir risks? Ja mēs skatāmies salīdzinājumā ar 2000.—. gadu, kad nebija krīzes, tad mēs redzam, ka valstis, kas atpaliek tagad fondu apguvē, ir starp tām valstīm, kas neizpildīja, neapguva fondus pirms tam. Konkrēti, mums ir nesamaksāta nauda 16 miljardi par veco fondu 2000.—2006. gadam. Rekonstrukcijas un attīstības fondā 2,4 miljardi vispār ir pazaudēti. Tas nozīmē, ka 20 % dalībvalstu nav apguvušas šo naudu un vairs arī nesapņems. Sociālajā fondā tie ir 1,9 miljardi, jo 16 % valstu nav izpildījušas rādītājus. Kopumā tas nozīmē, ka 4,3 miljardi ir ieplānoti...

James Nicholson (ECR). – Priekšsēdētāja kungs, mēs visi zinām, ka saskaņā ar 2010. gada budžetu vēl ir vajadzīgi 2,4 miljardi eiro Eiropas Ekonomikas atveseļošanas plāna īstenošanai, un šajā sakarībā es atzinīgi vērtēju centienus izvest Eiropu no šīs sarežģītās ekonomiskās situācijās. Es uzskatu, ka šajā plānā uzsvars būtu jāliek uz inovācijām un nodarbinātību, un it sevišķi uz darbavieta zaudēšanas ierobežošanu. Es ceru, ka šie līdzekļi netiks izšķērdēti, bet gan izmantoti lietderīgi. Šie līdzekļi ir atbilstīgi jāsadala un efektīvi un lietderīgi jāizmanto dalībvalstīs.

Es esmu gandarīts, ka ir nodrošināti solītie 420 miljoni eiro platjoslas interneta attīstībai lauku reģionos. Tā būs ļoti svarīga iniciatīva daudzos lauku reģionos, un, pienācīgi īstenojot, tai būtu jāveicina mazo un vidējo uzņēmumu attīstība.

Es atzinīgi vērtēju piena fonda izveidi. Es domāju, ka tas bija patiešām vajadzīgs un ir labs piemērs Parlamenta panākumiem šā budžeta izstrādē, izmantojot līdzekļus, kas, teiksim tā, nav izlietoti citās jomās.

Es mazliet vēlos parunāt par to, kādas budžeta pozīcijas es gribētu redzēt nākotnē. Es gribētu, lai budžets nodrošinātu atbalstu cilvēkiem, kas ir terorisma vardarbības upuri, jo es uzskatu, ka šajā jomā mēs varam paveikt vairāk. Šādiem cilvēkiem palīdzība nav sniegta. Šādi cilvēki nesaņem pietiekamu palīdzību, un valstu valdības viņiem arī nesniedz pietiekamu palīdzību. Manā valstī vairākās jomās šiem cilvēkiem tiek sniegts atbalsts, izmantojot esošos fondus, bet citās jomās mēs varētu paveikt vairāk. Pēc 2014. gada finansējums šādiem cilvēkiem nav paredzēts, un es aicinu šo Parlamentu sākt meklēt iespējas, lai mēs varētu sniegt reālu palīdzību terorisma vardarbības upuriem. Es ceru, ka nākamā Spānijas prezidentūra spēs man palīdzēt šajā jautājumā.

Es vēlos izmantot šo iespēju, lai īsumā paustu bažas par 60 miljonu eiro liela finansējuma administrēšanu Ziemeļīrijā. Es ceru, ka komisārs budžeta jautājumos uzņemsies risināt šo jautājumu. Par finansējuma administrēšanu ir atbildīga Ziemeļīrijas Asambleja. Tā jau aptuveni 18 mēnešus kavējas ar finansējuma sadali. Ja Ziemeļīrijas Asambleja plāno administrēt šo finansējumu, es aicinu veikt to efektīvi, izmantot finansējumu lietderīgi un darīt to saprātīgi šajā laikā, kad cilvēkiem darbs ir patiešām vajadzīgs.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, Eiropas Savienībā pieeja uzticamai un zemas oglekļa emisijas elektroapgādei būtu jāatzīst par katra Eiropas pilsoņa pamattiesībām. Šajā sakarībā mūsu Savienībai tā vietā, lai, īstenojot budžeta procedūru, finansētu atomelektrostacijas ekspluatācijas pārtraukšanu Bulgārijā, ir jāizstrādā patiesa sabiedriskā Eiropas energoapgādes politika.

Veidot Eiropu, kurā enerģija pieejama visiem, nozīmē atzīt, ka enerģija ir cilvēces īpašums, nevis prece. Tas nozīmē atcelt visas direktīvas par ierobežojumu atcelšanu un konkurences liberalizāciju energoapgādes nozarē, garantējot visas atomelektroenerģijas nozares pāreju sabiedrības īpašumā un šīs nozares, tostarp jautājumu, kas saistīti ar atomelektrostaciju ekspluatācijas pārtraukšanu un apakšuzņēmuma līgumu slēgšanu, publisku reglamentēšanu. Tas nozīmē izveidot Eiropas energoapgādes aģentūru, kas koordinētu un apkopotu visus dalībvalstu centienus pētniecības un drošības jomā energoapgādes nozarē, un garantēt visiem ES

pilsoniem vienlīdzīgu pieeju energoresursiem, un izveidot ekonomisko interešu grupu, kurā tiktu iekļauti visi Eiropas valsts un privātie uzņēmumi, kas darbojas energoapgādes nozarē.

Šī ekonomisko interešu grupa nodrošinātu iespēju īstenot lielus projektus, kas saistīti ar izplatīšanas tīkliem, zemas oglekļa emisijas energoresursu ražošanu, kā arī pētniecību un drošību, pamatojoties uz sadarbību. Tādējādi eiropiešu nauda tiktu izmantota lietderīgi; tā veicinātu attīstību, nevis tikai ieguldītā kapitāla atdeves pieaugumu.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Priekšsēdētāja kungs, 2010. gada budžets tiek pieņemts ekonomiskās krīzes laikā, un tāpēc ES līdzekļu sadale ir jāveic īpaši rūpīgi. Šajā sakarībā Padome ir piespiedusi Eiropas Parlamentu noteikt prioritātes. Ekonomikas atveseļošana un ieguldījumi ilgtspējības nodrošināšanā ir darba kārtības būtiskākie jautājumi, un tas ir pareizi. Savā ziņojumā *Surján* kungs vairākkārt atsaucas uz ekonomikas izaugsmes un nodarbinātības prioritātēm.

Šīs prioritātes atspoguļojas pārvedumos starp dažādām daudzgadu finanšu shēmas pozīcijām, un tās ir redzamas arī Eiropas Ekonomikas atveseļošanas plāna finansēšanas programmā, kurā pareizi likts būtisks uzsvars uz jaunajām tehnoloģijām. Īpaši svarīgs šajā sakarībā ir atbalsts projektiem, kas saistīti ar ilgtspējīgiem energoresursu avotiem un tādu posmu attīstību, kuri savieno energoapgādes tīklus ar trešo valstu tīkliem. Tādējādi mēs palīdzēsim veikt tik ļoti nepieciešamo energoresursu piegādātāju dažādošanu. Tas ir veiksmīgi izstrādāts prioritāšu kopums.

Taču šajā sakarībā es vēlos darīt zināmu kādu savu novērojumu. Mums vajadzēja būt nelokāmākiem. Ja Eiropas Savienība vēlas, lai tās darbs būtu ticams, tai būtu jāpievēršas saviem būtiskākajiem uzdevumiem, nevis jāpārspīlē sava nozīme krīzes seku likvidēšanā. Citi jautājumi, kas neietilpst Eiropas darbības jomā, ir izglītība, kultūra un pilsonība. Taču katru gadu izvirzītās prasības piešķirt papildu finansējumu ir pretrunā šādam pieņemumam. Nevajadzētu būt, ka tiek mobilizēts elastības instruments, lai segtu finansējuma trūkumu.

Stingrāku prioritāšu kopums, no otras puses, ļautu mums kļūt par konstruktīvu partneri Padomei, it īpaši ekonomikas krīzes laikā, kad dalībvalstīm trūkst finansējuma un ir jāveic drastiski budžeta samazinājumi. Īsumā es vēlos pateikties referentam *Surján* kungam par to, ka viņš spēra šo soli pareizajā virzienā un lika uzsvāru uz ekonomikas atveseļošanu, tomēr neatstājot novārtā ES politikas sociālos aspektus, piemēram, rūpes par bērniem aprūpes iestādēs, it īpaši Bulgārijā.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Priekšsēdētāja kungs, ja ir dota viena minūte laika, lai runātu par 141 miljardu eiro lielu budžetu, neapšaubāmi, ir jāaprobežojas ar būtiskāko, proti, visos līmeņos — Kopienas, valsts, reģionālā un pat zemākajā līmenī — tā sauktā „Eiropas nauda” patiešām tiek tērēta ne tik efektīvi un piesardzīgi kā nodokļu maksātājiem pārredzamāks finansējums. Kā piemēru es varu minēt to, ka pat Eiropas Revīzijas palāta ir norādījusi — līdz šim aptuveni 11 % no lielā Kohēzijas fonda finansējuma ir izmaksāti pilnīgi nepamatoti. 2010. gadā attiecīgā summa varētu būt 4 miljardi eiro — nebūt ne niecīga. Tas ir nosodāmi un nepieņemami. Patlaban 2010. gada budžetā mēs paredzam vēl 2,4 miljardu eiro Ekonomikas atveseļošanas plāna īstenošanai. Es pret to neiebilstu, taču es joprojām šaubos, vai Eiropas līmenis patiešām ir piemērotākais un vai Eiropa negūtu labākus panākumus, ja pievērstos efektīvai reālu un mērķtiecīgu darbību koordinēšanai dalībvalstu līmenī.

Nobeigumā es vēlos norādīt, ka joprojām esmu pret apjomīgo izšķērdēšanu, kas plaši izplatīta visās Eiropas iestādēs.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, es noteikti vēlos paust atzinību abiem referentiem — *Lindblad* kungam, kas pārstāv Padomi, un it īpaši komisāram *Šmeta* kungam, kas ir atbildīgs par budžetu tikai dažus mēnešus. Es patiešām uzskatu, ka viņš ir paveicis lielisku darbu un ka viņam izdevās panākt tik svarīgo vienprātību attiecībā uz risinājumu novembrī īstenojamajai saskaņošanas procedūrai. Tieši par to es vēlos paust īpašu atzinību komisāram.

Šis ir pēdējais gads, kad mēs izstrādājam budžetus šādā veidā. Es uzskatu, ka šī sistēma ir sevi izsmēlusi un ka politiskajām grupām turpmākajos mēnešos ir ļoti nopietni jādomā par to, kā sagatavot jauno budžeta procedūru atbilstīgi Lisabonas līguma realitātēm.

Es sniegšu jums vienu piemēru. Šogad mēs piedalījāmies diskusijās par lauksaimniecības jomu — tās bija virtuālās diskusijas, bet deva reālus rezultātus. Nākamajā gadā diskusijas notiks klātienē jau no paša sākuma, jo tiks īstenota parastā likumdošanas procedūra, un tāpēc dalība diskusijās būs visu Eiropas Parlamenta deputātu pienākums.

Beidzot tas būs reāls budžets, un, kā jau *Lamassoure* kungs pirms brīža teica, tas būs budžets, attiecībā uz kuru Padome dažu augstākā līmeņa sanāksmju laikā bez Parlamenta līdzdalības nevarēs pieņemt „izcilus” lēmumus iekļaut budžetā jaunas pozīcijas, liekot Eiropas Komisijai un Eiropas Parlamentam pēc tam veikt dažādus burvju trikus finanšu jomā, lai šos jaunus un lieliskos Padomes dotos solījumus paredzētu budžetā. Tā vairs nenotiks, un mēs ceram, ka, sākot ar nākamā gada 1. janvāri, visi iestāžu darbinieki veiks savus pienākumus, lai patiešām izstrādātu budžetus, kas atspoguļo politisko realitāti un ekonomisko un finanšu situāciju Eiropā.

Eider Gardiazábal Rubial (S&D). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, es domāju, ka mums jābūt gandarītiem par Parlamenta un Padomes sarunu iznākumu saistībā ar Eiropas Savienības 2010. gada budžeta pieņemšanu galīgā variantā.

Mums jābūt gandarītiem arī par to, ka mums izdevās saglabāt finansējumu piensaimniecības nozarei, ko mēs Parlamentā apstiprinājām pirmajā lasījumā un kas var palīdzēt mūsu lauksaimniekiem pārciest šo krīzes periodu. Es ceru, ka mēs spēsim rast ilglaičīgu risinājumu un ka drīz viņi ieraudzīs gaismu tuneļa galā.

Mēs varam būt gandarīti arī par to, ka ir panākta vienošanās piešķirt papildu līdzekļus mikrofinansēšanas instrumenta īstenošanai Eiropas Savienībā. Mēs varam būt gandarīti arī par ko tādu, kas šķiet acīmredzams, bet reti tiek pieminēts — par to, ka nav apstrīdēta lauksaimniecības un kohēzijas izdevumu nepieciešamība, kas ir divas nozīmīgākās Eiropas Savienības politikas jomas. Šodien mēs patiešām varam to uzskatīt par sasniegumu.

Mēs varam būt īpaši gandarīti par to, ka mums ir izdevies iegūt papildu finansējumu 2,4 miljardu eiro apmērā Eiropas Ekonomikas atveseļošanas plāna otrās daļas finansēšanai.

Taču aiz šīs cildināšanas slēpjas mazāk patīkama realitāte. Trūkst līdzekļu, lai finansētu Eiropas Savienībai uzticētās politikas jomas, vai drīzāk līdzekļu netrūkst, bet pastāv nelokāma nostāja, ka ne par vienu eiro nedrīkst pārsniegt summas, kas pašreizējā finanšu shēmā tika noteiktas 2006. gadā. Padomes priekšsēdētāja kungs, tā nav budžeta stingrība, bet gan ekonomiska un politiska tuvredzība.

Tikai nedaudz senāk nekā pirms gada Eiropas Komisija ierosināja Eiropas Savienības Ekonomikas atveseļošanas plānu. Tas bija pieticīgs plāns salīdzinājumā ar dalībvalstīs īstenotajiem, bet tas bija vērst uz mūsu ekonomiku nākotnes nozaru veicināšanu.

Vispirms Padome bija pret šo plānu, jo tika ierosināts palielināt finanšu shēmu par 5 miljardiem eiro. Pēc ilgām sarunām un diskusijām jūs piekritāt plānam, bet mums tas bija jāīsteno divu gadu laikā. Jūs piespiedāt Eiropas Komisiju veikt viltīgas un kreatīvas uzskaites darbības, lai šis finansējums tiktu izlietots, finanšu shēmā to gandrīz nemanot.

Mēs runājam tikai par pārredzamību un vienkāršošanu, bet Komisijai vajadzēja sagatavot efektīvu diagrammu, lai tie no mums, kuri veic darbu saistībā ar budžetu, spētu saprast tās priekšlikumu. Es aicinu jūs, Padomes priekšsēdētāja kungs, izskaidrot šo vienošanos pilsoņiem, kuriem joprojām interesē, ko mēs šeit Eiropas Parlamentā darām.

Tas nozīmē, ka mēs neveidojam pilsoņiem pieejamu Eiropu, ko mēs visi vēlamies panākt. Es to nesaku, lai kritizētu, bet gan tāpēc, ka, manuprāt, kamēr Padome nemainīs tās politiku, Eiropas integrācija būs vāja.

Mēs nesen parakstījām Līgumu, bet mums ir vajadzīga iedvesma. Vai nu mums jāpārstāj uzskatīt, ka katrs Eiropā iztērētais eiro tiek izšķērdēts, vai arī jāpievienojas eiroskēptiķiem.

Ceturtdien mēs pieņemsim rezolūciju ar aicinājumu pārskatīt finanšu shēmu, lai nodrošinātu Savienības jaunās vajadzības. Es pilnībā piekrītu šādai nostājai, bet es jūs brīdinu, ka, pārskatot finanšu shēmu, ir jāparedz palielinājums. Jaunās vajadzības nevar finansēt, atmetot pašreizējās prioritātes. Skaidrāk izsakoties — un ar to es arī beigšu savu runu —, mēs nepiekrīsim finansējuma samazinājumam kohēzijas politikas vai lauksaimniecības politikas jomā.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Priekšsēdētāja kungs, mēs diskutējam par pēdējo budžetu, kas izstrādāts saskaņā ar Nicas Līgumu. Nākamajā gadā situācija būs pilnīgi citādāka — pirmo reizi Parlamentam būs iespēja ietekmēt, piemēram, lauksaimniecības politikas un zivsaimniecības izdevumus. Šī budžeta daļa beidzot kļūs Parlamentam pieejama, un es varu jums pateikt tikai to, ka ar nepacietību gaidīju šo brīdi. Lai nu kā, patlaban mēs runājam par 2010. gada budžetu. Es vēlos izteikt pāris īsu piezīmju.

Papildu finansējums energoapgādes un pētniecības jomā un arī Kozloduy atomelektrostacijas ekspluatācijas pārtraukšanai ir pozitīvi aspekti, bet mani neapmierina Eiropas Savienības budžeta pozīciju vērienīgums. Vai Eiropas ieguldījumi patiešām nodrošinās mūsu ekonomikas atbilstību situācijai nākotnē? Atbilde ir „nē”. Nemulķosim sevi. Izmantosim paredzēto finanšu shēmas pārskatīšanu, lai pievērstu uzmanību nākotnei. Es aicinu Padomi un Komisiju izturēties pret šo pārskatīšanu patiešām nopietni, nevis uzskatīt to par tādu kā joku. Pašreizējais budžets joprojām paredz pārāk lielu ieguldījumu vakardienas ekonomikā — pārāk liela finansējuma daļa tiek novirzīta agrāk paredzētajam atbalstam lauksaimniecībai un reģioniem un pārāk maza — patiešām svarīgām jomām, proti, ilgtspējībai un inovācijām. Mēs esam nonākuši krustcelēs. Vai mēs vēlamies, lai Eiropa kļūtu par brīvdabas muzeju, kur amerikāņi, ķīnieši un indieši vai baudīt lielisku kultūru un labu ēdienu, vai arī mēs vēlamies to izveidot par dinamisku un progresīvu reģionu, reģionu, ko pasaule uzlūko ar skaudību? Citiem vārdiem sakot, mēs izvēlamies stagnāciju vai progresu? Mana atbilde ir skaidra bez teikšanas.

Aicinu jūs rūpīgi izvērtēt Eiropas Savienības finansēšanas instrumentu. Mums, neskatoties ne uz ko, būtu jāpāriet uz pašu resursu sistēmu. Reaģējot uz mūsu grupas — Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupas — aicinājumu, Komisija iesniegs priekšlikumu par šo jautājumu. Es gaidu to ar nepacietību. Pašreizējā sistēma nenodrošina Savienībai pietiekamu rīcības brīvību un rada nevēlamas sekas, veicinot to, ka dalībvalstīm vairāk interesē iegūtais finansējums, nevis Eiropas ieguldījuma efektivitāte. Es arī uzskatu, ka mums ir jādara daudz vairāk, lai apturētu pasaules bioloģiskās daudzveidības samazināšanos.

Takis Hatziogeorgiou (GUE/NGL). – (EL) Priekšsēdētāja kungs, mums nav pieņemama politiskā pieeja attiecībā uz šo budžetu, jo tā paredz palielināt militāros izdevumus un lēni, bet noteikti pielāgot budžeta izstrādi NATO politikai. Būtībā tādējādi tiek izslēgta iespēja īstenot neatkarīgu Eiropas Savienības ārpolitiku. Piecu gadu finanšu shēmā ir samazināti lauksaimniecības izdevumi un nav paredzēts atbalsts mājsaimniecību ekonomikai, kohēzijai un cīņai par klimata saglabāšanu.

Mēs vēlamies redzēt tādu Eiropas Savienību, kas pieņem tiesību aktus, lai aizsargātu patērētājus no spekulācijām un pilsoņus no varas neizvēlīgās attieksmes. Mēs visi esam padarīti par *prima facie* aizdomās turētajiem.

Es vēlos skaidri pateikt vienu lietu — mēs esam pret budžetu, bet mūsu argumenti ir pilnīgi pretēji iepriekš dzirdētajiem argumentiem, ko puda pie politiskajām grupām nepiederoši deputāti no Apvienotās Karalistes. Mēs uzskatām, ka ir jāņem vērā valsts intereses, un mēs nepiekrītam tam, ka ir pareizi katrai valstij ierauties savā čaulā. Tas tikai var veicināt naidīgumu un galu galā arī konfliktu.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Pamatojoties uz 2009. gada budžeta grozījumiem, Eiropas Komisija plāno būtiski samazināt finansējumu divās jomās. Viena no tām ir konkurētspējas uzlabošana, kas ietver pētniecības un attīstības pamatprogrammas, neskatoties uz to, ka līdz šim tā tika uzskatīta par prioritāti. Ja mēs šajā sakarībā vairojam kandidātvalstis, prasība mazināt birokrātiju kļūst vēl nozīmīgāka. Otra joma ir Eiropas Lauksaimniecības fonds lauku attīstībai, kurā finansējums ir samazināts par 1,6 miljardiem eiro. Šo fondu ir paredzēts izmantot, lai lauku reģionos saglabātu vai palielinātu iedzīvotāju skaitu. Šī problēma īpaši smagi ir skārusi Ungāriju. Ungārijas lauksaimniecību galvenokārt veido lielas saimniecības. Tieši tās saņem platībatkarīgos maksājumus, taču salīdzinoši maz izmanto darbaspēku. Referents kritiski izteicās par grozījumu. Viņš minēja, ka Komisija iznīcina būtiskākās nozares. Mans jautājums ir šāds: kāpēc viņš joprojām atbalsta šo grozījumu pieņemšanu?

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, Lindblad kungs, dāmas un kungi, es vēlos runāt par Garriga kunga aicinājumu izstrādāt realistiskus budžetus. Cik lielas ir Lisabonas līguma radītās izmaksas? Tā ir kļuvusi par steidzami risināmu problēmu. Kāpēc mēs nespējam būt reālistiskāki attiecībā uz struktūrfondiem? Tie ir kļuvuši par mūsu „svēto govi”. Mēs neesam izmaksājuši apropriācijas jau par divarpus gadiem, un papildus šīm apropriācijām mēs pieļaujam, ka veidojas vēl vismaz 30 miljardu eiro liels apropriāciju uzkrājums.

Mums ir radusies problēma Balkānu valstīs, kas gatavojas pievienoties Eiropas Savienībai. Sociālistu un liberāļu negatīvo rezolūciju dēļ mums gandrīz ir zudusi interese par to, kas patiesībā notiek Balkānu valstīs. Piemēram, kā notiek sadarbība starp dažādām Eiropas Savienības iestādēm Kosovā, kuru tur tagad ir diezgan daudz. Visi grozījumi, ko šis Parlaments noraidīja, bija būtiski, un, pēc manām domām, mums vajadzētu tos ņemt vērā, jo mums šajā reģionā ir jāveic savs darbs.

Kāpēc progressa ziņojumos nav pieminēts progress? Mēs balsojam par Revīzijas palātas ziņojumu, kurā mēs aicinājam ieviest luksofora gaismu sistēmu, bet Budžeta komiteja vēlāk atteicās atbalstīt šo sistēmu ar

atbilstīgām rezervēm. Visi šie aspekti rada pretrunas, un, pēc manām domām, Parlaments vēl nav gatavs ieņemt reālistisku nostāju vai nodrošināt atbalstu savām rezolūcijām.

Es vēlos aicināt īstenot reālistisku pieeju attiecībā uz *Kozloduy*. Komisijas īpašajā ziņojumā par ES finansējuma izmantošanu Bulgārijā līdz šai vasarai *Kozloduy* atomelektrostacija nebija minēta, lai gan tā ir saņēmusi finansējumu no *Phare*. Līdz 2009. gada beigām *Kozloduy* jautājuma risināšanai ir novirzīti ne mazāk kā 602 miljoni eiro. Es mēģināju noskaidrot, kas ir noticis ar šo finansējumu, un es konstatēju, ka atomelektrostācijas ekspluatācija vēl nav pārtraukta. Ir tikai izstrādāti plāni ekspluatācijas pārtraukšanas procesa pārvaldībai. *Kozloduy* jautājums man parādīja, cik maz Komisijai ir zināms par to, kas notiek ar tās finansējumu. Tas pierādīja arī to, ka neskaitāmie izstrādātie palīgbudžeti apgrūtina situācijas kontroli un arī veicina to, ka Komisijai zūd priekšstats par kopainu. Tāpēc mums vismaz ir jābeidz uzstāt, lai tiktu izveidoti palīgbudžeti, jo to sekas ir tādas, ka mēs vairs nezinām, kas notiek.

Edit Herczog (S&D). – (HU) Komisāra kungs, dāmas un kungi, pašreizējās finanšu un ekonomiskās krīzes apstākļos īpaša uzmanība jāpievērš izaugsmei, konkurētspējai, darbavietu nodrošināšanai un efektīvākai un vienkāršākai Kohēzijas fonda un struktūrfondu izmantošanai. Papildus šiem mērķiem citi prioritārie mērķi ietver energoapgādes drošības un energoresursu pārvadīšanas uzlabošanu, iekšējo drošību, demogrāfisko problēmu un klimata pārmaiņu jautājuma risināšanu.

Tieši tāpēc mēs atzinīgi vērtējam būtiskākos Parlamenta sasniegumus mūsu priekšā esošā budžeta projekta izstrādē, kas saistīti ar Ekonomikas atveseļošanas plānu un atbalstu ieguldījumiem energoapgādes jomā. Mēs atzinīgi vērtējam arī mazāk būtiskus panākumus, piemēram, piešķirto atbalstu piena ražotājiem vai MVU mikrofinansēšanas instrumentu, kas tika panākti pēc ilgstošām debatēm. Es vēlos pieminēt arī projektus „saprātīgas enerģijas” jomā un atbalstu mūžizglītībai. Mums ir jāuzsver, ka mūsu rastais finansējums 2,4 miljardu eiro apmērā ekonomikas atveseļošanai ir reāls rezultāts. Es esmu gandarīta arī par to, ka mums izdevās panākt programmas *Galileo* budžeta apstiprināšanu.

Gandrīz 2 miljardi eiro ir piešķirti energoapgādes projektiem, kas, iespējams, ir būtiskākais sasniegums, par kuru Eiropas Parlaments var sevi paslavēt. Mums izdevās iegūt atbalstu arī drošai *Kozloduy* atomelektrostācijas ekspluatācijas pārtraukšanai Bulgārijā, un šajā sakarībā es īpaši vēlos uzsvērt drošuma aspektu. Mums izdevās panākt, lai pēc Eiropas Parlamenta aicinājuma budžetā tiktu iekļauts atbalsts piena ražotājiem. Mums ir arī jāuzsver, ka Parlaments ir pieņēmis atbildīgus lēmumus, un jāatzīst, ka mēs esam saprātīgi noteikuši budžeta rezerves.

Taču mūsu rezerves sarūk. Parlaments var lepoties ar 2010. gada budžetu. Šajā sakarībā es vēlos paust atzinību referentiem *Surján* kungam un *Mañika* kungam. Mūsu uzdevums nākotnē ir nodrošināt, lai Lisabonas līgums ne tikai stiprinātu Parlamenta kompetenci, bet arī lai ES budžets, pateicoties tā reformai, atvieglotu Eiropas uzņēmēju un pilsoņu dzīvi. Lai to panāktu, turpmākajos gados es novēlu mums spēku un izturību. Paldies par uzmanību!

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, dāmas un kungi, ir pienākusi mana kārta cildināt mūsu iestāžu izdomu un īstenotos centienus, lai, kā minēja *Lamassoure* kungs, izmantojot dažas budžeta plānošanas metodes, brīnumainā kārtā atrastu lielas naudas summas, kas atbilst Ekonomikas atveseļošanas plāna otrā posma īstenošanai vajadzīgajam finansējumam, proti, 2 400 000 000 eiro. Es vēlos teikt, ka mani patiešām iepriecina tas, ka mums izdevās atrast 300 miljonus eiro, lai īstermiņā reaģētu un patiešām smago krīzi, kas patlaban skārusi lauksaimniekus. Es ceru, ka šis finansējums un šie sarežģījumi liecina par to, ka mēs īstenojam pragmatisku pieeju attiecībā uz lauksaimnieku nākotni. Mums vajadzētu cildināt arī izmēģinājuma projektus un sagatavošanās pasākumus, kuri, kā uzsvēra *Jensen* kundze, budžetā ienes jaunas vēsmas.

Papildus šīm patiešām efektīvi izteiktajām piezīmēm es vēlos uzsvērt divus aspektus. Pirmkārt, es vēlos uzdot jautājumu un, otrkārt, paust politisku nostāju. Jautājums ir šāds: es vēlos dzirdēt oficiālu paskaidrojumu attiecībā uz to, kādu nostāju mūsu Eiropas Savienība gatavojas paust attiecībā uz kohēzijas politiku un struktūrfondu — elementiem, kas, šķiet, ierauti vairākus ES partnerus ietekmējošas vētras epicentrā. Es uzskatu, ka tas liecina par Eiropā notiekošo.

(Priekšsēdētājs pārtrauca runātāju)

Elisabeth Jeggle (PPE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, Eiropas Parlaments šajās sarunās ir guvis labus rezultātus. Es vēlos pateikties visiem saviem kolēģiem, kas piedalījās sarunās un skaidri puda savu nostāju Komisijai un Padomei.

Patlaban ir svarīgi, lai mēs pienācīgi novērtētu visus ar Lisabonas līgumu saistītos jautājumus, tostarp visus budžeta jautājumus. Mēs parādījām, ka Parlaments ir jāuztver nopietni un ka ir vērts uztvert Parlamentu nopietni. Šo budžeta sarunu laikā tas tika skaidri parādīts. Vairāki mani kolēģi jau minēja, ka mēs sasniedzām savus visbūtiskākos mērķus.

Kā Lauksaimniecības un lauku attīstības komitejas referente ziņojumam par lauksaimniecības budžetu es vēlos teikt, ka, lai gan mūsu budžets — lauksaimniecībai paredzētā daļa — ir stipri samazināts, mēs joprojām iekļaujamies noteiktajās robežās. Mēs esam kļuvuši pieticīgāki. Mēs to panācām paši, strādājot savā komitejā, un, manuprāt, tas ir ļoti svarīgi. Tas ir panākums, ka, neskatoties uz visiem Komisijas un Padomes gadu gaitā izvirzītajiem argumentiem, Parlamentam izdevās nodrošināt 300 miljonus eiro piena fondam, it īpaši ņemot vērā sarežģīto situāciju, kādā ir nonākuši piena ražotāji.

Arī citas lauksaimnieciskās ražošanas nozares patlaban ir nonākušas grūtībās. Tās skar ne tikai lauksaimniecības nozari un lauksaimniekus, bet arī daudzās darbavietas saistītajās nozarēs. Ņemot vērā pašreizējo situāciju, sarežģījumu kļūst arvien vairāk. Mums ir vajadzīga pastāvīga budžeta pozīcija piena fondam, un mēs plānojam to panākt nākotnē. 2010. gada budžetā mēs paredzējam lielākus līdzekļus nekā 2009. gada budžetā. To nosaka pašreizējā situācija, un mēs to apzināmies. Mēs attiecīgi rīkosimies un darīsim visu, kas ir mūsu spēkos, lai nodrošinātu mūsu lauksaimniecības politikas ilgtspējību un novatorismu.

Estelle Grelier (S&D). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, būtībā balsojums par budžetu ir tikai politisks akts, un mums no ierosinātā budžeta ir jāgūst politiska mācība — nozīmīga, fundamentāla mācība.

Eiropas Savienības budžets, it sevišķi šis budžets, liecina par Eiropas politiskā projekta neesamību, lai gan krīzes apstākļos un mūsu jauno mandātu īstenošanas sākumposmā Eiropas pilsoņiem tas ir vajadzīgs vairāk nekā jebkad agrāk. Šis budžets liecina par globāla redzējuma trūkumu Eiropā.

Padome un Komisija ir nolēmušas ļaut dalībvalstīm izstrādāt savus — nereti konkurējošus — ekonomikas atveseļošanas plānus un pārtraukušas centienus koordinēt ekonomisko, sociālo un vides atveseļošanu Eiropas Savienības līmenī. Tās nemēģināja nedz izmantot savu ietekmi, nedz arī veicināt Eiropas solidaritāti.

Padome un Komisija atvieglo savu sirdsapziņu, pamazām īstenojot Atveseļošanas plānu. 2010. gada budžetā patiešām ir paredzēts finansējums Atveseļošanas plāna otrajai daļai 5 miljardu eiro apmērā, kas patiesībā ir smieklīga summa. Lai gan tiks piešķirti 300 miljoni eiro piena fondam, ar to nepietiek, zinot, ka, piemēram, Francijā lauksaimnieku tirie ienākumi 2009. gadā ir samazinājušies par 34 %.

2010. gada budžetā ir paredzēti 25 miljoni eiro mikrofinansēšanai, un, pretēji Padomes ierosinājumam, budžeta projektā tiek saglabāts finansējums, lai nodrošinātu Kohēzijas fonda intervenci.

Tāpēc zināmā mērā mēs balsosim par šo budžetu alternatīvu trūkuma un bezizejas dēļ, jo Eiropa, jeb, pareizāk sakot, pilsoņi nevar iztikt bez tā nodrošinātās intervences, lai cik neatbilstīga tā būtu. Tomēr kopā mums ir jāizstrādā instrumenti — un tas jā dara steidzami —, ar kuriem apbruņot Eiropu, lai tā varētu finansēt vērienīgo programmu īstenošanu un atsvabināt ES budžetu no tā pašreizējā ierobežojošā un nepiemērotā ietvara.

Neskatoties uz skaļajiem politiskajiem paziņojumiem, Komisijas priekšsēdētājam *Barroso* kungam mums jāpaskaidro, kā viņš plāno finansēt Eiropas nākotnes politikas jomas, par kurām viņš tik daudz runā, it īpaši jomas, kas saistītas ar jauno izaugsmes stratēģiju un klimata pārmaiņām. Turpmāk Komisija vairs netiks cauri ar tik slikti izstrādātu budžetu, kāds ir iesniegts mums.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Priekšsēdētāja kungs, es pilnībā atbalstu Eiropas Parlamenta lēmumu prioritizēt finansējumu Eiropas Ekonomikas atveseļošanas plāna īstenošanai. Šāds atveseļošanas plāns ir vajadzīgs, lai palielinātu pieprasījumu ekonomikā un atjaunotu reģiona konkurētspēju.

Ekonomiskās krīzes dēļ Eiropā pieaug bezdarba līmenis, un tas būtiski ietekmē Eiropas ekonomiku. Diemžēl visvairāk šajā situācijā cieš jauni cilvēki, kuri meklē darbu pirmo reizi dzīvē. Ir svarīgi, lai tiktu veikti pasākumi, lai aizsargātu visnelabvēlīgākajā situācijā nonākušos.

Mums ir jāisteno pārkvalifikācijas programmas, lai tās personas, kas šodien zaudē darbu, drīz varētu atrast citu darbu.

Programmu ir iecerēts īstenot, izmantojot Eiropas Sociālo fondu un Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fondu.

Kopš 1973. gada, kad Īrija piekrita pievienoties Eiropas Ekonomikas kopienai, Eiropas Savienība vajadzības gadījumā atkal un atkal ir uzņēmusies centrālo lomu cīņā pret valsts bezdarba problēmām, izmantojot Eiropas Sociālo fondu.

Eiropas Savienība atkal ir uzņēmusies šo pozitīvo lomu Īrijā, un šajā sakarībā Atveseļošanas plānam ir ļoti liela nozīme.

Priekšsēdētājs. – Paldies jums *Gallagher* kungs. Kā par daudzvalodību atbildīgais priekšsēdētāja vietnieks es vēlos teikt, ka mēs patiešām priecājamies dzirdēt jūs šeit Parlamentā runājam gēlu valodā.

Danuta Maria Hübner (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, es vēlos izteikt četras piezīmes.

Pirmkārt, es vēlos uzsvērt nepieciešamību izmantot 2010. gada budžetu un it īpaši Eiropas kohēzijas politikas finanšu instrumentus pēc iespējas efektīvāk, lai stimulētu ekonomisko darbību visos Eiropas Savienības reģionos un pilsētās un nodrošinātu stimulu ekonomikas atveseļošanai dalībvalstīs. Kohēzijas politika veido stabilu un vajadzīgu saikni starp atgūšanos no krīzes un Eiropas ekonomikas ilgtermiņa strukturālo pārveidošanu.

Otrkārt, tieši tāpēc Reģionālās attīstības komiteja aicināja Komisiju un dalībvalstis izmantot pieejamos finanšu līdzekļus ne tikai, lai veiktu ieguldījumus kohēzijas politikas 2007.–2013. gada prioritāšu — klimata pārmaiņas, zināšanas un inovācijas, energoefektivitāte, atjaunojamie enerģijas avoti, platjoslas internets, ilgtspējīgs pilsētas transports un pārkvalifikācija — īstenošanā, bet arī lai attīstītu kohēzijas politikas „sviras efektu”, proti, efektīvi izmantotu visus finanšu inženierijas instrumentus, kas izstrādāti, pamatojoties uz kohēzijas politiku sadarbībā ar Eiropas Investīciju banku, lai palīdzētu mazajiem un vidējiem uzņēmumiem ne tikai pārdzīvot šo sarežģīto laiku, bet, pirmām kārtām, sasniegt mērķus, pielāgoties mainīgajai globālās ekonomikas videi, kas transformē pati sevi, un risināt klimata pārmaiņu radītās problēmas un arī izmantot to sniegtās iespējas.

Treškārt, es vēlos informēt deputātus, ka visi maksājumu pieteikumi finansējuma saņemšanai no Eiropas Reģionālā attīstības fona un Kohēzijas fonda 2009. gada budžeta par kopējo summu 25,5 miljardi eiro ir pilnībā izpildīti, tādējādi veicinot ekonomikas atveseļošanu, strukturālas pārmaiņas, izaugsmi, nodarbinātību un energoefektivitātes uzlabošanu klimata pārmaiņu mazināšanai.

Visbeidzot šajā sakarībā es vēlos paust nožēlu par atbalsta samazinājumu kandidātvalstīm, PPI reģionālajai attīstībai un cilvēkresursu instrumentam, ko izmanto, lai risinātu tādus jautājumus kā bezdarbs, sociālā atstumtība un ieguldījumi izglītībā, — samazinājumu 7 miljonu eiro apmērā, kas ir 0,5 % no administrēšanai paredzētās operatīvo kredītu summas, — neņemot vērā nepieciešamību nodrošināt efektīvu vietējo administrēšanu un efektīvas finanšu pārvaldības pamatprincipus, kas šim Parlamentam ir tik svarīgi.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Vispirms es vēlos paust atzinību referentiem par viņu gūtajiem panākumiem sarunās par 2010. gada budžetu. Eiropas pilsoņiem patlaban vairāk nekā jebkad agrāk ir vajadzīgs labi izstrādāts Eiropas budžets, lai cīnītos pret ekonomikas krīzi un problēmām.

Cenšoties atrisināt ekonomikas krīzi, dalībvalstu budžeti patlaban saskaras ar lielām grūtībām, it īpaši tāpēc, ka daudzas no risināmajām problēmām sniedzas pāri valstu robežām. Tās ir globālas problēmas un prasa koordinētu rīcību augstākajā līmenī. Tāpēc es esmu gandarīts par to, ka mēs šodien šajā Parlamentā varam piedāvāt budžetu, kas paredz pilnībā finansēt Eiropas Ekonomikas atveseļošanas plāna otrā posma īstenošanu 1980 miljonu eiro apmērā. Pirmās ekonomikas atveseļošanas pazīmes, visticamāk, mēs redzēsim 2010. gadā, taču dalībvalstu budžetus smagi skars pagājušajā gadā īstenotie pasākumi. Turklāt tiek prognozēts, ka bezdarbs dalībvalstīs sasniegs rekordaugstu līmeni.

Jaunajai Komisijai būs jāuzņemas ārkārtīgi liela atbildība, palīdzot dalībvalstīm un Eiropas Savienībai pārvarēt šīs grūtības. Taču es vēlos vērst dalībvalstu uzmanību uz to atbildību izmantot Eiropas fondus. Nav jēgas censties sarunās panākt līdzekļu piešķiršanu kohēzijas politikas jomām, ja šis finansējums netiek izmantots. Es pievienojos kolēģu aicinājumam pēc iespējas drīzāk pārskatīt 2007.–2013. gada daudzgadu finanšu shēmu, jo, ja tas netiks izdarīts, mēs nevarēsim šeit atgriezties ar 2011. gada budžetu.

Es vēlos uzsvērt vēl vienu aspektu, kas ir arī pēdējais. 2010. gada budžetā tomēr ir ieviests viens jauninājums, kas daudziem var nešķist svarīgs, bet tas tā nebūt nav. Es runāju par sagatavošanās pasākumiem, lai izstrādātu kopīgu Eiropas regulējumu Melnās jūras reģionam. Ar šo pasākumu Melnās jūras reģions tiek atzīts par Eiropai nozīmīgu reģionu un tiek mazinātas atšķirības attieksmē pret Melnās jūras reģionu un Baltijas jūras reģionu kā daļu no Eiropas Savienības politikas.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, ministra kungs, es vēlos paust atzinību referentiem un mūsu Budžeta komitejas priekšsēdētājam, savam draugam *Lamassoure* kungam.

Es vēlos izteikt piecus apsvērumus. Pirmais attiecas uz pētniecību un it sevišķi uz sesto un septīto pamatprogrammu. Tiesiskās noteiktības labad mēs — Budžeta kontroles komiteja — atkārtoti aicinām Eiropas Komisiju neveikt pārrēķinu saskaņā ar atbilstības kritēriju jauno interpretāciju pabeigtu projektu finanšu pārskatiem, ko tā ir jau apstiprinājusi un apmaksājusi. Mēs atkārtoti aicinām Komisiju neatkāpties no starptautiskajiem grāmatvedības un revīzijas standartiem.

Otrais apsvērumš attiecas uz ES darbinieku pensiju iekļaušanu budžetā. Mēs ierosinām kā aktīvus pārskatā iekļaut prasības pret dalībvalstīm saistībā ar darbinieku pensijām par kopējo summu 37 miljardi eiro līdz 2008. gada 31. decembrim, kas ir pieaugums par 4 miljardiem eiro kopš 2007. gada, un mēs ierosinām veikt pētījumu par ES pensiju fonda izveidi.

Trešais apsvērumš attiecas uz to, ka būtu jāatbalsta Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai. Tas būtu jānostiprina, lai efektīvāk varētu veikt savu darbu, it īpaši gadījumos, kas saistīti ar intervenci ārpus Eiropas Savienības.

Ceturtais apsvērumš attiecas uz to, ka mēs lūdzam Komisiju nodrošināt resursus, lai mēs varētu organizēt starptautisku konferenci ar mērķi iegūt pozitīvu Eiropas Revīzijas palātas ticamības deklarāciju. Šajā konferencē tiktos valstu revīzijas iestāžu, Eiropas Revīzijas palātas, valstu parlamentu un iesaistīto administrāciju pārstāvji.

Pēdējais apsvērumš ir saistīts ar Eiropas Savienības nepietiekamajiem ieguldījumiem, un es vēlos izteikt personīgu ierosinājumu: vai nav pienācis laiks budžetā iekļaut ieguldījumu sadaļu un sadarbībā ar Eiropas Investīciju banku — tā kā Eiropas Savienībai ir juridiskas personas statuss, es ierosinu tai kopā ar dalībvalstīm kļūt par EIB partneri — izstrādāt ieguldījumu plānu, it sevišķi saistībā ar Viseiropas tīkliem. Tas aptvertu jautājumus saistībā ar energoapgādi, automaģistrālēm, liela ātruma dzelzceļa līnijām, ūdensceļiem, universitātēm, izglītību, platjoslas internetu, veselības aprūpi, kosmosa izpēti un citus.

Derek Vaughan (S&D). – Priekšsēdētāja kungs, šis ir pirmais budžets, ko izskatu kā šā Parlamenta deputāts, un mani patiešām pārsteidza vienprātība attiecībā uz Parlamenta prioritātēm un attiecībā uz to, ka mums šīs prioritātes ir jāaizstāv. Es vēlos pateikties visiem šajā procesā iesaistītajiem.

Mēs esam sasnieguši patiešām daudz. Mēs neesam sasnieguši visu, bet es esmu gandarīts par to, ka mums ir izdevies sasniegt tik daudz. Es esmu īpaši gandarīts par paziņojumiem attiecībā uz struktūrfondiem un kohēzijas politiku. Es ceru, ka šie paziņojumi netiks aizmirsti, lemjot par politiku pēc 2013. gada. Taču Parlamentam vēl ir jāpieņem sarežģīti lēmumi, piemēram, par finansējumu mikrofinansēšanas instrumentam — es ceru, ka deputāti joprojām uzskatīs to par prioritāti, par iespēju rast finansējumu *Kozloduy* atomelektrostācijas ekspluatācijas pārtraukšanai nākamajos trijos gados un par iespēju rast finansējumu jaunajām prioritātēm — prioritātēm, ko noteiks Kopenhāgenā, prioritātēm atbilstīgi Lisabonas līguma īstenošanai un prioritātēm saskaņā ar jauno stratēģiju 2020. gadam, par ko mēs diskutēsim nākamajā gadā.

Mums ir jāatrisina visas šīs problēmas, zinot, ka rezerves nav lielas un ka Padome nevēlēsies piešķirt papildu finansējumu. Tieši tāpēc nākotnē tik ļoti ir vajadzīga vērienīga budžeta pārskatīšana. Mums būtu jānodrošina, lai budžets nākotnē atbilstu mūsu prioritātēm.

Mums ir arī jāizvērtē iespēja izveidot jaunu budžeta pozīciju Globalizācijas fondam, nevis jāturpina ņemt līdzekļus no citām pozīcijām. Mums ir arī jānodrošina, lai pietiktu līdzekļu elastības instrumentam, lai mēs varētu nodrošināt prioritātes un mainīt tās. Patlaban ar piešķirto finansējumu nepietiek. Ja mums izdotos visu to paveikt, mēs spētu īstenot savas prioritātes un, kas ir vēl būtiskāk, mēs varētu parādīt Eiropas pilsoņiem, ka šis Parlaments ir nozīmīga iestāde.

Budžetam būtu jāatbilst mūsu prioritātēm, bet tam būtu jāatbilst arī pilsoņu prioritātēm. Tāds ir būtiskākais vēstījums mums — Parlamentam — un arī būtisks vēstījums Komisijai un Padomei.

Csaba Őry (PPE). – (HU) Tā, iespējams, nav sakritība, ka 2010. gada budžeta izstrāde piesaista tik lielu uzmanību. Visa pievērsta uzmanība ir pilnībā pamatota, ņemot vērā situācijas pasliktināšanos nodarbinātības jomā un ekonomikas krīzes radītās problēmas. Kā Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas atzinuma referents es vēlos pateikties referentam *Surján* kungam par viņa profesionalitāti darbā saistībā ar visiem attiecīgajiem dokumentiem.

Manis izstrādātajā Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas atzinumā mēs iepriekš noteicām vairākas prioritātes. Mēs, protams, noteicām par prioritāriem instrumentus, kas paredzēti, lai mazinātu finanšu un ekonomiskās krīzes ietekmi uz Eiropas pilsoņiem. Mēs atbalstījām visus priekšlikumus, tostarp priekšlikumu

par 8,4 % palielinājumu konkurētspējas veicināšanai, kuri, kā mēs cerējam, palīdzēs saglabāt vai radīt jaunas darbavietas un veicinās Ekonomikas atveseļošanas plāna un pārskatītās Lisabonas stratēģijas, kā arī mūžizglītības programmas īstenošanu.

Mēs arī uzsvērām uzdevumus saistībā ar sociālo fondu, profesionālo izglītību, tehniskās kvalifikācijas iegūšanu un mūžizglītību. Īpaši būtiski, manuprāt, ir tas, ka mums izdevās rast finansējumu 25 miljonu eiro apmērā paredzētā mikrofinansēšanas instrumenta īstenošanai 2010. gadā. Vakar mēs diskutējām par šo jauno instrumentu. Es ceru, ka drīzumā mēs spēsim vienoties arī par pārējiem finansēšanas nosacījumiem.

Manuprāt, saistībā ar budžetu ir svarīgi uzsvērt, ka liela nozīme ir 1a budžeta pozīcijā iekļautajām darbībām un politikai. Tās veicinās ilgtspējīgu attīstību un darbavietu izveidi. Es īpaši atzinīgi vērtēju pozīcijas, kas paredzētas mazo un vidējo uzņēmumu situācijas uzlabošanai, kā arī atbalstu programmai *Progress*, *EURES* konsultāciju un informācijas tīklam un tādiem izmēģinājuma projektiem kā Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonds.

Ņemot to vērā, es uzskatu, ka Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas noteiktajiem mērķiem var būt liela nozīme budžeta pieņemšanā, par ko mums jāpateicas referentiem.

Gay Mitchell (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, iepriekšējā Parlamenta darbības laikā liela uzmanība tika pievērsta deputātu un palīgu statūtiem, un es uzskatu, ka tas bija diezgan pareizi. Tagad — šā Parlamenta un jaunās Komisijas pilnvaru termiņa sākumā — ir pienācis laiks pievērst uzmanību pārējiem visu triju iestāžu darbiniekiem un izvērtēt šo darbinieku veikumu.

Mēs nūdien esam privilīģētā stāvoklī, jo Parlamentā, Padomē un Komisijā strādā patiešām profesionāli un ieinteresēti darbinieki, bet patiesībā mums šeit šajā Parlamentā nav ne jausmas, ko dara lielākā daļa šo darbinieku. Viņi jau gadiem ilgi dara to, ko dara.

Tā kā šajā Parlamentā ir pārstāvētas 27 dalībvalstis, Komisijā kopā sanāk 27 komisāri no dalībvalstīm, un Padomes ministri ierodas šeit un pēc tam atgriežas savos parlamentos, darbiniekiem, kas ievēlēti, lai aizstāvētu mūsu intereses, patiesībā ir pavisam viegli pārņemt darba kārtībā esošo jautājumu risināšanu.

Jau kopš šā Parlamenta pilnvaru termiņa sākuma es aicinu jauno Komisiju — starp citu, es nezinu, cik liela budžeta daļa ir paredzēta personāla komplektēšanai, bet es zinu, ka tā ir patiešām liela, — pieprasīt veikt pētījumu par to, ko dara triju iestāžu darbinieki, lai nodrošinātu efektivitāti un lietderību un, kas ir visbūtiskāk, lai nodrošinātu viņu darbības pārredzamību un uzskatāmību. Es domāju, ka tas būtu nozīmīgs veikums sabiedrības interesēs.

Arvien populārāks kļūst uzskats, ka birokrātija ir anonīma. Es tam nepiekrītu, un es to nedomāju kā divdomīgu komplimentu, jo mums patiešām ir arī labi darbinieki, bet tas nav efektivitātes un lietderības rādītājs. Mums ir jāzina, ar ko nodarbojas darbinieki, un, ja mēs patiešām vēlamies īstenot Lisabonas programmu un panākt ekonomikas efektivitāti un produktivitāti, mums ir jānodrošina, lai visu triju iestāžu darbinieku darbību raksturotu efektivitāte, produktivitāte un pārredzamība. Es uzskatu, ka katrā iestādē būtu jāieceļ ģenerālsēkretāra vietnieks, kas laiku pa laikam ziņotu attiecīgajām iestādēm par darbinieku efektivitāti un produktivitāti.

Es aicinu Komisiju jaunās Komisijas pilnvaru termiņa sākumposmā veikt neatkarīgu un godīgu pārbaudi.

Tadeusz Zwiefka (PPE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, tā vien šķiet, ka budžeta debašu laikā ir vērts arī norādīt, ka tiesības ir būtisks sabiedrības dzīves elements un ka to kohēzija vieno mūsu kontinentu. Šajā sakarībā liela nozīme ir Eiropas Kopienu Tiesai, un tāpēc Juridiskā komiteja ierosināja vairākus grozījumus, lai tiktu atjaunoti sākotnējā budžeta projektā paredzētie līdzekļi, kas Eiropas Kopienu Tiesai ļautu nodrošināt tikai tās būtiskākās vajadzības.

Viena no aktuālākajām problēmām ir jautājums par budžeta līdzekļu palielināšanu 2010. gadā tādu dokumentu tulkošanai, kas minēti prejudiciālos nolēmumos, proti, svarīgākajā dalībvalstu tiesu izmantotajā instrumentā, kas ļauj tām pielāgot dalībvalstu jurisdikciju Eiropas jurisdikcijai. EKT nepietiek līdzekļu, lai palielinātu finansējumu tulkošanas dienesta darbiniekiem, un tādējādi tiek kavēta tiesvedība. Papildu finansējuma piešķiršana EKT veicinās darbības efektivitātes uzlabošanu šajā jomā un arī novērsīs tiesvedības kavēšanu dalībvalstīs. Padomes veiktā finansējuma samazināšana ietekmē jau tā nepietiekami finansētus stratēģiski svarīgus IT projektus, ko EKT ierosināja īstenot 2010. gadā, lai uzlabotu pakalpojumu kvalitāti un vienlaicīgi samazinātu darbinieku skaitu. Ir ļoti svarīgi atjaunot kopīgajā budžeta projektā paredzēto finansējumu. Informāciju tehnoloģijas ir ļoti svarīga nozare, kas nodrošina iespēju risināt jaunās problēmas, veicināt ietaupījumu ilgtermiņā un piedāvāt labākus pakalpojumus pilsoņiem.

Es vēlos arī uzsvērt nepieciešamību atbalstīt pamatprincipu ietvarstruktūru projektus. 2009. gada februārī akadēmiķu grupa nāca klajā ar pamatprincipu ietvarstruktūru projektu kopsavilkuma galīgo versiju, ko Eiropas iestādes varēs izmantot kā pamatu Eiropas līgumtiesību izstrādei. Šajā posmā ir ļoti svarīgi nodrošināt ietvarstruktūru pieejamību pēc iespējas vairākās oficiālajās valodās, lai ļautu politiķiem un tieslietu speciālistu grupām un citām ieinteresētajām personām īstenot plašas diskusijas par Eiropas līgumtiesību nākotni. Es priecājos par to, ka Eiropas Parlaments izlabos šīs Padomes kļūdas un nodrošinās iespēju Eiropas Kopienas Tiesai strādāt efektīvāk.

SĒDI VADA: L. ROUČEK

Priekšsēdētāja vietnieks

György Schöpflin (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, tāpat kā visi pārējie, arī es uzskatu, kas šis ir patiešām labi izstrādāts budžets. Tā izstrādē ir ieguldīts liels darbs, un es vēlos paust atzinību visiem, kas bija tajā iesaistīti.

Šajā debašu posmā es mēģināšu novērtēt situāciju kopumā. Saistībā ar vairākiem jautājumiem ir veikts ārkārtīgi liels darbs, taču, lai saprastu mūsu izskatīto jautājumu nozīmību, mums jāvērtē situācija plašākā Eiropas kontekstā. Es uzskatu, ka demokrātijā katrai iestādei jābūt savam budžetam, un iestādei ir jāatbild par saviem tēriņiem tiem, kas patiesībā veic iemaksas un nodrošina līdzekļus.

Tāpēc šis konkrētais budžets ir saistīts ar lielu atbildību. Patiesībā tas ir saistīts ar tik lielu atbildību tāpēc, ka ir tādas iestādes budžets, kas īpaši apņēmusies nodrošināt pārredzamību un pārskatatbildību. Kas ir ne mazāk svarīgi, ņemot vērā mūsu apņemšanos nodrošināt pārredzamību un pārskatatbildību, šis budžets veicinās labu pārvaldību, un ideālos apstākļos tas veicinās uzticēšanos starp tiem, kas finansējumu izlieto, un tiem, kas to nodrošina. Man, iespējams, būtu jāuzsver, ka ne vienmēr apstākļi ir ideāli — realitāte nereti ir citāda. Šāda pārredzamība ir īpaši būtiska tāpēc, ka tā var palīdzēt novērst atsvešinātību, kas pastāv starp iedzīvotājiem un tiem, kuri īsteno varu. Šāda atsvešinātība — es domāju, ka jūs visi tam piekritīsiet, — ir neizbēgama modernās dzīves pazīme, tāpēc katrai iestādei ir jādara viss iespējama, lai būvētu tiltu pāri šai aizai.

Turklāt Eiropu sagaida grūti laiki, un es domāju, ka šī situācija veicina pilsoņu nedrošību. Šajā sakarībā tas, ko mēs varam darīt, ir izskaidrot dažādus jautājumus, veicinot debates un diskusijas, kurām, starp citu, būtu jāietver arī domstarpību risināšanu. Šādā perspektīvā es uzskatu, ka budžets ir liels solis pareizajā virzienā, un es vēlos paust tam stingru atbalstu.

Peter Šťastný (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, 2010. gada budžets, tāpat kā ikviens cits budžets, ne tuvu nav dāsns budžets. Pašreizējā situācijā mums jāstrādā, ņemot vērā to, kas ir būtiski, un būtiska ir prioritāte — plašās globālās krīzes ietekme. Visi pārējie jautājumi ir sekundāri.

Kā Starptautiskās tirdzniecības komitejas (INTA) referents es ceru, ka palielinātais finansējums 4. postenim (ES kā globāls dalībnieks) tiks izmantots un uzraudzīts efektīvi, lai stimulētu finansējuma plūsmu pieaugumu tirdzniecībā, un, vienlaicīgi likvidējot šķēršļus, mums būtu jāpanāk lielāks IKP un nodarbinātības rādītāju pieaugums.

PTO Dohas Attīstības programma ir labākā daudzpusējā platforma, kas nodrošina šā uzdevuma veikšanu, it īpaši jaunattīstības valstīs. Tāpēc ir patiešām liels stimuls pabeigt šo ieilgušo sāgu, pieņemot veiksmīgu rezolūciju, jo tikai tad mēs spēsim cīnīties pret globalizācijas nepatīkamo ietekmi, izmantojot patiešām spēcīgu instrumentu.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Dāmas un kungi, 2010. gada budžets ir sarežģīts kompromiss. No vienas puses, tam jāierobežo ekonomikas krīzes ietekme, un tajā pašā laikā mēs finansējam centienus cīņā pret klimata pārmaiņām, galvenokārt ierobežojot CO₂ emisijas. Tas ir vērtējams pozitīvi, bet, neapšaubāmi, īstermiņā kavē attīstību, kas ir joma, kurā mēs joprojām veicam pārāk mazu ieguldījumu.

Finansējuma palielinājums pētniecībai un inovācijai ir pamatots. Tas uzlabos mūsu konkurētspēju. Tā vien šķiet, ka mēs joprojām piešķiram pārāk maz līdzekļu izglītībai, tostarp apmaiņas programmai *Erasmus*. Ir labi, ka ir atrasts finansējums — lai gan nepietiekams — piena fondam, jo iepriekšējais gads bija grūts gads Eiropas lauksaimniekiem. Ja mēs vēlamies stimulēt ekonomiku un mazināt bezdarbu un sociālo atstumtību, mums būtu jāpalielina finansējums mikrofinansēšanas instrumentam. Platjoslas interneta finansēšana lauku apvidos ir nozīmīga attīstībai, bet, neapšaubāmi, kā jau es teicu, šis budžets ir kompromiss.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos uzstāties saskaņā ar nepieteiktas uzstāšanās procedūru, jo iepriekš man tika atvēlēta tikai viena minūte, lai uzstātos, lai gan darba kārtībā bija norādīts, ka man ir divas minūtes laika. Es vēlos tikai papildināt iepriekš teikto — lai gan es pievienošos pārējiem

manas grupas deputātiem ceturtdien, lai balsotu par budžetu, par kuru debatējam, es tomēr vēlos uzsvērt, ka pašlaik mēs piedzīvojam ne tikai ekonomisko, finanšu un vides krīzi, kā tika minēts iepriekš, bet arī patiešām izteiktu sociālo krīzi, kas saistīta ar bezdarba pieaugumu.

Lai gan, izstrādājot budžetu, ir panākts trausls līdzsvars, es, personīgi, vēlos paust nožēlu par to, ka dalībvalstis neņem vērā spēcīgos politiskos signālus, kas tika sūtīti tieši grūtībās nonākušajiem iedzīvotājiem. Tika pausta vēlme piešķirt papildu finansējumu, īstenojot plānu palīdzēt nabadzīgākajiem pilsoņiem, bet diemžēl tā nav īstenota. Man ir žēl, ka tas tā ir noticis, jo tās īstenošana būtu spēcīgs signāls mūsu virzībai uz sociālāku Eiropu.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Paldies jums, priekšsēdētāja kungs, Padomes un Komisijas pārstāvji, dāmas un kungi, 2010. gada budžets patiešām ir laba kompromisa paraugs. Es noteikti nepiekrītu tiem kolēģiem, kuri minēja, ka 2010. gada budžets ir krīzes laika budžets. Mēs — dažu valstu pārstāvji — ļoti labi zinām, kas ir krīzes laika budžets, kad budžeta ieņēmumi divu gadu laikā samazinās par 30 un vairāk procentiem.

Mēs varam paust atzinību Komisijai par vairākām prioritātēm; kopā ar Padomi un Parlamentu tā mobilizēja papildu līdzekļus, it sevišķi, lai finansētu Ekonomikas atveseļošanas plānu, labāku pieeju platjoslas internetam un arī, lai finansētu ETS plānu. Es vēlos minēt arī to, ka pastāv vairākas problemātiskas jomas.

Taču es vēlos pievērst uzmanību kolēģa Godmaņa kunga runai, kurš minēja, ka jau vairāk nekā gadu atsevišķas valstis nav spējušas pārvaldīt finanšu atbalstu. Tāpēc es patiešām uzskatu, ka šis ir ļoti izstrādāts budžets, tas būtu jāatbalsta, un es apsveicu Komisiju.

Ivars Godmanis (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs, tā kā šeit ir komisāra kungs, es vēlos īsi uzsvērt vienu aspektu.

Mums ir problēma — Reģionālās attīstības komitejā mēs joprojām strādājam saistībā ar priekšlikumiem izmaiņu veikšanai, taču laikposmam no 2009. līdz 2010. gadam Eiropas Komisija (EK) nepieprasīs dalībvalstīm līdzfinansējumu. Kopējā summa ir vairāk nekā 6,6 miljardi eiro. Mēs esam pieņēmuši 2010. gada budžetu, taču šajā budžetā nav paredzēti līdzekļi, lai apmierinātu šīs vajadzības; 2009. gada budžets ir pabeigts.

Reģionālās attīstības komiteja joprojām gaida jauno EK priekšlikumu, jo iepriekšējo priekšlikumu Padome noraidīja. Mums skaidri jāzina, ko darīt tālāk. Es saprotu, ka šis priekšlikums nav paredzēts, taču šī situācija ir jāklasificē. Citādi Reģionālās attīstības komiteja strādā vienā virzienā, un mēs Budžeta komitejā nezināsim, ko darīt, jo mums vairs nav līdzekļu šiem priekšlikumiem jaunajā 2010. gada budžetā.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Priekšsēdētāja kungs, man ar nožēlu jāsaka, ka ekonomiskās un sociālās krīzes laikā, kas dramatiski ietekmē nodarbinātību un cilvēku dzīves apstākļus, šis Kopienas 2010. gada budžeta projekts ne tuvu nav pietiekams. To izstrādājot, nav ņemti vērā pat finanšu shēmas, kurās tika ierosināts noteikt budžetu 1,1 % apmērā no Kopienas nacionālā kopienākuma, vai iesniegtais un pirmajā lasījumā apstiprinātais šā budžeta projekts, kas veidoja 1,08 % no Kopienas NKI.

Šis apstiprināšanai iesniegtais budžeta projekts ir budžets, kurā prioritizētas un finansētas Eiropas Savienības neolibērālās un militārās tendences. Jāatzīmē, ka šis pirmais budžets saskaņā ar Lisabonas līgumu ir nelabvēlīgs izslavētajai ekonomikas un sociālās kohēzijas politikai, kas tagad saņem daudz mazāku finansējuma daļu. Attiecībā uz kopējiem maksājumiem jāsaka, ka salīdzinājumā ar pirmajā lasījumā apstiprināto finansējumu kohēzijas finansējums ir samazināts par aptuveni 2,5 miljardiem eiro.

Visu minēto iemeslu dēļ mēs nevaram apstiprināt šo budžeta projektu, kas ir par vairāk nekā 11 miljardiem eiro mazāks, nekā paredzēts daudzgadu finanšu shēmā 2010. gadam.

Hans Lindblad, Padomes priekšsēdētājs. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, es domāju, ka šis bija aizraujošas debates. Mēs dzirdējām dažādus viedokļus, un tieši tā arī jābūt. Daži vēlas samazināt budžetu. Taču tā vien šķiet, ka daudzi nebūs pilnībā apmierināti, kamēr visi valstu budžeti netiks nodoti ES rīcībā. Par laimi pilnīga varas nodošana Eiropas Parlamentam, iespējams, nav tas, ko vēlas mūsu vēlētāji.

Färm kungs uzdeva tieši man adresētu jautājumu. Klausoties *Färm* kunga teiktajā, varētu šķist — ja nebūtu mikrokredītu, mums Eiropā nebūtu arī nodarbinātības politikas. Protams, ka tas tā nav. Vairākas dalībvalstis veic patiešām ļoti lielus ieguldījumus ekonomikas un nodarbinātības atbalsta veicināšanā. Turklāt Eiropa ir būtiski palielinājusi budžeta līdzekļus, tostarp piešķirot 5 miljardus eiro Atveseļošanas plāna īstenošanai. Visbeidzot mums ir arī Eiropas Centrālās bankas patiešām ekspansīvā politika. Tādējādi mums, neapšaubāmi, ir spēcīga nodarbinātības un izaugsmes politika.

Ja *Färm* kungs uzskata, ka mikrokredīti būtu jānosaka par prioritāti, kāds cits jautājums, protams, kļūs mazāk svarīgs. Mums ir jāizdara izvēle. Taču rēķinu izrakstīšana vairākām dalībvalstīm tikai tāpēc, ka vienkārši gribas vairāk, neapšaubāmi, nav pieņemams risinājums.

Vladimír Maňka, *referents*. – (SK) Dāmas un kungi, paldies par jūsu iedvesmojošajām runām. Es vēlos pateikties Eiropas iestāžu pārstāvjiem, Eiropas Parlamenta priekšsēdētājam, ēnu referentiem, koordinatoriem un visiem jums.

Šajā gadā visi panākumi ir gūti divu Budžeta komitejas priekšsēdētāju vadībā. Pirmajā pusgadā tas bija *Böge* kungs, un otrajā — *Lamassoure* kungs. *Böge* kungs, *Lamassoure* kungs, es esmu pārliecināts, ka neesmu pirmais, kas jums saka, ka jūs abi esat veikuši lielu ieguldījumu komitejas darbā un budžeta izstrādes procesā kopumā.

Es atzinīgi vērtēju Zviedrijas prezidentūras un komisāra sadarbību. Vārdā nenosauktās sievietes un vīrieši ir mūsu konsultanti, asistenti un administratīvie darbinieki. Taču viņi visi ir nozīmīgi cilvēki. Bez viņiem mēs nebūtu sasnieguši šodien redzamos rezultātus. Es vēlos pateikties viņiem visiem.

Dāmas un kungi, Lisabonas līgums ietekmēs visu Eiropas Parlamenta un citu iestāžu pakalpojumu klāstu. Attiecībā uz Eiropas Parlamentu jāsaka, ka dramatiski palielināsies līdzdalība koplēmuma procedūrā, kas aptvers līdz pat 95 % no tiesību aktiem tādās jomās kā brīvība, drošība un tiesiskums, kā arī lauksaimniecība, zivsaimniecība, pētniecība un struktūrfondi. Plašāk tiks izmantota kvalificēta vairākuma balsošana Padomē, un tiks izstrādāti vairāki jauni juridiskie pamatojumi tādās jomās kā tūrisms, sports, enerģētika, civilā aizsardzība un administratīvā sadarbība. Tādējādi tiks paplašinātas ES likumdošanas darbības, galvenokārt būtiski ietekmējot Eiropas Parlamenta pilnvaras un tā darbību un tādējādi arī veicinot nepieciešamību paplašināt administrāciju.

Turpmākajos mēnešos mēs pārbaudīsim un noteiksim, kādi finanšu resursi vajadzīgi Eiropas Savienības jauno ar Lisabonas līgumu saistīto politikas jomas īstenošanai. Es ticu, ka kopā mēs gūsim panākumus nākamā budžeta procesa īstenošanā.

Jutta Haug, *referente*. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos pateikties visiem saviem kolēģiem. Mums ir izdevies panākt kopēju nostāju attiecībā uz Padomi. Taču patlaban es vēlos sirsnīgi pateikties arī Padomei un Padomes prezidentūrai. Visi, kas mani pazīst, zina, ka parasti es nemētojos ar uzslavām un pateicībām. Tomēr es vēlos sirsnīgi pateikties Zviedrijas prezidentūrai un it īpaši *Lindblad* kungam par veikto darbu un pastāvīgo klātbūtni diskusijās par budžeta jautājumiem. Tās bija patīkamas pārmaiņas salīdzinājumā ar citām Padomes prezidentūrām, ko pieredzēju savas ilglaicīgās Eiropas Parlamenta deputātes karjeras laikā. Liels jums paldies!

Šorīt daudzi deputāti piedalījās diskusijās, un, manuprāt, šoreiz iesaistījās daudz vairāk deputātu nekā parasti. Lielākā daļa no viņiem runāja par budžeta ierobežojumiem un tā struktūru. Dāmas un kungi, mēs varam droši pieņemt, ka 2010. gada budžets ir pēdējais šāda veida budžets, — pēdējais budžets ar šādu struktūru, kas liek mums domāt, ka mēs varam finansēt nepieciešamās Eiropas Savienības politikas jomas un tās jaunās problēmas un uzdevumus šādā veidā.

Mēs sagaidām, ka jaunā Komisija nekavējoties veiks termiņa vidusposma pārskatīšanu, jo saskaņā ar 2006. gadā noslēgtā nolīguma noteikumiem pārskatīšanas rezultāti bija jāiesniedz ne vēlāk kā 2009. gadā jeb, citiem vārdiem sakot, līdz šā gada beigām. Precīzāk, mēs sagaidām arī pārskatīšanas priekšlikumu attiecībā uz pašreizējo finanšu shēmu. Mēs nevaram atlikt reformu uz 2014. gadu. Mums ir vajadzīgs ilgtspējīgs instruments jau tagad, lai, kā jau mūsu visu vārdā tikko aicināja Budžeta komitejas priekšsēdētājs *Lamassoure* kungs, nodrošinātu iespēju Eiropas Savienībai risināt tuvākās nākotnes problēmas ar demokrātisku leģitimitāti.

Reimer Böge, *referents*. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, patlaban, kad esam vienojušies par 2010. gada budžetu, ņemot vērā politisko realitāti, mums, protams, jāpievērš uzmanība tam, kas mūs sagaida turpmākajos dažos mēnešos.

Tā kā Eiropadome, īstenojot patiešām vienuspusīgu procedūru, piešķīra sev 23,5 miljonus eiro, mums nekavējoties būs jānosaka nepieciešamie papildinājumi attiecībā uz Parlamenta budžetu, lai saglabātu līdzsvaru starp iestādēm un lai nodrošinātu Parlamenta spēju reaģēt uz Lisabonas līguma izvirzītajiem uzdevumiem. Mums būs jāpievērš pienācīga uzmanība arī grupu, komiteju un it īpaši atsevišķu deputātu spējai rīkoties attiecībā uz mūsu risināmajiem uzdevumiem.

Turklāt dažos turpmākajos mēnešos mums būs jāorganizē vispārīgas diskusijas par grozījumiem, pārbaudēm un pārskatīšanu. Tās attieksies uz starpiestāžu nolīguma grozīšanu, pārbaudi un pārskatīšanu. Tās attieksies

uz starpiestāžu nolīguma sadaļu pielāgošanu daudzgadu finanšu shēmai, kurai saskaņā ar Lisabonas līgumu piemēro citādu lēmumu pieņemšanas procedūru. Tās attieksies uz koplēmuma procedūru, kas paredzēta Finanšu regulā. Turklāt tās attieksies, piemēram, uz lielu tiesību aktu kopumu par Eiropas Ārējās darbības dienesta attīstību, uz to, lai tiktu garantētas Parlamenta budžeta tiesības, un uz iespējamām tiesiskā pamata izmaiņām, kas var būt nepieciešamas Ārējās darbības dienesta daudzgadu programmu īstenošanai.

Tāpēc šajā brīdī es vēlos vēlreiz norādīt, ka, neveicot grozījumus, pārbaudes un pārskatīšanu, mēs neko nesasniedzsim. Mēs nevaram bezgalīgi atlikt tik vajadzīgo procesu — Lisabonas līgumā noteikto budžeta uzdevumu pakāpenisku īstenošanu. Es sagaidu, ka jaunā Komisija nekavējoties sāks darbu un nāks klajā ar priekšlikumiem, kas garantēs Parlamenta tiesības visās jomās un kas nebūs mēģinājumi slepus ietekmēt individuālas tiesības, jo tas nenāk par labu Parlamentam. Mēs zinām, kā to novērst.

László Surján, referents. – (HU) Ja mēs 2010. gadā vēlamies nostiprināt eiropiešu drošības sajūtu, mums šis budžets jāīsteno efektīvi un praktiski. Tieši tāpēc mēs palielinājam finansējumu energoapgādes drošībai, atbalstām darbavietu radīšanu un mikrofinansēšanas instrumenta ieviešanu. Mēs atbalstām arī pētniecību un attīstību, kā arī mūžizglītību. Mēs vēlamies palīdzēt piensaimniecības nozarei un, ciktāl tas ir iespējams, mazināt klimata pārmaiņu negatīvo ietekmi.

Mēs guvām šos panākumus, izmantojot katru saskaņā ar daudzgadu finanšu shēmu piešķirtā finansējuma peniju. Taču tas liecina par to, ka budžets ir kļuvis pilnīgi neelastīgs un nenodrošina pietiekamu rezervi. Tas ir vēl viens iemesls, lai steidzami tiktu veikta termiņa vidusposma pārskatīšana, ko arī es atbalstu. Komisija un dalībvalstis daļa īpašo atbildību par panākumiem nākotnē. Mēs varēsim skatīties acīs nodokļu maksātājiem tikai tad, kad mums pieejamais finansējums tiks izmantots ne tikai likumīgi, bet arī mērķtiecīgi.

Ja ir pieejami resursi jaunu darbavietu izveidei, ir gaidāms reāls darbavietu skaita pieaugums. Ja ir pieejami papildu resursi, lai veicinātu mazāk attīstītu reģionu virzību uz priekšu, ir gaidāms reāls vietējā IKP palielinājums šajos reģionos. Tikai tad, ja mēs spējam kontrolēt šos apstākļus, mēs varam teikt, ka mūsu nauda tiek izmantota efektīvi un ka Eiropas pilsoņu nestais upuris ir tā vērts, jo pašreizējās iemaksas ES budžetā 123 miljardu eiro apmērā patiešām ir upuris.

Priekšsēdētāja kungs, ministra kungs, komisāra kungs, es ceru, ka šis Parlaments nodrošinās spēcīgu atbalstu šim iesniegtajam ziņojumam un ka ceturtdien mēs piedāvāsim Eiropas pilsoņiem labi izstrādātu un ne tikai juridiski, bet arī morāli pamatotu budžetu.

Priekšsēdētājs. – Kopīgās debates tiek slēgtas.

Balsojums par *Jutta Haug* ziņojumu notiks rīt.

Balsojums par *Surján* kunga, *Mañka* kunga un *Böge* kunga ziņojumiem notiks ceturtdien.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Ádám Kósa (PPE), rakstiski. – (HU) Mans kolēģis no Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) grupas *Surján* kungs, kā arī *Mañka* kungs ir veikuši nozīmīgu uzdevumu. Tāpat kā budžeta debatēs jebkuras valsts parlamentā, arī mums šajā Parlamentā ir skaidri jānosaka, kādas prioritātes budžeta projekts ietver un kādu vēstījumu tas sniedz sabiedrībai. Neskatoties uz to, ka ziņojumā nav minēts jautājums par pieejamību, es vēlos vērst jūsu uzmanību uz šādu aspektu — saskaņā ar Vispārējo lietu padomes 26. novembra lēmumu ES kā reģionāla organizācija ir pievienojusies Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencijai par personu ar invaliditāti tiesībām. Ņemot to vērā un saskaņā ar 43. pantu un ziņojuma 2. pielikuma noteikumiem, mums būtu atzinīgi jānovērtē kopīgā deklarācija par ēku politiku.

Taču ir ļoti svarīgi, lai, paredzot investīcijas būvniecībā un cita veida infrastruktūrā, papildus citām būtiskām prasībām (piemēram, attiecībā uz enerģijas ietaupījumu) tiktu ņemts vērā arī jautājums par pieejamību. Papildu izmaksas, kas rodas saistībā ar pieejamības nodrošināšanu, vienmēr ir daudz augstākas. Šajā sakarībā ir ārkārtīgi svarīgi, lai Eiropas Parlaments attiecībā uz drošības prasībām ņemtu vērā arī vajredzīgo vajadzības. Piemēram, projektējot ēkas un sagatavojot tās ekspluatācijai, būtu jāizmanto skaidri pamanāmas zīmes, kā arī sataustāmas brīdinājuma ierīces uz grīdas seguma, lai palīdzētu vajredzīgām personām atrast ceļu. Turklāt saistībā ar valodas tiesībām es uzskatu, ka ir svarīgi, lai, nodrošinot ēku pieejamību, vienlaicīgi dokumentos, tostarp to elektroniskajās versijās, tiktu iekļauta arī atbilstīga informācijai par pieejas nodrošināšanu vajredzīgām personām — es vēlos noskaidrot, kāda programmatūra tiek ieteikta.

Andreas Mölzer (NI), rakstiski. – (DE) Ekonomiskās krīzes laikā, kad pār Eiropas pilsoņiem veļas darbavietu skaita samazināšanas un sociālo pakalpojumu ierobežošanas vilņi, arī Eiropas Savienībai jārikojas taupīgāk.

Nākamajā gadā ES plāno izlietot aptuveni 123 miljardus eiro, kas ir par septiņiem miljardiem vairāk nekā šogad. Ekonomiski sarežģītā laikā, neapšaubāmi, ir vajadzīgi pasākumi ekonomikas stimulēšanai, taču es šaubos, vai tas ir izdarāms, izmantojot tādus instrumentus kā Eiropas Ekonomikas atveseļošanas programma. Līdz šim vairākas izslavētas ES programmas ir izrādījušās nekam nederīgas. Turklāt dažādas ES subsīdijas bija kā uzaicinājums pieļaut daudz un dažādus pārkāpumus. Jau vairākus gadus Eiropas Revīzijas palāta tās gada pārskatā konstatē rupjus pārkāpumus lauksaimniecības un struktūrfondu izmantošanas jomā. Tas nozīmē, ka grūti pelnītā nodokļu maksātāju nauda jau gadiem ilgi aizplūst nezināmā virzienā. Sarežģītie noteikumi, kas nereti nav saprotami pat Briseles eirokrātiem, ir būtiskākais sistēmas nepilnīgās darbības iemesls. ES pat nespēj kontrolēt kļūdaini izmaksātā finansējuma atgūšanu. Tāpēc nav pareizi turpināt uzpūst ES budžetu. Tā vietā būtu jānovērš sistēmas kļūdas, īstenojot tālejošus nacionalizācijas pasākumus, piemēram, lauksaimniecības nozarē. Tādējādi dalībvalstīm tiktu dota iespēja pašām izlemt, kuras nozares tās vēlas subsidēt. Attiecībā uz ekonomikas stimulēšanas pasākumiem es vēlos teikt, ka tiem būtu jāveido daļa no koordinētas dalībvalstu pieejas.

Siiri Oviir (ALDE), rakstiski. – (ET) 2009. gada martā, kad Eiropadome apstiprināja Ekonomikas atveseļošanas plānu, tika paredzēts, ka 2009. un 2010. gadā neizmantojot ES budžeta līdzekļi 5 miljardu eiro apmērā tiks novirzīti ieguldījumiem projektos, kas saistīti ar energoapgādes tīklu un platjoslas interneta tīklu attīstību. Es ar gandarījumu varu atzīmēt, ka attiecībā uz Eiropas Ekonomikas atveseļošanas plāna otro finansēšanas gadu (2010. gads), novērtējot 2007.–2013. gada finanšu shēmu un novirzot finansējumu, tika gūti panākumi Samierināšanas komitejā, garantējot līdzekļus 2,4 miljardu eiro apmērā nākamajā gadā un nodrošinot iespēju sasniegt Ekonomikas atveseļošanas plānā paredzētos mērķus. Ja, izdarot izmaiņas finanšu shēmā saistībā ar Eiropas Ekonomikas atveseļošanas plāna īstenošanu, atlikušais finansējums 2010. gadam paredzēto finanšu vajadzību segšanai ir patiešām nepietiekams, tad es piekřitu referenta nostājai, ka pašreizējā daudzgadu finanšu shēma neatbilst Eiropas Savienības finansiālajām vajadzībām un ka Eiropas Komisijai nekavējoties būtu jānāk klajā ar priekšlikumu par pašlaik spēkā esošā daudzgadu finanšu shēmas starpposma pārskatīšanu.

Pavel Poc (S&D), rakstiski. – (CS) Vispirms es vēlos paust apbrīnu visiem tiem, kas veica darbu saistībā ar šo budžetu. ES budžeta izstrāde ekonomiskās krīzes laikā un laikā, kad notiek pāreja no Nicas līguma un Lisabonas līgumu, bija patiešām sarežģīts uzdevums. 2010. gada budžets ir pēdējais budžets ar šādu struktūru. Taču Lisabonas līgums jau ir stājies spēkā, un būs grūti strādāt, pamatojoties uz budžetu, kura struktūra neatspoguļo jaunos apstākļus. Lai arī cik sarežģīta galu galā bija Lisabonas līguma ratifikācija, tā nevar būt attaisnojums Komisijas nespējai savlaicīgi iesniegt jaunās budžeta struktūras projektu. Komisijai nekavējoties jāveic šis uzdevums. 2010. gada budžets ir rūpīgi līdzsvarots, jo tas paredz pilnībā izmantot visas izdevumu segšanas iespējas. Ņemot to vērā, kā arī ņemot vērā trauksmainā ekonomiskās krīzes perioda izraisītās ekonomiskās svārstības, budžets var kļūt patiešām nestabils. Šis budžets ir jāatbalsta, zinot, ka tas, iespējams, ir pārāk rūpīgi izstrādāts pašreizējam nedrošības periodam, un ka darbs, kas tiks veikts, pamatojoties uz šo budžetu 2010. gadā, prasīs zināmu prasmi pielāgoties.

Georgios Stavrakakis (S&D), rakstiski. – (EL) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, arī es vēlos paust gandarījumu par panākto vienošanos attiecībā uz 2010. gada budžetu. Taču tajā pašā laikā es vēlos atzīmēt, ka turpmākajos gados pieejamās rezerves ir ārkārtīgi ierobežotas. Tādējādi, ja Eiropas Savienībai jāreaģē uz neparedzētām prasībām vai ja tā vēlas īstenot jaunus politiskos uzdevumus, piemēram, ES stratēģiju 2020. gadam vai pasākumus cīņai pret klimata pārmaiņām, tās rīcības brīvība ir ierobežota.

Es esmu īpaši gandarīts par to, ka, pateicoties Eiropas Parlamenta uzstājībai, mums izdevās nodrošināt finansējumu energoapgādes tīklu un infrastruktūras attīstībai Ekonomikas atveseļošanas plāna ietvaros, liekot uzsvartu uz „videi draudzīgām tehnoloģijām”, inovāciju, pētniecību un platjoslas interneta tīklu izveidi lauku apvidos.

Ļoti svarīgi ir arī tas, ka mums izdevās nodrošināt esošo Kopienas infrastruktūru un instrumentu dzīvotspēju civilās aizsardzības jomā, it sevišķi turpinot stiprināt Eiropas Savienības ātrās reaģēšanas spēju dabas katastrofu gadījumā un tādējādi veicinot Eiropas civilās aizsardzības spēku izveidi nākotnē.

Nobeigumā es vēlos teikt, ka, manuprāt, jūs visi piekritīsiet, ka mēs nevaram runāt par labāku Eiropu, par pilsoņiem pieejamāku Eiropu, ja nav atbilstīga finansējuma.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), rakstiski. – (RO) ES 2010. gada budžets ir pēdējais budžets, kas tiek apstiprināts saskaņā ar Nicas līgumu. Jaunais Līgums Eiropas Parlamentam piešķir lielākas pilnvaras un galīgā vārda tiesības attiecībā uz budžeta pieņemšanu. Parlamentam un Padomei kā likumdevējiem būs vienādas pilnvaras tādās jomās kā lauksaimniecība, energoapgāde, imigrācija, tiesiskums un iekšlietas, veselības aprūpe un struktūrfondi, kas acīmredzot ietver arī to attiecīgos budžetus. Liela 2010. gada budžeta līdzekļu daļa ir

paredzēta dabas resursu saglabāšanai un pārvaldībai, sociālajai un ekonomiskajai kohēzijai, izaugsmei un nodarbinātībai, konkurētspējai un inovācijām, reģionālajai attīstībai, lauksaimniecībai un lauku attīstībai. ES 2010. gada budžetā 2,4 miljardi eiro ir paredzēti Eiropas Ekonomikas atveseļošanas plāna īstenošanai, lai finansētu stratēģiskus projektus, kas saistīti ar energoapgādi, transportu, platjoslas interneta tīklu attīstību lauku apvidos un lauku kopienu atbalstu. Es atzinīgi vērtēju to, ka Eiropas Parlamentam izdevās panākt, lai 300 miljoni eiro tiktu piešķirti piena ražotāju atbalstam. Ekonomiskā krīze ir ietekmējusi dalībvalstu IKP un ietekmēs dalībvalstu iemaksas ES budžetā. Es ceru, ka 2007.–2013. gada finanšu shēmas termiņa vidusposma pārskatīšana 2010. gadā ļaus dalībvalstīm labāk apgūt struktūrfondus, it īpaši transporta un dzīvojamo māju energoefektivitātes uzlabošanas jomā.

(Sēdi pārtrauca plkst. 11.25 un atsāka plkst. 12.00)

SĒDI VADA: G. PITTELLA

Priekšsēdētāja vietnieks

8. Balsošanas laiks

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir balsošanas laiks.

(Par balsošanas rezultātiem un citām detaļām sk. protokolu)

8.1. Eiropas mikrofinansēšanas instruments nodarbinātībai un sociālajai integrācijai („Progress”) (A7-0050/2009, Kinga Göncz) (balsošana)

9. Balsojumu skaidrojumi

Mutiski balsojumu skaidrojumi

Ziņojums: Kinga Göncz (A7-0050/2009)

Aldo Patriciello (PPE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, es atzinīgi vērtēju lielisko darbu, ko paveica referents un visi deputāti, piedaloties šā jaunā instrumenta izstrādē, kas nodrošinās iespēju piešķirt mikrokredītus maziem un vidējiem uzņēmumiem un personām, kas pēdējos gados zaudējušas darbu.

Ņemot vērā to, ka ES vien darbu ir zaudējuši 3 miljoni iedzīvotāju, kā arī banku grūtības saistībā ar kredītu piešķiršanu, šis instruments nodrošinās vieglāku pieeju nepieciešamajiem resursiem tām personām, kas vēlas sākt jaunu uzņēmējdarbību.

Es esmu pārliecināts par to, ka šī jaunā iniciatīva palīdzēs izveidot jaunas darbavietas, it sevišķi, ja mēs ieviešim jaunus saistītos pasākumus, piemēram, finansējumu apmācībām, kas palīdzēs jauniešiem izstrādāt ieguldījumu projektus.

Priekšsēdētāja kungs, šis instruments ir jāpieņem pēc iespējas drīzāk, lai atveseļotu mazos un vidējos uzņēmumos, kas ir Eiropas ekonomikas dzīvinošais spēks.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Paldies jums, priekšsēdētāja kungs, es balsoju par finanšu pasākumu ziņojumu. Es uzskatu, ka šāds instruments patlaban ir ļoti vajadzīgs un ka, atbilstīgi to piemērojot, tiks gūti patiešām pozitīvi rezultāti, kā tas bija redzams manā valstī Bulgārijā. Pašlaik situācija ir ārkārtīgi nelabvēlīga maziem uzņēmumiem, kuri, izņemot dažas iespējas, nevar saņemt bankas kredītus.

Visas bankas īsteno politiku, kas būtībā nav savienojama ar banku iestāžu darbības koncepciju. Tā vien šķiet, ka bankas ar nolūku pieņem arvien vairāk noteikumu tikai ar vienu mērķi — neizsniegt kredītus. Taču bez kredītiem uzņēmumu darbība nav iespējama.

Tomēr, ja kredīts tiek piešķirts, uzņēmumi ir spiesti piedāvāt nodrošinājumu 100–150 % apmērā, kļūstot uzņēmīgi pret bankrota risku. Tieši tāpēc es uzskatu, ka Eiropas Savienība un Parlaments šajā gadījumā, pieņemot šo ziņojumu, sper soli pareizā virzienā, kas patiešām veicinās Eiropas un Bulgārijas ekonomikas attīstību.

Diane Dodds (NI). – Priekšsēdētāja kungs, es vēlos skaidri norādīt, ka, lai gan es uzskatu, ka atbalsts maziem uzņēmumiem ir patiešām laba un īstenojama ideja, tā tomēr ir jāīsteno dalībvalstu valdību līmenī. Mani patiešām satrauc šis priekšlikums, aizdoto līdzekļu pārredzamība un to atmaksāšana.

Es aicinu dalībvalstu valdības darīt visu, kas ir to spēkos, lai palīdzētu maziem uzņēmumiem, kas ir mūsu ekonomikas mugurkauls. Eiropas Savienība var palīdzēt, atvieglojot regulējumu un nodrošinot finansējuma pieejamību valstu līmenī.

Syed Kamall (ECR). – Priekšsēdētāja kungs, mēs atbalstījām šo priekšlikumu. Es uzskatu, ka ir ļoti būtiski, lai mēs palīdzētu uzņēmējiem visā Eiropas Savienībā un dalībvalstīs veicināt labklājību un radīt darbavietas un izvest iedzīvotājus no nabadzības. Es esmu pateicīgs par to, ka mēs meklējam līdzekļus esošajā budžetā, nevis paredzējam jaunus izdevumus, un izmantojam tos, lai piesaistītu vairāk līdzekļu no privātā sektora.

Taču es vēlos norādīt, ka mums jābūt ļoti uzmanīgiem, izmantojot valsts finansējumu un nodokļu maksātāju naudu. Manā vēlēšanu apgabalā man ir zināmi vairāki mikrofinansēšanas mehānismi, piemēram, lieliskā krājaizdevu sabiedrība „Croydon Caribbean Credit Union”, kas palīdz trūcīgākām kopienām izkļūt no nabadzības. Šos mehānismus no tirgus ir izspieduši vietējo pašvaldību un cita veida valsts mikrofinansēšanas mehānismi. Veicinot labāku pieeju mikrofinansēšanai, ir svarīgi, lai mēs neizkonkurētu daudzās lieliskās privātās krājaizdevu sabiedrības, kas jau pastāv tirgū.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, es domāju, ka mēs esam vienojušies par mikrofinansēšanas jautājumu, taču mums būtu jādiskutē arī par finanšu resursiem. Es uzskatu, ka mūsu pienākums ir palielināt šim mērķim paredzētos finanšu resursus.

Mums jābūt arī ļoti piesardzīgiem, lai neattiecinātu mikrokredītu instrumentu arī uz citām ieinteresētajām personām, kas pārstāv mazos un vidējos uzņēmumus, jo mikrokredīti ir paredzēti, lai palīdzētu mazāk veiksmīgiem sociālajiem partneriem. Turklāt mums jārunā arī par kultūras jautājumu, proti, daudzās valstīs — un es domāju, ka it sevišķi valstīs, kurās šāds finansējums ir visvairāk vajadzīgs, — netiek īstenota atbilstīga kultūras pieeja, kas vajadzīga, lai iegūtu šo finansējumu. Es patiešām uzskatu, ka šos instrumentus vispirms būtu jāpieņem iesaistīto valstu valdībām.

Eiropā ir vērojami divi attīstības ātrumi — attīstības ātrums valstīs, kas jau piemēro šo pieeju, piemēram, Francijā un Vācijā, un attīstības ātrums pārējās valstīs, kurām attiecībā uz šo jautājumu jāpiemēro kultūras pieeja. Īsumā vēlos teikt, ka, manuprāt, istā problēma, kas Eiropā patiešām pastāv, ir tā, ka par būtisku tiek uzskatīta tikai finansējuma nodrošināšana kā tāda; mums ir jācenšas radīt apstākļus, lai mazāk veiksmīgi strādājošie varētu paši sev radīt nodarbinātības iespējas.

Rakstiski balsojumu skaidrojumi

Ziņojums: Kinga Göncz (A7-0050/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), rakstiski. – (PT) Es balsoju par šā mikrofinansēšanas instrumenta izveidi nodarbinātības veicināšanai, jo tā mērķis ir sniegt iespējas bezdarbniekiem un veicināt uzņēmējdarbību. Šis instruments, kas paredzēts personām, kuras vēlas sākt vai attīstīt mazu uzņēmumu (ar mazāk nekā 10 darbiniekiem un apgrozījumu līdz 2 miljoniem eiro), nodrošinās jaunas iespējas daudziem bezdarbniekiem. Ņemot vērā pašreizējo situāciju ekonomikā, būtu bijis lietderīgi, ja šī nozīmīgā programma tiktu uzsākta agrāk, jo iedzīvotāju pieeja kredītiem ir apgrūtināta jau sen.

Tā kā šis instruments ir paredzēts ES dalībvalstu valsts, reģionāla un vietēja līmeņa sabiedriskajām un privātajām organizācijām, kas izsniedz mikrokredītus privātpersonām un maziem uzņēmumiem, to rūpīgi jāuzrauga atbildīgajām iestādēm, lai nodrošinātu, ka kredīti patiešām tiek izsniegti reģionos, kur tie visvairāk vajadzīgi, un lai neatkārtotos situācijās, ko pieredzējām pēdējās finanšu krīzes laikā.

Andrew Henry William Brons (NI), rakstiski. – Es atbalstu to, ka valsts nodrošina mikrofinansējumu privātpersonām, lai palīdzētu tām veidot mazos uzņēmumus. Taču es iebilstu pret to, ka šo uzdevumu veic Eiropas Savienība. Tomēr es balsoju par dažiem grozījumiem, jo pastāvēja liela iespēja, ka rezolūcija tiks pieņemta, un es vēlējos, lai tā tiktu pēc iespējas uzlabota. Balsu „bloķēšana” attiecībā uz vairākiem grozījumiem liedza man iespēju atsevišķi balsot par vairākiem grozījumiem.

David Casa (PPE), rakstiski. – Globālās ekonomiskās krīzes nelabvēlīgākās sekas cita starpā ir banku nevēlēšanās izsniegt kredītus, tādējādi liedzot iespēju privātpersonām un arī lieliem uzņēmumiem veikt saimniecisko darbību. Eiropas Komisijas priekšlikums paredz izveidot mikrofinansēšanas instrumentu, lai

palīdzētu mazināt pašreizējo banku un citu finanšu iestāžu vilcināšanos piešķirt finansējumu. Tāpēc es nolēmu atbalstīt referentu saistībā ar šo jautājumu un balsot par ziņojumu.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), rakstiski. – (EL) Es balsoju pret ziņojumu, jo pret Eiropas Savienībā arvien pieaugošo bezdarbu nevar cīnīties ar mikrofinansēšanas programmu. Ir vajadzīgas integrētas programmas ar atbilstīgu finansējumu atsevišķā budžeta pozīcijā, programmas, kas vērstas uz cīņu pret jauniešu bezdarbu, kas it sevišķi Grieķijā ir ārkārtīgi augsts — katram ceturtajam iedzīvotājam, kas jaunāks par 25 gadiem, nav darba.

Kopumā runājot, mums ir vajadzīga politika, kas paredz palielināt Kopienas budžetu un kas likvidē neoliberālo, uz stabilitātes paktu un zemu budžeta deficītu balstīto sistēmu. Es arī uzskatu, ka finansējuma izmantošanai, pamatojoties uz šo instrumentu, jābūt brīvprātīgai, un nekādā ziņā nedrīkst piespiest izmantot šo instrumentu, draudot, ka tiks ierobežotas vai atceltas sociālās drošības priekšrocības. Diemžēl grozījumi, ko šajā sakarībā iesniedzu es un mani kolēģi deputāti no Eiropas Apvienotās kreiso un Ziemeļvalstu Zaļo kreiso spēku konfederālās grupas, tika noraidīti.

Diogo Feio (PPE), rakstiski. – (PT) Tā kā Eiropa patlaban piedzīvo dziļu ekonomisko un finanšu krīzi, kas, pieaugot bezdarbam visās dalībvalstīs, novedusi pie nopietnām sociālām problēmām, ir svarīgi, lai Eiropas Savienība izstrādātu efektīvus mehānismus krīzes seku mazināšanai un atbalsta nodrošināšanai tiem, kurus krīze skārusi visvairāk, tostarp bezdarbniekiem un grūtībās nonākušiem uzņēmumiem.

Tieši tāpēc es atzinīgi vērtēju mikrofinansēšanas instrumenta izveidi nodarbinātības veicināšanai, kas vērsts uz uzņēmējdarbību un nodrošina iespēju ikvienam izveidot savu uzņēmumu. Eiropas mikrofinansējums būs pieejams gadījumos, kad liegta vai apgrūtināta pieeja bankas kredītam, piedāvājot palīdzību no Eiropas Sociālā fonda mikrouzņēmumu attīstībai, nodrošinot arī konsultācijas, apmācību un atbalstu pazeminātu procentu likmju veidā.

Ir būtiski arī norādīt, ka šā instrumenta vienīgajam mērķim būtu jābūt atbalstīt uzņēmējdarbību, lai radītu jaunas darbavietas, palīdzot realizēt labi izstrādātas uzņēmējdarbības idejas, un ka to nevajadzētu izmantot sociālā atbalsta nodrošināšanai vai patēriņa veicināšanai.

José Manuel Fernandes (PPE), rakstiski. – (PT) Pašreizējos ekonomiskās krīzes apstākļos un pieaugot bezdarbam, ir svarīgi veicināt pašnodarbinātības popularitāti, kā arī mikrouzņēmumu izveidi un attīstību. Mikrokredīti palīdzēs sasniegt šo mērķi. Tāpēc es atzinīgi vērtēju Komisijas priekšlikumu un Parlamenta darbu saistībā ar šo jautājumu. Tas ir veids, kā sekmēt uzņēmējdarbību un paaugstināt nodarbinātības un sociālās iekļaušanas līmeni. Šis mikrofinansēšanas instruments papildina citas programmas, kas veicina nodarbinātību un sociālo integrāciju. Tāpēc es uzskatu, ka ir būtiski, lai šis instruments netiktu finansēts uz esošo programmu rēķina un neapdraudētu tās.

Es jau balsoju par šo instrumentu Budžeta komitejā saistībā ar 2010. gada budžeta procedūru, kuras īstenošanas laikā tika izveidotas divas jaunas budžeta pozīcijas, proti, viena pozīcija darbības izdevumiem par kopējo summu 37,5 miljoni eiro un otra — administratīvajiem izdevumiem par kopējo summu 0,25 miljoni eiro. Es ceru, ka drīz tiks uzsākta šīs programmas darbība un ka pieteikumu izskatīšanas process būs ātrs un birokrātijas neapgrūtināts.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), rakstiski. – (PT) Mums ir ļoti žēl, ka deputātu vairākums šajā Parlamentā atkal nepildīja savu solījumu un apstiprināja priekšlikumu, kas paredz samazināt finansējumu programmai *Progress*, kurai piešķirtie līdzekļi tās darbības virzienu īstenošanai sociālajā jomā jau tā bija nepietiekami. Neatkarīgi no jebkādiem apsvērumiem attiecībā uz jaunā Eiropas mikrofinansēšanas instrumenta mērķiem, nav pieņemami, ka šis instruments jāfinansē, samazinot esošajām programmām pieejamo finansējumu — šajā gadījumā programmas *Progress* finansējumu, kas ir Kopienas programma nodarbinātības, sociālās integrācijas un vienlīdzīgu tiesību jomā.

Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas apstiprinātajā tekstā nepārprotami tika noraidīta ideja finansēt šo instrumentu no programmai *Progress* paredzētajiem līdzekļiem un tika ierosināts izveidot jaunu budžeta pozīciju, paredzot tai līdzekļus atsevišķi, citiem vārdiem sakot, „jaunus” naudas līdzekļus. Mūsu politiskās grupas iesniegtie grozījumi atbilda šādai nostājai, taču tos šodien noraidīja.

Tā kā sociālā situācija vairākās dalībvalstīs turpina pasliktināties, nav pieņemams, ka finansējums no nodarbinātības un sociālās integrācijas jomas tiek novirzīts citām vienlaicīgi noteiktām prioritātēm, pat ja tās ir mikrofinansēšanas jomas prioritātes.

Bruno Gollnisch (NI), rakstiski. – (FR) Ņemot vērā Göncz kundzes ziņojumu par mikrokredītiem un diskusijas par šā projekta finansēšanu, es vēlējos noskaidrot, ar ko tik īpaša ir šī izslavētā programma *Progress*, attiecībā uz ko kreisie tik nelokāmi uzstāj, ka tai nedrīkst atņemt ne centu, lai finansētu mikrouzņēmumus un individuālas iniciatīvas. Es vēlējos noskaidrot, kādam mērķim patlaban kalpo programma *Progress*, kuras nosaukums ir „Kopienas programma nodarbinātībai un sociālai solidaritātei”. Šis mērķis ir dokumentu izstrādes veicināšana un pētījumu un ziņojumu finansēšana. Jo pašlaik programmas *Progress* „mērķauditorija” nav ne bezdarbnieki, ne arī sociāli atstumtas personas, bet gan politisko lēmumu pieņēmēji un viedokļa veidotāji.

Daži atsakās novirzīt 100 miljonus eiro mikrokredītu idejas finansēšanai no „niecīgās” septiņu gadu laikposmam piešķirtās 700 miljonus eiro lielās summas. Tikai nedaudz mazāk naudas tiem, kas gūst labumu no sistēmas, un nedaudz vairāk naudas eiropiešiem, kam paredzēts konstants budžets — tas nav apstrīdams! Ir jābeidz tikai noskatīties mūsu līdzpilsoņu nabadzībā un grūtībās un tā vietā jāveic konkrētas darbības. Taču es vēlos piebilst, ka mikrokredīti ir vajadzīgi tikai tāpēc, ka bankieri, kas veikli piesavinās valsts atbalstu, nedara to, kas tiem jādara, — tie neieplūdina līdzekļus ekonomikā.

Françoise Grossetête (PPE), rakstiski. – (FR) Es balsoju par Göncz kundzes ziņojumu par Eiropas mikrofinansēšanas instrumentu. Mikrofinansēšana attiecas uz mikrokredītiem (aizdevumi, kas nepārsniedz 25 000 eiro) un mikrouzņēmumiem (uzņēmumi, kas nodarbina līdz 10 darbiniekiem).

Šajā ekonomiskās krīzes laikā un ņemot vērā to, ka būtiski samazinājies izsniegto aizdevumu apjoms, Eiropas Savienībai ir ļoti svarīgi izveidot instrumentu, kas paredzēts vismazāk aizsargātajām personām un uzņēmumiem, proti, bezdarbniekiem, jauniešiem un maziem uzņēmumiem.

Laikā, kad uz spēles ir likta ekonomika vai darbavietas, ir ļoti svarīgi stimulēt izaugsmi ar ilgtspējīgām investīcijām. Instrumentam paredzētais finansējums tiks palielināts līdz 100 miljoniem eiro, un līdzekļi tiks ņemti no programmas *Progress* (Kopienas programma nodarbinātībai un sociālai solidaritātei) budžeta, un tas stāties spēkā 2010. gada 1. janvārī (uz četriem gadiem). Padomei ir jāsadzird šis vēstījums, lai turpmākajās dažās dienās būtu iespējams panākt vienošanos.

Sylvie Guillaume (S&D), rakstiski. – (FR) Es balsoju par kolēģes Göncz kundzes ziņojumu, jo es uzskatu, ka, it sevišķi nodarbinātības un sociālās krīzes laikā, ir svarīgi atbalstīt mikrofinansēšanu, paredzot tai īpašu budžeta posteni. Tas ir konkrēts instruments cīņai pret banku īstenoto izslēgšanas pieeju un nabadzību. Pretēji Eiropas Komisijas prasītajam, mēs iebilstam pret ideju piešķirt apropriācijas Eiropas mikrofinansēšanas instrumentam no programmai *Progress* paredzētajiem līdzekļiem, jo tādējādi tiek sniegt negatīvs vēstījums uzņēmējiem. Mums jā saglabā programma *Progress*, kas vērsta uz vismazāk aizsargātajām grupām, un dalībvalstis un Eiropas Savienība kopā ir atbildīgas par to, lai šī programma pašreizējā situācijā tiktu efektīvi īstenota.

Livia Járóka (PPE), rakstiski. – (HU) Es esmu patiešām gandarīta par to, ka vairākums Eiropas Parlamenta deputātu šodien apstiprināja ziņojumu par Eiropas mikrofinansēšanas instrumentu nodarbinātībai un sociālai integrācijai. Paredzētā mikrofinansēšanas sistēma var būtiski veicināt sociālās kohēzijas attīstību un jaunu darbavietu izveidi, nemaz jau nerunājot par tās sniegto lielo atbalstu finanšu un ekonomiskās krīzes negatīvo seku mazināšanā. Globālās recesijas laikā ir īpaši svarīgi nodrošināt jaunas iespējas pilsoņiem, kas izstumti no darba tirgus un tradicionālā kredītu tirgus, un bruģēt ceļu stabīlai, ilgtermiņa pašnodarbinātībai. Turklāt ļoti svarīga ir vienkārša finanšu instrumenta pieejamība mazāk attīstītu reģionu iedzīvotājiem, kas vēlas veidot savu uzņēmumu, un visneaizsargātākajām iedzīvotāju grupām, un šāds instruments, neskatoties uz augsto risku, zemo peļņas normu un saistību neizpildes risku, palīdz uzņēmumiem veidoties un attīstīties. Lielākā daļa nodarbināto Eiropā strādā mikrouzņēmumos, kā arī mazos un vidējos uzņēmumos.

Tieši tāpēc, lai nodrošinātu, ka šie uzņēmumi nevis zaudē, bet gan patiesībā palielina to nodarbinātības potenciālu, tiem jānodrošina pienācīgs atbalsts, kas dažos gadījumos ir tik maza summa, ka tradicionālā banku nozare nespēj nodrošināt šāda veida finansējumu. Šodienas balsojumā Eiropas Parlaments sniedza skaidru vēstījumu, ka koplēmuma procedūra jāpabeidz pēc iespējas drīzāk, lai mikrofinansēšanas instruments būtu pieejams jau 2010. gadā.

Eija-Riitta Korhola (PPE), rakstiski. – (FI) Priekšsēdētāja kungs, es balsoju par ziņojumu par mikrofinansēšanas instrumentu.

Mēs joprojām vēl daudz ko varam darīt, lai iedrošinātu jauniešus Eiropā iesaistīties uzņēmējdarbībā. Finanšu un ekonomiskā krīze sev līdzi ir atvedusi nodarbinātības un sociālo krīzi, un patiešām ir pamats prognozēm,

ka nākamajā gadā bezdarbnieku skaits Eiropā palielināsies vēl par 10 miljoniem. Tieši tagad ir piemērotākais laiks īstenot tūlītējus pasākumus.

Tā kā patlaban situāciju pasliktina nevēlēšanās izsniegt kredītus, es patiešām atbalstu ziņojumā pausto iniciatīvu nodrošināt mikrokredītus bezdarbniekiem vai personām, kam draud bezdarbs un kam ir sarežģīti piekļūt komerciāliem kredītiem savu uzņēmējdarbības ideju īstenošanai. Taču mums ir jāveic ieguldījums, piemēram, arī jauniešu darbnīcās un uzņēmumu inkubatoros, kā arī izglītībā uzņēmējdarbības jomā.

Visaptveroša pieeja ieguldījumiem, lai uzlabotu nodarbinātības rādītājus un uzņēmējdarbību, ir priekšnosacījums pārtikušai Eiropai.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL), rakstiski. – (FR) Es atbalstu pasākumu finansēšanu sociālajā jomā, lai palīdzētu personām, kas zaudējušas darbu. Taču tas nenozīmē, ka uzņēmumi tiek atbrīvoti no to sociālajiem un teritoriālajiem pienākumiem. Valsts iestāžu pienākums nav kompensēt šo nepieņemamo pienākumu neizpildi. Tāpēc es atturēšos.

Jörg Leichtfried (S&D), rakstiski. – (DE) Es balsoju par ziņojumu par jauna mikrofinansēšanas instrumenta izveidi, kas palīdzēs iedzīvotājiem, kuru darbavietas ir apdraudētas, izveidot vai attīstīt mikrouzņēmumus. Tie ir uzņēmumi ar mazāk nekā desmit darbiniekiem un apgrozījumu, kas nepārsniedz 2 miljonus eiro. Šī finansēšanas iespēja sākotnēji būs pieejama uz četriem gadiem, un tā stāsies spēkā 2010. gada 1. janvārī.

Šis instruments nodrošinās iespēju personām, kas zaudējušas darbavietas krīzes dēļ vai kam ir sarežģīti piekļūt kredītiem sava uzņēmuma vajadzībām, iespēju mācīties, saglabāt esošās darbavietas un dažos gadījumos pat veidot jaunas darbavietas. Tādējādi tas palīdzēs stimulēt ekonomiku un veicinās krīzes mazināšanos.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), rakstiski. – (FR) Mēs balsosim pret lēmuma priekšlikumu, ar ko izveido Eiropas mikrofinansēšanas instrumentu nodarbinātībai un sociālai integrācijai. Laikā, kad tik daudz Eiropas pilsoņu zaudē darbu kapitālisma krīzes un pilnīga solidaritātes trūkuma dēļ no to dalībnieku puses, kas turpina gūt peļņu uz viņu rēķina, ir pienācis laiks Eiropas Savienībai mainīt tās liberālo pieeju problēmu risināšanā.

Sastopoties ar nepiesātināmu komerciālu apetīti, ko veicina Eiropas Savienības liberālais dogmatisms, mums ir vajadzīga politika, kas aizsargā Eiropas darba ņēmējus — cilvēkus, kas rada bagātību, kas tiem liegta peļņas gūšanas interesēs. Jau atkal šis ir gadījums, kad Eiropa gūst lielu peļņu un atmet mazas, patvaļīgi noteiktas summiņas. To pierāda piešķirtaisniecīgais finansējums, pārredzamības trūkums attiecībā uz tā pārdali un atbalstītā individuālistiskā loģika sistēmas pamatā. Šādai nostājai nav nekādas saistības ar vispārēju interešu Eiropu un sociālo vienlīdzību, kas mūsu pilsoņiem ir vajadzīga.

Nuno Melo (PPE), rakstiski. – (PT) Krīzes laikā, kad kredītēšana ir nepietiekama un pieeja kredītiem ir apgrūtināta, šāds instruments ir nozīmīgs, lai palīdzētu nodrošināt mikrokredītus maziem uzņēmumiem un personām, kas zaudējušas darbu un pašas vēlas izveidot jaunu uzņēmumu. Ir grūti sasniegt minētos mērķus bez šāda veida atbalsta instrumenta. Turklāt pašreizējā krīzes situācijā bankas nav ieinteresētas nodrošināt jaunu uzņēmumu kredītēšanas vajadzīgas, kas vairumā gadījumā nozīmē to, ka šādi uzņēmumi nevar uzsākt darbību. Tā kā tiek prognozēts, ka ES darbu zaudēs vēl vairāki miljoni cilvēku, ir svarīgi nodrošināt instrumentus, lai cilvēkiem, kas zaudējuši darbu, būtu iespēja sākt jaunu dzīvi, tādējādi izvairoties no sociālās krīzes un mazinot dalībvalstu izmaksas sociālā atbalsta pasākumiem.

Andreas Mölzer (NI), rakstiski. – (DE) Finanšu un ekonomiskā krīze, ko izraisīja galvenokārt britu un amerikāņu spekulanti, patlaban ekonomikas lejupslīdes dēļ ir veicinājusi bezdarba pieaugumu Eiropā. Šajā mainīgajā situācijā visvairāk cieš tieši jaunieši, kas jau bija pakļauti nopietnam bezdarba riskam. Tāpēc ir īpaši svarīgi nodrošināt viņiem iespēju sākt vai atsākt karjeru un palīdzēt dažiem no viņiem veidot savus uzņēmumus. Es ceru, ka jaunais Eiropas mikrofinansēšanas instruments nodarbinātībai un sociālai integrācijai *Progress* šajā sakarībā nodrošinās jauniešiem ievērojamu atbalstu.

Šis jaunais instruments arī nodrošina mums iespēju reaģēt uz kredītu krīzi, kas joprojām turpinās. Personas, kas dibinās mikrouzņēmumus, saņems ne tikai atbalstu procentu likmju subsīdiju veidā, bet arī atbalstu padomdošanas, mācību, konsultāciju un spēju veidošanas jomā. Es atbalstu komitejas iniciatīvu palielināt finansējumu mikrofinansēšanas instrumentam par 50 % salīdzinājumā ar Komisijas priekšlikumu, lai tas sasniegtu 150 miljonus eiro. Ņemot vērā milzīgās summas, kas ieguldītas banku glābšanā, ir svarīgi būt dāsniem pret tiem cilvēkiem, kuri šajā situācijā cietuši visvairāk. Minēto iemeslu dēļ es balsoju par šo ziņojumu.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), rakstiski. – (PL) 2009. gada 10. novembrī Eiropas Komisija publicēja priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes lēmumam, ar ko izveido Eiropas mikrofinansēšanas instrumentu. Tas ir saistīts ar Komisijas dokumentu „Eiropas ekonomikas atveseļošanas plāna īstenošana” un Padomes prioritātēm, kas ir šādas: nodarbinātības saglabāšana, darbavietu radīšana un mobilitātes veicināšana, prasmju uzlabošana un pielāgošana darba tirgus vajadzībām un labāka pieeja nodarbinātībai.

Tiek plānots, ka mikrofinansēšanas instruments nodrošinās vieglāku pieeju finanšu pakalpojumiem bezdarbniekiem un uzņēmēju grupām, kas nonākušī sarežģītā situācijā. Tas paredzēts konkrētu sociālo grupu pārstāvjiem, kam nav komercbanku prasītā kredīspēja, bet kas vēlas veidot uzņēmumu. Šāda veida atbalsta instrumenta ieviešanai, ko paredzēts finansēt no ES līdzekļiem, ir īpaša nozīmē situācijā, kad kredīšanas apmērs ir samazināts un kad krītas izsniegto kredītu vērtība.

Situācija kredīšanas jomā liecina par to, ka finanšu un ekonomiskā krīze kļūst par nodarbinātības un sociālo krīzi. Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas ziņojumā ietverti būtiski Komisijas priekšlikuma grozījumi, tostarp iebildums pret Eiropas mikrofinansēšanas instrumentam nepieciešamā finansējuma novirzīšanu no programmai *Progress* paredzētajiem līdzekļiem. Referents ierosina iekļaut instrumentu atsevišķā budžeta pozīcijā un turpmākajos četros gados palielināt instrumenta budžetu par 50 miljoniem eiro. Ņemot vērā šos aspektus, es apstiprinu ziņojumu.

Evelyn Regner (S&D), rakstiski. – (DE) Es balsoju par šo rezolūciju, ar ko izveido mikrofinansēšanas instrumentu, jo mana galvenā prioritāte ir pieņemt šo rezolūciju bez kavēšanās. Tā nodrošinās vismazāk aizsargātajām iedzīvotāju grupām iespēju saņemt kredītus un sev palīdzēt. Taču es aicinu Padomi neņemt finansējumu no programmai *Progress* paredzētajiem līdzekļiem. Ir svarīgi pilnībā saglabāt finansējumu šai programmai. It sevišķi šīs krīzes laikā ES līdzekļus nedrīkst pārdalīt uz sabiedrības vismazāk aizsargāto locekļu rēķina.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), rakstiski. – Es esmu gandarīta par to, ka Eiropas Parlaments šodien apstiprināja instrumentu, kas nodrošinās papildu aizdevumu pieejamību maziem uzņēmumiem. Šis lēmums turpmākajos četros gados nodrošinās 100 miljonu eiro pieejamību reģionālā un dalībvalstu līmenī. Tas ir vērtīgs un savlaicīgi īstenots pasākums, kas sniegs jaunas iespējas tiem iedzīvotājiem, kas cieš no globālās recesijas sekām. Šodien paziņotie pasākumi nodrošinās atbalstu tiem, kas vēlas dibināt jaunus uzņēmumus, kā arī veicinās profesionālo izglītību, tādējādi uzlabojot prasmes, uz kurām pilsoņi var paļauties, veidojot uzņēmumus, kas ir ļoti svarīgi Eiropas ekonomikai. Arvien biežāk mēs redzam, ka Eiropas Savienības politikā un likumdošanā lielāka uzmanība tiek pievērsta maziem un vidējiem uzņēmumiem. Es atzinīgi vērtēju šo jauno tendenci un it sevišķi Eiropas Parlamenta ieguldījumu, stimulējot mazo uzņēmumu attīstību ekonomiski sarežģītā laikā.

Czesław Adam Siekierski (PPE), rakstiski. – (PL) Programmu *Progress* sāka īstenot, lai palīdzētu realizēt Sociālajā programmā noteiktos Eiropas Savienības mērķus nodarbinātības, sociālo lietu un vienlīdzīgu iespēju jomā. Šīs programmas īstenošanai pieejamie līdzekļi ir iecerēti kā stimulants transformācijas un modernizācijas procesam piecās jomās, proti, nodarbinātības jomā, sociālās integrācijas un aizsardzības jomā, darba apstākļu uzlabošanas jomā, diskriminācijas novēršanas un sieviešu un vīriešu vienlīdzīgu iespēju nodrošināšanas jomā.

Patlaban finanšu un ekonomiskā krīze kļūst par sociālo un nodarbinātības krīzi. Bezdarbniekiem un iedzīvotājiem, kas pārstāv nelabvēlīgākā situācijā esošās sociālās grupas, ir vajadzīgs aktīvs atbalsts un padoms, lai viņi kļūtu neatkarīgi. Programma *Progress* ir vērsta uz vismazāk aizsargātajām grupām, un šajā sakarībā es uzskatu, ka dalībvalstis un Eiropas Savienība ir atbildīgas par programmas efektīvu īstenošanu. Eiropas Savienībai būtu jādara viss iespējams, lai palielinātu finanšu atbalsta pasākumu klāstu jaunajiem uzņēmējiem un mikrouzņēmumu dibinātājiem, vērstot to uz uztraudzību, izglītību, tostarp praktisko izglītību, un prasmju pilnveidošanu.

Programmai *Progress* būtu jāveicina mikrouzņēmumu attīstība un jāatbalsta sociālā ekonomika. Pašreizējā ekonomiskajā un finanšu situācijā, kam raksturīgs kredīšanas apjoma samazinājums, programma *Progress* paplašina finanšu atbalsta pasākumu klāstu jaunajiem uzņēmējiem. Lielākā atbildība par nodarbinātību un sociālo politiku gulstas uz dalībvalstu pleciem, taču Eiropas Savienībai jābūt šo pārmaiņu iniciatorei. Ir jārada reālas nodarbinātības iespējas visiem un jāpalielina darba kvalitāte un produktivitāte.

Bart Staes (Verts/ALE), rakstiski. – (NL) Mikrofinansēšana ir interesants instruments, kas krīzes laikā nodrošina finansiālu atbalstu iedzīvotājiem, kas zaudējuši darbu vai kas pakļauti riskam zaudēt darbu, kā arī uzņēmumiem sociālās ekonomikas jomā. Es balsoju pret šo ziņojumu, jo nav skaidrs, vai šis instruments tiks finansēts ar „jauniem” naudas līdzekļiem. Iespējams, tiks izmantoti esošajai 2007. gadā uzsāktajai

programmai *Progress* piešķirtie līdzekļi, kas ietver pasākumus nabadzības mazināšanai, diskriminācijas novēršanai, sociālai integrācijai, dzimumu līdztiesībai un nodarbinātībai. Stratēģiju paņemt finansējumu no programmām, kas paredzētas cīņai pret nabadzību, lai cīnītos pret nabadzību, nevar vērtēt pozitīvi.

It īpaši Padome noraida priekšlikumu par atsevišķu budžetu. Dalībvalstīm acīmredzot trūkst politiskās drosmes. Lai nodrošinātu šā instrumenta izmantošanu jau 2010. gada sākumā, ES 2010. gada budžetā ir paredzēti 25 miljoni eiro. Parlaments un Padome vēl nav vienojušies par finansējumu turpmākajiem trijiem gadiem (2011.–2013. gads). Eiropai ir vajadzīga ilgtspējīga stratēģija nevis vienreizēja „injekcija”, kāda ir šī iniciatīva. Mikrofinansēšanas instruments nav saskaņots un tam nav ilgtermiņa redzējuma. Turklāt mikrokredītus var piešķirt, izmantojot Eiropas Sociālo fondu, kā arī Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fondu. Es saku pārliecinātu „nē” šim ziņojumam.

Derek Vaughan (S&D), rakstiski. – Šī ir lieliska iniciatīva, kas atvieglos kredītu saņemšanu savu uzņēmumu dibināšanai iedzīvotājiem, kas zaudējuši darbu vai pakļauti riskam zaudēt darbu. Eiropas mikrofinansēšanas instruments *Progress* nodrošinās 25 miljonu eiro pieejamību iedzīvotājiem, kas vēlas saņemt kredītu, lai izveidotu vai attīstītu ļoti mazus uzņēmumus, un kam nav izdevies saņemt kredītu tradicionālajā kredītu tirgū.

Es esmu gandarīts, ka Eiropas Parlamentam izdevās panākt, lai šis finansējums netiktu ņemts no programmas *Progress* līdzekļiem, kas izstrādāta mazāk aizsargātu iedzīvotāju atbalstam, bet, lai instruments tiktu veidots, pirmajā gadā izmantojot 2010. gada budžeta līdzekļus. 100 miljonu eiro lielais finansējums, kas būs pieejams 2010. gada sākumā, ir tieši tāds atbalsts, kāds vajadzīgs maziem uzņēmumiem šajā finanšu krīzes laikā, kad bankas joprojām nevēlas izsniegt kredītus. Tas palīdzēs uzņēmumiem Velsā, un es esmu vīlies par to, ka kolēģi no UKIP nevēlējās atbalstīt šo progresīvo iniciatīvu.

10. Balsojumu labojumi un nodomi balsot (sk. protokolu)

(Sēdi pārtrauca plkst. 12.20 un atsāka plkst. 15.00)

SĒDI VADA: J. BUZEK

Priekšsēdētājs

11. Iepriekšējās sēdes protokola apstiprināšana (sk. protokolu)

12. Jautājumu laiks (Komisijas priekšsēdētājs)

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir jautājumu laiks Komisijas priekšsēdētājam.

Brīvie jautājumi

Corien Wortmann-Kool, PPE grupas vārdā. – (NL) Priekšsēdētāja kungs, lielas cerības uz ES stratēģiju 2020. gadam liek ne tikai mūsu grupa, bet arī Eiropas pilsoņi. Viņi līdz 2020. gadam sagaida labklājību, darbavietas un ilgtspējīgu, inovatīvu un sociālu tirgus ekonomiku, kā arī īpašus priekšlikumus attiecībā uz stabiliem MVU un atvērtu Eiropas vienoto tirgu, tostarp kapitāla un zināšanu attīstības jomā. Viņi sagaida, ka stratēģija 2020. gadam nodrošinās stingru, pārredzamu Eiropas pārvaldības struktūru, likvidējot dalībvalstu savstarpējās nesaskaņas.

Priekšsēdētāja kungs, Parlaments nevēlas, lai to tikai informētu par Komisijas un Padomes priekšlikumiem pēc to pieņemšanas; tas vēlas piedalīties stratēģijas 2020. gadam izstrādē un īstenošanā. Kā jūs to nodrošināsiet, un kāds ir jūsu darba grafiks? Padomes priekšsēdētājs paziņoja par nodomu pieņemt secinājumus jau martā. Vai jūs uzņemsieties iniciatīvu? Vai tuvākajā laikā mēs varam sagaidīt īpašu plānu, kurā ietverti izejas punkti un mērķi kā pamats Parlamenta līdzdalībai šajās debatēs? Vai jūs varat darīt mums zināmu jūsu darba grafiku un atbildīgās personas? Vai jūs esat atbildīgais par stratēģiju 2020. gadam?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Par šo uzdevumu būšu atbildīgs es kā Komisijas priekšsēdētājs un mani kolēģi Komisijā, jo tas, kā jau tika norādīts manās politiskajās pamatnostādnēs, būs jaunās Komisijas būtiskākais uzdevums. Attiecībā uz darba grafiku es vēlos norādīt, ka mēs ceram, ka oficiāls paziņojums tiks sagatavots līdz Eiropadomes pavasara sanāksmei, bet, manuprāt, būtu labāk, ja oficiālie secinājumi tiktu sniegti Eiropadomes jūnija sanāksmē. Es to ierosināšu Eiropadomei, lai mēs varētu nodrošināt — un es to patiešām vēlos — pilnīgu Parlamenta līdzdalību un tiesības stratēģijas izstrādē.

Arī Eiropadomes līmenī ir notikušas patiešām interesantas sākotnējās debates par ekonomiku, un patiesībā es mudināju Eiropadomi arī no savas puses uzņemties pilnīgu atbildību un nostiprināt pārvaldības mehānismus. Kā jau jūs zināt, pirms pieciem gadiem, kad mēs atkārtoti pieņemām Lisabonas stratēģiju, dažas dalībvalstis nevēlējās īstenot atsevišķus *Kok* ziņojumā iekļautos ieteikumus. Šoreiz pastāv priekšnosacījumi, lai attiecībā uz šo stratēģiju tiktu piemērota uzlabota pārvaldības sistēma.

Hannes Swoboda, S&D grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, *Barroso* kungs, 2009. gads tuvojas beigām sarežģītā laikā, kad pastāv augsts bezdarba līmenis un ekonomiskās un budžeta problēmas. Tajā pašā laikā noslēdzas arī piecus gadus ilga *Barroso* Komisijas pilnvaru termiņš. Novērtējot pirmos piecus gadus, kādus secinājumus jūs varat izdarīt attiecībā uz turpmākajiem pieciem gadiem, it sevišķi ekonomisko un sociālo jautājumu jomā, pieņemot, ka Komisijas sastāvs tiks apstiprināts? Ko jūs teiksiet mūsu pilsoņiem un arī jūsu vadītās Komisijas komisāriem par iespējamajām izmaiņām šajā jaunajā pilnvaru termiņā?

Mums būtu jāstrādā kopā, nosakot jaunas prioritātes attiecībā uz mūsu ekonomiskajiem un sociālajiem, un politiskajiem mērķiem, lai mēs vairs nenonāktu tādā situācijā, kāda pastāv patlaban. Tāpēc es vēlos vēlreiz jums jautāt, kādus secinājumus jūs varat izdarīt attiecībā uz pirmajiem pieciem gadiem un ko jūs vēlaties darīt savādāk, labāk un pārliecinošāk turpmākajos piecos gados, lai piepildītu Eiropas pilsoņu cerības?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Vispirms es vēlos teikt, ka šā Parlamenta atkārtots balsojums par manu mandātu liecina par atbalstu mūsu darbības virzienam. Tomēr dažu jautājumu risināšanā mums jāveic izmaiņas un uzlabojumi.

Šodien situācija ir savādāka. Patlaban vairāk nekā jebkad ir jūtama nepieciešamība risināt sociālos jautājumus. Kā jau es vairākkārt esmu teicis, vislielākā problēma, ar ko mēs šodien Eiropā saskaramies un, visticamāk, vēl zināmu laiku saskarsimies, ir bezdarbs. Mums ir jāatrod ne tikai jauni izaugsmes avoti, bet arī jānovērtē iepriekšējā izaugsmes modeļa trūkumi.

Ir skaidrs, ka iepriekšējais izaugsmes modelis ir sagrauts. Lai gan šis modelis izveidoja dažus mākslīgus „burbuļus” ne tikai finanšu nozarē, bet arī citās nozarēs, tas nebija ilgtspējīgs, tostarp arī no energoapgādes un klimata aizsardzības viedokļa. Tāds ir manas stratēģijas būtiskākais uzdevums — stratēģijas, ko es ierosināju šim Parlamentam un ko es ceru īstenot kopā ar jauno Komisiju un, protams, ļoti ciešā sadarbībā ar šo Parlamentu.

Hannes Swoboda, S&D grupas vārdā. – (DE) Es vēlos uzdot īstu papildjautājumu, *Barroso* kungs. Ja uzklausišanas laikā Parlamentā mēs nonāksim pie secinājuma, ka portfeļu sadale pilnībā neatbilst šiem mērķiem, un ierosināsim attiecībā uz portfeļiem izdarīt izmaiņas, vai jūs esat gatavs ņemt vērā mūsu iebildes un izdarīt izmaiņas? Tātad, vai jūs noraidīsiet iebildes vai arī esat gatavs ņemt tās vērā?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Lisabonas līgumā ir skaidri noteikts, ka Komisāru kolēģijas un Komisijas dienestu iekšējā organizācija ir Komisijas kompetencē.

Es vienmēr esmu gatavs uz klausīt jūsu ieteikumus un jūsu komentārus. Patiesībā daži jauninājumi ir ieviesti, pateicoties debatēm ar jūsu grupas un citu grupu deputātiem. Es paļaujos uz jūsu atbalstu, pilnībā ievērojot Komisijas kompetenci, jo es vienmēr ar cieņu izturēšos pret Parlamenta kompetences jomām.

Es vienmēr esmu gatavs uz klausīt jūsu ierosinājumus, bet es domāju, ka mums vairāk būtu jākoncentrējas uz politikas jautājumiem un patiešām būtiskiem jautājumiem. Attiecībā uz Komisijas organizāciju es vēlos teikt, ka, manuprāt, tā kā piecus gadus katru dienu strādāju Komisijā, es diezgan labi pārzinu labākos risinājumus Komisijas resursu pārdalei.

Guy Verhofstadt, ALDE grupas vārdā. – (NL) Priekšsēdētāja kungs, mans jautājums ir par situāciju Grieķijā. Situācija šajā valstī, protams, ir ārkārtīgi satraucoša — valsts budžeta deficīts ir sasniedzis 12,7 % un valsts parāds draud pārsniegt 130 %. Tieši ar šādu situāciju es saskāros Beļģijā, kad jaunībā, 1985. gadā kļuva par budžeta ministru. Rādītāji bija tieši tādi paši — es nekad tos neaizmirsīšu —, valsts budžeta deficīts bija 12,7 %. Ir skaidrs, ka Grieķijai būs smagi jāstrādā un jāīsteno līdz šim neveiktās reformas. Taču arī mēs varam kaut ko darīt, *Barroso* kungs. Mēs varam pazemināt vairāku dalībvalstu izmaksas, kas saistītas ar valsts parāda pārvaldību, beidzot izveidojot Eiropas parādzīmju tirgu, kas segtu lielu daļu šāda valsts parāda. Mēs pašlaik pārmaksājam vairākus simtus miljardu eiro procentu maksājumos saistībā ar valstu parādu pārvaldību tikai tāpēc, ka nepastāv Eiropas parādzīmju tirgus un esošie parādzīmju tirgi joprojām ir segmentēti, radot ārkārtīgu likviditātes trūkumu. Mans jautājums ir šāds: vai jūs uzņemsiet iniciatīvu šajā sakarībā un beidzot izveidosiet Eiropas parādzīmju tirgu? Šāds pasākums nemazinātu nepieciešamību Grieķijai pašai īstenot centienus, bet varētu palīdzēt.

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – Mani patiešām iepriecināja premjerministra *Papandreou* kunga vakar paustā apņemšanās samazināt valsts budžeta deficītu un valsts parādu, ilgtermiņā samazinot izmaksas un palielinot ieņēmumus. Mēs uzskatām, ka pašreizējais 2010. gada budžets, par ko notiek diskusijas Grieķijas parlamentā, un premjerministra *Papandreou* kunga paziņojumi ir soli pareizajā virzienā. Es cieši sekoju līdzi situācijai, proti, situācijai valsts finanšu jomā, gan šīs, gan arī iepriekšējās valdības pilnvaru laikā.

Mūs patiešām ļoti iespaidoja arī Grieķijas premjerministra valstsirdīgā uzstāšanās pēdējās Eiropadomes sanāksmes laikā. Viņš pilnībā apzinās problēmas būtību, un viņš mums puda apņemšanos to risināt. Janvārī Grieķija iesniegs Komisijai atjauninātu stabilitātes programmu, kā to paredz Stabilitātes un izaugsmes pakts. Es ticu, ka šajā programmā būs iekļauti konkrēti pasākumi, lai stiprinātu fiskālo situāciju 2010. gadā un nodrošinātu ilglaicīgu valsts finanšu konsolidāciju. Komisija noteikti turpinās cieši uzraudzīt makroekonomisko un fiskālo situāciju un pasākumu īstenošanu Grieķijā.

Ņemot to vērā, es neuzskatu, ka patlaban būtu jāizskata iespējamie scenāriji. Mūsuprāt, Grieķija pašlaik veic atbilstīgus pasākumus un mums būtu jāatbalsta Grieķija šo pasākumu īstenošanā.

Guy Verhofstadt, *ALDE grupas vārdā*. – (NL) Priekšsēdētāja kungs, atgriezoties pie manis teiktā, es vēlos norādīt, ka Eiropas parādāzīmju tirgus varētu Grieķijai palīdzēt. Šāds pasākums nekādā ziņā neietekmētu nepieciešamību īstenot reformas šajā valstī, taču tas palīdzētu arī citām ES dalībvalstīm, jo nodrošinātu daudz zemākas parādsaistību procentu likmes. Es vēlos salīdzināt procentu likmes Vācijā un Amerikas Savienotajās Valstīs. Amerikāņi maksā 0,4 % mazāk par to valsts kases zīmēm nekā vācieši, lai gan Vācijas finansiālais stāvoklis ir daudz labāks. Tas pierāda, ka mums steidzami jāīsteno šāds pasākums. Es sagaidu, ka Komisija to izdarīs.

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – Mēs patlaban neizskatām ierosinātos pasākumus. Es, personīgi, uzskatu, ka nav pareizi saistīt šāda veida priekšlikumu ar īpašo situāciju, kāda pašlaik ir Grieķijā; patiesībā tādējādi tiktu sūtīts nepareizs signāls.

Aicinu jūs šajā sakarībā būt godīgiem. Grieķijai un pārējām eiro zonas valstīm ir jāpilda īpaši pienākumi attiecībā uz Stabilitātes un izaugsmes pakta noteikumu izpildi. Tas ir ļoti svarīgi ne tikai šīm valstīm un, kas ir visbūtiskāk, to ekonomikai, bet arī citām valstīm. Es uzskatu, ka šāda jautājuma ierosināšana šajā situācijā, un priekšlikums izmantot risinājumu, kas nav saistīts ar pašas Grieķijas centieniem, nav labākais veids, kā palīdzēt mūsu draugiem Grieķijā apņēmības pilniem īstenot premjerministra *Papandreou* kunga paziņotos pasākumus.

Rebecca Harms, *Verts/ALE grupas vārdā*. – (DE) Es šodien vēlos jums uzdot jautājumu par jaunās Komisijas struktūru. Ar portfeliem saistītajām atbildības jomām, par kurām jūs informējat, mūsuprāt, ir lielā mērā prezidentālas iezīmes. Mēs uzskatām, ka jūs organizējat šo struktūru tādā veidā, lai piešķirtu lielas pilnvaras sev kā Komisijas priekšsēdētājam. Mēs esam pārsteigti par to, ka vēlaties likvidēt Komisijas locekļu darba grupas. Pēc mūsu domām, šīs grupas iepriekšējā parlamenta pilnvaru termiņā guva patiešām labus rezultātus. Mēs esam pārsteigti arī par to, ka atbildība dažās jomās ir fragmentēta mums neizprotamā veidā. Mums nav saprotams, kā jūs sadalīsit atbildību starp *Reding* kundzi un *Malmström* kundzi. Tā vien šķiet, ka *Malmström* kundze veidos tādu kā vienas valsts pārstāvju drošības biroju. Man noteikti nav nekas iebilstams pret noteikta klimata veidošanu kādā atbildības jomā. Taču, ja jūs ieceļat komisāri klimata pārmaiņu novēršanas jautājumos, jums ir arī jāparāda, ka viņi ir reālas pilnvaras un būs pieeja tādām jomām kā energoapgāde, rūpniecība, transports, vide un lauksaimniecība. Mēs nedomājam, ka tas tā ir.

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – Divi dažādi jautājumi — viens par tieslietu un drošības portfeliem un otrs par klimatu. Attiecībā uz tieslietām un drošību es vēlos teikt, ka esmu īstenojis ierosinājumu, ko izvirzīja daudzi no jums šajā Parlamentā, izveidot īpašu vairāk uz pamattiesībām vērstu portfeli. Tādējādi komisāre *Reding* kundze, ja jūs viņu apstiprināsiet, būs komisāre tiesiskuma, pamattiesību un pilsonības jautājumos.

Tiks iecelts arī komisārs iekšlietu jautājumos, jo tieši tāda kārtība pastāv lielākajā daļā, ja ne visās, Eiropas dalībvalstīs, proti, ka tiek iecelts gan iekšlietu ministrs, gan arī tieslietu ministrs. Es uzskatu, ka tādējādi tiek panākta lielāka efektivitāte, jo šie ministri var sadarboties ar attiecīgajiem kolēģiem dalībvalstīs. Tas būs daudz labāks risinājums arī attiecībā uz darba apjomu, jo, kā jau jūs zināt, mēs nesen apstiprinājām Stokholmas programmu. Tā ir patiešām vērienīga programma, un attiecībā uz to šim Parlamentam ir plašas un būtiskas pilnvaras, tāpēc nepieciešamība iecelt divus dažādus komisārus ir pilnīgi pamatota. Tas šajā gadījumā netiek darīts priekšsēdētāja ietekmes dēļ. Tas nekādā ziņā nav saistīts ar Komisijas priekšsēdētāja ietekmi. Tas ir saistīts ar nepieciešamību veikt pienākumu pārdali šādā svarīgā jomā. Es vēlos nodot drošības jautājumus

komisāres pamattiesību jautājumos pārziņā, un es vēlos, lai komisārs drošības jautājumos veiktu savu darbu, ievērojot pamattiesības un brīvības Eiropas Savienībā.

Rebecca Harms, Verts/ALE grupas vārdā. – (DE) Pirmkārt, es atkārtosu savu iepriekš uzdoto jautājumu. Kā gan komisāre klimata pārmaiņu novēršanas jautājumos var iegūt plašas pilnvaras un kā viņa var tās īstenot, ja saskaņā ar otro variantu šādas pilnvaras nav paredzētas struktūrās? Otrkārt, es vēlos dzirdēt plašāku atbildi uz vēl vienu jautājumu, kas mums šķiet pilnīgi nesaprotams, un tas ir jautājums par videi draudzīgo ģenētisko inženieriju, ko jūs, *Barroso* kungs, atbalstāt un kas patlaban iekļauta veselības aizsardzības, nevis vides vai lauksaimniecības portfeli. Mēs vēlamies, lai jūs šajā sakarībā sniegtu paskaidrojumus.

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Man ir liels prieks par to, ka jūs esat gandarīti par komisāres klimata pārmaiņu novēršanas jautājumos amata izveidi. Viņai patiešām ir ļoti daudz darba, jo, kā mēs patlaban redzam, Kopenhāgena nebūs ceļa galamērķis. Pēc Kopenhāgenas sanāksmes vēl būs daudz darāmā.

Viņas galvenais uzdevums būs iekļaut klimata pārmaiņu jautājumu visās Komisijas darbības jomās — ne tikai tajās, ko jūs minējāt, bet arī daudzās citās. Eiropas Savienībā gandrīz nav tādu politikas jomu, kam nebūtu kāda ietekme uz klimata aizsardzību, — to ietekmē gan lauksaimniecība un pētniecība, gan arī uzņēmējdarbība un rūpniecība, kā arī jūrlietas. Tāds ir komisāres uzdevums.

Viņas pakļautībā strādās par klimata pārmaiņu novēršanu atbildīgs ģenerāldirektorāts. Es vēlos nodrošināt, lai komisāres klimata pārmaiņu novēršanas jautājumos rīcībā būtu vairāki instrumenti politikas īstenošanai, bet, neapšaubāmi, tas viņai jādara sadarbībā ar citiem komisāriem, proti, komisāru vides jautājumos, komisāru enerģētikas jautājumos un citiem, jo šī ir ļoti svarīga politikas joma, kam ir arī ļoti būtiska ārējā dimensija.

Michał Tomasz Kamiński, ECR grupas vārdā. – (PL) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos dzirdēt jūsu vērtējumu attiecībā uz ES un Ukrainas augstākā līmeņa sanāksmi, kas notika gandrīz pirms divām nedēļām. Turklāt es vēlos uzdot divus jautājumus. Atrodoties Kijevā, es uzzināju, ka Eiropas puse atteicās atzīt atsauci nobeiguma deklarācijā uz Ukrainas Eiropas identitāti. Es neslēpšu, ka tas mani ļoti pārsteidz, jo, manuprāt, jautājums par Ukrainas Eiropas identitāti nebūtu apstrīdams. Otrais jautājums attiecas uz to, ka Kijevā es uzzināju, ka Eiropas delegācija atteicās nolikt ziedus pie pieminekļa Ukrainā piedzīvotā bada upuriem, ko parasti dara diplomāti, kas apmeklē Ukrainu, un man jāsaka, ka šie divi fakti mani patiešām pārsteidz.

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Es uzskatu, ka sanāksme Ukrainā bija veiksmīga. Godīgi sakot, ja mūsu Ukrainas draugi vēlas, lai mēs viņiem palīdzētu vairāk, viņiem arī jādara vairāk.

Es Ukrainas jautājumu risināšanai veltu vairāk laika, nekā vairumam Eiropas Savienības dalībvalstu, un tas liecina par to, cik lielu uzmanību mēs pievēršam Ukrainas problēmām. Tā ir valsts, kas mums ir ļoti tuva, un valsts, kurai mēs vēlamies būt tuvāki. Tieši tāpēc mēs Ukrainai piedāvājam visaptverošu un inovatīvu Eiropas Savienības un Ukrainas asociācijas nolīgumu. Tas ir augstākais statuss, ko mēs varam piešķirt valstij, neskaitot pievienošanos, kas nav iespējama pašreizējā situācijā.

Notika diskusijas par vairākiem jautājumiem, taču, novērtējot nobeiguma secinājumus, ir skaidri redzams, ka Ukraina ir Eiropas valsts, Ukraina ir balstīta uz Eiropas vērtībām, un mēs vēlamies būt tuvāki Ukrainai. Mēs vēlamies palīdzēt tai būt tuvāk mums. Es uzskatu, ka tā bija rezultatīva sanāksme, bet, taisnību sakot, mēs nevaram gaidīt, lai katru reizi, kad notiek augstākā līmeņa sanāksme, Ukrainai tiktu noteikts cits statuss.

Iepriekšējā augstākā līmeņa sanāksme notika Parīzē. Mēs piedāvājam Ukrainai izmantot šo asociācijas iespēju, bet mēs nevaram noteikt jaunu statusu katru reizi, kad notiek augstākā līmeņa sanāksme, un mums bija patiešām godīga, atklāta un draudzīga diskusija par šo jautājumu ar prezidentu *Yushchenko* un citiem sarunu partneriem.

Lothar Bisky, GUE/NGL grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos jums uzdot jautājumu par tā saukto „Tobina nodokli”. Attiecībā uz šo nodokli būtu jāizstrādā priekšlikums, taču līdz šim neviens to nav izdarījis. Tiek apgalvots, ka to nevarēs piemērot, ja vien visas dalībvalstis to nedarīs vienlaicīgi. Mani patlaban satrauc tas, ka pēc lēmuma pieņemšanas Eiropas augstākā līmeņa sanāksmē, ko es vērtēju atzinīgi, šāda nodokļa piemērošana atkal tiks atlikta, jo mēs nesākam to darīt vienlaicīgi.

Es vēlos noskaidrot, kāds ir jūsu viedoklis attiecībā uz šo jautājumu, un vai, pēc jūsu domām, pastāv iespēja, ka Tobina nodoklis varētu tikt piemērots?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Ja tiek noteikts vispārējs globāls nodoklis finanšu darījumiem, mums būtu to jāatbalsta. Patiesībā es personīgi atbalstīju šādu ideju diskusijās ar Eiropadomi. Eiropadome aicināja Komisiju izvirzīt vairākas idejas saistībā ar šo jautājumu, un mēs tās gatavojam.

Arī saistībā ar inovatīvās finansēšanas jautājumu es personīgi uzskatu, ka, ja mēs vēlamies pildīt savas saistības attiecībā uz cīņu pret klimata pārmaiņām, mēs to nevaram izdarīt, izmantojot tikai budžetos paredzētos līdzekļus. Ir acīmredzams, ka mūsu budžeti ir pakļauti tik liels spiedienam, ka mūsu dalībvalstu budžeti vien turpmākajos dažos gados nevar nodrošināt resursus cīņai pret klimata pārmaiņām. Mums jādomā par inovatīviem finansēšanas veidiem. Globāls finanšu darījumu nodoklis man šķiet patiešām laba ideja, un mēs veicam darbu šajā jomā, lai piemērotā brīdī nāktu klajā ar priekšlikumiem. Es ceru, ka jaunā Komisija izstrādās vairākus priekšlikumus šajā jomā.

Paul Nuttall, EFD grupas vārdā. – Barroso kungs, mēs nesam dzirdējam, ka tiks slēgta uzņēmuma *Corus* tēraudlietuve *Teesside* konurbācijā Apvienotās Karalistes ziemeļos. Tas tiks darīts, pamatojoties uz ES mērķi samazināt oglekļa emisijas par 20 %. Oglekļa kredīta dēļ uzņēmums *Corus* vairs nevar atļauties nodarbināt vairāk nekā 5000 tēraudlietuves darbiniekus, tostarp izmantot piegādātāju pakalpojumus. Mēs arī redzējam Apvienotās Karalistes valdības spēlētu izrādi, kad tā apgalvoja, ka saistībā ar šo jautājumu tās rokas ir sasetas represīvo ES konkurences tiesību aktu dēļ.

Uzņēmuma *Corus* reālais ieguvums no ražošanas pārtraukšanas *Teesside* konurbācijā ir oglekļa emisijas kvotas, ko tam piešķirusi ES saskaņā ar tās emisijas tirdzniecības sistēmu, ietaupījums, kura vērtība turpmākajos gados sasniegs pat 600 miljonus GPB. Bet kāds pārsteigums! Jūs neuzminēsiet, ka IPCC vadītāja *Rajendra Pachauri* ir arī *Tata* grupas vadītāja, tādēļ var rasties jautājums — *cui bono*? Atbilde ir šāda: jo *Tata* grupai pieder uzņēmums *Corus*.

(Protesti zālē)

Es vēlos uzdot šādu jautājumu: vai tā tagad ir oficiāla ES politika piedāvāt stimulus uzņēmumiem, lai tie slēgtu tādas ražotnes kā *Teesside* konurbācijā, lai pārceltu uzņēmumu darbību uz tādām valstīm kā Indija vai arī šeit ir iesaistītas personīgas intereses?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Attiecībā uz jūsu mājienu es patiešām nevaru sniegt nekādus komentārus. Ja es būtu iesaistītā persona, es iesniegtu jautājumu izskatīšanai tiesā.

Attiecībā uz šo jautājumu jūs minējāt, ka Apvienotās Karalistes valdība apgalvojusi, ka tāda ir Eiropas Savienības nostāja. Es neko nezinu par šādu paziņojumu, bet es vēlos jums pateikt, ka, ja ir kāda valdība, kas mudina Eiropas Savienību noteikt vērienīgus mērķus cīņai pret klimata pārmaiņām, tad, patik jums tas vai nē, tā ir tieši jūsu valsts valdība.

Patlaban kopējais mērķis Eiropas Savienībā patiešām ir samazināt siltumnīcefekta izraisīto gāzu globālo emisiju līmeni. Tam ir konkrēta ietekme, piemēram, nepieciešamība piemērot mūsu rūpniecības nozari. Mēs vēlamies saglabāt rūpniecību Eiropā, taču mēs vēlamies tādu rūpniecību, kas patērē mazāk enerģijas un ir videi draudzīgāka.

Paul Nuttall (EFD). – Jūs neatbildējāt uz manu jautājumu, jo jautājums bija šāds: vai tā ir oficiāla ES politika piedāvāt stimulus uzņēmumiem, lai tie slēgtu tādas ražotnes kā *Teesside* konurbācijā un pārceltu uzņēmumu darbību uz tādām valstīm kā Indija? Jūs neatbildējāt uz šo jautājumu. Vai jūs varat sniegt atbildi uz to?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Mana atbilde ir „nē”.

Priekšsēdētājs. – Kolēģi, patlaban „zilās kartītes” procedūra netiek piemērota, jo diskusija notiek starp divām personām. Ir patiešām sarežģīti patlaban izmantot „zilo kartīti”, lai uzdotu papildu jautājumus, jo es nezinu, kurai no abām personām jūs to piemērojat. Man ir ļoti žēl. To, protams, varēs izmantot citu debašu laikā.

Marine Le Pen (NI). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, Eiropas Komisija, reaģējot uz Šveicē notikušo referendumu par minaretiem, nāca klajā ar satraucošu un neskaidru paziņojumu, lai neteiktu vairāk. Es uzskatīju, ka to dalībvalstu interesēs, kas varētu izjust kārdinājumu pieņemt līdzīgus lēmumus, no jauna jāapstiprina nepieciešamība „ievērot tādas pamattiesības kā reliģiskās pārliecības brīvība”. Šis tikko manāmais apdraudējums prasa konkrētus paskaidrojumus no jūsu puses, jo viedokļu aptaujas rezultāti rāda, ka lielākā daļa eiropiešu būtu balsojuši šādā referendumā, ja tāds tiktu organizēts viņu attiecīgajās valstīs.

Barroso kungs, vai ES dalībvalstīm ir vai nav tiesības rīkot referendumus to iedzīvotājiem, kas visādā ziņā ir identiski 29. novembrī Šveicē notikušajam referendumam? Vai Komisija iebilstu pret šo tautu suverēnajiem lēmumiem, ja tās balsotu tāpat, kā Šveices iedzīvotāji? Ja mēs uzskatām, ka Eiropas Savienība šodien ir vairāk totalitāra nekā demokrātiska organizācija, vai nav pienācis laiks to atzīt?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – (FR) Dalībvalstīm ir suverēnas tiesības saskaņā ar to konstitucionālajiem noteikumiem pieņemt lēmumu par to, kādā veidā tās vēlas tieši apspriesties ar savu tautu. Es nesniegšu hipotētiskus paziņojumus par hipotētiskiem referendumiem. Es jums varu pateikt tikai to, ka dalībvalstis pašas pieņem lēmumus šajā sakarībā. Tāpēc es negrāso pāragri spriest par referendumu valstī vai reakciju uz Komisijas organizētu referendumu.

Komisijai ir tiesības kontrolēt dalībvalstu īstenotos pasākumus un pieņemtos lēmumus saistībā ar Eiropas tiesību aktu piemērošanu. Šajā gadījumā Komisijai ir ne tikai tiesības, bet arī pienākums paust savu viedokli.

Marine Le Pen (NI). – (FR) Barroso kungs, jautājums tomēr bija skaidri formulēts. Es nejautāju jums par hipotētisku referendumu, bet gan par referendumu, kas visādā ziņā ir identisks Šveices iedzīvotājiem organizētajam referendumam.

Ja kāda no ES dalībvalstīm pilnīgi identiskā referendumā uzdotu jautājumu, kas tika uzdots Šveices iedzīvotājiem, kā reaģētu Komisija? Vai tām ir tiesības to darīt? Un vai Komisija iebilstu pret suverēnas tautas lēmumu, ja tā izlemtu balsot tā, kā balsoja šveicieši? Jautājums ir skaidri formulēts.

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – (FR) Le Pen kundze, jūs uzdodat hipotētisku jautājumu. Manas franču valodas zināšanas nav tik labas, kā jūsējās, taču, ja jūs sakāt „ja”, tas ir hipotētisks jautājums. „Ja tiktu organizēts referendums” — tas ir hipotētisks jautājums.

(Aplausi)

Es nemēdzu atbildēt uz hipotētiskiem jautājumiem. Realitāte jau tā ir pietiekami sarežģīta. Tāpēc es jums varu pateikt to, ka Komisija ir pret visa veida diskrimināciju, ieskaitot visa veida reliģisko diskrimināciju. Tāda ir mūsu nostāja, un tas ir pilnīgi skaidrs. Tāda ir ne tikai Komisijas nostāja, bet arī visu Eiropas Savienības demokrātisko dalībvalstu nostāja.

Ņemot to vērā, es nesniegšu atzinumu par hipotētisku referendumu.

Eiropa 2020

David Casa (PPE). – (MT) Es biju nolēmis uzdot jautājumu Komisijas priekšsēdētājam par Komisiju. Taču šodien iejaucās Sociālistu partija saistībā ar komisāru kandidātu uzklauššanu. Es ceru, ka Sociālistu partija nesāks spēlēt ar izvirzītajiem komisāru kandidātiem piešķirtajiem portfeļiem. Mums nav tiesību izdarīt izmaiņas attiecībā uz komisāru portfeļiem, jo šis pienākums ir ekskluzīvā Komisijas priekšsēdētāja kompetencē. Izraudzītās personas no mūsu partijas, Liberāļu partijas un Sociālistu partijas ir patiešām spilgtas personības, un mums tagad pirms uzklauššanas nevajadzētu sākt debates par to, vai mēs varam izdarīt izmaiņas attiecībā uz komisāru portfeļiem. Es zinu, ka mans komentārs neattiecas uz jautājumu, taču pēc Sociālistu partijas iekļaušanās es uzskatīju par vajadzīgu sniegt komentāru.

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Tas nav jautājums, tāpēc man nav jāsniedz atbilde, taču, izmantojot iespēju, es vēlos sniegt šādu komentāru.

Lojalitātes princips starp dažādām iestādēm ir ļoti svarīgs. Arī tagad, kad ir pieņemts jaunais Līgums, mums jāievēro katras iestādes kompetence. Es jau jums minēju, cik liela nozīme ir īpašām attiecībām starp Komisiju un Parlamentu, un es strādāšu, lai to panāktu. Tas, protams, nozīmē ievērot katras iestādes kompetenci to darbības jomās saskaņā ar Līgumiem.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Priekšsēdētāja kungs, savas runas sākumā Komisijas priekšsēdētājs minēja iepriekš izmantoto modeļu nepilnības. Arī tā, pilnīgi noteikti, ir nepilnība, ka Komisija ir izstrādājusi vairākas patiešām efektīvas programmas, taču dalībvalstis dara tā, kā tās vēlas. Citiem vārdiem sakot, ar draudu un pielabināšanās pieeju vien nepietiek, lai norādītu virzienu dalībvalstīm.

Es arī pamanīju, ka dokumentā 2020. gadam nav iekļautas inovatīvas idejas attiecībā uz iespējām virzīt dalībvalstis. Es vēlos jautāt, vai Komisija plāno izmantot brīdinājumus saskaņā ar Lisabonas līguma 121. pantu, ja dalībvalsts neievēro vai pat nevēlas ievērot stratēģijā 2020. gadam paustās idejas?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Paldies jums par jautājumu un par nodomu, kas slēpjas aiz tā.

Es esmu iecerējis ierosināt dalībvalstīm pastiprināt ekonomikas pārvaldību Eiropā. Es uzskatu, ka patlaban mums ir iespēja to izdarīt. Patiesību sakot, tā līdz šim ir vairākkārt noraidīta. Iespējams, jūs esat lasījuši interviju, ko nesen sniedza viens no maniem priekšgājējiem Delors kungs un kurā viņš norādīja, ka viņa

priekšlikums attiecībā uz pastiprinātu koordināciju sociālajā jomā neguva atbalstu 1993. gadā. To noraidīja dalībvalstis.

Tas šķita interesanti, un es noskaidroju, ko biju teicis tajā laikā kā savas valsts ārlietu ministrs. Es biju viens no tiem, kas atbalstīja dalībvalstu sadarbību šajā jomā. Diemžēl tā nebija iespējama.

Pārskatot Lisabonas stratēģiju, mēs izvirzījām uz *Wim Kok* ziņojumu balstītu priekšlikumu, un arī to dalībvalstis noraidīja. Patlaban, ņemot vērā šo krīzi, manuprāt, pastāv daudz lielāka izpratne par nepieciešamību nodrošināt reālu koordināciju, lai reaģētu uz krīzi. Es cīnīšos par to, bet, protams, lai to panāktu, mums ir vajadzīgs dalībvalstu atbalsts. Mums tas ir vajadzīgs, jo vairākas no šīs politikas jomām tiek izstrādātas dalībvalstu līmenī un dažas — Kopienas līmenī.

Es esmu gandarīts par pirmo viedokļu apmaiņu ar Eiropadomi. Patiesībā jaunais padomes priekšsēdētājs *Van Rompuy* kungs jau paziņoja, ka viņš vēlas, lai februāra sākumā notiktu neformāla viedokļu apmaiņa. Es ceru, ka tas būs veids, kā panākt lielāku ieinteresētību no Eiropadomes puses attiecībā uz nostiprinātu Eiropas Savienības stratēģijas 2020. gadam pārvaldības mehānismu.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) *Barroso* kungs, Lisabonas stratēģijas ziedu laiki ir pagājuši. Eiropas Savienība 1. janvārī neklūs par konkurētspējīgāko ekonomiku. Lūdzu, piedodiet par mani skarbajiem vārdiem, bet tā, visticamāk, ir mirāža. Patlaban mums ir jānodrošina, lai turpmākajos gados, 2010. gadā ES vairāk būtu kā miera oāze Eiropas uzņēmējiem un pilsoņiem.

Šajā sakarībā es izlasīju dienesta vēstulē, ar kuru jūs mūs iepazīstinājat, ka jūs apsverat ideju internacionalizēt MVO, kas ir galvenie darba devēji ES. Vai jūs, *Barroso* kungs, nedomājat, ka steidzama prasība šodien ir stabilizēt situāciju, iedrošināt iedzīvotājus? Turklāt, vai jūs šodien varat garantēt, ka Komisija nostāsies pret „reglamentēšanas histēriju” un savā ikdienas darbā un visās tās politikas jomās piemēros principu un stratēģiju „Vispirms domāt par mazākajiem”?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – (FR) Paldies jums, *Ries* kundze. Tā bija viena no manis vadītās Komisijas prioritātēm, turklāt tā ir arī pašreizējās Komisijas prioritāte un noteikti būs arī jaunās Komisijas prioritāte. Mazie un vidējie uzņēmumi ir tie, kas nodrošina darbavietas. Mēs izstrādājam Mazās uzņēmējdarbības aktu, pamatojoties tieši uz šo jūsu pieminēto principu „Vispirms domāt par mazākajiem”, un mēs veicam darbu saistībā ar programmu administratīvā sloga mazināšanai, it sevišķi attiecībā uz maziem un vidējiem uzņēmumiem. Tieši tāpēc mēs esam noteikuši iekšējā tirgus pabeigšanu par vienu no būtiskākajām prioritātēm, jo pastāv iespējas un arī starptautiska tendence ekspluatēt, un mūsu mazie un vidējie uzņēmumi patiešām sastopas ar vairākiem šķēršļiem, mēģinot uzsākt darbību citos tirgos. Tāpēc es uzskatu, ka tā ir viena no jaunās stratēģijas — stratēģijas 2020. gadam — prioritātēm. Tieši šī stratēģija ir ciešāk saistīta ar starptautisko dimensiju, jo šodien ir jūtamas globalizācijas sekas, un, tikai īstenojot agresīvu, proaktīvu nostāju, mēs varam gūt uzvaru šajā konkurences cīņā.

Priekšsēdētājs. – Dāmas un kungi, es vēlos sniegt paskaidrojumu attiecībā uz ļoti *Ries* kundzes jautājumu. Mēs sākam gatavot runātāju sarakstu pulksten 15.00, kad mēs sākam izskatīt šo darba kārtības punktu. Es sarakstā iekļāvu aptuveni 30 runātājus tādā kārtībā, kādā jūs pacēlāt zilās kartītes. Mēs, protams, varam iekļaut sarakstā vēl citus runātājus, bet viņiem nebūs iespēja uzstāties šā darba kārtības punkta izskatīšanas laikā.

Ja jūs vēlaties, jūs pagaidām varat paturēt zilās kartītes, un nākamā uzstāsies *Durant* kundze, kurai tiks dota viena minūte laika. Mēs varam mēģināt iekļaut sarakstā pārējos deputātus, kas vēlējas uzstāties, taču es varu jums pateikt godīgi, ka nav iespējams uzklaut tik daudz runātāju; manā sarakstā ir aptuveni 30 deputāti.

Mēs sākam uzstāšanās saskaņā ar sarakstu pulksten 15.00. Lai sarakstā būtu iespējams iekļaut vēl kādu deputātu, lūdzu, nodrošiniet, lai uzstāšanās laiks nepārsniegtu minūti.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, Komisijas priekšsēdētāja kungs, attiecībā uz šo stratēģiju 2020. gadam un it sevišķi attiecībā uz labākas pārvaldības sistēmu es vēlos jautāt, kā jūs risināsiet lobiju jautājumu? Jūs, tāpat kā es, zināt, ka, izstrādājot stratēģiju 2020. gadam, neizbēgami notiks lobēšana iestādēs. Lobēšana ir vērojama gandrīz visās jomās; tiek lobēta Komisija, Parlaments un arī Padome.

Jūs zināt arī to, ka šodien notiek starpiestāžu debates par lobiju jautājumu. Iepriekšējā Komisijā par šo jautājumu bija atbildīgs *Kallas* kungs. Es vēlos, lai jūs man pateiktu, kurš Komisijā būs atbildīgs par lobiju jautājumu un kāds būs šīs personas mandāts? Vai jūs vēlaties panākt progresu, attiecībā uz obligātu lobiju reģistrācijas sistēmu, uz ko mēs — es un citi šīs starpiestāžu grupas locekļi — tik ļoti ceram?

Tas ir priekšnosacījums pārredzamības nodrošināšanai, un tas, pēc manām domām, ir arī priekšnosacījums pilsoņu atbalsta saņemšanai. Jānodrošina, lai viņi saprastu, kā tiek pieņemti Komisijas, Padomes un Parlamenta lēmumi Eiropas līmenī.

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, tā ir labi zināma problēma, patiešām būtiska problēma, un es patiešām lepojos ar to, ka mums šīs Komisijas pilnvaru termiņa laikā ir izdevies panākt progresu. Kā jau jūs minējāt, komisārs un priekšsēdētāja vietnieks *Kallas* kungs ir paveicis lielu darbu šajā jomā, un mēs esam guvuši panākumus attiecībā uz lobiju reģistrācijas sistēmu.

Taču, manuprāt, jāatzīst, ka labākais veids, kā risināt šo problēmu, ir nodrošināt pārredzamību, nevis slēpt informāciju. Tas ir tikai dabiski! Ir tikai dabiski atvērtā sabiedrībā un atvērtā ekonomikā paust atšķirīgas, reizēm pretrunīgas, intereses.

Komisija veiks savu darbu atbilstīgi šai nostājai: tās attiecības ar dažādu interešu pārstāvjiem — uzņēmēju, arodbiedrību, reizēm īpašu ieinteresēto personu pārstāvjiem — kļūs pārredzamākas.

Par šo jautājumu atbildīgā persona Komisijā, ja jūs sniegsiet tai savu atbalstu, būs komisārs un priekšsēdētāja vietnieks *Maroš Šefčovič*. Tieši viņam administrācija uzticēs veikt šo uzdevumu jaunajā Komisijā.

Vicky Ford (ECR). – Priekšsēdētāj *Barroso* kungs, es atzinīgi vērtēju jūsu vīziju 2020. gadam. Jūs pierādāt, ka pat grūtajā recesijas laikā var sapņot par utopiju. Es atzinīgi vērtēju jūsu komentārus par Eiropas pētniecības jomām. Es pārstāvu Kembridžu, kas ir augsto tehnoloģiju, videi draudzīgo tehnoloģiju un biotehnoloģiju jomā lielus panākumus guvušās zinātniskās sabiedrības šūpulis. Ja mēs vismaz daļēji vēlamies īstenot jūsu sapņus, mums būtu jāieklausās un jāmacās no Kembridžas pieredzes. Pētniecībai ir vajadzīgs finansējums; pasaules līmeņa inovācijām ir vajadzīgs pasaules līmeņa finansējums.

Pagājušajā nedēļā es tikos ar fonda *Wellcome Trust* pārstāvjiem, kas ir Apvienotās Karalistes lielākā žēlsirdības kustība un kas pagājušā gadā ziedoja 750 miljonus eiro pētniecībai medicīnas jomā. Viņi ieradās Briselē, lai darītu zināmu šim Parlamentam, ka, ja mēs pieņemsim izstrādāto tiesību aktu par alternatīviem ieguldījumiem, mēs par divām trešdaļām samazināsim šīs organizācijas piešķirto finansējumu. Lūdzu, beidziet runāt vienu, bet darīt citu!

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – Apsveicu Kembridžas Universitāti! Es uzskatu, ka Kembridžas Universitāte ir viena no labākajām universitātēm Eiropā un pasaulē. Tieši tāpēc, ka mums Eiropā nav tik daudz tādu universitāšu kā Kembridžas Universitāte, mēs strādājam, lai izveidotu patiesu Eiropas pētniecības telpu, jo Kembridžas Universitāte un citas patiešām nozīmīgas universitātes Eiropā lielā mērā ir starptautiska līmeņa universitātes. Tās spēj piesaistīt patiešām nozīmīgu finansējumu, bet dažās valstīs, it sevišķi mazākās valstīs un vairākās nabadzīgākās valstīs, universitātēm nav pieejams šāds finansējums. Tādēļ mums vajadzīgs ne tikai jūsu minētais privātais finansējums — es noteikti atzinīgi vērtēju jūsu pieminētā un līdzīgu fondu darbību —, bet arī publiskais finansējums no valstu un no Eiropas Savienības budžeta. Tas būs viens no finansējuma veidiem, ko es plānoju iekļaut nākamajā Eiropas Savienības budžetā.

Attiecībā uz saikni ar alternatīvu investīciju pārvaldītājiem es vēlos teikt, ka to patiešām neredzu. Es domāju, ka mums nevajadzētu izmantot dažādus risinājumus. Es uzskatu, ka, ņemot vērā notikušo, tostarp notikumus jūsu pārstāvētajā valstī, ir svarīgi izstrādāt saprātīgus noteikumus attiecībā uz finanšu tirgus produktiem. Tieši jūsu valstī tika sniegts lielākais valsts atbalsts Eiropas Savienības pastāvēšanas vēsturē finanšu tirgu problēmu dēļ.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Priekšsēdētāja kungs, *Barroso* kungs, es vēlos teikt, ka, lai gan mēs debatējam par vērienīgiem stratēģijas 2020. gadam mērķiem, vairākas valstis, piemēram, Grieķija, īsteno šo stratēģiju nelabvēlīgā laikā, pastāvot lielām ekonomiskām problēmām un augstam bezdarba līmenim.

Vakar premjerministrs paziņoja par pasākumiem, kas, kā viņš cer, samazinās deficītu. Atēnas ar aizturētu elpu gaida reakciju tirgos un dažādu uzņēmumu vērtējumu. Es dzirdēju jūsu atbildi uz iepriekš uzdoto jautājumu, un es lasīju *Almunia* kunga šodienas paziņojumus un vēlos uzdot jums *Barroso* kungs šādu jautājumu: papildus Komisijas veiktajai uzraudzībā attiecībā uz Grieķijas budžeta deficītu, kā vēl tā var palīdzēt risināt šo problēmu?

Un otrais jautājums — vai attiecībā uz stratēģiju 2020. gadam tiek ņemtas vērā šādas dalībvalstu īpatnības, lai līdzīgas problēmas nerastos nākotnē?

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – Vispirms es vēlos teikt, ka attiecībā uz stratēģiju 2020. gadam mūsu ideja paredz izstrādāt ne tikai dalībvalstu programmas, bet arī horizontālas Eiropas Kopienas līmeņa programmas.

Mēs aicināsim visas dalībvalstis nākt klajā ar īpašiem, vienkāršotiem katras valsts mērķiem, ņemot vērā to atšķirīgo situāciju. Kā jau jūs minējāt, Grieķija šodien atrodas īpašā situācijā, un mēs pret to izturamies ļoti uzmanīgi. Grieķija, protams, arī turpmāk izmantos kohēzijas fondus, jo tā ir viena no valstīm, kas gūst labumu no šiem fondiem, un šis aspekts nav saistīts ar Eiropas Savienības stratēģiju 2020. gadam.

Taču ir būtiski saprast, kāpēc tādām valstīm kā Grieķijai ir jāsamazina budžeta deficīts un to ārkārtīgi lielās parādsaistības. Valstu procentu maksājumi par parādsaistībām ir līdzekļi, ko tās nākotnē nevarēs ieguldīt slimnīcās vai skolās. Mēs iesakām dalībvalstīm nesaglabāt ļoti augstu parādsaistību un budžeta deficīta līmeni ne jau tāpēc, ka mums šķiet pievilcīga stingras makroekonomiskās disciplīnas ideja, bet tāpēc, ka mēs domājam par sociālajiem izdevumiem un par to, kā risināt iedzīvotāju problēmas.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Priekšsēdētāja kungs, priekšsēdētāj *Barroso* kungs, es vēlos uzdot jums jautājumu par autotransporta nozares nākotni, kas arī pēc 2020. gada patiešām saglabāsies kā viena no nozīmīgākajām rūpniecības nozarēm. Dažus no mūsu „kroņa dārgumiem” ir paredzēts pārdot Ķīnai, un tā ir nevēlama tendence. Es uzskatu, ka vēl nekādā ziņā nav par vēlu to novērst, bet, lai to paveiktu, jums, priekšsēdētāja kungs, un jaunajai Eiropas Komisijai nekavējoties jāsāk strādāt efektīvāk. Mums jāmobilizē vairāk resursu pētniecībai un attīstībai, liekot lielāku uzsvāru uz autotransporta nozari, un mums, protams, jāmobilizē lielāki finanšu resursi no Eiropas Investīciju bankas. Es uzskatu, ka tas ir vienīgais veids, kā nodrošināt, lai mūsu pašreizējo atkarību no naftas nākotnē neaizstātu atkarība, piemēram, no Ķīnā ražotām elektriskajām baterijām. Tāpēc mans jautājums ir šāds: vai jūs un Eiropas Komisija esat gatavi uzņemties koordinatora lomu īstermiņā, tostarp attiecībā uz *Opel* lietu, lai mēs apņēmīgi varētu apvienot spēkus, koncentrējoties uz jaunām, videi draudzīgām tehnoloģijām autotransporta nozarē?

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – Attiecībā uz *Opel* es vēlos teikt, ka Komisijai, kā jau jūs zināt, joprojām ir liela nozīme, veicinot nepieciešamās sarunas starp dažādām iesaistītajām valstīm un uzņēmumiem.

Attiecībā uz jautājumu par autotransporta nozari es vēlos teikt, ka Eiropā un pasaulē pastāv jaudas pārpalikuma problēma. Tāpēc nākotnes uzdevums, kā jau jūs minējāt jautājumā, ir rast jaunus risinājumus un jaunas tehnoloģijas, proti, izstrādāt videi draudzīgākus automobiļus. Mēs atbalstām šo nostāju ne tikai ideju līmenī, bet arī, piešķirot finansējumu.

Patiesībā, kā jau jūs zināt, Eiropas Investīciju banka ar pilnīgu mūsu atbalstu, ir izstrādājusi īpašu instrumentu šā jautājuma risināšanai. Tā ir viena no jaunā mandāta prioritātēm — veicināt videi draudzīgāku un tehnoloģiski attīstītāku autotransporta nozari Eiropā. Tikai tādā veidā mēs varam saglabāt vadošo pozīciju pasaules autotransporta nozarē.

Stephen Hughes (S&D). – Priekšsēdētāj *Barroso* kungs, Eiropas Nabadzības novēršanas tīkls raksturoja jūsu apspriedes dokumentu par stratēģiju 2020. gadam kā soli atpakaļ salīdzinājumā ar iepriekšējo Eiropadomes sasaukumu pausto apņemšanos stiprināt sociālo dimensiju.

Jūsu dokumentā ir minēta tikai elastdrošība un apmācība. Jums vajadzētu zināt, ka mums šajā Parlamenta daļā nav pieņemama stratēģija bez sociālā satura. 2010. gads būs Eiropas gads cīņai pret nabadzību un sociālo atstumtību. Vai jūs nenoteiksiet cīņu pret nabadzības postu un atstumtību par stratēģijas 2020. gadam būtiskāko aspektu?

Nobeigumā vēlos jautāt, vai, atzīstot to, ka viena trešā daļa kopš 2000. gada Eiropas Savienībā radīto darbavieta ir darbavietas veselības aprūpes, sociālo un nodarbinātības pakalpojumu jomā, nodrošinot divkāršu ieguldījumu nabadzības mazināšanā, jo tiek sniegti pakalpojumi un izveidotas darbavietas, stratēģijā 2020. gadam netiks noteikti mērķi sniegt augstas kvalitātes sociālos pakalpojumus?

Priekšsēdētājs. – Paldies jums, kolēģi, bet, lūdzu, neuzdodiet divus jautājumus jums atvēlētajā vienā minūtē, jo priekšsēdētājam *Barroso* ir grūti atbildēt uz diviem jautājumiem vienas minūtes laikā.

Kuram jautājumam jūs dodat priekšroku — pirmajam vai otrajam?

Kolēģi, tas ir ļoti svarīgi!

Stephen Hughes (S&D). – Priekšsēdētāja kungs, patiesībā es uzdevu trīs jautājumus, un mani apmierinātu trīs atbildes „jā”!

(Smiekli)

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Priekšsēdētāja kungs, liels jums paldies par sapratni. Es centīšos izvēlēties labāko jautājumu.

Godīga atbilde ir šāda: tas ir apspriedes dokuments; tā vēl nav stratēģija, un patiešām atzinīgi vērtēju jūsu ieguldījumu.

Es darišu jums zināmu savu personīgo viedokli. Jā, mums ir jādara vairāk, lai cīnītos pret nabadzību un sociālo atstumtību, bet, lai to paveiktu, mums vajadzīgs mūsu dalībvalstu atbalsts. Es varu jums apgalvot, ka esmu vairākkārt ierosinājis konkrētus pasākumus un esmu dzirdējis patiešām skaļu „nē”, kas tiek argumentēts ar dažu dalībvalstu nostāju, ka sociālie jautājumi jārisina dalībvalstīm, nevis Eiropai.

Tās ir interesantas debates. Paskatīsimies, vai spēsim vienoties par šo jautājumu. Es patiešām ceru uz jūsu atbalstu šajā sakarībā, jo, kā jau jūs zināt, lai cīnītos pret sociālo atstumtību un nabadzību, mums ir vajadzīgi arī Eiropas līmeņa instrumenti, kas papildina instrumentus dalībvalstu līmenī. Tāda ir nostāja, ko es aizstāvēšu. Es ceru, ka visas dalībvalstis būs gatavas atbalstīt šādu redzējumu.

Danuta Jazłowiecka (PPE). – (PL) Komisāra kungs, Lisabonas stratēģijas īstenošana nenorit pārāk veiksmīgi. Kādas izmaiņas jūs plānojat izdarīt dokumentā par Eiropas stratēģiju 2020. gadam, lai sasniegtu tās mērķus? Vai jūs plānojat izstrādāt ko līdzīgu stratēģijas īstenošanas programmai — atsevišķu dokumentu Komisijas piecu gadu ilgajam pilnvaru termiņam, kurā tiktu noteikti veicamie pasākumi? Es domāju, ka tā būtu lieliska ideja. Mēs varētu uzraudzīt stratēģijas īstenošanu un tajā pašā laikā novērtēt Komisijas paveikto.

Nobeigumā es atļaušos sniegt komentāru — es uzskatu, ka sociālajām apspriedēm paredzētais termiņš, proti, 15. janvāris, ir pārāk īss. Mums būtu jāizturas pret mūsu sociālajiem partneriem mazliet nopietnāk. Tieši viņi īsteno stratēģiju, un viņiem būtu jāparedz vairāk laika dalībai šajās apspriedēs.

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Minētais termiņš ir noteikts apspriedēm, pamatojoties uz šo dokumentu, bet tiks nodrošinātas arī citas apspriešanās iespējas. Apspriedes par Lisabonas stratēģijas nākotni patiešām notiek jau kopš 2008. gada. Reģionu komiteja, kā arī Ekonomikas un sociālo lietu komiteja ir izstrādājušas patiešām interesantus ziņojumus, un es vēlos izmantot šo iespēju, lai pateiktu, ka, ja Eiropas Parlaments to vēlēšies, es esmu gatavs jums pieņemamā laikā organizēt debates par šo jautājumu — nevis tikai šādu jautājumu stundu, paredzot vienu minūti atbildēm, bet īpašas debates tikai par šo jautājumu —, jo es patiešām uzskatu, ka tas ir ārkārtīgi svarīgs.

(Aplausi)

Ir ārkārtīgi svarīgi, lai šis Parlaments uzņemot vadību, un arī, lai šajā procesā tiktu iesaistīti dalībvalstu parlamentu, jo tas būs nākotnes stratēģijas būtiskākais jautājums. To es vēlos uzsvērt.

Attiecībā uz jautājumu par pārvaldības mehānismiem es vēlos teikt, ka tieši to mēs patlaban gatavojam. Ir izvirzītas vairākas idejas. Viena no idejām patiešām paredz risinājumus progresa novērtēšanai un uzraudzībai vairākās jomās, izmantojot rādītājus. Tieši tos mēs gatavojam, un šajā sakarībā mēs ceram sagaidīt Parlamenta atbalstu un arī mūsu dalībvalstu vienošanos.

Werner Langen (PPE). – (DE) Papildinot iepriekš jau uzdotu jautājumu, es vēlos atgriezties pie klimata stratēģijas 2020. gadam. Priekšsēdētāja kungs, vai tas tā patiešām ir, ka, pamatojoties uz pagaidu emisiju tirdzniecības sistēmu, Eiropas lielākajam tēraudā rūpniecības uzņēmumam tiek piešķirti 90 miljoni tonnu CO² izmešu, neskatoties uz to, ka pagājušā gadā tam piešķīra 68 miljonus tonnu un šajā gadā 43 miljonus tonnu? Vai tas ir iespējams, ka Eiropas lielākais tēraudā rūpniecības uzņēmums līdz 2012. gadam nopelnīs 1 miljardu GBP no emisiju tirdzniecības, jo šim uzņēmumam tā lobēšanas darbību rezultātā, tostarp attiecībā uz Eiropas Komisiju, ir piešķirta pārāk liela emisiju kvota?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Langen kungs, es īsti nesaprotu, par ko jūs runājat, bet, ja jūs runājat par emisijām Eiropā, būsim godīgi — mūsu emisijas, aptuveni rēķinot, veido 14 % no globālajām emisijām, un šī tendence ir lejupejoša, jo rodas jaunas lielās ekonomikas ar augstu emisiju līmeni.

Taču attiecībā uz emisijām uz vienu iedzīvotāju, mēs joprojām esam tālu priekšā šīm ekonomikām, un būsim godīgi — mums ir jāuzņemas arī zināma vēsturiska atbildība. Amerikāņi rada lielākas siltumnīcefektu izraisīto gāzu emisijas uz vienu iedzīvotāju nekā mēs, taču mēs radām lielākas emisijas nekā Ķīna un daudz lielākas nekā, piemēram, Indija, ja jūs runājat par Indijas gadījumu. Tā patiešām ir problēma, kas mums jārisina globālā taisnīguma interesēs. Jā mēs vēlamies atrisināt problēmu un ja mēs uzskatām, ka mūsu planēta

ir apdraudēta klimata pārmaiņu dēļ, mums jāīsteno uz sadarbību balstīti centieni, iesaistot visas puses. Tāpēc mana atbilde ir „jā” — mums patiešām ir stingrāki noteikumi, nekā citur pasaulē, taču mēs to uzskatām arī par iespēju attīstīt jaunas tehnoloģijas, lai mēs varētu sasniegt savus mērķus, neapdraudot uzņēmumus, jo mēs nevēlamies eksportēt ne mūsu uzņēmumus, ne arī mūsu darbavietas.

Priekšsēdētājs. – Kolēģi, šīs jautājumu stundas laikā, kad tiek uzdoti jautājumi priekšsēdētājam *Barroso*, lūdzu, neuzdodiet papildu jautājumus, jo daudzi gaida, lai uzdotu savu pirmo jautājumu. Man ir ļoti žēl, bet es uzskatu, ka būtu jādod iespēja uzdot neizskatītus jautājumus.

Stavros Lambrinidis (S&D). – Priekšsēdētāj *Barroso* kungs, kā jau jūs minējāt, ekonomiskā situācija patiešām ietekmē procentu likmes. Tās atspoguļo uzticēšanās līmeni konkrētā ekonomikā, un tās ietekmē starptautisko ekonomisko kopienu. Procentu likmes ietekmē Kopienas uzticēšanās konkrētai ekonomikai, savukārt šādu uzticēšanās būtiski ietekmē Eiropas Komisijas paustā nostāja attiecībā uz dalībvalstu veiktajiem pasākumiem. Ņemot to vērā, arī spekulanti mēģina spekulēt, izmantojot sliktu ekonomisko situāciju, un tādējādi reizēm padara to vēl sliktāku.

Priekšsēdētāj *Barroso*, vai jūs šodien šeit šajā Parlamentā esat gatavs paust savu atbalstu Grieķijas valdības vakar paziņotajiem pasākumiem Grieķijas ekonomiskās situācijas uzlabošanai? Vai Komisija uzskata, ka šie pasākumi ir solis pareizajā virzienā, un vai, tos piemērojot, iespējams mainīt finansiālo situāciju, kas, kā jūs norādījāt, līdz šim sagādājusi problēmas?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Es jau teicu, ka ļoti priecājos par premjerministra *Papandreu* kunga vakar pausto apņemšanos samazināt valsts budžeta deficītu un valsts parādu, nodrošinot ilglaicīgu izdevumu samazinājumu un ieņēmumu palielinājumu. Es pat norādīju, ka Grieķijas parlamenta patlaban izskatītais 2010. gada budžets un premjerministra paziņojums ir soli pareizajā virzienā. Komisija noteikti turpinās cieši uzraudzīt makroekonomisko un fiskālo situāciju un pasākumu īstenošanu Grieķijā. Tas tika skaidri pateikts manā paziņojumā par atbalstu paziņotajiem pasākumiem. Es uzskatu, ka tas ir labākais veids, kā mēs varam palīdzēt Grieķijai šajā patiešām sarežģītajā situācijā, kādā tā nonākusi saistībā ar budžetu un parādsaistībām. Es ticu, ka šie pasākumi nodrošinās patiešām būtiskus rezultātus.

Malcolm Harbour (ECR). – Priekšsēdētāja kungs, es patiešām priecājos par iespēju uzdot jautājumu priekšsēdētājam *Barroso*, jo komiteju priekšsēdētāju konference pirmo reizi ir pārcelta par stundu, un tādējādi mums komiteju priekšsēdētājiem pirmo reizi ir iespēja atrasties šeit.

Es vēlos uzdot viņam jautājumu par politiku, kas nodrošinātu iespēju ar pamatnoteikumu palīdzību pētniecības un inovāciju jomā, kas, man par lielu nožēlu, netika iekļauti šajā pirmajā stratēģijas 2020. gadam projektā, bet kas, es ceru, tiks tajā iekļauti nākotnē, izmantot valsts iepirkuma sniegtās lielās iespējas Eiropas Savienībā, lai stimulētu inovatīvu produktu un pakalpojumu izstrādi. Es vēlos viņam šodien pajautāt, vai viņš ņems vērā manā pagājušā novembra ziņojumā iekļautos šā Parlamenta gandrīz vienprātīgi apstiprinātos priekšlikumus par iespējamajiem risinājumiem? Lai sniegtu viņam un arī kolēģiem priekšstatu, es vēlos norādīt, ka, ja 1 % no valsts iepirkuma līdzekļiem Eiropā paredzētu inovatīviem produktiem un pakalpojumiem, ieguldījumi inovāciju jomā Eiropas Savienībā pieaugtu par vismaz 15 miljardiem eiro.

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Paldies jums par visiem jūsu komentāriem, bet es vēlos jums pateikt, ka nav tāda jaunās stratēģijas pirmā projekta. Ir tikai Komisijas darba dokuments apspriešanai, taču mēs vēl neesam gatavi nākt klajā ar projektu. Tāpēc visi jūsu komentāri tiek ar prieku uzklausti.

Jūs nevarat prasīt, lai es vienā minūtē sniegtu plašu atbildi uz tik nozīmīgu jautājumu, kāds ir šis jūsu uzdots. Es esmu informēts par jūsu ziņojumu. Es esmu informēts par vairākiem interesantiem jūsu izvīzītiem priekšlikumiem attiecībā uz valsts iepirkumu, un jā, tāds, vispārīgi runājot, ir arī mans nodoms. Kā jau jūs atceraties, es to iesniedzu Parlamentam, norādot uz nepieciešamību paplašināt šādu apņemšanos, lai tiktu izstrādāti tirgum draudzīgāki un inovatīvāki valsts iepirkuma noteikumi Eiropā. Šis jautājums noteikti tiks iekļauts mūsu nākotnes stratēģijā, bet patlaban es nevaru precīzi pateikt, kā mēs to darīsim.

Carl Haglund (ALDE). – (SV) Priekšsēdētāja kungs, viena no lielākajām neveiksmēm saistībā ar Lisabonas stratēģiju, kas citādā ziņā ir kvalitatīvs dokuments, ir tā, ka mums lielā mērā nav izdevies panākt, lai dalībvalstis sasniegtu stratēģijā noteiktos mērķus.

Mans kolēģis deputāts no Somijas iepriekš jautāja *Barroso* kungam, kā, pēc viņa domām, mēs varam piespiest dalībvalstis efektīvāk īstenot stratēģiju. Viens no noteiktajiem mērķiem attiecās uz to, cik liels ieguldījums procentos no IKP dalībvalstīm būtu jāveic pētniecībā un attīstībā. Es vēlos noskaidrot, vai Komisija plāno

dalībvalstīm noteikt līdzīgus mērķus jeb, citiem vārdiem sakot, kādu daļu no to nacionālā kopprodukta dalībvalstīm būtu jāiegulda pētniecības un attīstības jomā?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Patlaban mēs novērtējam iemeslus tam, kāpēc nespējam sasniegt visus mērķus un izpildīt visus uzdevumus. Izstrādājot jauno priekšlikumu, mēs novērtēsim — es domāju, ka tas būs patiešām godīgs un objektīvs novērtējums, — ko attiecībā uz Lisabonas stratēģiju mēs darījām pareizi un ko nepareizi.

Šajā posmā es nevaru pateikt, ko mēs ierosināsim; tieši pašlaik mēs domājam par to, kas darāms turpmāk. Tāpēc, norādot uz nepieciešamību organizēt diskusijas kopā ar jums, es ar to domāju reālas diskusijas, jo jūsu ieguldījumam ir ļoti liela nozīme.

Es, personīgi, uzskatu, ka nav iespējams noteikt vienotu mērķi visām dalībvalstīm. Es uzskatu, ka nākamajam Eiropas Savienības stratēģijas 2020. gadam izstrādes posmam jābūt pārdomātākam un labāk sagatavotam, nosakot īpašus mērķus, kas, protams, saskaņoti ar dalībvalstīm, ņemot vērā dažādās situācijas.

Tāds ir mans personīgais viedoklis. Mēs vēl neesam nonākuši līdz tam, lai varētu jums iesniegt priekšlikumu. Es arī vēlos, lai priekšlikuma izstrādē pilnībā iesaistītos jaunā Komisija, un mēs iesniegsim pēdējās Lisabonas stratēģijas „bilanci”.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Priekšsēdētāja kungs, līdz nākamajam gadam Apvienotās Karalistes neto iemaksas kļūs divas reizes lielāka salīdzinājumā ar 2008. gadu. 2020. gadā Eiropas Savienībā būs vismaz četras līdz septiņas jaunas dalībvalstis. Pamatojoties uz to esošajiem ekonomiskajiem rādītājiem, no dienas, kad šīs valstis kļūs par dalībvalstīm, līdz par 2020. gadam tās visas saņems finansējumu no kohēzijas fondiem, kas būtībā ir citā vārdā nosauktas subsīdijas.

Tāpēc vēlos jautāt, vai britu nodokļu maksātāji var sagaidīt, ka līdz 2020. gadam Apvienotās Karalistes neto iemaksas Eiropas Savienības budžetā pieaugs vēl divas reizes, un, ja nē, kāpēc?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Es patlaban vēl nevaru runāt par finanšu perspektīvām un es nevaru prognozēt, cik lielas būs Apvienotās Karalistes iemaksas. Es saprotu jūsu satraukumu, jo patlaban britu nodokļu maksātāji veic lielākās iemaksas Apvienotās Karalistes finanšu nozares problēmu dēļ. Līdz šim vēl nekad nav sniegts tik liels valsts atbalsts, kādu mēs redzējam jūsu valstī.

Šodien mēs varam pateikt, lūk, ko — mēs uzskatām, ka ir svarīgi noteikt nākotnes prioritātes, lai mēs spētu novērtēt nepieciešamo finansējumu valsts līmenī un Eiropas līmenī, un pēc tam ir jāriko diskusijas par šo ieguldījumu taisnīgu pārdali. Taču, mūsaprāt, ņemot vērā iespējamās ieguvumus no Eiropas dimensijas un Eiropas iekšējā tirgus izpētes, dažos gadījumos ir lietderīgāk ieguldīt vienu eiro Eiropas līmenī nevis valsts līmenī. Mēs nonāksim pie šīm diskusijām, un es ceru, ka galu galā mēs spēsim vienoties.

Priekšsēdētājs. – Tā bija mūsu trešā jautājumu stunda kopā ar Eiropas Komisijas priekšsēdētāju. Liels jums paldies, kolēģi, par diskusiju jautājumiem.

Attiecībā uz apmeklētību vēlos teikt, ka jautājumu stundas nobeigumā šajā Parlamentā bija vairāk deputātu nekā tās sākumā pulksten 15.00. Man ļoti žēl, ka tas tā ir, — mēs būtu gribējuši, lai apmeklētība būtu daudz lielāka.

Vēlreiz paldies jums, priekšsēdētāj Barroso kungs.

John Bufton (EFD). – Priekšsēdētāja kungs, es vēlos izteikt piezīmi attiecībā uz to, ka šodien šeit ir ļoti daudz cilvēku, kuriem netika dota iespēja uzdot jautājumus Barroso kungam. Ņemot vērā Barroso kunga lielo algu, vai tiešām viņš nevar kopā ar mums regulāri pavadīt 30 minūtes ilgāk, lai mūsu rīcībā būtu pusotra stunda?

Pirmās 30 minūtes tika veltītas grupu vadītājiem. Šajā Parlamentā ir 750 deputāti. Es uzskatu, ka 30 minūtes ir smieklīgi maz. Vai tiešām nav iespējams veltīt mums pusotru stundu? Barroso kungs, jums ir pietiekami liela alga. Lūdzu, veltiet mums nevis 60, bet 90 minūtes laika!

Priekšsēdētājs. – Priekšsēdētājs Barroso kungs, pieklājīgi smaida, bet tad jau redzēsīm. Mums tas ir jāizlemj. Paldies jums par priekšlikumu.

SĒDI VADA: A. VIDAL-QUADRAS*Priekšsēdētāja vietnieks***13. Ārlietu padomes secinājumi attiecībā uz Tuvo Austrumu miera procesu, tostarp attiecībā uz situāciju Austrumjeruzalemē (debates)**

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir Padomes un Komisijas paziņojumi par Ārlietu padomes secinājumiem attiecībā uz Tuvo Austrumu miera procesu, tostarp attiecībā uz situāciju Austrumjeruzalemē.

Cecilia Malmström, Padomes priekšsēdētāja. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, konflikts Tuvajos Austrumos bija viens no jautājumiem, par kuru mēs šeit Parlamentā diskutējām Zviedrijas prezidentūras sākumā. Ir patīkami atgriezties un sniegt jums šādu ziņojumu mūsu prezidentūras termiņa beigās.

Pagājušajā nedēļā Ārlietu komitejas sanāksmē piedalījās arī Zviedrijas ārlietu ministrs *Carl Bildt*, un tās laikā viņš sniedza ziņojumu un iesaistījās ilgās diskusijās, tostarp par Tuvo Austrumu jautājumu. Pagājušajā nedēļā Ārlietu padome diskutēja par situāciju Tuvajos Austrumos un pieņēma secinājumus. Mēs esam gandarīti par to, ka visas 27 dalībvalstis atbalsta šos secinājumus, kas skaidri pauž ES nostāju par miera procesu Tuvajos Austrumos.

Izmantojot šos secinājumus, Padome un prezidentūra vēlas sniegt patiešām skaidru un pārliecinošu Eiropas vēstījumu, kas, kā mēs ceram, veicinās drīzu sarunu atsākšanu starp pusēm. Mūs satrauc progresā trūkums Tuvo Austrumu miera procesā. Tāpēc mēs pūdam skaidru atbalstu Amerikas Savienoto Valstu centieniem panākt mieru. Eiropas Savienība aicina puses uzņemties atbildību un sākt sarunas par visiem galīgā statusa jautājumiem, tostarp Jeruzalemes, robežu, bēgļu un drošības jautājumiem. Mūsu secinājumi arī atspoguļo uz starptautiskajām tiesībām balstītu Eiropas Savienības nostāju attiecībā uz Tuvajiem Austrumiem — patiešām ilglaicīgu un vairākkārt paustu nostāju.

Eiropas Savienības nostāja cita starpā atbalsta ideju, ka saskaņotam divu valstu risinājumam jābūt balstītam uz 1967. gada vienošanos par robežām un ka apdzīvotās vietās tiek attīstītas nelikumīgi. Jeruzalemes jautājums ir galīgā statusa jautājums, un mēs esam skaidri pateikuši, ka, lai panāktu patiesu mieru, par Jeruzalemes kā abu valstu nākotnes galvaspilsētas statusu jāvienojas sarunās. Gandrīz visa gada garumā izraēliešu un palestīniešu sarunu atsākšana bija saistīta ar apdzīvoto vietu jautājumu. Nesen Izraēlas valdība paziņoja par daļēju pagaidu apdzīvoto vietu attīstīšanas iesaldēšanu. Ārlietu padome atzinīgi vērtē šo lēmumu, un mēs ceram, ka tas veicinās tik nozīmīgo sarunu atsākšanu.

Tāču mūs satrauc Izraēlas valdības 13. decembra pārsteidzošais lēmums Valsts prioritāro jomu programmā pirmo reizi iekļaut jautājumu par apdzīvoto vietu attīstīšanu. Šāds lēmums ir pretrunā idejai par apdzīvoto vietu attīstīšanas iesaldēšanu un kaitē centieniem radīt gaisotni, kas palīdzētu rast konflikta ilglaicīgu risinājumu. Mana kolēģe, Zviedrijas ministre, kas atbildīga par starptautisko atbildību sadarbības jomā, *Gunilla Carlsson* septembra sākumā viesojās Eiropas Parlamenta Attīstības komitejā. Viņa apsolīja sekot līdzi notikumiem uz vietas, sniegt atbalstu un iesaistīties mums visiem zināmu jautājumu, proti, jautājumu, kas saistīti ar situāciju Austrumjeruzalemē un tās tuvumā, apdzīvoto vietu attīstīšanu un pieeju un pārvietošanos, it sevišķi pieeju un pārvietošanos Gazā, risināšanā. Mēs esam izpildījuši šo solījumu.

Pēdējo mēnešu laikā prezidentūras vadībā Eiropas Savienība ir pieņēmusi skaidru nostāju attiecībā uz apdzīvotajām vietām un ilgstošo Gazas sektora slēgšanu. Sektora slēgšanas politika ir nepieņemama un neproduktīva. Eiropas Savienība turpina pieprasīt, lai nekavējoties un bez nosacījumiem tiktu atvērti robežšķērsošanas punkti humanitārās palīdzības, komerciālu produktu un personu plūsmai. Padome arī aicināja pilnībā īstenot ANO Drošības padomes Rezolūciju Nr. 1860 un ievērot starptautiskās humanitārās tiesības. Personām, kas nolaupījušas izraēliešu karavīru *Gilad Shalit*, viņš nekavējoties jāatbrīvo.

Es vēlos pateikt vēl dažus vārdus par Gazas sektoru. Mēs, protams, ceram, ka turpināsies Ēģiptes un Arābu līgas starpniecības pasākumi. Tas ir svarīgi, lai novērstu ilgstošu šķelšanos starp Jordānas rietumkrastu un Austrumjeruzalemi, no vienas puses, un Gazas sektoru, no otras puses. Mēs ceram, ka, kad apstākļi to pieļaus, notiks brīvas un godīgas vēlēšanas. Viena lieta ir skaidra — miers starp Izraēlu un Palestīnu ir iespējams tikai tādā gadījumā, ja palestīnieši ir vienoti.

Mūsu diplomāti šajā reģionā cieši seko līdzi situācijai Austrumjeruzalemē. Pēc viņu domām, Izraēla padara nespēcīgāku palestīniešu kopienas pilsētā. Tas mūs satrauc. Eiropas Savienība paplašinās palīdzību Austrumjeruzalemei, lai atvieglotu palestīniešu dzīves apstākļus. Pārliecinošs vēstījums attiecībā uz Austrumjeruzalemi Padomes secinājumos skaidri liecina par mūsu satraukumu attiecībā uz situāciju. Ir

svarīgi atcerēties, ka mierizlīgums starp Izraēlu un Sīriju un starp Izraēlu un Libānu ir priekšnosacījumi miera panākšanai Tuvajos Austrumos. Eiropas Savienība atzinīgi vērtē nesenos Izraēlas un Sīrijas paziņojumus, kas apstiprina to vēlmi veicināt miera procesu. Ir skaidrs, ka tas patiešām pozitīvi ietekmētu situāciju visā reģionā kopumā.

Catherine Ashton, *Komisijas priekšsēdētāja vietnieka amata kandidāte*. – Priekšsēdētāja kungs, pagājušajā nedēļā Padome pieņēma patiešām nozīmīgus secinājumus par Tuvo Austrumu miera procesu. Tie skaidri un noteikti pauž pamatotu nostāju attiecībā uz vairākiem būtiskiem jautājumiem. Es nekavēšos pie secinājumiem un neatkārtosu prezidentūras pārstāves teikto. Pietiks, ja pateikšu, ka es ceru, ka, apstiprinot mūsu principus, mēs, iespējams, palīdzējam dažiem palestīniešiem atgūt pārliecību un vēlmi iesaistīties miera procesā. Secinājumi, protams, būs liels atbalsts arī man, sniedzot skaidras norādes turpmākajos mēnešos.

Jūs mani šodien uzaicinājāt runāt ne tikai par mūsu politisko darbību, bet arī par situāciju Austrumjeruzalemē. Šis jautājums mūs patiešām satrauc. Austrumjeruzaleme tāpat kā Jordānas rietumkrasts ir okupēta teritorija. Eiropas Savienība iebilst pret palestīniešu māju nojaukšanu, palestīniešu ģimeņu padzīšanu no mājām, izraēliešu apdzīvoto vietu attīstīšanu un „atdalīšanas sienas” būvniecību. Eiropas Savienība risina šos jautājumus politiskā līmenī, izmantojot diplomātiskos kanālus un sniedzot publiskus paziņojumus. Mēs risinām šo situāciju, sniedzot arī praktisku palīdzību palestīniešiem Austrumjeruzalemē. Piemēram, pilsētā trūkst 1200 klašu palestīniešu bērniem, tāpēc mēs palīdzam nodrošināt mācību iespējas. Turklāt mēs nodrošinām palestīniešu slimnīcu darbību Austrumjeruzalemē, un mēs daudz strādājam saistībā ar palestīniešu jauniešiem pilsētā, kas cieš no augstā bezdarba līmeņa un psiholoģiskām problēmām. Līdz šim Eiropas Savienība Austrumjeruzalemē ir īstenojusi pasākumus, ieguldot 4,6 miljonus eiro.

Mūs, protams, satrauc arī situācija Gazas sektorā. Mēs nepārtraukti aicinām atļaut palīdzības, tirdzniecības un personu plūsmu. Mēs esam patiešām noraizējušies par Gazas sektora iedzīvotāju dzīves apstākļiem — kopš janvāra konflikta palīdzības sniedzējiem nav bijis iespējams veikt būvdarbus, un pastāv vairākas būtiskas problēmas, piemēram, tīra dzeramā ūdens trūkums. Izraēlai nekavējoties būtu jāatver robežas šķērsošanas punkti, kas ļautu atjaunot privātā sektora darbību un mazinātu Gazas sektora atkarību no palīdzības.

Ir pienācis laiks ķerties pie darbiem un īstenot Padomes secinājumus praksē. Patlaban mums ir jādoma par to, kā no jauna iekustināt politisko procesu. Tā vien šķiet, ka attiecībā uz vienošanos par galīgo risinājumu abas puses ir vēl vairāk attālinājušās. Es drīzumā došos uz šo reģionu, un mans svarīgākais mērķis būs tikties ar galvenajiem procesa dalībniekiem un, pirmām kārtām, novērtēt, kā Eiropas Savienība var veicināt pārmaiņas. Es domāju, ka jūs piekritīsiet, ka visaptveroša un būtiska prioritāte ir atjaunot Izraēlas un Palestīnas sarunas — nevis sarunas sarunu dēļ, bet gan sarunas, lai panāktu vienošanos par mieru un beidzot pāršķirtu lappusi. Mēs nevaram — un, neapšaubāmi, arī reģions nevar — pieļaut, ka tiktu īstenota vēl viena neauglīgu sarunu kārtu. Sarunas ar pārtraukumiem notiek jau vairākus gadus kopš Oslo Principu deklarācijas parakstīšanas 1993. gada septembrī. Tas notika pirms 16 gadiem. Sarunām jābūt balstītām uz starptautiskajām tiesībām un iepriekš noslēgtām vienošanām. Atklāti būtu jārunā par visiem jautājumiem, tostarp Jeruzalemes kā nākotnes kopīgās galvaspilsētas statusu.

Turklāt sarunām būtu jānotiek saskaņotā termiņā, īstenojot efektīvus starpniecības pasākumus. Mēs vēlamies redzēt nopietnu apņemšanos un politisko gribu gan no Izraēlas, gan arī Palestīnas puses iesaistīties nopietnās un patiesās sarunās. Eiropas Savienība ir gatava palīdzēt abām pusēm uzņemties šādas saistības un piedāvāt tām savu atbalstu sarežģītajā sarunu ceļā. Es esmu gatava nodrošināt, lai Eiropa strādātu efektīvi un saskaņoti.

Eiropas Savienība ir ilgstoši atbalstījusi gan Izraēlu, gan arī Palestīnu, dodot tām laiku un piedāvājot telpu divpusējām sarunām. Mūsu sniegtā palīdzība nodrošināja Palestīnas pašpārvaldei iespēju veidot nākotnes Palestīnas valsts iestādes, lai tā varētu sniegt pakalpojumus saviem iedzīvotājiem un būt uzticama kaimiņvalsts reģionā. Šodien diemžēl palestīnieši ir šķirti gan politiski, gan arī fiziski. Lai sarunas būtu ticamas, Palestīnai kā partnerei jābūt spēcīgai un vienotai. Palestīna kā spēcīga partnere būs Izraēlas ieguvums, nevis zaudējums.

Izraēla ir spējusi pirmo soli, lai daļēji un uz laiku iesaldētu apdzīvotu vietu attīstību. Mēs ceram, tas veicinās būtisko sarunu atsākšanu.

ASV joprojām ir neaizvietoja un ļoti nozīmīga dalībiece Tuvo Austrumu procesā. Priekšnosacījumi efektīvai ES un ASV partnerībai Tuvajos Austrumos reti kad ir bijuši tik labvēlīgi. Ir pienācis laiks izmantot šo situāciju, rūpīgi saskaņojot mūsu nostājas un stratēģiju. Eiropas Savienība turpinās atbalstīt un cieši sadarboties ar ASV ar Četrinieka starpniecību. Četriniekam ir vajadzīga jauna iedvesma, jo miera process ir nonācis strupceļā. Četrinieks var nodrošināt piesardzīgu, tomēr tajā pašā laikā dinamisku starpniecību, kas ir tik nepieciešama.

Lai nodrošinātu mieru Tuvajos Austrumos ir vajadzīgs visaptverošs risinājums, gan Sīrijai, gan arī Libānai ir liela nozīme. Mēs ar nepacietību gaidām tā saukto „Arābu miera iniciatīvu”. Arābu valstīm jāķļūst par daļu no risinājuma. Mūsu pieejai jābūt reģionālai un iekļaujošai. Daudzpusējai platformai būtu jāpapildina Izraēlas un Palestīnas divpusējā platforma.

Turpmākajos mēnešos esmu iecerējis turpināt cieši sadarboties ar Parlamentu saistībā ar šiem jautājumiem. Es apzinos, ka Parlamentam ir liela nozīme, nemaz jau nerunājot par tā kā budžeta lēmējstādes pilnvarām. Politiskā līmenī Eiropas Parlamenta delegācijas tieši sadarbojas ar Izraēlas Knesset un Palestīnas Likumdošanas padomi (PLP). Pagājušā nedēļā PLP apmeklēja okupētās Palestīnas teritorijas un satraukti ziņoja par situāciju uz vietas.

Nobeigumā vēlos teikt, ka atzinīgi vērtēju Parlamenta darba grupas darbības turpināšanos saistībā ar miera procesu, kas atkal tiksies nākamajā nedēļā.

Ioannis Kasoulides, PPE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, jauno Izraēlas un Palestīnas līderu vīzītes laikā Eiropas Parlamentā notika plašas diskusijas, kas iezīmēja miera izlīguma aprises nākotnē, paredzot drošu un atzītu divu valstu risinājumu, kas balstīts uz 1967. gadā noteiktajām robežām, ar Jeruzalemi kā abu valstu galvaspilsētu, Palestīnas valsts atbrūošānu, Arābu valstu līgas miera iniciatīvas apstiprināšanu, NATO garantijas un bēgļu jautājuma risināšanu tādā veidā, lai neietekmētu ebreju valsts demogrāfisko situāciju.

Lai gan jaunajiem līderiem ir redzējums par kopīgu nākotni, viņu priekšgājēji joprojām diskutē par to, vai būtu jāsāk sarunas. Joprojām tiek apsvērta Ēģiptes iniciatīva attiecībā uz izlīgumu starp palestīniešiem, lai sarunās piedalītos viens partneris, un vēl nav veikti drošības pasākumi Gazas sektorā, atbrīvojot tādus ieslodzītos kā *Gilad Shalit*. Tajā pašā laikā saskaņā ar Eiropas Savienības misijas Austrumjeruzalemē vadītāja ziņojumu notikumi uz vietas arvien vairāk samazina Palestīnas valsts dzīvotspēju.

Man ir patiešām žēl, ka tāda demokrātiska valsts kā Izraēla nepievērš pietiekamu uzmanību kaitējumam, ko tās rīcība nodara attiecībā uz starptautisko sabiedrisko domu, un aprobežojas tikai ar vēlāku kaitējuma ierobežošanu.

Hannes Swoboda, S&D grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, *Malmström* kundze, Komisijas priekšsēdētāja vietnieka kungs, Eiropas Savienības Augstā pārstāve ārpolitikas un drošības politikas jomā, vispirms es vēlos sirsnīgi pateikties Zviedrijas prezidentūrai par šo iniciatīvu. Tā bija laba iniciatīva, un saistībā ar to es vēlos paust jums atzinību. Es vēlos pateikties arī baronesei *Ashton* kundzei par to, ka viņa, pirmo reizi ierodoties šeit, ir apsēdusies Komisijas pusē, lai gan viņa uzstājās, galvenokārt veicot savu Eiropas Savienības Augstās pārstāves ārpolitikas un drošības politikas jomā uzdevumu. Šis jautājums attiecas uz ārpolitiku un drošības politiku. Savā ziņā, iespējams, nav svarīgi, kur jūs sēžat. Svarīgi ir tas, ka jūs esat šeit un ka jūs pārstāvat kopējo ārpolitiku.

Mana otrā piezīme attiecas uz to, ka arī Padomes pieņemtais paziņojums ir vērtējams pozitīvi un ka tas nekādā ziņā nav vērsts pret izraēliešiem. Gluži pretēji, tas ir Izraēlas un tās drošības un stabilitātes interesēs. Ir ļoti svarīgi to uzsvērt. Ja mēs eiropieši vēlamies aktīvi iesaistīties šajā sakarībā, ir svarīgi turpināt to darīt. Es aicinu jūs, baronese *Ashton* kundze, ņemt to vērā.

Pirms dažām dienām mēs bijām ASV un piedalījāmies diskusijās ar mūsu kolēģiem no Kongresa. Sastopoties ar Kongresa vienpusējo pieeju un izpratnes trūkumu par palestīniešu situāciju, prezidenta *Obama* kunga izvēles iespējas ir patiešām ierobežotas. Mēs patiešām līdzietīgi izturamies pret situāciju Izraēlā. Mēs iebilstam arī pret jebkāda veida terorismu, un vēlamies, lai sagūstītais karavīrs beidzot varētu atgriezties pie ģimenes. Taču mēs esam vienlīdz noraizējušies un satraukti arī par sliktu situāciju, kādā nonākuši palestīnieši, saistībā ar šajā paziņojumā minētajiem jautājumiem un it īpaši saistībā ar 1967. gada robežu jautājumu, sarežģīto situāciju Jeruzalemē un apdzīvoto vietu veidošanu. Lai gan tiek turpināta pēdējos dažos gados īstenotā politika, tomēr nav saprotams, kāpēc tiek piemērota tik pretrunīga pieeja attiecībā uz apdzīvoto vietu veidošanu. Vispirms šī politika tika apturēta un pēc tam — iekļauta valsts prioritāšu programmā. Turpmāk sekoja tikai dabīga attīstība, un cauri palestīniešu apdzīvotajām vietām būvēja ceļus. Ir pilnīgi nepieņemami, ka palestīniešiem katru dienu tiek atņemta arvien lielāka zemes daļa.

Nav pieņemama arī situācija saistībā ar Parlamenta delegāciju. Arī *de Rossa* kungs darīs zināmu savu viedokli šajā sakarībā. Šā Parlamenta deputātiem ir jāapvienojas ar Padomi un Komisiju, lai skaidri darītu zināmu, ka Eiropas Parlamenta deputātiem ir tiesības doties uz Gazas sektoru un pašiem novērtēt tur pastāvošo situāciju. Kas Izraēlai ir slēpjams? Kāpēc tā liedz Eiropas Parlamenta deputātiem doties uz Gazas sektoru? Mēs nedrīkstam to pieļaut, un es ceru, ka mēs visi pret to iebildīsim. Pārredzamība un atklātība cita starpā ir priekšnosacījumi saprātīgai Tuvo Austrumu politikai. Mums skaidri jāatbalsta šāda nostāja.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, ALDE grupas vārdā. – (NL) Priekšsēdētāja kungs, *Ashton* kundze, Komisijas priekšsēdētāja vietnieka kungs, Padomes priekšsēdētājas kundze, vispirms, *Malmström* kundze, es vēlos paust atzinību Zviedrijas prezidentūrai saistībā ar Padomes secinājumiem par Tuvo Austrumu konfliktu kopumā un it īpaši par Austrumjeruzalemes jautājumu.

Es ticu, ka it sevišķi šajā laikā pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā par labu zīmi tiks uzskatīts tas, ka pirmo reizi vienprātīgi apstiprināts un pieņemts ES delegāciju vadītāju kopīgais ziņojums par Austrumjeruzalemes jautājumu. Vēl viena laba zīme ir Zviedrijas prezidentūras ierosināto secinājumu, tostarp secinājumu par Austrumjeruzalemes jautājumu, vienbalsīga apstiprināšana. Es ceru, ka Izraēlas iestādes apzināsies, cik liela nozīme ir šādi notikumu attīstībai.

Dāmas un kungi, mēs debatējam par Tuvo Austrumu jautājumu vairākas reizes gadā, un reizēm šā jautājuma risināšana šķiet kā Ehternahas gājiens — viens mazs solis uz priekšu, tad solis atpakaļ un cerība, ka atkal tiks sperts solis uz priekšu. Diemžēl ir pamats zaudēt cerību, taču mēs, protams, turpinām cerēt. Neapšaubāmi, ir ārkārtīgi svarīgi, tostarp arī manai grupai, lai izraēlieši un palestīnieši spētu mierīgi dzīvot līdzās divās atsevišķās valstīs, izmantojot visas pieejamās attīstības iespējas un garantējot savstarpējo drošību. Es domāju, ka mēs visi tam piekrītam. Mēs esam vienojušies arī par to, kādi pasākumi ideālā situācijā ļautu īstenot šādu risinājumu, un mēs, protams, esam gatavi arī veikt savu ieguldījumu.

Jeruzaleme ir viena no skaistākajām pilsētām pasaulē — tā ir patiešām neparasta vieta, un tāpēc ir patiešām traģiski, ka tās iedzīvotāji nespēj mierīgi dzīvot līdzās. Es ceru, ka, lai nodrošinātu Jeruzalemes labklājību un saglabāšanu, to vēl ir iespējams izdarīt dažās atlikušajās dienās līdz Ziemassvētkiem.

Caroline Lucas, Verts/ALE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, es vēlos paust atzinību par Padomes un arī Komisijas paziņojumiem, bet es vēlos jautāt abu šo iestāžu pārstāvjiem, kad mēs panāksim ko vairāk par skaistām frāzēm, kam es lielā mērā piekrītu, — kad mēs panāksim reālu darbību? Mēs atkal un atkal dzirdam vienas un tās pašas frāzes, ka mums jāpanāk, lai Izraēla darītu šo vai to, bet mums vajadzīgi reāli risinājumi, lai to panāktu, pretējā gadījumā Izraēla mūs vienkārši ignorēs, kā tas jau ir noticis līdz šim.

Mans jautājums ir šāds — ko tieši jūs varat darīt, lai nodrošinātu reālu virzību uz priekšu un progresu šajā sakarībā? Manuprāt, šādi rīcībai jāietver tādi risinājumi kā ES un Izraēlas asociācijas līguma apturēšana.

Pievēršoties situācijai Austrumjeruzalemē, es patiešām atzinīgi vērtēju Zviedrijas prezidentūras iniciatīvu un panākto skaidrību attiecībā uz Jeruzalemes kā divu valstu galvaspilsētas nozīmi, kā arī jūsu stingrību attiecībā uz jautājumu par to, cik liela nozīme ir Izraēlas apdzīvoto vietu attīstības iesaldēšanai Austrumjeruzalemē.

Es vēlos paust atzinību arī ES misiju vadītāju ziņojuma par Austrumjeruzalemi autoriem. Šim ziņojumam ir raksturīga saprotamība un redzējums, kā tik bieži pietrūkst debatēm par šo jautājumu. Tajā norādīts, ka Izraēlas politika attiecībā uz Austrumjeruzalemes nelikumīgu pievienošanu ir izstrādāta, lai novājinātu palestīniešu kopienas pilsētā un lai liegtu iespēju Palestīnai attīstīties. Misiju vadītāji, pamatojoties uz šo ziņojumu, aicināja Padomi pieņemt dažādus ieteikumus, un es uzskatu, ka mums jāpieprasa, lai Padome steidzami to arī darītu.

Jā Eiropas Savienība nopietni vēlas, lai tiktu īstenots divu valstu risinājums, tai jādara viss, kas ir tās spēkos, lai saglabātu un stiprinātu Palestīnas būtību un Austrumjeruzalemes identitāti. Misiju vadītāju paziņojumā un ziņojumā ir norādītas praktiskas iespējas, kā to izdarīt.

Peter van Dalen, ECR grupas vārdā. – (NL) Priekšsēdētāja kungs, it īpaši šajā Adventes laikā daudzi lūdz mieru Tuvajos Austrumos, bet reizēm nolaižas rokas, un tā vien šķiet, ka miera nekad nebūs. Tomēr ir svarīgi visām iesaistītajām pusēm turpinātu strādāt, lai panāktu mieru, taču šajā sakarībā pastāv kāda būtiska problēma. Vai visas iesaistītās puses spēj un vēlas strādāt, lai panāktu mieru? Izraēla jau iepriekš ir izrādījusi iniciatīvu, iemainot zemi pret mieru, — ar to es domāju Izraēlas atkāpšanos no Gazas sektora — taču diemžēl miers netika panākts. Atsākās raķešu šāvienis, un 2009. gadā Izraēla iekaroja Gazas sektoru. Patlaban Izraēla ir paziņojusi, ka uz laiku pārtrauc būvniecību Jordānas rietumkrastā. Ir aizvākti arī bluķi, kas aizšķērsoja ceļus. Šāds žests tika parādīts, lai veicinātu miera sarunu atsākšanu.

Izraēla uzskata, ka šāda *Netanyahu* valdības rīcība jau ir diezgan liels ieguldījums, taču es joprojām neredzu pietiekamu iniciatīvu no palestīniešu puses. Joprojām tiek apgalvots, ka Izraēlas veikums nav būtisks, bet es neredzu, ko dara Palestīna, lai atsāktu sarunas. Vai palestīniešu puse vēlas un spēj turpināt sarunas? Tā vien šķiet, ka *Hamas* ir ierauta ciņā ar *Fatah* un ka Irāna to tur ciešā pavadā. *Mahmoud Abbas* ir kļuvis par „papīra

tīgi", un par viņa ietekmi nav pat vērts runāt. Es domāju, ka ir pienācis laiks, lai arī palestīniešu puse skaidri paziņotu, ka tā vēlas mieru.

Kyriacos Triantaphyllides, *GUE/NGL grupas vārdā*. – (EL) Priekšsēdētāja kungs, lēdija Ashton kundze, mēs atzinīgi vērtējam Eiropas Savienības Padomes 8. decembrī pieņemto lēmumu. Tas apstiprina Eiropas Savienības atbalstu divu valstu izveidei atbilstīgi 1967. gadā noteiktajām robežām.

Tomēr, ņemot vērā mūsu pieredzēto neseno vizišu laikā šajā reģionā, var secināt, ka attiecīgajās teritorijās pastāvošā situācija Palestīnas valsts izveidi padara gandrīz neiespējamu. Es īpaši vēlos pieminēt sienas būvniecību, palestīniešu māju nojaukšanu un, kas ir visbūtiskāk, apdzīvotu vietu attīstību visā Jordānas rietumkrastā, it sevišķi Austrumjeruzalemes tuvumā.

Patlaban šajās apdzīvotajās vietās dzīvo aptuveni 500 000 iedzīvotāju. Turklāt, kas ir vēl būtiskāk, Austrumjeruzalemē tiek īstenoti centieni izveidot palisādi, būvējot mājokļus apkārt pilsētai, lai piespiestu palestīniešus pamest savas mājas. Ir acīmredzams, ka Izraēlas valdība izmanto sarunas, lai iegūtu laiku. Lēni, bet pārliecinoši tā mēģina īstenot savu suverenitāti visās palestīniešu teritorijās.

Papildus atbalstam divu valstu risinājumam Eiropas Savienībai būtu jāīsteno īpaši pasākumi pret Izraēlu. Nepārtrauktie cilvēktiesību pārkāpumi ir pietiekams iemesls, lai Eiropas Savienība piemērotu sankcijas, pamatojoties uz Līguma 2. pantu, jo, ja tā, no vienas puses, izvēlas atbalstīt miera procesu, bet, no otras puses, turpina neierobežoti paplašināt ekonomiskās attiecības ar Izraēlu, vienīgais, ko tā panāks, ir atbalsts Izraēlas politikai, kuras mērķis ir piespiest palestīniešus pamest viņu zemi un piemērot Izraēlas suverenitāti visā Palestīnas teritorijā.

Bastiaan Belder, *EFD grupas vārdā*. – (NL) Priekšsēdētāja kungs, vai Eiropa ir šķīrusies no saprāta? Šādu retorisku jautājumu decembra sākumā uzdeva Amerikas Savienotās Valstis. Šāda skarba Kongresa kritika bija vērsta uz to, ka publiskotajā Padomes rezolūcijas projektā Austrumjeruzaleme tika vienpusēji atzīta par nākotnes Palestīnas valsts galvaspilsētu. Kā Eiropas Parlamenta Delegācijas attiecībām ar Izraēlu priekšsēdētājs es biju iedomājies un cerēju uz konstruktīvu mūsu Transatlantijas dialoga sākumu. Turklāt es vēlos piebilst, ka pēc rūpīgas iepazīšanās ar Padomes paziņojuma projektu un tā galīgo versiju es, tāpat kā mūsu kolēģi Kongresā, biju patiešām samulsis. Es it īpaši vēlos norādīt, ka noteikti nepiekrītu priekšlikumam sadalīt Jeruzalemi. Es uzskatu, ka Padomes paziņojums par Tuvajiem Austrumiem ir liela diplomātiska un politiska kļūda attiecībā uz miera procesu, un tāpēc es esmu vīlies, ka no visām prezidentūrām ārlietu ministrus vada tieši Zviedrija, kurai ir tik saspringtas attiecības ar ebreju valsti.

Man ir vairāki būtiski iebildumi pret minēto Padomes paziņojumu. Maz ticams, ka, pieņemot šādu paziņojumu, mēs mudināsim Palestīnas pašpārvaldi atsākt sarunas ar Izraēlu. Turklāt paziņojums ir pretrunā Četrinieka 2008. gada 9. novembrī noteiktajam principam, ka „trešās puses neiejaucas divpusējās sarunās”. Amerikas Savienoto Valstu oficiālā reakcija uz Padomes 8. decembra paziņojumu vēlreiz uzsvēra šā principa nozīmi. Vai tiešām vienīgā iespēja ir samierināties ar to, ka miera process ir nonācis strupceļā? Pilnīgi noteikti nē! Ņemot vērā nesen notikušās delegāciju vizītes Izraēlā, es esmu pārliecināts, ka pakāpenisks, pārdomāts attiecību atjaunošanas process starp Izraēlas Valsti un Palestīnas pašpārvaldi ir gan vajadzīgs, gan arī iespējams. Pakāpeniska administrācijas pārvietošana uz Jordānas rietumkrastu, piemēram, uz tā saukto „C teritoriju”, un ekonomiskās sadarbības veicināšana, vienlaicīgi stiprinot un veidojot uzticamas Palestīnas iestādes, patiešām nodrošinās miera procesa virzību uz priekšu. Tāpēc es aicinu Padomi un Komisiju nesniegt neefektīvus paziņojumus par miera procesu un tā vietā veikt ieguldījumus īpašos projektos, kas ietver sadarbību starp izraēliešiem un palestīniešiem. Vai tad tieši šāds nav Eiropas noteiktais mērķis?

Diane Dodds (NI). – Priekšsēdētāja kungs, es kā parlamentārās delegācijas, kas apmeklēja Izraēlu, locekle ar interesi klausījos Ārlietu padomes komentārus par Tuvo Austrumu procesu un Komisijas paziņojumu. Tomēr mani, tāpat kā kolēģi, kurš uzstājās iepriekš, šajā sakarībā māj nopietnas bažas. Izraēla ir vienīgā demokrātiskā valsts reģionā. Tās oponentu iecienītā taktika ir pret šo valsti vērst terorismu. Es uzskatu, ka Padomes un Komisijas ziņojumos nav pievērsta pietiekama uzmanība Izraēlas satraukumam par drošību. Patiesībā es nedzirdēju, ka Augstā pārstāve, sniedzot paziņojumu šim Parlamentam, būtu ieminējusies par šādiem apsvērumiem.

Turklāt es uzskatu, ka paziņojums uzliek pārāk lielu atbildības nastu Izraēlai gan attiecībā uz nespēju panākt procesa virzību uz priekšu, gan arī neatrisinātajiem jautājumiem, it sevišķi Jeruzalemes jautājumu.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, šīs nūdien ir neparastas debātes, jo *Malmström* kundze sēž Padomes solos; mēs ceram viņu drīz ieraudzīt sēžam Komisijas solos. Redzēsim, kur viņa sēdēs!

Lai nu kā, priekšsēdētāja kungs, nevarētu teikt, ka Padomes secinājumi vieš optimismu. Padome ir paudusi nopietnas bažas par progresa trūkumu Tuvo Austrumu miera procesā un prasa to atjaunot, pamatojoties uz ANO Drošības padomes rezolūcijām, Madrides konferences secinājumiem un paredzēto plānu. Tas nav nekas jauns.

Tā arī apgalvo, ka Eiropas Savienība ir gatava sniegt būtisku ieguldījumu abu runātāju minēto problēmu — Austrumjeruzalemes, ūdens, drošības un robežu problēmu — risināšanā.

Taču ir vairāki jauni apstākļi, par kuriem es vēlētos dzirdēt mūsu viesu viedokli. Pirmkārt, es vēlētos zināt, vai, viņuprāt, Izraēlas valdības pieņemtais astoņu mēnešu moratorijs un lēmums par apmetnēm ir saistīti ar ASV jauno valdību.

Es vēlētos arī zināt, ko viņi domā par „*Hamas*” pārstāvja vakardienas izteikumiem Gazā konflikta divdesmit otrajā gadadienā par to, ka viņi neplāno nekādā veidā piekāpties Izraēlai un ka viņi negrasās to atzīt. Ko viņi domā par nepārtrauktības likumu, saskaņā ar kuru Izraēlas tautai būs iespēja referendumā paust savu viedokli par okupēto teritoriju statusu?

Noslēgumā es vēlētos zināt, kādi ir viņu uzskati par R. Goldstone sagatavoto ziņojumu un faktu, ka ANO Cilvēktiesību padome to ir pieņēmusi? Vai viņi uzskata, ka šis ziņojums varētu palīdzēt miera procesam, vai tieši pretēji, kā apgalvo Izraēla, tam traucēt vai to kavēt?

Proinsias De Rossa (S&D). – Priekšsēdētāja kungs, ir divas apņemšanās, ko es īpaši vēlētos redzēt Padomes paziņojumā un kuras var radīt jaunu dinamiku: atbalsts palestīniešu pašpārvaldes divgadīgajai programmai Izraēlas okupācijas izbeigšanai un Palestīnas valsts nodibināšanai un Savienības gatavība attiecīgā laikā atzīt Palestīnas valsti.

Pagājušajā nedēļā es vadīju oficiālu Eiropas Parlamenta delegāciju uz okupētajām palestīniešu teritorijām, kur jau atkal pats savām acīm redzēju apartheīda sistēmu, ko Izraēla īsteno pret palestīniešiem vienlaikus ar māju, zemju, ūdens un svētvietu atsavināšanu un iznīcināšanu.

Dažas stundas pēc Padomes paziņojuma publicēšanas tika anulēta atļauja manai delegācijai apmeklēt Gazu. Tā nerīkojas draudzīga valsts. Tā noteikti ir iejaukšanās Parlamenta demokrātiskajās tiesībās uzturēt kārtīgas un demokrātiskas attiecības ar mūsu sarunu partneriem, ko ievēlējuši palestīnieši.

Cilvēkus, ko mēs satikām, ir pārņēmis izmisums un bezcerība, un tas ir plaši pārņēmis apgabalus, ko mēs apmeklējām Hebronā, Austrumjeruzalemē un Ramallā. Kur ir bezcerība, tur būs arī vardarbība. Mēs varam radīt progresu tagad vai arī ļaut situācijai grīpt vēl dziļāk rūgtuma izraisītā vardarbībā, kā rezultātā mērenie palestīniešu politiķi zaudēs varu. Mums ir jāizdara izvēle.

Es lūgtu Padomei un baronesei Ashton, kurai es vēlu labu, atjaunot Eiropas Savienības iesaistīšanos šajā procesā ne tikai saistībā ar Kvartetu, stiprinot tā iesaistīšanos, kā arī izveidot grafiku saskaņā ar palestīniešu pašpārvaldes divgadīgo plānu to principu īstenošanai, kurus mēs tik, manuprāt, drosmīgi, ieskicējam pagājušajā nedēļā.

Mums ir enerģiski jāaizstāv cilvēktiesības. Mums ir jārīkojas. Mums jāizmanto piekļuve mūsu tirgum kā instruments Izraēlas iniciatīvas veicināšanai. Es nerunāju par sankcijām. Es runāju par to, ka piekļuvi mūsu tirgum jāizmanto kā motivatoru, lai nodrošinātu, ka Izraēla rīkojas saskaņā ar tās starptautiskajiem pienākumiem. Turklāt mums būtu arī beidzot jāpārlicina ASV steidzīgi atkal iesaistīties ar tādu pašu pamatojumu, kādu mēs vispārīgi aprakstījām pagājušajā nedēļā.

Chris Davies (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs, ES misijas vadītāju ziņojums par Austrumjeruzalemi ir visai depresīva lasāmviela. Runāsim tiešu valodu! Šis ziņojums liek skaidri saprast, ka Austrumjeruzalemē notiekošais ir pielīdzināms sava veida etniskajai tīrīšanai. Palestīniešu mājas tiek atsavinātas, cilvēkus dzen ārā, un cerības uz mieru tiek iznīcinātas. Tādēļ jautājums ir šāds: ko mēs varam darīt?

Padomes secinājumi ir ļoti apsveicami. Mēs zinām, ka tie ir pamatoti, jo Izraēlas valdība tos nekavējoties atvairīja. „Tas nav nekas jauns,” viņi teica. Viņi ir pieraduši neņemt vērā mūsu vārdus, jo mēs tos nekad nepamatojam ar darbiem. Viņi izturas pret mums ar nicinājumu. Un kādēļ gan ne — mēs taču esam tik lētticīgi, ka faktiski apmaksājam okupācijas varas izdevumus! Mēs nodrošinām palestīniešu izdzīvošanu, kaut gan par to būtu jāmaksā Izraēlai, nevis mūsu nodokļu maksātājiem.

Ja gribam, lai mūsu vārdiem būtu kāda nozīme, mums būtu uz laiku jāpārtrauc asociācijas nolīgums vai jādraud ar tā pārtraukšanu, taču mūs informē, ka itin neviens no mūsu ārvalstu ministriem nekad nav pat

pieminējis šādu iespējamību. Tādēļ joprojām aktuāls ir jautājums, kur ir šī politika. Nu, politika mums ir. Tā ir izteikta secinājumos. Un kā ir ar rīcību? Bez piespiešanas Izraēla neko nedarīs.

Franziska Katharina Brantner (Verts/ALE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos apsveikt baronesi Ashton ar viņas jauno amatu. Es vēlos arī pateikties Zviedrijas prezidentūrai par rezolūciju un par atziņu, ka nebūs iespējams ilgtermiņā īstenot divu valstu pastāvēšanas plānu, ja mums neizdosies atrisināt apmetņu problēmu. Misijas vadītāju ziņojums tika pieminēts jau vairākkārt, un arī mēs uzskatām, ka tas ir ļoti labs. Šajā kontekstā man ir divi jautājumi. Kāds ir šī ziņojuma pašreizējais statuss un kur tas tiks publicēts? Otrkārt, ko Komisija un Padome grasās darīt, lai īstenotu ziņojumā piedāvātos ieteikumus? Es citēšu trīs ziņojuma ieteikumus. Pirmais ir:

„pieņemot atbilstošus ES tiesību aktus, novērst, apkarot finanšu pārvedumus no ES dalībvalstu aktīvistiem, kuri atbalsta Austrumjeruzalemes apmetnēs notiekošo”, otrkārt, „nodrošināt, ka Austrumjeruzalemes apmetnēs ražotā produkcija netiek eksportēta uz ES saskaņā ar ES un Izraēlas asociācijas nolīgumu” un, treškārt, „sniegt palīdzību ES lielākajiem mazumtirgotājiem saistībā ar izcelsmes norādēm uz apmetņu produkcijas”.

(DE) Šajā ziņojumā piedāvātie ieteikumi ir ļoti konkrēti un precīzi. Ko jūs tagad plānojat darīt, lai tos īstenotu?

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, ministres kundze, es jums pateicos un gaidu jūsu komentārus.

Eiropai nu ir divi būtiski dokumenti, ar kuriem censties panākt jaunas miera noslēgšanas iniciatīvas. Pirmkārt, tas ir Zviedrijas prezidentūras drosmīgais ziņojums, kuru jūs tikko minējāt, *Malmström* kundze. Šajā ziņojumā aicināts rīkoties tā, lai pastāvētu divas valstis; viena no tām būtu Palestīna savās 1967. gada robežās un ar Austrumjeruzalemi kā tās galvaspilsētu.

Otrkārt, ir vēstnieku, misijas vadītāju, sagatavotais teksts, kurš liecina, ka Izraēlas iestādes īsteno stratēģiju, kas ietver māju demolēšanu un zemes kolonizāciju, pārkāpjot cilvēktiesības. Šīs stratēģijas mērķis ir atšķelt Jeruzalemi no Rietumkrasta, lai pati ideja par Palestīnas valsti izveidi tiktu uz laiku atlikta.

Tomēr ir skaidri saprotams, ka šajā Parlamentā runātajam nebūs nekādas ietekmes, ja mēs to nepamatosim ar konkrētu rīcību. Mums jārīkojas, un, lai to darītu, mēs varam uz laiku pārtraukt Eiropas Savienības un Izraēlas asociācijas nolīgumu, līdz Izraēlas valdība sāk ievērot starptautiskās tiesības. Tādēļ mums jārīkojas, lai tiktu izbeigta kolonizācija, atcelta Gazas blokāde, iznīcināts apkaunojošais mūris, lai bēgļi atgrieztos un lai tiktu atbrīvoti visi politiski ieslodzītie.

Es piebildīšu vēl vienu lietu. Šeit Parlamentā tika apspriesta karavīra *Gilad Shalit* atbrīvošana. Es piekritu teiktajam. Tomēr Parlamentam ir vienlaikus jāatbalsta vēl kāda Eiropas Savienības pilsoņa, jaunā franko-palestīnieša *Salah Hamouri*, atbrīvošana. Jā, brīvību *Gilad Shalit*, bet arī *Salah Hamouri*!

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Ļaujiet man sākumā apsveikt Padomi ar pagājušajā nedēļā pieņemtajiem drosmīgajiem secinājumiem. Manuprāt, Padome vēl nekad nav pieņēmusi tik jutīgā jautājumā tik skaidrus, konkrētus un drosmīgus secinājumus, kādus tā pieņēma pagājušajā nedēļā. Tādēļ es apsveicu Padomi.

Es tomēr vēlos piebilst, ka tagad mums ir jāpāriet pie rīcības, jo situācija Jeruzalemē pasliktinās ar katru dienu un nav vairs ilgāk paciešama. Pastāv starptautisko tiesību rupju pārkāpumu problēmas, un ir sarežģījumi, kuri rada lielas ciešanas daudziem cilvēkiem, tajā skaitā padzīšana no mājām, dzīvesvietu iznīcināšana un nelegālu dzīvesvietu celtniecība. Mēs nevaram turpināt neko nedarīt, saskaroties ar šādām netaisnībām, jo tādējādi mēs liktu noprast, ka tiesiskuma, diplomātijas un augsti vērtētajam konfliktu mierīga atrisinājuma principam nav jēgas. Es nedomāju, ka mēs būtu pieļāvuši kaut ko tādu mūsu valstī. Tāpēc mums jārīkojas un jāizveido apstākļi, kas veicinātu uzticības pieaugumu abu pušu starpā, lai divas atsevišķas un dzīvotspējīgas valstis varētu mierīgi pastāvēt līdzās. Atļaujiet man pieminēt, cik izšķiroša loma šajā jautājumā ir Jordānijai. Un noslēgumā pāris vārdi baronesei Ashton: saskaņā ar Lisabonas līgumu jums ir piešķirta jauna, nozīmīga loma, kas mums visiem sniedz iespēju. Lūdzu, nepalaidīsim to garām!

Rosario Crocetta (S&D). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, brīdī, kad mēs uzzinājām, ka Eiropa ir pieņēmusi jaunu lēmumu par Tuvo Austrumu miera procesu, mēs bijām Ramallā. Mēs redzējām cerīgus smaidus Palestīnas pārstāvju sejās.

Tās bija emociju un ciešanu pilnas dienas, kuras iezīmējušās māju logu restēs ieķērušos bērnu sejās gar Hebronas ceļu, pamesto ceļu, ko nedrīkst šķērsot neviens palestīnietis. Mēs redzējām, kā cieš 85 gadus veca sieviete, kura bija izdzīta no savas mājas un spiesta gulēt aukstumā teltī, kas uzslīta viņai agrāk piederējušās

mājas dārzā, un mēs redzējām ciešanas palestīniešu sejās, kuri, izmantojot Eiropas fondus, bija uzcēluši fermu, ko iznīcināja Izraēlas karaspēks.

Izraēlai ir tiesības būt neatkarīgai valstij, taču arī palestīniešiem ir tiesības uz dzimteni, valsti un pasi. Eiropas Padomes lēmums ir nozīmīgs solis uz priekšu, taču mums jārikojas nekavējoties. Izraēlas un Palestīnas konflikts ir tikai lielāka konflikta redzamā daļa. Mūsu vizītes pēdējā dienā Izraēlas iestādes mums, Eiropas Parlamenta delegācijai, aizliedza apmeklēt Gazas joslu. Es uzskatu, ka šajā situācijā Augstajai pārstāvei baronesei *Ashton* būtu jāiejaucas ar protestu demokrātiskas Eiropas vārdā.

Es vēlos pateikties delegācijas vadītājam *De Rossa* kungam un pārējiem delegācijas locekļiem, jo Palestīnā pavadītajās dienās cietušie varēja iepazīties ar tādas Eiropas seju un vārdiem, kura aizstāv tiesības un kuras vēlme un pienākums ir darīt vēl vairāk.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Priekšsēdētāja kungs, komisāre, *Ashton* kundze, es domāju, ka jaunā Augstā pārstāve ir pārsteigta par to, kā Eiropas Parlaments ir izpildījis savus mājasdarbus. Kādas gan vēstures grāmatas tas ir lasījis, ja nezina, kādā veidā 1947. gadā radās Izraēlas Valsts? Interpretācija, ko Padome ir pieņēmusi Zviedrijas vadībā, šķiet mazliet savāda.

Mums jāatceras, ka Eiropas Savienībai ir jāaizstāv tās vērtības. Mums ir demokrātija, cilvēktiesības un uzskatu brīvība, un tas ir svarīgi. Izraēla ir vienīgā demokrātiskā valsts Tuvajos Austrumos. Mums nevajadzētu tur radīt antidemokrātisku, nedemokrātisku pārvaldi, jo tāda pārvalde necienīs mūsu vērtības.

Tāpat ir ļoti svarīgi atcerēties, ka ideja pārdalīt Jeruzalemi ar valsts robežu ir visai grūti iedomājama. Nevienai citai demokrātiskai valstij Eiropas Savienība nepiedāvātu šādu risinājumu. Protams, mums ir jānodrošina, ka Izraēla var saglabāt savu demokrātijas sistēmu un savas tiesības pašas galvaspilsētā, un Eiropas Savienība var un tai vajag iesaistīties miera procesā, taču tikai diplomāta, nevis ārsta vai tiesneša lomā.

Žēl, ka *Gilad Shalit*, kurš ir Francijas valstspiederīgais un Eiropas Savienības pilsonis, kā arī Izraēlas kareivis, nav ticis atbrīvots. Tas parāda, ko par Eiropas Savienību domā palestīniešu pārvalde un „*Hamās*”. Viņiem nav nekādas cieņas pret mūsu principiem un vērtībām. Mums jāvirzās tālāk un jāatmet tādi sapņojumi, no kādiem pa lielai daļai sastāv Padomes rezolūcija.

Izraēla ir demokrātiska valsts, mums ir kopīgas vērtības. Mums jāaizstāv demokrātija un cilvēku tiesības uz pilnīgu un drošu dzīvi tajā, kā arī uz mieru, un mieru varēs panākt tad, kad teroristu organizācijas, „*Hamās*” un to atbalstītāji pārtrauks uzbrukumus Izraēlai un tās pilsoņiem. Šeit mums ir iespējas kopīgi cīnīties pret terorismu un ļaut Izraēlai pastāvēt kā valstij.

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Priekšsēdētāja kungs, savā 23. novembra ziņojumā ES delegācijas uz Jeruzalemi un Ramallu vadītāji ir skaidri norādījuši, ka Izraēla ir aktīvi iesaistījies Austrumjeruzalemes nelikumīgā anektēšanā un tās pilnīgā norobežošanā no pārējās Rietumkrasta teritorijas. Un es sev jautāju: kāpēc Ārlietu padome šajā lietā neizdara pareizos secinājumus? Kādēļ, zinot, ka pašreizējie notikumi ir nelabojami, tā vienkārši ignorē konkrētos ieteikumus, jo īpaši tos, kuri piedāvāti tik nozīmīgā, uz faktiem balstītā ziņojumā — kurš turklāt ir viņu pašu sagatavots — un vienlaikus pat nopietni apšaubā iespēju izveidot neatkarīgu, dzīvotspējīgu Palestīnas valsti līdzās Izraēlas Valstij? Tuvo Austrumu miera procesā nav vajadzīgi neskaidri paziņojumi. Eiropas Savienībai jau sen ir īstais laiks uzņemties aktīvu, redzamu lomu reģionā, un tas, protams, ir iespējams tikai tad, ja mēs parādīsim arī drosmi ieņemt skaidru un nepārprotamu nostāju, jo īpaši attiecībā uz Austrumjeruzalemi.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Priekšsēdētāja kungs, ES politika ir kopīgi ar ASV un NATO atbalstīt Izraēlas valdības noziedzīgo genocīdu pret Palestīnas tautu. Šādu secinājumu ir izdarījuši Eiropas Parlamenta delegācijas locekļi, kuriem Izraēlas iestādes aizliedza iebraukt okupētajā Gazas joslā.

Izraēlas valdībām, kuras, kā mēs zinām no ANO ziņojuma par karadarbību Gazā, apkrauj sevi ar kara noziegumiem, ES politika un nesensais lēmums faktiski dod papildu laiku, lai turpinātu īstenot okupācijas plānus.

Eiropas Savienības izvairīgās runas nesaskan ar pasaules taisnīgo aicinājumu izveidot dzīvotspējīgu un neatkarīgu Palestīnas valsti tās 1967. gada robežās ar galvaspilsētu Austrumjeruzalemi. Eiropas Savienība nedara neko praktisku lietas labā. Tieši pretēji, tā nostiprina attiecības ar Izraēlu, kura tikmēr turpina veidot apmetnes, īpaši Austrumjeruzalemē, celt sadalošu sienu un kaunpilnā, noziedzīgā veidā izolēt Gazas joslu.

Mēs noraidām imperiālistu plānus saistībā ar Tuvajiem Austrumiem un esam Palestīnas un visu to tautu, kuras cīnās, pusē.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Man jāsaka, ka Ministru padomes pagājušās nedēļas sanāksmes rezultāti nav pilnīgi līdzsvaroti, turklāt es jau ilgi nodarbojos ar šo jautājumu, un man šķiet, ka padome nav neko daudz sasniegusi mūsu centienos panākt šo abu valstu mierīgu līdzāspastāvēšanu.

Tādēļ es vēlos teikt, ka zinu — mums vēl daudz kas jādara. Mums šajā miera procesā jābūt ne tikai starpniekiem, bet aktīviem starpniekiem, un mums jāuzstāj, lai šīs katastrofiskās situācijas risinājums šķistu un būtu vienlīdzīgs un pieņemams abām valstīm, lai abas valstis — gan Izraēlas Valsts, gan Palestīna — būtu tajā vienlīdz ieinteresētas.

Padome ir centusies panākt palestīniešu atgriešanos pie sarunu galda, neskatoties uz viņu noraidošo nostāju pret dažiem Izraēlas pasākumiem, un arī mēs uzstājam, lai pēc iespējas ātrāk tiktu novērsti lieki šķēršļi miera procesam. Palestīniešu māju demolēšana Austrumjeruzalemē, kā arī apmetņu un sadalošu barjeru celtniecība okupētajā teritorijā ir nepieļaujama. Tomēr nepieņemami ir arī nostādīt Izraēlu atklātā pozīcijā un nespēt to aktīvi aizsargāt pret visiem uzbrukumiem un teroristu aktivitātēm, kas vērstas pret Izraēlas Valsts pilsoņiem.

Protams, es vēlētos uzsvērt, ka ir nepieciešams arī ņemt vērā starptautiskos tiesību aktus, jo citādi reģiona stabila attīstība nav iedomājama. Manuprāt, mēs — eiropieši, ES un mūsu valstu pilsoņi — esam gatavi sniegt palīdzīgu roku, un es ceru, ka baronese *Ashton* gūs panākumus savā misijā uz šo reģionu un atgriezīsies ar labām ziņām.

Alexandra Thein (ALDE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, *Malmström* kundze, baronese *Ashton*, dāmas un kungi, es esmu locekle delegācijā attiecībā ar Palestīnas Likumdošanas padomi, citiem vārdiem sakot, tās parlamentu. Pagājušajā nedēļā Izraēla mūsu delegācijai liedza iebraukšanu Gazā. Situācija Gazā ir ļoti smaga, sevišķi tagad, kad sākusies ziema. Tikai 10 % iedzīvotāju var iegūt viņiem vajadzīgās lietas, izmantojot preču kontrabandu caur tuneļiem, un tieši šī iemesla dēļ tuneļus visi piecēš.

Pirms operācijas „Lietais svins” situācija bija tieši pretēja, un 90 % Gazas iedzīvotāju spēja paši par sevi parūpēties. Kā okupantam Izraēlai būtu jābūt atbildīgai par iedzīvotāju vajadzību nodrošināšanu visās okupētajās teritorijās. Izraēla izvairās no starptautisko tiesību aktu noteiktās atbildības, un tas nozīmē, ka starptautiskajai sabiedrībai un, galvenokārt, ES ir jāiejaucas.

Ja mēs piegādājam pārtiku 90 % Gazas iedzīvotāju, tad mums ir tiesības redzēt, kur tiek tērēta Eiropas nodokļu maksātāju nauda, vai tā tiek izmantota atbilstoši un vai tā nonāk līdz cilvēkiem, kuriem tā nepieciešama.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, arī es vēlētos apsveikt *Malmström* kundzi un Zviedrijas prezidentūru ar viņu izcilajiem secinājumiem. Tie atdzīvina mūsu visu vēlmi, proti, ka tiks apstiprināts, ka ES tiešām ir atbildīga par mieru reģionā saskaņā ar starptautiskajām tiesībām, un tas, manuprāt, ir ļoti svarīgi.

Tomēr es esmu pārsteigta, ka gadu pēc Gazas militārās invāzijas šajos secinājumos nav minēts nekas par pasākumiem saistībā ar *R. Goldstone* sagatavoto ziņojumu, kā to bija vēlējusies Padome. Kādā stadijā mēs pašlaik esam *Goldstone* ziņojuma mērķu sasniegšanā, ko Padome ir uzņēmusies, jo īpaši saistībā ar iekšējo izmeklēšanu, kas skar dažādas iesaistītās puses?

Es priecājos, ka Austrumjeruzaleme tiek uzskatīta par Palestīnas Valsts nākotnes galvaspilsētu vai ka Jeruzaleme varētu būt abu valstu kopīga galvaspilsēta. Tomēr šiem secinājumiem trūkst konkrētas rīcības variantu. No otras puses, ļoti daudz šādu variantu ir minēts valstu un valdību vadītāju, kuri apmeklēja Austrumjeruzalemi, sagatavotajā ziņojumā.

Tādēļ es lūdzu Komisiju un Padomi izskaidrot mums konkrētās metodes, ar kādām Eiropas Savienība patiesībā ne atzīs, ne leģitimizēs Austrumjeruzalemes aneksiju, kā to pašlaik vēlas panākt Izraēla, īstenojot, cita starpā, ekonomiskus pasākumus, bet arī vadot palestīniešu masveida pārvietošanu.

Richard Howitt (S&D). – Priekšsēdētāja kungs, ļaujiet man atzinīgi vērtēt jaunās Augstās pārstāves klātbūtni Parlamentā, kā arī Padomes stingros secinājumus par Tuvajiem Austrumiem, kas pieņemti Zviedrijas prezidentūras vadībā.

Saistībā ar *Goldstone* ziņojumu es vēlos prezidentūras vārdā apsveikt *Bildt* kungu par *Goldstone* ziņojuma, citēju, „ticamības un augstā konsekvencuma” slāvēšanu. Es domāju, ka būtu lietderīgi, ja *Malmström* kundze šodien Parlamentā varētu atkārtot to, ko viņas vēstnieks teica ANO — ka ES mudina Izraēlu un palestīniešu pašpārvaldi sākt piemērotu, ticamu un neatkarīgu iekšējo izmeklēšanu par cilvēktiesību pārkāpumiem Gazas konflikta laikā.

Noslēgumā es vēlos jautāt prezidentūrai un Augstajai pārstāvei, vai viņi zina par Apvienotās Karalistes valdības pagājušajā nedēļā pieņemtajām pārtikas marķēšanas pamatnostādņēm, kas ļauj atšķirt no palestīniešu teritorijām un no nelegālām izraēliešu apmetnēm importētās preces, un kādi ir viņu plāni šo pamatnostādņu piedāvāšanai Eiropas līmenī. Kā vēlētāji mēs varam izvēlēties, vai segt miera izmaksas. Kā patērētāji mēs nevēlamies finansiāli atbalstīt konfliktu.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs, es uzskatu, ka nesenā Zviedrijas prezidentūras vadītā Eiropas Savienības nostāja Tuvo Austrumu jautājumā, kura paredz atzīt Austrumjeruzalemi par nākotnē neatkarīgas Palestīnas valsts galvaspilsētu, var traucēt Eiropas centieniem īstenot nozīmīga starpnieka lomu Izraēlas un palestīniešu starpā. Šāda nostāja var traucēt sasniegt mūsu kopīgo mērķi nodrošināt mieru šajā jau tā nestabilajā reģionā.

Es uzskatu, ka tā vietā, lai vienpusīgi un negaidīti pasludinātu neatkarīgu galvaspilsētu palestīniešu teritorijām, ES būtu ieteicamāk un derīgāk koncentrēt visas pūles uz to, lai, piemēram, atbalstot nevardarbīgu opozīciju, veicinātu un atbalstītu patiesas demokrātijas izveidi palestīniešu teritorijās. Tas ļautu Izraēlai un demokrātijai, kā arī starptautiskajai sabiedrībai, rast ticamu un likumīgu sarunu partneri.

Kā *Cecilia Malmström* šodien teica, par Jeruzalemes statusu ir divpusēji jāvienojas Izraēlai un palestīniešiem. Tādēļ es uzskatu, ka labāk būtu panākt nevis risinājumu „divas valstis divām tautām”, bet gan „divas demokrātiskas valstis divām tautām”.

Demokrātija, cienītie kolēģi, ir miera priekšnosacījums.

SĒDI VADA: S. LAMBRINIDIS

Priekšsēdētāja vietnieks

Michael Gahler (PPE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, vispirms es vēlos izteikt savu prieku par to, ka baronese *Ashton* sēž Komisijas pusē. Ceru, ka arī turpmāk viņa tur sēdēs.

Man ir divi jautājumi prezidentūrai. Ārlietu ministru padomes secinājumos nekur nav pieminēts Tuvo Austrumu kvartets. Vai Padome nav vienprātis par Tuvo Austrumu Kvarteta lomu miera procesā, vai arī tam ir kāds cits iemesls?

Otrkārt, tas pats attiecas uz „*Hamas*”. Secinājumos nav nekādu atsauču uz šo grupējumu, kurš diemžēl ir politiski nozīmīgs. Kādēļ tas nav pieminēts?

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, tā kā *Le Hyaric* kungs teju dubultoja savas uzstāšanās laiku, domāju, ka man ir tiesības īpaši nesteigties, tomēr es ķeršos uzreiz pie lietas.

Zviedrijas prezidentūras laikā mēs bijām pieraduši pie kā labāka, daudz labāka. *Malmström* kundze, piedodiet manu atklātību. Noteikt, kā viņa to ir izdarījusi, Austrumjeruzalemi par nākamās Palestīnas Valsts galvaspilsētu — es zinu, tikai sākumā — ir, manuprāt, reti pieļauta diplomātiska kļūda; es runāju eifēmismos. Kļūda nav pašā fakta būtībā — nevienam nevajadzētu šādi interpretēt manis sacīto —, bet gan tajā, kā ar šādu paziņojumu, kurš it kā jau iepriekš nosaka sarunu rezultātu, iesaistītās puses tiek protežētas, pat nicinātas. Turklāt daudzas dalībvalstis ir ieņēmušas pasīvu nostāju un nav piedalījušās teksta sākotnējā projekta izveidē.

Tādēļ, protams, „jā”, tūkstoškārt „jā” atklātai galvaspilsētai, kopīgai galvaspilsētai, šāda veida dalīšanai, kas jau kopš 21. gadsimta sākuma ir ietverta Klintona parametros miera panākšanai sarunu ceļā, šādam principam, ko ir pieņēmis *Ehud Barak* Tabā un arī citi. Turklāt mēs šeit Parlamentā atceramies, cik spēcīgi to aizstāvēja *Avraham Burg* un *Ahmed Qurei*. Jeruzaleme — triju reliģiju svētā pilsēta, grāmatu galvaspilsēta, atvērta galvaspilsēta. Vienīgi jāņem vērā, ka mūsu uzdevums nav uzspiest dalīšanu, kalendāro plānu vai metodes, bet gan, kā es jau iepriekš teicu, veicināt dialogu, lai iesaistītās puses, palestīnieši un izraēlieši, varētu vienoties.

Sarah Ludford (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs, Padomes secinājumi tiešām apsveicamā un enerģiskā veidā pauž ES nostāju un tās nolūku uzņemties lielāku lomu no jauna aktivizētā Kvarteta iesaistīšanā. Vai Padome un Komisija piekrīt, ka dažu ieteiktā pieeja boikotēt Izraēlu ir pilnīgi nepareizs veids, kā iesaistīties miera procesā? Nevar vienlaicīgi boikotēt un iesaistīties.

Pareizā pieeja tik tiešām ir tā, kura ir uzsvērtā arī Padomes secinājumos — atkārtoti apstiprināt nolūku turpināt nostiprināt divpusējas attiecības ar Izraēlu. Lai cik tas būtu vilinoši, Padome var būt ietekmīgs politisks spēks ar ekonomisku atbalstu tikai tad, ja tā pretosies kārdinājumiem noteikt kādas sankcijas vai arī sodīt vienu vai otru pusi, uz ko dažreiz mudina vienas vai otras puses neapmierinātība. Situācija ir pārāk

sarežģīta, un tās apstākļos vienkārši pazeminās vienmērīgs un saskaņots ES spiediens uz abām pusēm ar mērķi likt tām atgriezties pie sarunu galda un noslēgt miera līgumu.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Arī es esmu pret sankcijām un draudiem, un arī es esmu par konstruktīvu politiku un dialogu. Tomēr man zēl, ka šodien tik daudzas reizes esam klausījušies par to, ka Izraēla ir demokrātiska valsts. Izraēla ir valsts, kura neattiecas demokrātiski pret palestīniešiem un pret mūsu kopīgo mērķi izveidot divas neatkarīgas, pašpietiekamas un drošas valstis, kuras var pastāvēt viena otrai līdzās. Tādēļ, baronese *Ashton*, es domāju, ka šodien jūs esat guvusi daudzus ierosinājumus konstruktīvākas un efektīvākas ES politikas izstrādei. Ar nožēlu jāsaka, ka Izraēla mūs joprojām uzskata par nekaitīgu biedēkli, nevis īstu organizāciju, ar kuru tai vajadzētu sākt dialogu un kura varētu palīdzēt atrisināt problēmu.

Robert Atkins (ECR). – Priekšsēdētāja kungs, pagājušajā nedēļā delegācijas sastāvā apmeklējot Palestīnu, man kļuva skaidrs, ka ir daudz saprātīgu cilvēku, kuri uzskata, ka divu valstu variantu īstenot ir pilnīgi bezcerīgi, lielākoties Izraēlas rīcības dēļ, un viens no svarīgiem šādas rīcības piemēriem ir priekšlikumi pagarināt sienu vēl tālāk Austrumjeruzalemē un aiz tās robežām, tādā veidā sadalot Rietumkrastu ziemeļu un dienvidu daļā.

Kādas intereses mēs aizstāvēsim un kā rīkosimies, ja par īstenību kļūs vienotas valsts variants?

Otrkārt, vai prezidentūra un lēdija *Ashton* zina, cik lielā mērā šādu saprātīgu cilvēku uzskati par Kvartetu kā nekaitīgu farsu ir izplatīti cilvēku vidū? Ko mēs darīsim, lai nodrošinātu, ka šīs darbošanās izmaksas atsver tās efektivitāti, kuras pašreiz nav vispār?

Charles Tannock (ECR). – Priekšsēdētāja kungs, es piekrītu Izraēlas ārlietu ministram *Liebermann* kungam, ka Padomes galīgais paziņojums ir, iespējams, daudz labāks par iepriekšējo Zviedrijas vadībā izstrādāto paziņojuma variantu, kuru es skatījos pirms pāris nedēļām, taču tajā nav pieminēti akceptētie Kvarteta principi, kurus „*Hamas*” atsakās ievērot, un turpina Gazā terorizēt gan Palestīnas pašpārvaldes amatpersonas, gan civiliedzīvotājus.

Turklāt kādēļ ārlietu ministrs *Bildt* neapmeklēja reģionu, lai parādītu solidaritāti ar demokrātisko Izraēlu un mērenajiem palestīniešiem?

Un kāpēc šajā izšķirošajā laikā tika sevišķi izdalīta un pieminēta Austrumjeruzalemes aneksija?

ES jābūt līdzsvarotācai, jāatzīst mūsu un Izraēlas Valsts kopīgās demokrātiskās vērtības un faktiski jāpalielina Izraēlas dalība ES programmās saskaņā ar asociācijas nolīgumu — tas ir neparasti, taču šajā jautājumā es piekrītu baronesei *Ludford* —, lai veicinātu Izraēlas uzticēšanos ES labvēlībai pret to.

Cecilia Malmström, Padomes priekšsēdētāja. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, es pateicos par ļoti konstruktīvajām debatēm. Es vēlētos sākt, atbildot uz dažiem konkrētiem jautājumiem, un tad es teikšu pāris noslēguma vārdus.

Goldstone sagatavotais ziņojums ir ļoti nozīmīgs. Tas ir nopietns ziņojums. Ir svarīgi uzmanīgi izvērtēt secinājumus, un ES ir aicinājusi abas puses, Izraēlu un palestīniešus, sākt piemērotu izmeklēšanu ziņojumā ieteiktajā garā.

Attiecībā uz Kvartetu — Padomes pieņemtajos secinājumos ir atsauce arī uz pašu Kvartetu un uz nepieciešamību aktivizēt tā darbību. Attiecībā uz sarunām ar „*Hamas*” — Padome uztur kontaktus ar palestīniešu pašpārvaldi, kuras priekšgalā ir prezidents *Abbas* un premjerministrs *Fayyad*. Nosacījumi sarunām ar „*Hamas*” ir labi zināmi, taču tie nav izpildīti.

Noslēgumā es vēlos teikt, ka man ir liels gandarījums redzēt lielo atbalstu, kāds šajā Parlamentā tiek veltīts secinājumiem. Visi, protams, ar nelielām viedokļa atšķirībām, novērtē, cik svarīgi ir jebkādā iespējamā veidā censties atbalsēt Tuvo Austrumu miera procesu, un mēs visi izjūtam milzīgu neapmierinātību par to, ka šis process virzās tik neizturami lēni. Ziemassvētku miers, kurš drīz nolaidīsies pār šo Parlamentu un daudzām citām pasaules vietām, šogad Tuvo Austrumu reģionā jau atkal netiks pieredzēts tā, kā mēs to vēlētos.

Zviedrijas prezidentūras termiņa sākumā mēs cerējām, ka ASV prezidenta *B. Obama* centieni Izraēlas un palestīniešu sarunās būs produktīvi. Ir svarīgi, lai ES un ASV cieši sadarbotos. Tas vēl nav noticis, taču — kā vienmēr šajā jautājumā — mums jābūt pacietīgiem un uzstājīgiem. Austrumjeruzalemes robežu, apmetņu un drošības jautājumos ES jārīkojas konsekventi un neatlaidīgi. Esmu ļoti priecīga par Parlamenta augsto vienprātības līmeni, arī attiecībā uz mūsu secinājumiem, kuri ir skaidri un konsekventi. Tie vēl ilgu laiku kalpos par pamatu ES darbam. Šajā aspektā būs svarīgi, lai visas iestādes cieši sadarbotos.

ES turpina Eiropas drošības un aizsardzības politikas misiju reģionā, un īpaši Palestīniešu policijas atbalsta Eiropas Savienības koordinācijas birojs (EU COPPS) pagājušajā gadā ir devis nozīmīgu ieguldījumu palestīniešu sociālo un ekonomisko apstākļu uzlabošanā Rietumkrastā. ES arī atbalsta sagatavošanās darbus neatkarīgas Palestīnas valsts izveidei. Šajā jomā ir vēl daudz darba, un mēs, protams, atbalstām palestīniešu pašpārvaldes sagatavoto programmu „Palestīna — okupācijas beigas, valsts sākums”.

Lai izbeigtu šo konfliktu, pusēm ir jāvienojas sarunu ceļā. Tam jāietver visi jautājumi. Mēs nevaram pieņemt ar vienpusējiem pasākumiem noteiktu risinājumu, kurš tad kļūst par notikušu faktu. Risinājumam ir jābūt visaptverošam. Tam jāaptver arī Libānas un Sīrijas sarunu ceļi, un tam jāiekļaujas reģionālā stratēģijā, kura atrisina arābu valstu un Izraēlas konfliktu. Mēs vēl neesam pie mērķa, tomēr ES ir spērusi lielu soli uz priekšu. Visas iestādes ir lielā mērā vienisprātis par šāda atrisinājuma nepieciešamību, un es sagaidu turpmāku sadarbību šajā jomā.

Catherine Ashton, Komisijas priekšsēdētāja vietnieka amata kandidāte. – Priekšsēdētāja kungs, varu vienīgi paust savas aizdomas, ka jautājums par to, kur es sēžu, vēl tiks pieminēts. Es sēžu šeit, jo Padome sēž tur. Var gadīties, ka man nāksies pārcelties sēdēt uz turieni vai ka jums nāksies man uztaisīt sēdvietu tieši pa vidu, jo varu jums apliecināt, ka vienmēr būs kāds, kuram nepatiks, kur es sēžu. Tomēr man ir liels prieks atrasties šeit kopā ar *Cecilia*, un es ar nepacietību gaidu iespēju strādāt kopā ar viņu.

Nupat notikušajās debatēs mani pārsteidz visai vienotais uzskats par to, ka mums jācenšas panākt divu valstu varianta īstenošana, un man liekas, *Atkins* kungs, ka, pamatojoties uz to, ko jūs teicāt, jūs varētu būt vienīgais izņēmums šajā jautājumā, kaut gan es klausījos ļoti uzmanīgi. Visi deputāti šo problēmu uztver ļoti emocionāli, jo īpaši, ja tā var teikt, *De Rossa* kungs un tie deputāti, kuri nesen atgriezušies un savām acīm skaidri redzējuši reģionā pastāvošo šausmīgo situāciju.

Es domāju, ka Padomes secinājumi ir svarīgi tādēļ, ka ir ļoti skaidri. Tie man sniedz skaidru sapratni par virzienu, kādā mums jārīkojas. Tāpat ir ļoti skaidrs, un es esmu pateicīga prezidentūrai par tās paveikto darbu šajā jomā, ka Parlamentā ir neapmierinātība par to, ka lietas nevirzās uz priekšu, neapmierinātība, ko rada dažkārt atšķirīgi viedokļi, bet kas tik un tā rada vēlmi rast risinājumu. Nianses ir svarīgas. Jūsu atšķirīgie viedokļi, tāpat kā līdzīgie viedokļi, man ir svarīgi, veidojot mūsu nākotni ar šo diskusiju un sarunu palīdzību.

Es nešaubos, ka mums jādara divas lietas. Pirmā attiecas uz visai politiskajām problēmām, ko jūs pieminat, un pareizi darāt. Kādas būs mūsu attiecības? Es esmu šī ceļojuma sākumā, un šīs debates man ir ļoti nozīmīgas, lai uzklāusītu visus izteiktos viedokļus. Pirmkārt, es no šīm debatēm secinu, ka Kvartetam ir jāpierāda, ka tas ir ieguldītās naudas vērts un ka tā iesaistīšanos ir vērts padarīt aktīvāku. Es jau esmu videokonferencē runājis ar personālu Jeruzalemē, esmu jau runājis ar *Blair* kungu un arī ar valsts sekretāri *Clinton* kundzi par viņu darbu. Ja tas darbosies, tad ir ārkārtīgi svarīgi, lai aktīvākas iesaistīšanās princips būtu pilnīgi pareizs.

Otrkārt, reģionā ir prezidentūras pieminētas plašākas problēmas saistībā ar citām valstīm, kuru risināšanā mums būtu jāiesaistās. Es domāju, ka visnozīmīgākais jautājums pēc šodienas debatēm ir: ko pati ES grasās būt spējīga darīt?

Tā mēs nonākam pie tā, ko es saucu par praktisko aspektu. Vairāki kolēģi minēja konkrētas problēmas: vai tas būtu jautājums par Apvienotās Karalistes plāniem attiecībā uz marķēšanu, vai arī problēmas, kas saistītas ar asociācijas nolīgumu, vai arī šīs misijas vadītāju ziņojums un ieteikumi, kurus es vēl neesmu izskatījis. Mums rūpīgi jāapsver visas šīs problēmas, bet tas, kas mums jādara, ir — jāsniedz praktisks atbalsts reģionam.

Es jau aprakstīju nepieciešamās 1200 klašu telpas, un es aprakstīju mūsu darbu veselības aprūpē. Mēs esam aktīvi iesaistījušies premjerministra *Fayyad* valsts izveidošanas plāna īstenošanā un iestāžu atbalstīšanā, jo īpaši tiesiskuma jomā. Ir jāredz, ka mēs reģionā esam iesaistījušies problēmu praktiskā risināšanā un praktiski strādājam pie tā, lai rastu iespējas uzlabot situāciju, kādā ik dienas dzīvo šie cilvēki, kuri no mums sagaida nepieciešamo palīdzību.

Tas ir visnozīmīgākais un praktiskākais uzdevums, kuram man jāpievēršas. To, ko es vēlos darīt, es aprakstītu šādi: mums ir potenciāls darboties gan politikā, gan ekonomikā. Es vēlos abas šīs jomas satuvināt, rast iespēju uzlabot mūsu darbību, atbalstīt pašreizējo darbu, padarīt Kvartetu efektīvāku, apvienot to, kas līdz šim bija savā ziņā Padomes un Komisijas paralēla darbība, un apvienot to visu tā, lai mūsu darbība reģionā būtu patiešām efektīva.

Beigās kopā ir jāsanāk abām pusēm un savstarpēji jāvienojas un jānoslēdz miers. Bet līdz tam brīdim mums ir nozīmīga loma, un es esmu apņēmies gan jūsu, gan Komisijas un Padomes vārdā to pilnībā uzņemt.

Priekšsēdētājs. – Debates tiek slēgtas.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Dominique Baudis (PPE), rakstiski. – (FR) Iepriekšējās Ārlietu padomes laikā Eiropadome darīja zināmu, ka vēlas, lai Palestīnas valsts tiktu izveidota tuvējā nākotnē tās 1967. gada robežās un ar galvaspilsētu Austrumjeruzalemi. Tādā veidā Eiropa ieskicē abām pusēm pieņemama dzīvotspējīga risinājuma nosacījumus attiecībā uz Tuvo Austrumu konfliktu. Padomes piedāvātais risinājums ir taisnīgs. Izraēla un Palestīna to var izmantot par pamatu teritoriju apmaiņai un miera noslēgšanai. Eiropas Savienībai ir liela nozīme. Tā var atbalstīt vienošanos palestīniešu starpā, jo citādi sarunās ar Izraēlu nebūs Palestīnas pārstāvja. Tā var veicināt Izraēlas un palestīniešu dialoga atjaunošanos Savienības Vidusjūrai ietvaros.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), rakstiski. – Es atzinīgi vērtēju Padomes nesenos secinājumus šajā lietā, jo īpaši attiecībā uz Austrumjeruzalemi. Padome ir paudusi skaidru nostāju vairākos svarīgos jautājumos, ieskaitot 1967. gada robežas, Izraēlas apmetnes, piekļuvi Gazai un atbalstu divu valstu variantam, kurā Jeruzaleme būtu kopīga galvaspilsēta. Tie joprojām ir vieni no problemātiskākajiem jautājumiem, un Padome tos ir veiksmīgi minējusi savos secinājumos. Padome ir ES augstajai pārstāvei iedevusi sarakstu ar konkrētiem uzdevumiem un skaidri norādījusi tai vēlamo sarunu attīstības virzienu. Es ceru, ka šī skaidrība un vienotība dalībvalstu starpā ļaus panākt ES efektīvāku iesaistīšanos sarunās, kā arī palielinās iespēju sadarboties ar pārējām miera procesā iesaistītajām svarīgajām pusēm.

14. Personu tiesības ierobežojoši pasākumi pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir:

- mutiskais jautājums Padomei (B7-0233/2009), ko Pilsoņu brīvības, tieslietu un iekšlietu komitejas vārdā iesniedza *Emine Bozkurt, Louis Michel* un *Michèle Striffler*, par personu tiesības ierobežojošiem pasākumiem pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā (O-0135/2009);

- mutiskais jautājums Komisijai (B7-0234/2009), ko Pilsoņu brīvības, tieslietu un iekšlietu komitejas vārdā iesniedza *Emine Bozkurt, Louis Michel* un *Michèle Striffler*, par personu tiesības ierobežojošiem pasākumiem pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā (O-0136/2009).

Emine Bozkurt, autors. – (NL) Priekšsēdētāja kungs, demokrātija, tiesiskums, cilvēktiesības un pamatbrīvības ir ES galvenie principi. Tomēr cīņā pret terorismu ES nav tik principiāla. Piemēram var minēt ANO melno sarakstu. Cilvēkus un organizācijas, ko tur aizdomās par sakariem ar *Osama bin Laden*, *al-Qaeda* tīklu vai *Taliban* grupējumu, var iekļaut šajā sarakstā, kā rezultātā seko ceļošanas aizliegums un finanšu līdzekļu iesaldēšana. Šāda rīcība saistībā ar terorismu ir laba un apsveicama, jo pret terorismu ir jācīnās, par to nav šaubu, taču nedrīkst pieļaut, ka prettiesiskums, ar kādu darbojas teroristi, tiek izmantots paņēmienos, ar kādiem mēs to apkarojam.

Diemžēl pašreizējo sistēmu raksturo pamattiesību pārkāpumi. Cilvēkus iekļauj šajā sarakstā, bieži vien viņus par to pilnībā neinformējot un bez tiesu iestāžu iejaukšanās. Informācija, kuras dēļ viņi ir iekļauti sarakstā, regulāri tiek saņemta no slepeniem dienestiem. Aizdomās turamajiem šī informācija nav pārredzama, un tādēļ viņi nezina, kādēļ ir iekļauti sarakstā. Tādā veidā viņiem tiek liegtas ne tikai tiesības uz informāciju, bet arī tiesības uz aizstāvību.

Kad cilvēka vārds ir iekļauts sarakstā, to ir ļoti grūti no turienes dzēst. Ir bijis jau pietiekami daudz gadījumu, kad sarakstā daudzus gadus nepamatoti iekļautiem cilvēkiem vajadzēja cīnīties par atbilstošu tiesas procesu. Viņi ir nolēmti nabadzībai, nevar ievadīt PIN kodu, lai samaksātu par pirkumu, un viņi nedrīkst izbraukt no savas valsts. Es nevēlos panākt, lai cilvēkiem, ko tur aizdomās par terorismu, tiktu piešķirtas plašākas tiesības, bet gan lai viņi varētu paļauties uz savām tiesībām tāpat kā visi citi. Es esmu par pārredzamām procedūrām un atbilstošu tiesas procesu visiem.

Sarakstam ir arī nopietni blakusefekti. Tā kā iestādes var lemt par personu un organizāciju iekļaušanu melnajā sarakstā, to iespējams izmantot arī kā politisku ieroci. Nevalstiskās organizācijas (NVO), kuras, piemēram, cīnās par cilvēktiesībām un ir valdībai neērtas, var tikt klasificētas kā teroristu organizācijas, lai apturētu to darbību. Saskaņā ar Kopienas Tiesas lēmumu Komisijai nācās pārskatīt pašreizējās procedūras. Komisija tam deva pietiekamu stimulu, taču Padomes līmenī tas bija neveiksmīgs.

Stājoties spēkā Lisabonas līgumam, ir izveidojusies jauna situācija. Vai būtu jāpiemēro Līguma par Eiropas Savienības darbību 215. vai 75. pants? Citiem vārdiem sakot, vai Eiropas Parlamentam nav nekādi jāpiedalās

priekšlikumu izpētē, vai arī tam būtu jāiesaistās, izmantojot parasto procedūru, proti, koplēmumu? Tieslietu komiteja un Parlamenta Juridiskais dienests ir norādījuši, ka pareizais juridiskais pamatojums ir 75. pants. Es vēlētos, lai gan Padome, gan Komisija šodien pastāsta, kā tās iedomājas nākotnē rīkoties ar ierobežojošu pasākumu priekšlikumiem. Kāda loma ir paredzēta Parlamentam? Ir laiks ieviest pārredzamas, demokrātiskas procedūras. Jautājums ir, vai mēs varam rēķināties ar jūsu sadarbību.

Carlos Coelho (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, man šķiet, ka nedarbojas mutiskais tulkojums portugāļu valodā. Es nedzirdēju ne vārda no tā, ko teica iepriekšējais runātājs. Kaut kas ir jādara, citādi es nevaru sekot līdzī debatēm.

Priekšsēdētājs. – Būs jānoskaidro, kas notiek, un mēs jūs par to informēsim, *Coelho* kungs.

Louis Michel, autors. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, *Malmström* kundze, vispirms es vēlētos pateikties manām kolēģēm referentēm *E. Bozkurt* un *M. Striffler* un apsveikt viņas.

Es pilnībā apstiprinu Pilsoņu brīvības, tieslietu un iekšlietu komitejas, kā arī Parlamenta juridiskā dienesta secinājumus. Tā kā cilvēktiesību ievērošana ir viena no Savienības pamatvērtībām, ir svarīgi, lai šīs tiesības tiktu ievērotas. Pasākumiem, ko īsteno terorisma apkarošanas ietvaros, jābūt samērīgiem, piemērotiem un efektīviem.

Pamattiesību ievērošanas un tiesību uz aizstāvību kontekstā būtiskas stadijas terorisma apkarošanas procesā ir piekļuve iesaistīto personu datiem, kā arī informēšana par pasākuma pamatojumu. Tā kā sankcijas un melnie saraksti ir tikai pagaidu līdzekļi, es uzskatu, ka tie ir cieši un pamatīgi jānovēro un regulāri jāpārskata, obligāti konsultējoties ar Parlamentu.

Kaut gan mēs varam apsveikt īstenotos pasākumus, īpaši tos, kas saistīti ar Zimbabvi un Somāliju, mums jāpatur prātā, ka šīs sankcijas nekādā gadījumā nedrīkst būt šķērslis attīstībai, demokrātijas nostiprināšanai un cilvēktiesību misijām, ko īsteno humanitārās organizācijas, un tās nedrīkst nevēlami ietekmēt vietējos iedzīvotājus.

Noslēgumā attiecībā uz personālo datu aizsardzību, es pilnībā atbalstu Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāja secinājumus par šādu datu ieguvī, apstrādi un nodošanu tālāk.

Michèle Striffler, autore. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, dāmas un kungi, lielākā daļa Eiropas pilsoņu uzskata, ka cīņai pret terorismu ir jābūt prioritātei ES līmenī. Viņi pilnībā apzinās, kāda ietekme šajā jomā var būt Eiropai ar tās globālo redzējumu un konsekventu politiku īstenošanu.

Tādēļ es apsveicu to, ka, pateicoties Lisabonas līgumam, Eiropas Parlaments var kārtīgi iesaistīties šajā darbā, izmantojot koplēmuma procedūru, un nodrošināt nepieciešamo demokrātisko kontroli pār Eiropas pretterorisma politiku.

Drīz beigsies 21. gadsimta pirmā desmitgade. Mēs visi atceramies, ka tā sākās ar vienu no lielākajām traģēdijām cilvēces vēsturē. Mēs nedrīkstam pieļaut terorisma attīstību un mums ir jāatrod stingrs un piemērots risinājums tā apkarošanai. *Taliban* grupējums, *al-Qaeda* tīkls un *Osama bin Laden* ir lielākais un vissteidzamāk novēršamais drauds Eiropas Savienībai.

Šo nāvējošo terorisma tīklu uztur islāma ekstrēmisms — apkaunojoši sagrozīta musulmanisma izpratne — un naids pret Rietumiem un to vērtībām. Mums jācīnās pret šo parādību un, es atkārtāju, Eiropas Savienībai jāparāda stingrība un asa modrība cīņā pret šo apdraudējumu.

Turklāt, ņemot vērā Zimbabvē notikušos nopietnos un pastāvīgos cilvēktiesību un vārda, bīdrosnās un mierīgas pulcēšanās brīvību pārkāpumus, Eiropas Savienība nedrīkst pievērt acis uz šādiem pārkāpumiem. Privātpersonas un juridiskas personas, vienalga, vai tās pieder vai nepieder valstij, kuru rīcība apdraud demokrātiju, cilvēka pamattiesību ievērošanu un tiesiskumu Zimbabvē, ir stingri jāsoda.

Līdzīgā veidā, dāmas un kungi, Eiropas Savienībai ir pienākums vērst konkrētus pasākumus pret tiem, kas apdraud mieru, drošību un stabilitāti Somālijā. Mums jānosaka Somālijai vispārīgs un pilnīgs embargo ieroču piegādei un jānodrošina humanitārās palīdzības piegāde, šādas palīdzības pieejamība un izplatīšana Somālijā.

Es to saku tādēļ, ka galvenokārt cieš nabadzīgākās un nestabilākās valstis, un mēs nevaram turpināt stāvēt malā un noskatīties. Tomēr man žēl, ka Lisabonas līgums, pretēji tā garam un nozīmei, kas tajā piešķirta Parlamentam, ir samazinājis Parlamenta lomu šīs problēmas risināšanā.

Tomēr Eiropas Savienībai vainīgie ir jāsoda. Vai tas nozīmē, ka ES jāaizmirst tās vissvarīgākie principi? Nē. Eiropas Savienības rīcībai starptautiskajā līmenī ir jāfokussējas uz principiem, kas ietekmējuši tās izveidi, attīstību un paplašināšanos, un tai ir jāatbalsta šīs vērtības citās pasaules daļās.

Cecilia Malmström, *Padomes priekšsēdētāja*. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, tas, ko mēs saucam par ierobežojošiem pasākumiem, ir ļoti nozīmīgs, un es zinu, ka daudzām dalībvalstīm par tiem ir savs viedoklis. Iespējams, ka ne visiem, kuri klausās šīs debates, ir viegli tos izprast. Sākumā es paskaidrošu, kā Padome izmanto šos pasākumus. Tad es runāšu par Lisabonas līgumu.

Ierobežojoši pasākumi pret ārpuskopienas valstīm, indivīdiem, privātpersonām un juridiskām personām vai citām struktūrām ir nozīmīgs instruments ES ārpolitikā un drošības politikā. Vispārīgi var teikt, ka tos izmanto, lai viestu izmaiņas konkrētā politikā vai darbībā. Šādiem pasākumiem, protams, ir jāiekļaujas saskaņotā, visaptverošā politikā, kura var ietvert arī politisko dialogu, dažāda veida iniciatīvas un izpildāmos nosacījumus. Lai panāktu izmaiņas, ne vienmēr pietiek tikai ar ierobežojošiem pasākumiem, taču tas var būt veids, kā izdarīt spiedienu uz represīviem režīmiem vai kā apturēt naudas un citu resursu plūsmu, kas tiek izmantota šādu režīmu vai teroristu tīklu atbalstīšanai.

Dažreiz Padome nosaka ierobežojošus pasākumus, kad tā īsteno rezolūcijas, ko saskaņā ar ANO Statūtu 7. nodaļu pieņēmusi ANO Drošības padome. Tādos gadījumos ES dažādajiem juridiskajiem instrumentiem ir jābūt pilnīgi saderīgiem ar šīm rezolūcijām. Ierobežojoši pasākumi ir saistīti ar tādām situācijām un darbībām, ieskaitot terorismu, kuras apdraud mieru un drošību. Tie var būt tikai daļa ES ārpolitiskās darbības un tādējādi tie atšķiras no pasākumiem, ar kuriem mēs veidojam paši savu brīvības, drošības un taisnīguma telpu Eiropas Savienībā, kas, protams, ir mūsu mērķis.

Padome Lisabonas līgumu interpretē tā, lai varētu Līguma par Eiropas Savienības darbību 215. pantu piemērot attiecībā uz šiem un citiem ierobežojošiem pasākumiem kopējās ārpolitikas un drošības politikas ietvaros, tajā skaitā arī attiecībā uz terorismu. ES var lemt arī par papildu pasākumu īstenošanu vienlaikus ar tiem, ko nolēmusi ANO, un mēs varam īstenot pasākumus arī pēc pašu iniciatīvas. Sankciju, kuras saskaņā ar tās starptautiskajām tiesību saistībām pieņēmusi pati ES, mērķis var būt veicināt citu ārpolitikas un drošības politikas uzdevumu īstenošanu — cilvēktiesību, demokrātiskuma, tiesiskuma un labas pārvaldības principu ievērošanu.

Pašreiz šādi pasākumi visbiežāk tiek piemēroti nepastarpināti pret tiem, kuri ir atzīti kā atbildīgi par mums nepieņemamu politiku vai pasākumiem, vai pret viņu interesēm un ienākuma avotiem. Tas ir efektīvāk, nekā piemērot plašākas sankcijas vispārēju tirdzniecības embargo vai citu, patvaļīgāku pasākumu veidā. Konkrētu sankciju mērķis ir samazināt šādu pasākumu iespējamo negatīvo ietekmi uz attiecīgās valsts iedzīvotājiem. Tas ir ļoti nopietns apsvērums Padomes darbā, sagatavojot lēmumu par jaunu sankciju noteikšanu.

Visas sankcijas tiek regulāri pārskatītas, lai novērtētu to efektivitāti. Atkarībā no notikumu gaitas tās var pielāgot vai pilnībā atcelt. Saskaņā ar Lisabonas līgumu ierobežojoši pasākumi arī turpmāk tiks izmantoti kopējā ārpolitikā un drošības politikā, izmantojot Padomes lēmumus saskaņā ar Līguma 29. pantu. Viena no svarīgajām izmaiņām, ko paredz jaunais līgums ir, ka lēmumi par ierobežojošiem pasākumiem pret privātpersonām vai juridiskām personām tagad ir pakļauti juridiskai pārbaudei. Tas nozīmē, ka tiesa var izskatīt, vai lēmums par sankcijām ir likumīgs. Agrāk šāda noteikuma nebija.

Tagad, kad Lisabonas līgums ir stājies spēkā, noteikumus par ierobežojošiem pasākumiem pieņem saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 215. pantu, pamatojoties uz Augstā pārstāvja ārlietās un drošības politikas jautājumos un Komisijas kopēju priekšlikumu. Eiropas Parlaments par šādiem lēmumiem tiks informēts. Es saprotu, ka Parlaments ir neapmierināts ar šādām izmaiņām, jo Padomei vairs nav pienākuma konsultēties ar Parlamentu par sankcijām, kas vērstas pret atsevišķiem cilvēkiem. Tomēr mēs interpretējam līgumu tieši šādā veidā.

Jānorāda, ka jebkuram lēmumam par ierobežojošiem pasākumiem, kā arī šo pasākumu īstenošanai, vienmēr ir jābūt saderīgam ar starptautiskajām tiesībām. Ierobežojoši pasākumi ietver noteiktu tiesību ierobežošanu tiem cilvēkiem, pret kuriem šie pasākumi ir vērsti. Tādēļ ir skaidrs, ka sankcijas nedrīkst būt pretrunā cilvēktiesībām un pamatbrīvībām. Tas ir saistīts ar procesuālajām tiesībām un tiesībām uz juridisku aizsardzību. Pasākumiem arī vienmēr ir jābūt samērīgiem ar to mērķi.

Izmantojot savu pieredzi sankciju piemērošanā, mēs esam veikuši vispusīgus novērtējumus un apsvēruši, kā sankcijas piemērot konstruktīvi. Ir veikta arī virkne reālu uzlabojumu. Šie uzlabojumi ietver prasību noteikt konkrētu sankciju piemērošanas kritērijus, kā arī pamatojumu fiziskas vai juridiskas personas vai citas struktūras iekļaušanai sankciju sarakstā. Šie noteikumi ir pastāvīgi jāpārskata un nepieciešamības

gadījumā jāuzlabo. Šajā darbā Padome ir ņēmusi vērā Eiropas Parlamenta pagājušā gada rezolūciju par ES sankciju kā daļas no ES rīcības un politikas cilvēktiesību jomā novērtējumu.

Catherine Ashton, Komisijas priekšsēdētāja vietnieka amata kandidāte. – Priekšsēdētāja kungs, kā prezidentūra jau teica, jūsu izvirzītie jautājumi aktualizē nozīmīgas problēmas saistībā ar ierobežojošo pasākumu un sankciju turpmāko pārvaldību ES. Tagad, kad stāties spēkā Lisabonas līgums, mums ir jāpieņem lēmums par tiesisko pamatojumu tādas regulas priekšlikumam, ar kuru groza pret *al-Qaeda* un *Taliban* piemērojamo sankciju regulu. Mūsu viedoklis ir šāds.

Pirmkārt, jaunais līgums paredz konkrētu papildu noteikumu agrākajam EK līguma pantam par ierobežojošiem pasākumiem un sankcijām, kas saistīti ar ārpolitiku. Līguma 215. panta 2. punkts nodrošina jaunu tiesisko pamatojumu ierobežojošiem pasākumiem pret fiziskām un juridiskām personām un grupām vai nevalstiskām struktūrām. Tas paplašina agrākā 301. panta darbības jomu un to jāizmanto par tiesisko pamatojumu *al-Qaeda* un *Taliban* regulas grozīšanai.

Otrkārt, 215. pants ir piemērojams lēmumiem par kopējo ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP). Ar *al-Qaeda* un *Taliban* sankciju regulu tiek īstenots KĀDP lēmums, kurš nosaka, ka ir jāpieņem regulas noteiktu ANO Drošības padomes rezolūciju īstenošanai. Saskaņā ar starptautiskajām tiesībām šīs rezolūcijas ir saistošas ES dalībvalstīm.

Treškārt, mēs uzskatām, ka dubults tiesiskais pamatojums — 215. panta 2. punkts un 75. pants — nav praktiski izmantojams. Iemesls tam ir tāds, ka abiem pantiem ir atšķirīgi mērķi, darbības joma un noteiktās procedūras. Norādīšu, ka Parlamenta Juridisko jautājumu komiteja un juridiskie konsultanti arī ir izdarījuši šādu secinājumu.

Noslēgumā, mēs uzskatām, ka jaunais Līgums ir nodrošinājis konkrētību un skaidrību jautājumā par ierobežojošu pasākumu pret fiziskām un juridiskām personām, grupām un nevalstiskām struktūrām tiesisko pamatojumu. Līguma 215. pants attiecas uz Parlamenta un Padomes lomu, un likumdevējam nevajadzētu novirzīties no līguma noteikumiem.

Mums arī lūdza sniegt informāciju par uzlabojumiem pamattiesību jomā ANO Sankciju komitejas darbā.

al-Qaeda un *Taliban* sankciju regulas grozījumu priekšlikums īsteno Eiropas Kopienas Tiesas atzinumus *Kadi* lietā. Šajā spriedumā Tiesa izteica vairākus komentārus par to, kā uzlabot sarakstu veidošanas procedūru, ko veic ANO Sankciju pret *al-Qaeda* un *Taliban* komiteja. Tiesas atzinumi motivē grozīt regulas noteiktās sarakstu veidošanas procedūras.

Vairākās ANO Drošības padomes rezolūcijās ir noteiktas procedūras sankciju saraksta izmantošanai ANO līmenī. Pavisam nesen ANO Drošības padomes rezolūcijā Nr. 1822 tika noteikts, ka ANO Sankciju pret *al-Qaeda* un *Taliban* komitejas tīmekļa vietnē ir jānorāda pamatojuma kopsavilkums katras personas iekļaušanai sarakstā un ka šādi kopsavilkumi ir līdz 2010. gada 30. jūnijam jāiesniedz visu pamatojumu pārskatīšanai, un arī vēlāk ir regulāri jāpārskata. Rezolūcija nosaka, ka attiecīgajai valstij ir jāinformē persona par tās iekļaušanu sarakstā, par iekļaušanas iemesliem, kā arī par ierobežojumiem un iesniegumu par izslēgšanu no saraksta.

Rezolūcijas Nr. 1822 pieeja vēlāk tika izmantota arī Rezolūcijā Nr. 1844 par sankcijām pret Somāliju un Rezolūcijā Nr. 1857 par Kongo Demokrātisko Republiku.

Rezolūcija Nr. 1822 nosaka, ka tajā minētie pasākumi ir jāpārskata pēc 18 mēnešiem. Tas būs šā gada beigās. Notiek darbs saistībā ar pārskatīšanu, taču Komisija nevar pateikt, par kādām procedūras izmaiņām nolems ANO Drošības padome.

Nuno Melo, PPE grupas vārdā. – (PT) Parlamenta pilnvaru stiprināšana ir tikusi pieminēta vairāku politiku runās saistībā ar Lisabonas līguma stāšanos spēkā. Komisijas priekšsēdētājs *Jose Manuel Barroso*, piemēram, 25. novembrī šeit, Strasbūrā par Eiropas padomes sagatavošanu teica, lūk, ko: „Ar Lisabonas līgumu mums tiek dota jauna iespēja turpināt uzsākt. Mēs visi zinām, ka šis līgums veicinās būtiskas izmaiņas brīvības, drošības un tiesiskuma jomā. (...) Un paplašinās šīs politikas jomas demokrātisko pamatu, pilnībā iesaistot Parlamentu.” Es vēlētos uzsvērt „pilnībā iesaistot Parlamentu”.

Savā pirmajā oficiālajā runā arī Padomes priekšsēdētājs *Van Rompuy* kungs teica, ka Līgums ir spēcīgs instruments, kurš mums ļaus stāties pretī šodienas izaicinājumiem. Ja tā ir, tad nav jēgas oficiālās runās izcelt mūsu pilnvaru un kompetenču paplašināšanos un tad pieņemt ierobežojošu Lisabonas līguma interpretāciju, lai liegtu Parlamentam tā agrākās privilēģijas, kuru zaudējumam nebūtu nekādas jēgas.

Uzdotie jautājumi līdz ar to ir saprātīgi, taču šis veselā saprāta princips attiecas ne tikai uz doktrīnas novērtējumu un konsekvenci starp deklarētajiem nodomiem un to interpretāciju. Ir arī praktiskas dabas jautājums, kurš ir saistīts ar veco sakāmāvārdu, ka tas, kurš strādā vairāk, pavisam noteikti prot strādāt arī mazāk, un šis jautājums ir, lūk, kāds: kāda jēga *a priori* sašaurināt tādas iestādes darbību, kurai, piedaloties koplēmuma procesā, ir kompetence krimināllietās, kā arī teroraktu novēršanā un apkarošanā, kad apdraudēti ir citi pasākumi, kuri, ietekmējot pilsoņu tiesības, arī var būt svarīgi šajā kontekstā?

Tādēļ — tūlīt jau beigšu, priekšsēdētāja kungs, — ir ārkārtīgi svarīgi, lai Lisabonas līguma interpretācija tiesību aktos reāli saskanētu ar deklarēto Parlamenta pilnvaru un kompetenču paplašināšanu. Kā jautājumā tika minēts, vismaz dažos gadījumos, kad ir apdraudētas pilsoņu tiesības un terorisma apkarošanas politika, būtu jābūt iespējai izmantot dubulto tiesisko pamatu. Citos gadījumos, piemēram, Zimbabves un Somālijas lietā, būtu jāparedz neobligāta konsultācija, kā to patiesībā paredz Štutgartes deklarācija par Eiropas Savienību, kas arī bija minēta jautājumā. Šī ir tā nostāja, kuru es vēlējos paskaidrot, priekšsēdētāja kungs.

Monika Flašíková Beňová, S&D grupas vārdā. – (SK) Es vēlos teikt, ka, manuprāt, Eiropas Parlamenta deputātu ieguldījums Lisabonas līguma ratifikācijā, vērtējot to pašreiz apspriežamās tēmas kontekstā, nav ticis pietiekami novērtēts, lai palielinātu mūsu iesaistīšanos šajos procesos.

Es uzskatu, ka ierobežojoši pasākumi un sankcijas ir svarīgi instrumenti ES ārlietu un drošības politikā, kā arī, protams, taisnīguma un cilvēktiesību aizstāvības jomā. Protams, kā Eiropas Parlaments mēs gaidījām iespēju aktīvāk iesaistīties ar šo jomu saistīto lēmumu pieņemšanā.

Mēs arī piekrītam, ka mērķtiecīgo pasākumu un sankciju mērķis ir mazināt to ietekmi uz civiliedzīvotājiem, un es priecājos, ka jūs minējāt tieši šo apsvērumu, *Malmström* kundze! Tomēr kā vienīgajiem tieši ievēlētajiem pārstāvjiem Eiropas iestādēs mums zināmā mērā pamatoti šķiet, ka lēmumu sagatavošanas procesā mēs būsim tikai kā palīgi, ko vēlāk no lēmumu pieņemšanas un pārvaldes procesa izslēgs pavisam.

Es neuzskatu, ka tā darīt būtu pilnīgi pareizi, īpaši šādos gadījumos, kuri attiecas uz ļoti uzmanīgi risināmu problēmu taisnīguma un pamattiesību aizsardzības jomā, jo cīņa pret terorismu mūsu valstu pilsoņiem un visai ES ir ļoti jutīga tēma. Tāpēc es pacietīgi nogaidīšu, līdz viss process ir iesākts un aktīvs, lai tad redzētu, kā veidojas mūsu sadarbība.

Hélène Flautre, Verts/ALE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, es runāju par tā sauktajām mērķtiecīgajām sankcijām, par saprātīgām sankcijām, tām, kurām ir tieša ietekme arī uz pamattiesībām — personu, organizāciju un jebkāda veida juridisko personu pamattiesībām. Šīs pamattiesības ir svarīgas. Tās ietver, piemēram, pārvietošanās brīvību, bet arī īpašuma aizsardzību.

Tieši šo iemeslu dēļ mērķtiecīgajām sankcijām ir jāatbilst vairākām minimālajām prasībām attiecībā uz procedūru un tiesisko noteiktību. Es turklāt vēlos piebilst, ka šo juridisko un procesuālo prasību ievērošana ir ārkārtīgi svarīga, ja vēlamies, lai mērķtiecīgās sankcijas būtu ticamas un līdz ar to efektīvas.

Mēs šeit Parlamentā atceramies, ka Eiropas Padomes Parlamentārās asamblejas vārdā viens no tās toreizējiem locekļiem *Dick Marty* pieprasīja pārredzamību un tiesības uz aizstāvību, kā arī norādīja uz to, cik absurds ir šāds pārredzamības trūkums saistībā ar efektīvu iekļaušanu sarakstā un izslēgšanu no tā. Iekļaušana un izslēgšana var ietekmēt arī nevainīgus cilvēkus, kuri nesaprata, kas notiek viņiem apkārt, un kuri nevarēja nekādi ietekmēt situāciju, kurā parasti bija nokļuvuši nejaušības dēļ.

Šī iemesla dēļ, kā jau *Michel* kungs minēja, informēšana par iekļaušanas sarakstā pamatojumu un personas datu pārsūtīšanas aizsardzība ir ļoti svarīgi šīs procedūras elementi.

Tomēr bija nepieciešama liela uzstājība no ANO un ES sankciju sistēmas upuru puses un civilās sabiedrības, cilvēktiesību organizāciju un arī Eiropas Parlamenta mobilizēšanās, lai panāktu, ka Eiropas Kopienas Tiesa atzīst šo upuru tiesības.

Es vēlos piebilst, ka Padomes grozījumi attiecībā uz melnajiem sarakstiem ir atkarīgi no iesniegtajiem priekšlikumiem, tajā skaitā arī tiem, kurus iesniedzis Eiropas Parlaments. Tāpēc Eiropas Parlamentam ir noteikti jābūt iesaistītam šādu lēmumu pieņemšanā, īstenošanā un pārraudzīšanā, jo vēsturiski tieši Eiropas Parlaments bija tas, kurš nodrošināja Padomes regulēšanas reformu.

Derek Roland Clark, EFD grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, tiesībām, tāpat kā labdarībai, jāsākas ar pašu mājām. Es runāju par Eiropas sikhu tiesībām. Tā kā viņi zem apģērba nēsā kirpanu, nelielu ceremoniālu dunci, viņiem ir aizliegts ienākt Eiropas Parlamentā.

Kirpans ir ticības simbols, kuru viņi nedrīkst noņemt, tādēļ šis aizliegums būtībā ir reliģiska un rasistiska neiecietība. Vairākus gadus es esmu rakstījis abiem iepriekšējiem priekšsēdētājiem un Komisijai, kuri visi atbildēja, ka aizliegums ir pamatots ar drošības apsvērumiem.

Svinot savu dimanta jubileju, karaliene Elizabete bija atbraukusi uz manu reģionu Austrummidlendu, kur viņa to dievnamā Lesterā runāja ar sikhiem, kuri visi nēsāja kirpanu, un stāvēja viņiem tikpat tuvu, cik tuvu jūs esat saviem kolēģiem.

Es šodien vēlos runāt par šo jautājumu tādēļ, ka pirms mēneša es biju Vestminsteras pilī. Tur, mūsu demokrātiskajā parlamentā, ļoti tuvu gan Lordu palātai, gan Apakšpalātai, es tikos ar vairākiem sikhiem, kuri visi nēsāja kirpanu. Viņu vidū bija arī man pazīstams sikhu līderis. Viņa senči stāvēja plecu pie pleca ar maniem senčiem, cīnoties par demokrātiju konfliktos, kuri tik lielā mērā ir sakropļojuši mūsu Eiropu. Un beidzot jūs un vēl 700 citi deputāti var brīvi ierasties no visām četrām Eiropas pusēm, lai satiktos šajā Parlamentā.

Bet kā tad ar Lisabonas līgumu, kurā teikts, ka Savienība balstās uz brīvības un vienlīdzības ievērošanu, minoritāšu tiesībām un nediskrimināciju? Vai jūs ievērosiet šo līgumu, vai arī tie ir tikai tukši vārdi?

Priekšsēdētājs. – *Clark* kungs, ir grūti saprast, kā tieši jūsu teiktais attiecas uz pašreizējām debatēm, bet paldies jums.

Andrew Henry William Brons (NI). – Priekšsēdētāja kungs, kāds ir pamatojums tam, ka sākotnējā sarakstā *Taliban* tika iekļauts vienā kategorijā ar *Osama bin Laden* un *Al-Qaeda*?

Osama bin Laden un *Al-Qaeda* ir teroristi, kas jau ir veikuši teroraktus visā pasaulē un plāno tos nākotnē turpināt. Šādi cilvēki mums ir jāvajā līdz pasaules malai un jāierobežo, cik vien iespējams.

Kaut gan *Taliban* ir šausmīga, apspiedoša un pretdemokrātiska organizācija, pasaulē ir papildam šādu nepatīkamu režīmu, un *Taliban* pat nav valdība.

Viņi arī nogalina un sakropļo mūsu karavīrus Afganistānā, par ko viņus visai pamatoti ienīst. Taču viņi to nedarītu, ja mūsu karaspēks tur nebūtu izvietots. Cik zinu, *Taliban* nav nekādu mērķu ārpus Afganistānas.

Vai nepastāv risks, ka *Taliban* iekļaušana vienā kategorijā ar *Al-Qaeda* nodrošinās kara kūditājus ASV un Apvienotās Karalistes valdībā ar pamatojumu bezjēdzīga, asiņaina un neuzvarama kara turpināšanai Afganistānā vēl vairākus gadus? Turklāt kari pret musulmaņu valstīm tikai vēl vairāk provocē teroristu uzbrukumus.

Uz brīdi atgriežoties pie jautājuma par *Al-Qaeda*: pastāv zināmas bažas, ka tā ir nevis ideoloģiska, bet gan organizatoriska struktūra. Nav iespējams izveidot galīgu un visaptverošu tās aģentu sarakstu. Vienīgā stratēģija ir rūpīgi uzmanīt tās kopienas, no kurām *Al-Qaeda* rekrutē tās biedrus, iekļaujot diemžēl gan nevainīgus cilvēkus, gan arī vainīgos.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Priekšsēdētāja kungs, Lisabonas līgumam piemīt īpašs gars, un tas nosaka jaunu pamatu Eiropas Savienības iestāžu sadarbībai. Es piekrītu šim jaunajam režīmam; Eiropas Parlamenta darbība personas tiesību jomā ir kļuvusi nozīmīgāka, jo lēmumi tagad tiks pieņemti saskaņā ar koplēmuma procedūru.

Tādēļ man šķiet mazliet pretrunīgi, ka šodien, pirmajā plenārsēdē pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā, mēs esam spiesti apspriest un izskatīt juridiskos noteikumus par mūsu jaunās lomas ierobežojumiem, pirms vēl esam sākuši darboties un šai lomai pielāgoties.

Mēs visi bez izņēmuma piekrītam, ka cīņā pret terorismu mums jārikojas izlēmīgi. Šajā cīņā bieži ir nepieciešams īstenot stingrus pasākumus, piemēram, bankas kontu un finanšu plūsmas iesaldēšanu, par kuru mēs šodien runājam.

No otras puses, personas tiesību ievērošana un aizsardzība ir Eiropas Savienības svarīga pamatvērtība, un mums nav tiesību to ignorēt, kad lemjam par pilsoņu drošības pasākumiem, neuzsverot, protams, ka mēs esam apņēmušies atzīt cīņu pret terorismu un citām kriminālām darbībām kā prioritāti. Protams, ka uz to virzās gan Parlamenta Juridiskā dienesta viedoklis, gan Eiropas Kopienas Tiesas judikatūra.

Mūs nepastarpināti ievēl Eiropas Savienības pilsoņi, un tieši tādēļ mums ir īpaša atbildība paskaidrot pilsoņiem, kā, no vienas puses, mēs garantējam viņu drošību un kā, no otras puses, mēs vienlaikus cīnāmies par viņu tiesību ievērošanu. Mēs esam vispieredzējušākie cilvēki šim darbam.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, Eiropas Savienība ir apņēmusies cīnīties pret visiem terorisma veidiem. Runājot par teroristu uzbrukumu problēmu risināšanu, mums jānodrošina pamattiesību pilnīga ievērošana un nolemto pretterorisma pasākumu piemērošana un efektivitāte.

Tādēļ ES iestādēm ir pilnībā jāievēro tiesības uz aizstāvību un pamata procesuālās garantijas, tajā skaitā arī veidojot ierobežojošiem pasākumiem pakļauto personu un organizāciju (šajā gadījumā — saistītu ar *Al-Qaeda*) sarakstus. Tikpat svarīgi ir, lai uz šiem pasākumiem attiektos kārtīga demokrātiska un parlamentāra pārbaude, kā to pamatoti nosaka Lisabonas līgums.

Tādēļ ir skaidrs, un to apstiprina arī Parlamenta Juridiskais dienests, ka katram šāda veida pasākumam ir jāatbilst parastajai likumdošanas procedūrai, kura ļauj Eiropas pilsoņu pārstāvjiem pilnībā īstenot savu lomu kā likumdevējiem un galvotājiem.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, Līguma par Eiropas Savienības darbību 75. pants nosaka ierobežojošu pretterorisma pasākumu īstenošanu un tādējādi attiecas arī uz pilsoņu īpašumtiesību pārkāpumiem, piemēram, bankas kontu iesaldēšanu. Lai gan šie noteikumi ir saistīti ar policijas sadarbību krimināllietās, Līguma 215. pants atsaucas uz kopējo ārpolitiku un drošības politiku. Tomēr tikai Padomei ir ietekme šajā jomā. Līdz ar to vienā Līguma lappusē, 75. pantā, Parlaments ir likumdošanas partneris, bet citā lappusē, 215. pantā, Parlaments tikai jāinformē par notikumiem. Tomēr abi panti attiecas uz iespējamiem pilsoņu un juridisku personu individuālo tiesību pārkāpumiem, un tādēļ Padomei un Komisijai jāpaskaidro, kāda ir saikne starp šiem abiem noteikumiem un kāpēc Parlaments nav iesaistīts, īpaši 215. panta kontekstā.

Petru Constantin Luhan (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā trīs apspriežamie priekšlikumi bija balstīti uz Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 60., 301. un 308. pantu. Tam tagad ir tikai vēsturiska nozīme, jo tiesiskais pamats ir mainījies un tagad mums jāatsauca uz jaunā līguma 215. un 75. pantu.

Lai cik tas liktos neticami, Lisabonas līgums šajā konkrētajā gadījumā ierobežo Eiropas Parlamenta lomu. Līguma 215. pantā ir skaidri noteikts, ka Padomei tikai jāinformē Eiropas Parlaments par nolemtajiem pasākumiem atšķirībā no agrākās procedūras, kura šādos jautājumos noteica konsultēšanos ar Parlamentu. Man tas nav pieņemams, un es stingri atbalstu savu kolēģu iniciatīvu noskaidrot Parlamenta lomu šajā jautājumā.

Liekot pie malas juridisko aspektu, kurš, es ceru, tiks atrisināts Eiropas iestāžu labas sadarbības ceļā, es vēlētos pievērst jūsu uzmanību svarīgajai problēmai, par kuru mēs šodien debatējam, proti, cīņai pret terorismu un ar terorismu saistītām darbībām, kādas veic, piemēram, *Osama bin Laden* un *Al-Qaeda* tīkls. Es domāju, ka mēs nevaram atļauties šādos uzmanīgi risināmus jautājumus iekļaut stingrās kategorijās, piemēram, ES iekšējās un ārējās problēmas, jo teroristu darbības var būt plānotas ārpus ES, taču nopietni ietekmēt cilvēkus, kuri dzīvo tās teritorijā.

Mēs esam atbildīgi par Eiropas Savienības pilsoņu aizsardzību pret terorismu, tādēļ mums ir nepieciešami instrumenti šī darba veikšanai. Es paļaujos uz jūsu saprātīgu spriedumu šīs procesuālās problēmas atrisināšanā un priecāšos dzirdēt Padomes un Komisijas pārstāvju viedokli.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) *Malmström* kundze, baronese *Ashton*, dāmas un kungi, es gribētu atgriezties pie jautājuma, kuru pieminēja vairāki mani kolēģi deputāti, īpaši *Papanikolaou* kungs un *Luhan* kungs savās runās.

Aplūkosim katru jautājuma aspektu pēc kārtas, sākot ar priekšlikumiem, kuri attiecas uz Zimbabvi un Somāliju. Es piekrītu, ka šajā gadījumā ir runa par ANO noteikto sankciju piemērošanu, un ir skaidrs, ka tādēļ tās ietilpst Savienības ārējā rīcībā. Principā 215. pants liekas visatbilstošākais. Tomēr saskaņā ar šo pantu jebkuriem tiesību aktiem, kuri tiek pieņemti atbilstīgi tam, būtu obligāti jāiekļauj tiesiskās normas par likumīgām garantijām, bet šī prasība netiek ievērota nevienā priekšlikumā.

Šīs iniciatīvas nosaka tikai Komisija, nevis Komisijas un Eiropas Savienības Augstās pārstāves ārlietās un drošības politikas jautājumos kopīgs priekšlikums. Tādēļ nav šaubu, ka šie priekšlikumi neatbilst obligātajām prasībām lēmumu pieņemšanai uz 215. panta pamata.

Runājot par trešo priekšlikumu par personām un grupām, kuras saistītas ar *Osama bin Laden*, organizācijas *Al-Qaeda* tīklu vai *Taliban*, doma, ka šie jautājumi ir iekļaujami Savienības ārējā rīcībā, ir nepārliciecināma, kā tikko minēja *Luhan* kungs. Tā kā terorisma novēršana un cīņa pret to ir viena no galvenajām Eiropas Savienības iekšpolitikas prioritātēm, šis uzdevums ir skaidri iekļauts Lisabonas līguma 75. pantā. Tādēļ tas ir visatbilstošākais tiesiskais pamats saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru.

Malmström kundze, mēs vēl tikai sākam īstenot Lisabonas līgumu. Vai, Lisabonas līgumam stājoties spēkā, Padome parādīs savu labo gribu, sākot veiksmīgi veidot mūsu starptautiskās attiecības, vai arī tā ir nodomājusi veikt ierobežojošu analīzi? Es domāju, ka mēs visi gribētu sākt labākajā iespējamajā veidā.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, runājot par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem — ar *Al-Qaeda* saistītajām personām un iestādēm piederošo finanšu iesaldēšanu un pasākumiem pret Zimbabves un Somālijas valdības locekļiem, 5. novembrī Komisija un Padome teica, ka, Lisabonas līgumam stājoties spēkā, priekšlikumi tiks balstīti uz Līguma par Eiropas Savienības darbību 215. pantu, nevis uz 75. pantu.

Līguma 215. pantā teikts, ka Padome informēs Parlamentu par visiem lēmumiem, kuri nosaka ekonomisko attiecību pārtraukšanu vai sašaurināšanu utt. Tomēr 75. pantā ir paskaidrots, ka tad, ja tas ir nepieciešams 67. pantā minēto mērķu īstenošanai, Parlaments un Padome noteiks jeb kopīgi pieņems lēmumu par regulējošiem pasākumiem, iesaldējot fondus, finanšu līdzekļus vai saimnieciskos labumus, kas pieder ar terorisma darbībām saistītām fiziskām vai juridiskām personām, grupām vai organizācijām, atrodas to īpašumā vai kurus tās pārvalda.

Līguma 67. pantā arī pieminēti pamatmērķi brīvības, drošības un taisnīguma jomā.

Tādēļ ir skaidrs, ka attiecībā uz cilvēkiem vai organizācijām, kas saistīti ar terorisma darbībām, par Padomes priekšlikumu tiesisko pamatu būtu jāizmanto 75. pants.

Attiecībā uz Zimbabvi un Somāliju Padome un Komisija varētu arī ņemt vērā Štutgartes svinīgo deklarāciju, kura nosaka neobligātu apspriešanos ar Parlamentu par starptautiskajām lietām, arī gadījumos, kad līgumos šajā ziņā nekas nav teikts.

Es vienkārši paskaidroju savu viedokli, priekšsēdētāja kungs. Es gribu uzsvērt Parlamenta kā likumdošanas partnera lomu šeit un tagad un lūgt Padomei un Komisijai pamatotāku paskaidrojumu. Pašlaik tas ir viss.

Seán Kelly (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, vispirms es gribu teikt, ka šajā jautājumā ir ļoti grūti iegūt noteiktu atbildi par to, kas ir pareizi un kas ir nepareizi.

Mēs visi zinām, ka kopš 2001. gada 11. septembra mēs dzīvojam ļoti bīstamā pasaulē, kurā ir teroristi, un viņi caurām dienām, katru dienu plāno savus briesmīgos uzdevumus, un šo uzdevumu īstenošanai viņu rīcībā ir ekonomiskie resursi, dažus no kuriem sponsorē valsts.

Šī iemesla dēļ tiem, kuri mēģina cīnīties pret terorismu, ir grūti parādīt, cik efektīvi viņi darbojas, bet es domāju, ka mēs varētu droši apgalvot: ja teroristi varētu rīkoties, kā iecerējuši, šī vieta būtu uzspridzināta jau pirms laba laika.

Lai gan ir svarīgi, lai Parlaments pārraudzītu cilvēku tiesību ierobežojumus utt., tomēr mums ir arī jātic tiem, kuri atbild par drošību. Manuprāt, viss liecina, ka viņi savu darbu ir veikuši labi. Reizēm mums varbūt nav iespējas iegūt visu informāciju par iesaistītajām personām, tomēr kopējais princips ir labs.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Es gribētu jums pateikties par iespēju runāt par šo tēmu. Es domāju, ka neviens šajā Parlamentā nešaubās, ka terorisms ir 21. gadsimta lāsts un ka mums tas jāaptur. Tādēļ, no vienas puses, es saprotu mūsu vēlmi aizstāvēt pamattiesības, bet, no otras puses, mēs zinām, ka mēs strādājam jomā, kurā ne visu drīkst atklāt.

Tādēļ es vēlētos uzdot *Ashton* kundzei šādu jautājumu: vai mums kā Parlamentam būtu jāsaņem informācija par, manuprāt, ļoti svarīgu jautājumu — par dažādiem ierobežojumiem noteiktu likumu piemērošanā? Tātad mans jautājums ir šāds: cik daudz informācijas tiks sniegts Parlamentam? Manuprāt, šī diskusija nav par to, vai Parlaments var paļauties uz to, ka saņems šo informāciju, bet gan par to, kāds būs šīs informācijas apjoms.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Ņemot vērā, ka Eiropas Savienības darbības pamatā ir pārstāvniecības demokrātija un ka Savienības pilsoņi Eiropas līmenī tiek pārstāvēti Eiropas Parlamentā, es uzskatu, ka ierobežojošo pasākumu, kuri skar indivīda pamattiesības, novērtējumā šajā gadījumā noteikti būtu jāpiedalās Eiropas Parlamentam.

Manuprāt, ir pretrunīgi, ja Eiropas Parlaments, no vienas puses, ir atbildīgs par noziedzības jautājumiem un īpaši par terorisma novēršanu un cīņu pret to, bet, no otras puses, tas tiek izslēgts no vairāku saistošu un Eiropas Savienībā īstenojamu terorisma novēršanas pasākumu apstiprināšanas.

Tādēļ Līguma par Eiropas Savienības darbību 215. pants, kurš nosaka izņēmumu 75. panta noteikumiem, saskaņā ar kuriem Eiropas Parlaments ir likumdošanas partneriestāde, nebūtu jāpiemēro vai jāinterpretē tādā veidā, lai vājinātu pamattiesību aizsardzību un lēmumu pieņemšanas demokrātisko procesu ES.

Priekšsēdētājs. – Pirms es dodu vārdu *Malmström* un *Ashton* kundzei, es vēlētos pateikt, ka šis Parlaments ļoti paļaujas uz jums abām un jūs ļoti labi pazīst, īpaši tādēļ, ka jūs iepriekš bijāt tieši iesaistītas šī jautājuma risināšanā. Mēs priecājamies, ka varēsim strādāt kopā ar jums un ka jūs tāpat kā iepriekš atbalstīsiet svarīgo lomu, kādu Parlaments var uzņemt šajā ļoti jutīgajā jomā.

Cecilia Malmström, Padomes priekšsēdētāja. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, Zviedrijas prezidentūra ir veltījusi daudz laika, lai Lisabonas līgums tiktu pieņemts. Mēs ļoti lepojamies ar to, ka tagad tas ir stājies spēkā. Tajā ir būtiski uzlabojumi, kuri nāks par labu Eiropas Savienībai un Eiropas pilsoņiem. Viena no svarīgākajām izmaiņām, kuru ievieš Lisabonas līgums, ir tieši koplēmuma pilnvaras Eiropas Parlamentam taisnīguma, drošības un brīvības jomā. Tas dos Eiropas Parlamentam tiesības uz koplēmumu daudzās jomās. Tas ir labi, un tas uzlabos mūsu kopīgi veidoto tiesību aktu kvalitāti. Tas arī palielinās juridisko noteiktību, kas ir ļoti svarīgi, jo šīs ir jutīgas un sarežģītas jomas.

Es arī gribētu jums pateikties par jūsu atbalstu saistībā ar sankciju ieviešanu pret teroristiem, indivīdiem vai režīmiem, kuri apspiež cilvēkus un neievēro viņu cilvēktiesības. Sankcijas, cilvēktiesību ievērošana un arī juridiskā noteiktība savstarpēji neizslēdz viena otru — gluži pretēji. Sankcijas var būt ļoti efektīvas un pamatotas, ja tām vienlaikus piemīt juridiskā noteiktība. Es varu apliecināt, ka Eiropas Parlaments tiks iesaistīts jaunu, arī ar terorismu saistītu noteikumu formulēšanā ar koplēmuma pilnvaru, kas noteikta 75. pantā, ja runa būs par sankcijām Eiropas Savienībā.

Tomēr attiecībā uz ārēju rīcību jeb sankcijām pret trešām valstīm, kuras pieņēmusi ANO, Eiropas Parlamentam nebūs koplēmuma pilnvaru. Gan mūsu, gan Komisijas izpratnē tieši tas ir teikts Līgumā. Tomēr mēs veltīsim daudz uzmanības jūsu rezolūcijai par šo jautājumu un vienmēr ņemsim vērā cilvēktiesību aspektu, nosakot sankcijas Eiropas Savienībā un ANO. Mēs nemitīgi mēģinām uzlabot procedūru.

Mēs ņemam vērā jūsu prasību par konsultēšanos un informācijas apmaiņu attiecībā uz sankciju sistēmu priekšlikumiem. Es ticu, ka mēs varam efektīvi strādāt kopā, un es nešaubos, ka mēs atradīsim atbilstošus sadarbības veidus pašreizējā Kopienas iestāžu sistēmā.

SĒDI VADA: L. ROUČEK

Priekšsēdētāja vietnieks

Catherine Ashton, Komisijas priekšsēdētāja vietnieka amata kandidāte. – Priekšsēdētāja kungs, es runāšu īsi. Ir trīs konkrēti jautājumi, par kuriem es vēlētos izteikties.

Pirmkārt, godājamie deputāti pilnīgi pareizi runāja par pamattiesību svarīgumu, un es domāju, ka mēs visi piekrītam, ka būtiska loma šajā jautājumā ir Eiropas Kopienas Tiesai, kura cita starpā nodrošinās tiesību ievērošanu Padomes vai Komisijas rīcībā. Taču es ļoti labi saprotu šo argumentu.

Otrs ir labas sadarbības jautājums. Iepriekšējais priekšsēdētājs aicināja mani un *Wallström* kundzi skaidri saprast, cik svarīga, viņuprāt, ir Komisijas loma un pieeja sadarbībai ar Parlamentu.

Man tika uzdots konkrēts jautājums: kādu informāciju? Pašlaik es vēl nezinu. Es domāju, ka viens no maniem uzdevumiem šajā jaunajā amatā ir darbs ar Parlamentu, kuru es veikšu, lai redzētu, kāds tas ir. Kā mēs efektīvi sadarbojamies un kāda informācija tiks sniegta, ņemot vērā iepriekš teikto par to, kādu informāciju mēs varam vai nevaram publiskot.

Es ļoti rūpīgi to ņemšu vērā visu to iemeslu dēļ, kāpēc to no manis sagaida Parlamenta deputāti.

Trešais un pēdējais jautājums, par kuru es vēlētos runāt, ir juridiskā noteiktība. Es veltīju daudz laika, virzot Lisabonas līgumu Parlamentā, tādēļ toreiz es Līgumu pārzināju ļoti labi. Līguma 75. panta interpretācija, protams, ir atkarīga no tā, kā tiek izdarīta atsauce uz 67. pantu, un no tā būtiskuma attiecīgajā kontekstā, un tādēļ mēs saņemām juridisku ieteikumu mēģināt paskaidrot, kā tas pašlaik jāsaprot. Ieteikums mums ir skaidrs. Parlamenta deputātiem, protams, ir iespēja to apstrīdēt, bet es domāju, ka, lai kāds būtu rezultāts, juridiskā noteiktība ir ļoti svarīga.

Tā ir ļoti svarīga, Lisabonas līgumam stājoties spēkā. Tā ir ļoti svarīga man, noskaidrojot, kā īstenot lomu, ar kuras uzticēšanu esmu pagodināta. Ir ļoti svarīgi, lai mēs nonākam pie slēdziena šajā jautājumā. Es domāju,

ka mūsu atbilde ir noteiktības nodrošināšana. Es tiešām saprotu Parlamenta bažas; tomēr es saprotu arī pilnvērtīgas sadarbības nepieciešamību.

Priekšsēdētājs. – Es esmu saņēmis vienu rezolūcijas priekšlikumu⁽¹⁾, kurš ir iesniegts saskaņā ar Reglamenta 115. panta 5. punktu.

Debates tiek slēgtas.

Balsojums notiks rīt.

15. Nepieciešamie piekļuves dokumentiem juridiskā pamata uzlabojumi pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir kopīgās debates par

- jautājumu, uz kuru Padomei jāatbild mutiski un ko Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas vārdā iesniedza *Michael Cashman*, par piekļuves dokumentiem juridiskā pamata uzlabošanu pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā (O-0122/2009 - B7-0230/2009);

- jautājumu, uz kuru Komisijai jāatbild mutiski un ko Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas vārdā iesniedza *Michael Cashman*, par piekļuves dokumentiem juridiskā pamata uzlabošanu pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā (O-0123/2009 - B7-0231/2009).

Michael Cashman, autors. – Priekšsēdētāja kungs, vispirms es gribētu teikt, ka man ir liels prieks šeit redzēt komisāri *Wallström*, kā arī *Cecilia Malmström* no prezidentūras, jo darbā ar šiem dokumentiem mēs abi bijām iesaistīti jau no paša sākuma 1999. gadā.

Interesanti, ka tas, ko mēs panācām ar savu 2001. gada maija vienošanos, bija vēsturiski nozīmīgs notikums starp 15 dalībvalstīm, no dažādām tradīcijām, kultūrām un pieejām pārejot uz atklātību un pārredzamību. Mums izdevās panākt vienošanos, un interesanti ir tas, ka lielā mērā tas notika Zviedrijas prezidentūras apņemšanās dēļ.

Tas notika arī saistībā ar Komisijas apņemšanos atzīt, ka visām trim iestādēm ir vajadzīgas kultūras pārmaiņas. Mums bija jāsaprot, ka atklātība un pārredzamība nekaitē demokrātijai, bet gan uzlabo to. Tā pieļauj atbildību. Tā ļauj pilsoņiem redzēt, kas izdarīts viņu vārdā, un, iespējams, tā palīdzēja mums pacelt aizkaru un reizi par visām reizēm pierādīt, ka Komisijas vai Padomes seifos nekādi briesmīgi noslēpumi neglabājas, — neesmu tik drošs par Parlamentu, bet, cerams, arī ne Parlamenta seifos!

Par šo apņemšanos vēlos īpaši pateikties komisārei un, ja atļausit, savai dārgajai bijušajai kolēģei *Cecilia Malmström*. Tagad mums vajadzīga vēl kāda apņemšanās. Kā es jau teicu, mēs esam panākuši ļoti daudz. Mums ir dokumentu reģistrs. Mums ir Eiropas Kopienų Tiesas jurisprudences, kas tagad definē un pārdefinē sākotnējo vienošanos par piekļuvi dokumentiem. Mēs esam pieņēmuši principu, ka visiem dokumentiem vienmēr jābūt pieejamiem un, ja tie nav pieejami, piekļuves atteikums ir pietiekami skaidri un konkrēti jāpamato, atsaucoties vai nu uz 4. pantu par izņēmumiem, vai 9. pantu par slepeniem dokumentiem.

Tomēr, turpinot strādāt, Parlaments ir vairākkārt aicinājis šo regulu pārskatīt. Es domāju, ka pārskatītais variants, ar ko Komisija iepazīstināja Parlamentu, par kuru mēs vēlāk balsojām komitejā un kura pirmais lasījums šā gada martā tika atlikts, nav pietiekami tālejošs, un es zinu, ka mūsu viedokļi šajā jautājumā atšķiras. Tāpat pastāv bažas — un šīs bažas Parlamentā vēl ir saglabājušās —, ka ir bijuši mēģinājumi atgūt piekļuvi dokumentiem, piemēram, pārdefinējot dokumentus — viedokli, ka izņēmuma tiesības varētu piešķirt veselīgiem sējumiem, — un mēģinot pārdefinēt trešo pušu veto tiesību jēdzienu.

Interesanti, ka pilsoņi, kas sēž galerijā, droši vien domā, ka mēs runājam par kosmiskām lietām, — par pantiem, trešo pušu veto tiesībām — bet patiesībā tas, par ko mēs runājam, ir likums, kas ļauj tiem pārliecināties, ka mēs esam atbildīgi — gan parlamentārieši, kas atbild par to, ko mēs darām viņu vārdā, gan Komisija, kas atbild par to, ko tā dara viņu vārdā, gan arī Padome. Kāpēc gan lai viņi to darītu un kāpēc lai NVO to darītu, ja tas, kā mēs strādājam un ko kurš katrā no dažādajām apakšvienībām dara, joprojām ir labi glabāts noslēpums, kas pieejams tikai tiem lobijiem un juristiem, kuri to zina?

⁽¹⁾ Sk. protokolu

Lūk, kas, manuprāt, ir Lisabonas līguma centrā. Tajā teikts, ka mums vēl vairāk jāuzlabo demokrātija. Mums jāuzlabo piekļuve dokumentiem. Tāpēc šajā jautājumā, uz kuru jāatbild mutiski, Parlaments aicina īstenot veselu rindu ieteikumu. Būtībā tas ir vērsts uz to, lai nodrošinātu, ka tiesības, kas mums ir, tiek pastiprinātas, ka tās netiek mazinātas, un lai atzītu, ka saskaņā ar Lisabonas līgumu tās nav tikai trīs iestādes, bet gan visas to izveidotās aģentūras un organizācijas, atsevišķos gadījumos ieskaitot Eiropas Centrālo banku, Eiropas Kopienu Tiesu, Eiropas Investīciju banku, Eiropoļu un *Eurojust*. Visas šīs iestādes tagad ir atbildīgas saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1049/2001.

Mēs uzskatām, ka priekšlikumi, kas iesniegti kopš Lisabonas līguma stāšanās spēkā, neatbilst ne šā līguma būtībai, ne vēstījumam, ne arī saistībām, kas pēc mūsu domām ir paredzētas sākotnējā Regulā (EK) Nr. 1049/2001, kas mūsu klausītāju interesēs reglamentē publisko piekļuvi visiem dokumentiem, ko glabā, saņem vai sagatavo visas trīs iestādes.

Cecilia Malmström, *Padomes priekšsēdētāja*. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, kā jūs jau zināt, jautājums par labāku pārredzamību Zviedrijas prezidentūrai ir ārkārtīgi svarīgs. Runājot par pārredzamību, mēs savās ES iestādēs esam tikuši diezgan tālu. Tomēr šeit runa nav tikai par normatīvajiem aktiem. Runa ir par attieksmi un to, kā šie normatīvie akti tiek īstenoti praksē.

Šorīt man bija liels prieks Publiskās piekļuves dokumentiem starpiestāžu komitejā tikties ar Komisijas priekšsēdētāja vietnieci *Margot Wallström* un Parlamenta priekšsēdētāja vietnieci *Diana Wallis*. Sanāksme notika pēc Zviedrijas prezidentūras iniciatīvas. Komiteja nebija tikusies divus gadus. Mums bija ļoti konstruktīvas un konkrētas diskusijas par to, kā mēs varētu uzlabot iedzīvotāju iespējas praktiski piekļūt iestāžu dokumentiem. Mums vajadzētu tikties biežāk, un tas arī bija viens no mūsu kopīgajiem secinājumiem.

Man prieks, ka Lisabonas līgumā liela nozīme ir piešķirta pārredzamībai, sabiedrības veiktajai uzraudzībai un demokrātijai. Tas ir apsveicami. Attiecībā uz Regulas (EK) Nr. 1049 — tā dēvētās Pārredzamības regulas — pārskatīšanu prezidentūra pirmkārt un galvenokārt vēlas pievērsties regulas jaunajam juridiskajam pamatam. Tas ir paredzēts Lisabonas līguma 15. panta 3. punktā. Svarīgākās izmaiņas jaunajā juridiskajā pamatā ir iestāžu loka paplašināšana. Vienkāršā valodā tas nozīmē to, ka iepriekšējais pants attiecās tikai uz Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, bet jaunais pants sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem paplašina, ietverot visas Eiropas Savienības iestādes, organizācijas, birojus un aģentūras. Pastāv gan daži ierobežojumi attiecībā uz Eiropas Kopienu Tiesas, Eiropas Centrālās bankas un Eiropas Investīciju bankas dokumentiem, tomēr šis loks ir ievērojami plašāks nekā iepriekš.

Komisija ir paziņojusi, ka iesniegs priekšlikumu Parlamentam un Padomei par pašreizējās Pārredzamības regulas pielāgošanu jaunajiem Līguma noteikumiem.

Pa to laiku Padomes darbs pie Pārredzamības regulas pārskatīšanas joprojām balstīsies uz priekšlikumu, ko Komisija iesniedza Parlamentam 2008. gada maijā.

Kopš 2008. gada maija Padomes Informācijas darba grupa šo priekšlikumu ir izskatījusi divas reizes. Otrā tehniskā izskatīšana noslēdzās šā gada jūnijā un jūlijā, ietverot vairākus grozījumus, ko Parlaments apstiprināja plenārsēdē 2009. gada martā. Maijā Parlaments nolēma savu formālo Komisijas priekšlikuma lasījumu pirms nākamā Eiropas Parlamenta vēl nenoslēgt. Vēlos atgādināt Parlamentam, ka mana kolēģe *Beatrice Ask*, kas ir Zviedrijas tieslietu ministre, 2009. gada 2. septembrī, Zviedrijas prezidentūras sākumā, Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejai skaidroja, ka viņa ir gatava ierosināt diskusijas starp iestādēm. Viņa konkrēti pajautāja, vai jaunievēlētais Parlaments plāno turpināt darbu, ņemot vērā visus 92 grozījumus, ko 2009. gada martā pieņēma iepriekšējais Parlaments. Viņa to jautāja tādēļ, ka mums kā prezidentūrai ir jāzina Parlamenta nostāja, pat ja tā obligāti nav pirmā noslēgtā lasījuma formā.

Kā esmu sapratusi, Parlamentam vēl nav bijusi iespēja apspriest šo Komisijas priekšlikumu, taču tā vietā tas ir pievērsies iespējamajai Lisabonas līguma ietekmei uz pašlaik notiekošo pārskatīšanu.

Padomē mēs gaidām Komisijas izziņoto priekšlikumu par Lisabonas līguma ietekmi uz pārredzamības regulu. Protams, mēs joprojām būsim gatavi ar jums apspriest arī pašreizējo priekšlikumu, un tas ir pats par sevi saprotams, ka šādās diskusijās ir jāņem vērā jaunā līguma ietekme.

Manuprāt, Līguma par Eiropas Savienības darbību 15. panta 3. punkts ir pilnībā atbilstošs juridiskais pamats priekšlikumam saskaņā ar jauno līgumu. Citi panti attiecībā uz sabiedrības veikto vispārējo uzraudzību, labāku komunikāciju starp iestādēm un pilsoņiem un labu pārvaldību ir ārkārtīgi svarīgi iestāžu darbam, lai stiprinātu demokrātiju, efektivitāti un likumību. Mums arī jāapspriež, kā šo mērķi sasniegt. Tomēr es neesmu pārliecināta, vai pārredzamības regulas ietvaros tam visam ir vieta. Skaidrības labad šai regulai jāietver skaidri noteikumi, kas attiecas tikai uz publisko piekļuvi dokumentiem un neko citu.

Margot Wallström, Komisijas priekšsēdētāja vietniece. – Priekšsēdētāja kungs, godājamie deputāti, vispirms es gribētu vērsties pie *Cashman* kunga. Domāju, ka šī ir pēdējā iespēja vai izdevība, kad es varu jums pateikties. Jūs patiešām personificējat cīņu par šo konkrēto regulu, kā arī par atklātību un pārredzamību Parlamentā. Jūs esat kļuvuši par tās iemiesojumu, simbolu un aizstāvi.

Es arī domāju, ka tā kā mēs ar *Cecilia Malmström* esam zviedrietes, mēs baudām lielu uzticību, un man nešķiet, ka cilvēki varētu apšaubīt to, ka par atklātību un pārredzamību mēs cīnīsimies arī turpmāk. Tomēr arī mums ir bijušas savas nesaskaņas, jo mūsu lomas ir atšķirīgas, un reizēm mums jāpaskatās reāli, ko mēs varam panākt, un katrā iestādē mums jācīnās par savu vietu. Tas ne vienmēr ir viegli. Es domāju, ka ir mainījies arī viss politiskais klimats un politiskais līdzsvars, un tas ir ietekmējis mūsu diskusijas par šiem jautājumiem.

Taču es teiktu, ka mūsu izejas pozīcijas ir pilnīgi vienādas, un mēs arī apgalvojam, ka šī konkrētā regula par piekļuvi dokumentiem ir kalpojusi ļoti labi. Gadu gaitā tas ir bijis lielisks instruments, un mēs vēlamies, lai to izmantotu ne tikai lobiji un tie, kuriem par iepazīšanos ar visiem dokumentiem maksā. Mēs vēlamies, lai to varētu izmantot arī plašāka sabiedrība un žurnālisti un lai viņiem būtu piekļuve visiem dokumentiem. Tāda ir mana sākotnējā nostāja. Es zinu, ka šajā ziņā, kā jūs jau dzirdējāt, ministre domā tāpat.

Es arī domāju, ka Zviedrijas prezidentūrai bija lieliska iespēja šo jautājumu pavirzīt uz priekšu. Tagad es patiešām vēlos pateikties Parlamentam par šo iespēju debatēt par pārredzamību un jauno Lisabonas līgumu, jo tajā ir likts lielāks uzsvars uz atklātību un tā dēvēto līdzdalības demokrātiju. Mēs visi piekrītam, ka tieši šī ir vēlamā attīstība.

Konkrētais jautājums, uz kuru šodien jāsniedz atbilde, ir šāds: kādus pasākumus Komisija veiks, lai pārskatītu Regulu (EK) Nr. 1049/2001.

Kā jūs zināt un kā teica ministre, saskaņā ar Lisabonas līgumu sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem ir paplašinātas, ietverot visu Eiropas Savienības iestāžu, organizāciju, biroju un aģentūru dokumentus, kaut arī saprotamu iemeslu dēļ pastāv daži ierobežojumi attiecībā uz Eiropas Kopienu Tiesu, Eiropas Centrālo banku un Eiropas Investīciju banku.

Attiecībā uz Regulas (EK) Nr. 1049/2001 pārskatīšanu es vēlos norādīt, ka jaunais juridiskais pamats, Līguma par Eiropas Savienības darbību 15. panta 3. punkts, ir ļoti līdzīgs agrākajam 255. pantam, un galvenā atšķirība ir iestāžu loka paplašināšana.

Šo jautājumu Komisija aplūkoja savā šā gada 2. decembra paziņojumā. Tā mērķis bija saskaņot vēl neizlemtos priekšlikumus par jaunā līguma sekundārajiem tiesību aktiem (ES žargonā dažiem no jums tas varētu būt pazīstams kā „*omnibus*” likums — aizmirsīsim par to tūlīt pat!).

Tas nozīmē to, ka ikviens no abiem likumdevējiem tagad var ieviest grozījumus, Regulas darbības jomā ietverot arī pārējās iestādes un organizācijas. Tas ir arī tāpēc, lai Padome zinātu, ka tos iesniedza Komisija un pieņēma Komisija.

Turpmākais progress likumdošanas procesā, lai pieņemtu pārskatīto Regulu (EK) Nr. 1049/2001, ir likumdevēju — Parlamenta un Padomes — rokās. Mēs joprojām atrodamies pirmā lasījuma posmā. Mums nav normatīvās rezolūcijas, un mēs nezinām jaunā Parlamenta nostāju. Protams, Komisija turpinās darbu pie tā, lai panāktu vienošanos — tāpat kā citos likumdošanas procesos.

Lisabonas līgums nosaka tiesisko regulējumu līdzdalības demokrātijai. No Komisijas puses mēs jau esam uzsākuši vairākas iniciatīvas, kuru mērķis ir uzlabot sabiedrisko apspriešanu un līdzdalību ierosinātajās jaunajās politikas jomās. Piemēram, mēs novērtēsim Komisijas konsultāciju pamatnostādņu atbilstību Līguma jaunajiem noteikumiem un izlemsim, vai nepieciešamas kādas korekcijas, lai tās uzlabotu, un mēs jau esam uzsākuši darbu pie pilsoņu iniciatīvas, rīkojot sabiedrisko apspriešanu, lai pirms priekšlikuma iesniegšanas uzklautu pilsoņus un ieinteresētās puses.

Pilsoņu iniciatīvas lielo nozīmi pagājušajā nedēļā atzina arī Eiropadome. Un, kā esmu sapratusi, nākošā Spānijas prezidentūra šo jautājumu ir iekļāvusi starp prioritātēm. Viņi vēlas ātru rīcību.

Šorīt, kā mēs jau dzirdējām, pēc Zviedrijas prezidentūras uzaicinājuma tikās Publiskās piekļuves dokumentiem starpiestāžu komiteja. Šīs grupas uzdevums ir izpētīt labāko praksi, aplūkot iespējamās konfliktus un pārrunāt turpmākos pasākumus saistībā ar publisko piekļuvi dokumentiem.

Mēs kopā nolēmām, ka izveidosim atklātības jautājumiem veltītu tīmekļa portālu, nodrošināsim mūsu iestāžu publisko reģistru papildināmību, saviem attiecīgajiem IT dienestiem liksim sagatavoties un koordinēt savus

piekļuves pasākumus, un tagad mēs apsvērsim, kāda ir ietekme uz piekļuvi dokumentiem, ja mūsu iestādes veido vai maina elektroniskās dokumentu glabāšanas sistēmas.

Es zinu, kas šis ir tas gada laiks, kad mēs veidojam savus vēlmju sarakstus. Taču, manuprāt, ja runa ir par atklātību un pārredzamību, uz Ziemassvētku vecīti nevajadzētu paļauties. Es uzskatu, ka tagad jārikojas mums — Parlamentam, Padomei un Komisijai. Jārīkojas reāli, konkrēti un tieši. Es domāju, ka esam to jau sākuši darīt un mums šis ceļš ir jāturpina, tāpēc ar nepacietību gaidu šīs debates.

Renate Sommer, PPE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, vienojoties ar referentu un ēnu referentiem no pārējām grupām, mēs nolēmām iesniegt jautājumu, uz kuru jāatbild mutiski, par procedūras statusu un turpmākajiem pasākumiem. Ņemot vērā Padomes un Komisijas sniegto atbildi, mēs gribējām apspriest turpmāko procedūru. Principā šo atbildi mēs tikko saņēmām. Man nav īsti skaidrs, kāpēc referents pretēji norunai starp grupām pēkšņi iesniedza rezolūciju, kurā viņš priekšlaikus puda savu viedokli. Kādu atbildi viņš gribēja saņemt no Komisijas un no Padomes? *Cashman* kungs, visu cieņu, tomēr tas viss notika klusi un slepeni, bez jebkādas pārredzamības. Un jūs vēl apgalvojat, ka cīnāties par pārredzamību. Jūs centāties mūs apiet. Turklāt es uzskatu, ka saskaņā ar Reglamentu šīs rezolūcijas likumība ir ļoti apšaubāma. Katrā gadījumā satura ziņā rezolūcija atkārtο jūsu pašreizējo ziņojumu no Parlamenta pēdējā sasaukuma, tādēļ tā ir pilnīgi lieka.

Es zinu, ka jūs mēģinājat vienoties ar ēnu referentiem par kopīgas rezolūcijas iesniegšanu, tomēr principā es esmu pret šo rezolūciju. Manuprāt, Lisabonas līguma stāšanās spēkā nav mainījusi dokumentācijas juridisko pamatu tā, lai mainītos Eiropas Parlamenta loma. Ziņojums bija un ir dokuments, kas pieņemts koplēmuma procedūrā. Tas izskaidro arī manas grupas bažas par rezolūcijas likumību saskaņā ar Reglamentu.

Es nevēlos apspriest tās saturu. Tur ir daudz dažādu lietu, tai skaitā citāti no Līguma par Eiropas Savienību, Lisabonas līguma un Pamattiesību hartas, un tie visi ir izņemti no konteksta, lai savu rezolūcijas priekšlikumu jūs varētu padarīt par likumīgu. Absolūtajā formā, kādā tas iesniegts, tas noteikti nav juridiski atbalstāms. Jūs neesat apņēmis ievērot konfidencialitāti, kas vismaz kaut kādā mērā ir obligāti. Piemēram, starptautisko nolīgumu kontekstā to pieprasa no trešām pusēm kā *conditio sine qua non*. Kaut vai atcerieties nolīgumu ar ASV par SWIFT. Nav arī nekāda starpniecības risinājuma, piemēram, *ex post* pārredzamības formā. To jūs neesat nodrošinājis. Turklāt ir ignorētas arī citas juridiski aizsargātas tiesības, tādas kā datu aizsardzība vai tiesības uz privātumu.

Mums nevajadzētu pieņemt šo rezolūciju. Mēs esam saņēmuši labu atbildi no Komisijas un Padomes, un, pamatojoties uz mutisko atbildi uz mūsu jautājumu, mums jāturpina strādāt. *Cashman* kungs, lūdzu, atsauciet savu rezolūcijas priekšlikumu.

Vilija Blinkevičiūtē, S&D grupas vārdā. – (LT) Paldies, priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Es katrā ziņā piekřitu sava kolēģa *Cashman* kunga viedoklim, ka pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā un pārmaiņām tiesiskajā situācijā šis ir ļoti piemērots laiks diskusiju atsākšanai par 2001. gada regulu par publisku piekļuvi dokumentiem un par galvenajiem šīs regulas uzlabojumiem un grozījumiem.

Ar Lisabonas līgumu mēs cenšamies nodrošināt daudz lielāku atklātību sabiedrībai, kas nozīmē to, ka lēmumi jāpieņem pēc iespējas atklātāk, un tiem jābūt pēc iespējas saprotamākiem pilsoņiem. Vēl jo vairāk tas ir tāpēc, ka visa Eiropas Savienības darba vērtējums un palāvība uz to ir saistīti ar mūsu pilsoņu izpratni par Eiropas Savienības darbu un pieņemtajiem dokumentiem, kā arī to pieejamību.

Atklātība šeit ir īpaši nepieciešama, lai stiprinātu demokrātijas principus un nodrošinātu pamattiesību ievērošanu. Līdz ar to sabiedrības iespējai piekļūt dokumentiem jāklūst par pamatprincipu, un slepenība jāpiemēro tikai izņēmuma gadījumos.

Eiropas Parlaments šajā jomā jau ir paveicis daudz. Šā gada martā tas sagatavoja savu ziņojumu par Komisijas priekšlikumu grozīt pašlaik spēkā esošo regulu, un šis jaunais Eiropas Parlamenta priekšlikums ir pietiekams pamats jaunām diskusijām. Taču mēs nedrīkstam aizmirst, ka patlaban mēs debatējam par regulas grozīšanu, tāpēc visām Eiropas Savienības iestādēm jāturpina sadarbība un jāpanāk kopīga vienošanās par pārredzamības noteikumu pārskatīšanu.

Uzlabota regula nodrošinās labāku pārredzamības līmeni. Tā kā ar Lisabonas līgumu tiek stiprināti principi, kuru mērķis ir panākt lielāku atklātību Eiropas Savienībā un ciešāku sadarbību starp pilsoņiem, ir svarīgi ieviest konkrētus pasākumus un izveidot pamatu Eiropas Savienības iestāžu pārvaldībai, lai šo mērķi sasniegtu.

Tāpēc es aicinu jauno Komisiju pēc iespējas ātrāk iesniegt priekšlikumu un ar Padomi vienoties par kopēju nostāju, lai pilnībā nodrošinātu atklātību un nepārtrauktu dialogu ar pilsoņiem un apvienībām, kas tos pārstāv.

Diana Wallis, ALDE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, man ir liels prieks par šo jautājumu, un es esmu pateicīga *Cashman* kungam par viņa viedokli. Es patiešām biju domājusi, ka visas politiskās grupas šajā Parlamentā par rezolūciju bija vienojušās. Man tika teikts, ka tāds būs šīs pēcpusdienas sanāksmes iznākums.

Ir skaidrs, ka ar Lisabonas līguma stāšanos spēkā mēs varam turpināt pakāpeniski mainīt situāciju attiecībā uz pārredzamību. Kā Parlamenta priekšsēdētāja vietniece, kas atbild par pārredzamības jautājumiem, es vairākkārt esmu pārliecinājusies, ka šī joma nav viegla, tomēr uzskatu, ka patlaban mums ir iespēja gūt lielākus panākumus un vēl vairāk tuvināties pilsoņiem. Parlamentā mēs izskatām savus nosacījumus par piekļuvi dokumentiem un informācijai. Šorīt man bija patīams prieks tikties ar *Cecilia Malmström* un *Margot Wallström*, jo visas trīs mūsu iestādes beidzot varēja apsēsties pie viena sarunu galda un patiešām panākt kādu progresu. Tas jau tika pieminēts — un es domāju, ka mums tas ir liels panākums, — ka tā vietā, lai šī starpiestāžu struktūra tiktos reizi divos vai trīs gados, mēs nolēmām atkal tikties pēc sešiem mēnešiem un turpmāk daudz regulārāk. Mēs esam nopietni, un šis ir nopietns signāls, ko dodam visi kopā ar mērķi izveidot patiesu pārredzamības portālu starp mums visiem, nodrošināt, lai pilsoņi varētu sekot līdzi likumdošanas procesam visos tā posmos un lai viņi saņemtu patiesu informāciju un ieskatu par to, ko mēs darām.

Tāpēc mana grupa — un es ticu, ka arī visas pārējās grupas, — piekrīt grozījumiem, kas atspoguļos šodienas panākumus. Man atliek tikai pateikties mums — trim dāmām, kam šajā jautājumā izdevās panākt kādu progresu.

Zbigniew Ziobro, ECR grupas vārdā. – (PL) Priekšsēdētāja kungs, pēc daudzu Eiropas jautājumos ieinteresētu publicistu domām Eiropas iestādēs jau daudzus gadus ir vērojams tā sauktais demokrātijas deficīts. Dažos gadījumos šī apsūdzība nav patiesa, bet citos tai tiešām ir pamats. Šajos pēdējos gadījumos tiek norādīts, ka, ja svarīgus lēmumus kaut kur tālu Briselē pieņem anonīmi Eiropas ierēdņi, demokrātijas mehānisms nedarbojas pareizi. Tāpēc jāuzsver, ka atklātība ir ārkārtīgi svarīgs Eiropas Savienības darbības elements. Iestādei jāuzņemas atbildība pret sabiedrību. Pretējā gadījumā, kā vēsture to vienmēr ir pierādījusi, „vara samaitā”.

Eiropas sabiedrību veido dažādas tautas, kas dzīvo atsevišķās valstīs. Tāpēc Eiropas Savienības iestādēm jāatbild katras dalībvalsts pilsoņiem, un, lai nodrošinātu visu Eiropas Savienībai uzticēto pilnvaru nepārtrauktu uzraudzību, ir nepieciešama piekļuve visiem dokumentiem. Es domāju galvenokārt par darba dokumentiem, analīzēm un Eiropas Komisijas vai Padomes konsultācijām. Būtiski, lai tiktu fiksēta un ikvienam būtu pieejama informācija par to, kā interešu grupas ietekmē regulu izstrādi. Svarīgi, lai piekļuve visiem šiem dokumentiem būtu ne tikai Parlamentam. Visu Eiropas Savienības dalībvalstu pilsoņiem jābūt demokrātiskās uzraudzības tiesībām, lai tās varētu izmantot visas ieinteresētās sabiedrības organizācijas un visi žurnālisti. Tikai pārredzamība var garantēt to, ka Eiropas Savienības iestādes un darbinieki tiem piešķirtās pilnvaras izmantos visu dalībvalstu pilsoņu labā.

Rui Tavares, GUE/NGL grupas vārdā. – (PT) Dāmas un kungi, šo debašu centrā ir jautājums par uzticību. Eiropas iestādes vienmēr ir aicinājušas pilsoņus tām uzticēties. Arī Lisabonas līguma procesa laikā tās lūdza pilsoņus tām uzticēties — lai notiek kas notikdams. Sākās finanšu krīze, un tās aicināja pilsoņus tām uzticēties. Tomēr uzticība ir divpusējs process, un jūs nevarat vienmēr lūgt pilsoņus jums uzticēties, ja tajā pašā laikā jūs paši viņiem pietiekami neuzticaties, lai atklātu visus procesus un iekšējos mehānismus, kas vada Komisijas darbu. Pie varas esošie nevar sūdzēties, ka pilsoņi neuzticas politiķiem, ja paši politiķi neuzticas pilsoņiem.

Šī ir demokrātijas problēma un ne tikai — runa ir par izšķiešanu. Pati sabiedrība ir kā plaša zināšanu krātuve, ko mēs izšķiedīsim, ja neiesaistīsim pilsoņus Eiropas Savienības pārvaldības procesā. Man nav ne mazāko šaubu, sakot, ka es pilnībā atbalstu referentu — to, ko viņš dara demokrātijas labā, — un ka mūsu mērķis nav tikai pārredzamība, bet galvenokārt tas, lai pārredzamība nebūtu tikai skanīgs vārds bez konkrētas nozīmes.

William (The Earl of) Dartmouth, EFD grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, manā valstī un arī citur Eiropas Savienībai ir pelnīta reputācija par to, ka lēmumi tajā tiek pieņemti slepeni, zagšus un aiz slēgtām durvīm. Tāpēc varētu domāt, ka tagad Komisija darīs visu iespējamo, lai tās darbība būtu atklāta un pārredzama. Taču tā vietā Komisija ir sagatavojusi šo priekšlikumu — šķiet, ka tā numurs ir 1049 —, kura daļa patiesībā ierobežo piekļuvi patlaban pieejamiem dokumentiem.

Turklāt ir arī tāds svarīgs objektīvs aspekts, ko es atceros no saviem studiju laikiem Hārvardas universitātē, un tas ir šāds: lēmumi, kas pieņemti nepārredzamā veidā un kurus sabiedrība nevar pienācīgi pārbaudīt, pēc būtības ir slikti lēmumi. Jums jāpiekrīt, ka viens no iemesliem, kāpēc Komisija izvirza tik daudz pārsteidzīgu, nepārdomātu, neatbilstošu un slikti sagatavotu priekšlikumu, ar kuriem mums Eiropā un citās valstīs ir

jāsamierinās, ir pārredzamības trūkums. Tāpēc attiecībā uz šo tiesisko regulējumu es aicinu Komisiju padomāt vēlreiz, ja tādai slikti strādājošai iestādei šādā slikti funkcionējošā pārvaldes sistēmā tas vispār ir iespējams.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, es ļoti uzmanīgi klausījos, ko teica komisāre, prezidentūras pārstāve un mani kolēģi. Stokholmas programmā patiešām ir sīkāk paskaidrots, cik svarīgas ir piekļuves tiesības ES iestāžu sagatavotajiem dokumentiem.

Arī Lisabonas līgumā ir vēlreiz apliecinātas fizisku vai juridisku personu tiesības piekļūt dokumentiem, tomēr paredzot noteiktus kritērijus un ierobežojumus atbilstoši katras organizācijas darba specifikai. Kā tika minēts, šogad Parlaments jau vienreiz nodarbojās ar šo dokumentu piekļuves jautājumu, un viedokļi toreiz bija diezgan atšķirīgi.

Patlaban mēs visi piekrītam, ka 2001. gada regulu nepieciešams pielāgot jaunajai situācijai, tomēr *Cashman* kunga piedāvātais risinājums nešķiet reāls, jo tas iziet ārpus jebkurām saprāta robežām, dodot iespēju iegūt dokumentus, kuru atklāšana patiesībā varētu būt pretrunā sabiedrībā dominējošām interesēm. Minēšu dažus piemērus: sarunas ar trešām valstīm vai citas slepenas darbības, kas skaidri jādefinē, līdzsvars starp likumīgajām tiesībām uz pārredzamību, informācijas atklāšanu un zināšanām un atteikums nodrošināt piekļuvi dokumentiem saskaņā ar sabiedrībā dominējošām un atzītām interesēm.

Mēs joprojām esam pārliecināti, ka ir jāveicina fizisku un juridisku personu tiesības piekļūt dokumentiem, apzinoties, ka mums ir jādefinē pamatots princips, lai līdzsvarotu pretrunīgās vajadzības, paplašinot Eiropas ombuda lomu, nosakot precīzus un atbilstošus piekļuves kritērijus un ieviešot pārejas pasākumus, kas pakāpeniski ļaus piemērot tādus noteikumus, kuri atbilst pilsoņu vajadzībām un ir savienojami ar iestāžu pareizu darbību. Lai to panāktu, mēs paļaujamies uz pašreizējo — Spānijas prezidentūru un Komisiju.

Cornelis de Jong (GUE/NGL). – (NL) Priekšsēdētāja kungs, tieši kuru dokumentu jūs meklējat? Kāds ir dokumenta numurs? Uzdodot jautājumu Eiropas iestādēm, pilsoņi sagaida tikai pāris atbilžu. Pilsoņi vēlas saņemt informāciju, nevis reklāmas materiālus vai neatšifrējamus politikas dokumentus, tāpēc kurss ir krasi jāmaina. Tam jābūt vērstam uz pilsoņiem. Tas ir pamats jautājumiem, ko uzdeva *Cashman* kungs, kuram es gribētu pateikties par lielisko un — to es saku *Sommer* kundzei, kura diemžēl šo zāli jau ir atstājusi — ārkārtīgi pārredzamo sadarbību dažu pēdējo mēnešu laikā.

Es gribētu redzēt, ka daļa Eiropas informācijas budžeta tiek izmantota, lai ar digitāliem masu informācijas līdzekļiem un arī tiešu kontaktu ceļā nodrošinātu to, ka pilsoņi saņem patiesu un pilnīgu informāciju un atbildes uz tādiem jautājumiem kā „Vai varat man pastāstīt, kāda ir konkrētā situācija attiecībā uz lēmumiem, ko ir pieņēmusi Eiropa par Eiropas centieniem klimata pārmaiņām veltītās konferences laikā Kopenhāgenā?” Tieši to vēlas zināt pilsoņi, tāpēc es aicinu Komisiju, Padomi un jo īpaši EP deputātus atbalstīt mūs iniciatīvas, lai nodrošinātu lielāku pārredzamību. Tas man šķiet vienīgais patiesi skaidrais vēstījums.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Priekšsēdētāja kungs, publiska piekļuve dokumentiem nozīmē pilsoņu tiesības piedalīties lēmumu pieņemšanā un iegūt tam nepieciešamo informāciju. Šīs ES pilsoņu pamattiesības apstiprina Lisabonas līgums. Ja Eiropas Parlaments šīs pamattiesības neaizstāvēs, kurš tad to darīs?

Tāpēc mums ir ļoti svarīgi šajā sēdē ieņemt stingru un skaidru nostāju pārredzamības labā. Mēs nedrīkstam pieļaut nekādus soļus atpakaļ, ne arī tos, kurus ierosina Komisija.

Es jums varu apgalvot, ka par to, ko mēs šeit lemjam, kļūst daudz nepatiesu baumu. Mēs negribam apdraudēt starptautiskās sarunas, tomēr uzskatām, ka pilsoņiem ir tiesības zināt, kādi jautājumi tiek pārrunāti ar ārvalstīm, ja tie skar viņu tiesības. Mēs arī negatavojamies pieņemt lēmumu, ka ikvienam Eiropas Parlamenta deputātam būtu jāpublisko sava e-pasta saturs. Ja kādu tas uztrauc, tam nav absolūti nekāda pamata.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, jautājums par pārredzamību un pilsoņu piekļuvi dokumentiem Eiropas Savienībā ir neapšaubāmi svarīgs, jo cilvēki visā Eiropā joprojām ir ļoti neapmierināti ar Eiropas integrācijas politiku.

Arī Austrijā liela daļa cilvēku ir neapmierināti vai skeptiski noskaņoti pret Eiropas Savienību, jo viņiem ir tāda sajūta, ka tās darbība nav pārredzama un viņiem nav iespējas ietekmēt politisku lēmumu pieņemšanu. Lisabonas līguma ieviešanas un pieņemšanas procesa, kā arī Eiropadomes priekšsēdētāja un Augstā pārstāvja ievēlēšanas laikā pilsoņiem šķita, ka viņi neredz to, kas notiek, ka šeit nav nekādas pārredzamības un ka viņiem nav ne jausmas, kāpēc tas viss tiek darīts. Es uzskatu, ka, lai Eiropas pilsoņi Lisabonas līgumu uzskatītu par veiksmīgu, mums jārada tiem sajūta, ka viņi saprot, kas pieņem lēmumus Eiropas Savienībā un kāpēc un kā tie tiek pieņemti.

Michael Cashman, autors. – Priekšsēdētāja kungs, manuprāt, vajadzētu uzsvērt divas lietas.

Sommer kundze joprojām ir šajā zālē, un, kaut arī viņa neklausās, es gribētu atbildēt uz to, ko viņa teica. Viņa izvirzīja vairākas apsūdzības. Viena no tām — mana darbība nav pārredzama. Es gribētu to noraidīt, sakot, ka visas politiskās grupas un visi referenti tika uzaicināti uz visām sanāksmēm. Ja viņi nevarēja ierasties, tad viņu nostāja šajās sanāksmēs tika attiecīgi atspoguļota. Visi pēc tam pieņemtie lēmumi tika paziņoti visiem ēnu referentiem un visām politiskajām grupām.

Izskanēja ierosinājums atsaukt šo rezolūcijas priekšlikumu, kas saskaņā ar *Sommer* kundzes teikto ir nedemokrātisks un nepārredzams, — viņas grupa par to neko neesot zinājusi. Tas man šķiet savādi, jo šo pēcpusdien es ar viņas grupu, EPP, runāju par viņu rezolūcijas priekšlikuma projektu saistībā ar šo jautājumu, uz kuru jāatbild mutiski. Tāpēc vienīgais, ko varu iedomāties, ir tas, ka viņa nav saņēmusi pareizu informāciju, un, ņemot vērā visu šo situāciju, es ar nepacietību gaidu, kad varēšu godīgi un atklāti runāt ar EPP un visām pārējām grupām.

Visbeidzot, esmu bijis neuzmanīgs. Šī ir pēdējā reize, kad šajā zālē tiekos ar komisāri *Wallström*, un, ja drīkst, es tikai gribēju pateikt, ka ne es, ne Parlaments nekad neesam apšaubījuši jūsu gatavību darboties atklāti un pārredzami. Jums ir pilnīga taisnība: mums vienmēr ir jācīnās par savu iestāžu vietu, un jūs par savējo esat cīnījusies lieliski, tomēr nekad nenovirzoties no atklātības un pārredzamības principa.

Esmu pārliecināts, ka jūs esat un vienmēr paliksiet izcila civildienesta pārstāve ar priekšzīmīgu darba biogrāfiju. Jūs nekad neesat izvairījusies darīt to, kas pēc jūsu domām ir pareizi, taisnīgi un godīgi, un visu to cilvēku vārdā, kuriem nekad nebūs tas gods ar jums tikties, es jums pateicos.

Cecilia Malmström, Padomes priekšsēdētāja. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, tiesību akts par publisko piekļuvi dokumentiem jeb, citiem vārdiem, tas, ko mēs šeit dēvējam par Regulu (EK) Nr. 1049, ir kalpojis labi. Esmu ļoti lepna, ka kopā ar *Cashman* kungu un Komisiju *Wallström* kundzes personā esmu piedalījies šīs regulas tapšanā.

Lisabonas līgums dod mums iespēju spert vēl vienu soli uz priekšu, jo tā darbības joma ir paplašināta. Tas ir ļoti pozitīvi. Man žēl, ka rudenī nebija iespējams uzsākt iestāžu dialogu ar Eiropas Parlamentu. Pirms darba turpināšanas mēs gribējām dzirdēt Eiropas Parlamenta viedokli. Es domāju, ka arī Spānijas prezidentūra vēlēšies uzzināt, kāda ir Eiropas Parlamenta nostāja šajā jautājumā, lai varētu turpināt iestāžu sarunas.

Pa to laiku ir ļoti daudz, ko mēs varam darīt. Gan *Wallström*, gan arī *Wallis* kundze pieminēja mūsu šā rīta sanāksmi, kas parādīja reālu iespēju, kā veicināt pārredzamību un piekļuvi dokumentiem un kā mūsu iestādes padarīt cilvēkiem pieejamākas. Viens no jautājumiem, ko mēs pārrunājam, bija tas, kā izmantot savas datorsistēmas, lai pilsoņi, žurnālisti, NVO un citi varētu sekot līdzi tiesību akta pieņemšanas procesam, sākot no Komisijas priekšlikuma līdz pat galīgajam balsojumam.

Es uzskatu, kas tas varētu ļoti palīdzēt uzlabot izpratni un zināšanas par ES un paaugstināt uzticēšanos tai. Kā jau tika teikts, pārredzamība ir laba, vajadzīga un svarīga lieta. Tā paaugstina lēmumu efektivitāti, palielina uzticēšanos šiem lēmumiem un samazina pārkāpumu un aizdomu risku.

Ja ES likumiskums attiecībā uz lēmumiem uzlabosies, tas pozitīvi ietekmēs arī mūsu lēmumu kvalitāti. Tādēļ ir lieliski, ka Eiropas Parlamentā notiek šīs debates, un es ceru, ka tās tiks turpinātas, pat ja Zviedrijas prezidentūrai vairs nebūs iespējas to darīt. Liels paldies *Cashman* kungam un Parlamentam par šo jautājumu.

Margot Wallström, Komisijas priekšsēdētāja vietniece. – Priekšsēdētāja kungs, šis bija ļoti efektīvs veids, kā mīkstināt manu nostāju, jo tagad es runāšu pēdējo reizi. Es nevaru iedomāties labāku tematu, par kuru runāt savas pēdējās uzstāšanās laikā Eiropas Parlamentā — kā tas droši vien arī ir —, kā atklātība un pārredzamība.

Ļaujiet man minēt dažus galvenos faktus. Eiropas Komisija ir sagatavojusi priekšlikumu. Tas ir vienīgais iesniegtais priekšlikums. Mēs to veidojam kā pārstrādātu versiju, kas nozīmē to, ka, mūsaprāt, šīs regulas pamatprincipi ir pareizi, ar tiem viss ir kārtībā. Mēs tos varam izmantot, taču mums tie jāmodernizē, jāuzlabo un jāpadara efektīvāki. Tāda kopumā ir šīs pārstrādātās versijas ideja.

Mūsu viedokļi par dažām lietām atšķiras, piemēram, par to, kā definēt dokumentus u. c., tomēr tās ir tāda veida sarunas, kurās mums jāiesaistās, lai pārliecinātos, ka mēs virzāmiem uz priekšu. Šim nolūkam mums vajadzīgs Parlamenta pirmais lasījums. Tā ir mūsu galvenā ideja.

Ņemot vērā jauno līgumu, mēs arī domājam, ka varētu to izdarīt, paplašinot šīs regulas darbības jomu. Tā ir tā galvenā atšķirība, ko mēs redzam Komisijā. Tagad tā attieksies uz visām Eiropas Savienības organizācijām,

aģentūrām u. c. Tāda ir pašreizējā situācija, tāpēc mēs joprojām ceram, ka Parlaments pēc iespējas ātrāk nodrošinās pirmo lasījumu. Tad mēs varēsim noskaidrot arī Padomes viedokli, lai varētu uzsākt attiecīgās diskusijas un sarunas un beidzot pieņemt lēmumu.

Attiecībā uz vairākiem ļoti svarīgiem jautājumiem, ko izvirzījāt savā ziņojumā, *Cashman* kungs, es domāju, ka ir citi līdzekļi, ko mēs varam izmantot, jo tie īsti neattiecas uz šīs regulas darbības jomu. Tomēr tās ir ļoti svarīgas iniciatīvas. Tās attiecas uz reģistriem, uz lietām, kuras mēs apspriedām šodien, piemēram, kā uzlabot atklātību un pārredzamību, izmantojot citas metodes, nevis tikai šo regulu. Tā arī mēs turpināsim. Es zinu, ka jums tas īsti nepatīk, bet esmu uzņēmusies iniciatīvu izveidot atklātības rīcības plānu, kura daļas mēs šodien apspriedām un kur mēs varēsim apvienot spēkus un pūles, lai turpinātu virzīties uz atklātību un pārredzamību un cīnīties par to.

Uz šīs pozitīvās nots — es patiešām vēlos, lai tā būtu pozitīva nots, — es gribētu jums visiem pateikties, kā arī izmantot iespēju, lai novēlētu priecīgus Ziemassvētkus un laimīgu Jauno gadu.

Priekšsēdētājs. – Atļaujiet man izmantot šo iespēju vēlreiz jums pateikties par sadarbību visu šo gadu laikā. Novēlu jums priecīgus Ziemassvētkus un visu to labāko.

Esmu saņēmis piecus rezolūcijas priekšlikumus⁽²⁾, kas iesniegti saskaņā ar Reglamenta 115. panta 5. punktu.

Debates tiek slēgtas.

Balsošana notiks ceturtdien, 2009. gada 17. decembrī.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), rakstiski. – (PL) Priekšsēdētāja kungs, piekļuve ES iestāžu un organizāciju dokumentiem, par ko mēs šodien diskutējam, manuprāt, ir ārkārtīgi svarīga problēma ES likumdošanas procesā. Šeit būtiska nozīme ir pārredzamībai, pateicoties kurai ikvienam ES pilsonim ir tiesības piekļūt dokumentiem, kas Līguma par Eiropas Savienības darbību 15. panta 3. punkta izpratnē ietver ne tikai spēkā esošā tiesiskā regulējuma daļas, bet arī tiesību aktu projektus. Tas nozīmē to, ka ikviena fiziska vai juridiska persona, kas dzīvo vai kuras juridiskā adrese ir Eiropas Savienībā, var tieši ietekmēt jauno tiesību aktu, un tas veido īpašu sabiedrības kontroles formu. Pašlaik spēkā esošā Regula Nr. 1049/2001 nodrošina atbilstošu piekļuvi ES dokumentiem, bet kopš Lisabonas līguma stāšanās spēkā 2009. gada 1. decembrī mēs saskaramies ar ārkārtīgi lielu izaicinājumu, jo ES pilsoņu loma un reālā līdzdalība ir palielinājusies. Tāpēc neierobežota piekļuve dokumentiem ir ES turpmākās formas un funkcijas noteicošais faktors.

16. Stāvoklis Gruzijā (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir Padomes un Komisijas paziņojums par stāvokli Gruzijā.

Cecilia Malmström, Padomes priekšsēdētāja. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, šodien mēs pievēršamies daudz un dažādām jomām, un, sēžot šeit Padomes prezidentūras krēslā, tieši tas ir pats aizraujošākais. Jautājums, par ko mēs tagad debatēsim, ir stāvoklis Gruzijā. Tas ir jautājums, kas, cik zinu, interesē Eiropas Parlamentu, kas man personiski ir ļoti tuvs. Jau pašā sākumā es gribētu skaidri norādīt, ka ES pilnībā atbalsta situācijas stabilizāciju un normalizāciju, kā arī demokrātiskās reformas Gruzijā.

Mēs palīdzam Gruzijai vairākos ļoti konkrētos veidos: ar ES pārraudzības misiju (*EUMM*), ar aktīvu iesaistīšanos un vadošo lomu Ženēvas sarunās un ar ES finansiālā atbalsta palielināšanu, lai uzlabotu humanitāro situāciju un veicinātu Gruzijas ekonomikas atveseļošanu.

Uzsākot Austrumu partnerību, ES ir stiprinājusi attiecības ar Gruziju, kā arī citām valstīm. Mēs piedāvājam iespēju uzlabot attiecības, izmantojot asociācijas nolīgumu un plašas brīvās tirdzniecības zonas. Protams, Gruzijas mērķis ir panākt stabilitāti un labklājību. Mēs palīdzēsim šo mērķi sasniegt. Tomēr, lai gūtu reālus panākumus, Gruzijai jākoncentrējas uz demokrātiskām reformām. Par ļoti svarīgiem mēs uzskatām jautājumus, kas attiecas uz labu sociālo pārvaldību un cilvēktiesībām. Mēs augstu novērtējam to, ka Gruzija ir apņēmusies turpināt savas demokrātiskās reformas, jo īpaši otro reformu vilni.

Kļūstot par demokrātisku valsti, kur pilsoņi var baudīt savas pamatbrīvības un cilvēktiesības, Gruzija gūs lielas priekšrocības. Protams, labumu gūs gan pati valsts, gan arī tās iedzīvotāji, bet izdevīgi tas būs arī tāpēc,

(2) Sk. protokolu

ka labākas iespējas tiks nodrošinātas arī separātisko reģionu iedzīvotājiem. Politiskā vide ir sarežģīta. Sarunas starp valdību un opozīciju ir jāturpina, lai panāktu vienprātību attiecībā uz galvenajiem iestāžu veidošanas elementiem un jautājumiem saistībā ar konstitucionālajām reformām, vēlēšanu reformām, plašsaziņas līdzekļu brīvību un cilvēktiesībām. Gruzijas valdībai arī jāuztur kontakti ar opozīciju un pilsonisko sabiedrību.

ES ir gatava šajā procesā sniegt palīdzību. Papildus Eiropas kaimiņattiecību politikas rīcības plānā aprakstītajai sadarbībai Austrumu partnerības divpusējie pasākumi ir īpaša iespēja gūt panākumus šajā jomā. Mēs arī apsveram sarunu direktīvas, lai noslēgtu asociācijas nolīgumus ar Gruziju, Armēniju un Azerbaidžānu. Mūsu attiecību uzlabošanas procesu ar šīm valstīm vadīs līdzdalības, diferencēšanas un nosacītības, kā arī kopīgās atbildības princips. Mēs novērtējam Gruzijas apņemšanos strādāt pie attiecību uzlabošanas ar ES, ņemot vērā Austrumu partnerības noteikto perspektīvu.

ES pārraudzības misija pašreizējos apstākļos ir ļoti svarīgs stabilitātes veicināšanas faktors. Tās pilnvaru termiņš tagad ir pagarināts līdz 2010. gada septembrim. Mūsu uzmanības centrā ir pasākumi uzticības veicināšanai starp dažādām pusēm. Pēc Ženēvas vienošanās par incidentu novēršanas un risināšanas mehānismiem pārraudzības misija veic svarīgu uzdevumu, šos mehānismus saskaņojot starp dažādām pusēm. Es šeit runāju par gruzīniem, krieviem un faktiskajām autoritātēm Dienvidosetijā un Abhāzijā.

Neskatoties uz dažām grūtībām, puses ir spējušas vienoties par vairākiem jautājumiem, ieskaitot uzticības telefona dienesta izveidi ar drošību saistītos jautājumos pie Dienvidosetijas un Abhāzijas administratīvās robežas. Pārraudzības mehānisms to izmantoja, lai mazinātu saspīlējumu, kas radās starp pusēm pēc incidentiem Melnajā jūrā, un lai atrisinātu starpgadījumu pie Dienvidosetijas administratīvās robežas, kur tika aizturēts un pēc tam atbrīvots 21 Gruzijas pilsonis.

Pārraudzības misija turpinās darbu ar iesaistītajām pusēm. Situācijas normalizēšanā liela nozīme būs pārejai no incidentu novēršanas uz uzticības veicināšanas pasākumiem. Misija pārrauga jaunizveidotās apmešanās vietas, iekšējo bēgļu pārvietošanu pēc pagājušā gada augustā notikušā kara un sakaru veicināšanu starp iekšējiem bēgļiem un Gruzijas iestādēm, NVO un starptautiskajām organizācijām. Attiecībā uz šo ir skaidrs, ka gandrīz visi iekšējie bēgļi, kas agrāko konfliktu rezultātā tika pārvietoti, joprojām dzīvo tādos apstākļos, kas neatbilst starptautisko standartu minimālajām prasībām, kaut arī kopš 2008. gada situācija ir uzlabojusies. Misija turpinās sniegt palīdzību, kur vien tas ir iespējams, lai veicinātu sakarus starp iestādēm.

Misijai ļoti svarīgs ir tāds notikums kā divu saprašanās memorandu pieņemšana ar Gruzijas Aizsardzības ministriju un Iekšlietu ministriju. Tomēr mēs nezaudējam modrību, jo, tā kā starp pusēm trūkst savstarpējās uzticēšanās, pastāv risks, ka Gruzijas iestādes šo saprašanās memorandu vairs nepildīs.

Kā jūs zināt, Neatkarīgā starptautiskā faktu vākšanas misija par konfliktu Gruzijā nesen publicēja ziņojumu. No šā ziņojuma noderīgu informāciju var gūt visas iesaistītās puses un arī starptautiskā sabiedrība. Tomēr uz to ir jāskatās kopumā, nevis izlases veidā. ES ir vairākkārt apliecinājusi savu stingro atbalstu Gruzijas suverenitātei un teritoriālajai integritātei tās starptautiski atzītajās robežās. Mēs esam pilnīgi pārliecināti, ka Gruzijā ir nepieciešama starptautisko organizāciju klātbūtne, un mēs strādāsim pie tā, lai to nodrošinātu. Mums žel, ka, neraugoties uz atbalstu no lielākās daļas valstu, EDSO gadījumā vienošanos panākt nebija iespējams.

Attiecībā uz 12. augusta un 8. septembra nolīgumiem ES nostāja nav mainījusies. Krievijai jāievēro visas šajos nolīgumos paredzētās saistības. Šajā sakarā ir vēl daži svarīgi jautājumi, kas jāatrisina, piemēram, robežkontrole un ES vispārējā piekļuve abu separātisko provinču teritorijām. Šos jautājumus mēs izvirzīsim mūsu sarunās ar Krieviju.

Mums jāraugās arī uz priekšu. Šajā sakarā Ženēvas sarunas ir ārkārtīgas svarīgas, kaut arī tās būs grūtas. Tā būs vienīgā vieta, kur ieradīsies visu pušu pārstāvji, un mums ir svarīgi, lai mēs patiešām spētu izvērst pragmatiskas diskusijas par vardarbības nepiemērošanu un starptautiskajiem drošības pasākumiem. Tas ir vienīgais praktiskais ceļš uz priekšu, un mēs ar nepacietību gaidām konsultācijas, kas plānotas 2010. gada janvāra beigās. Tām vajadzētu būt noderīgām ikvienam, kas cenšas nodrošināt ilgtermiņa stabilitāti un attīstību Gruzijā un visā reģionā.

Benita Ferrero-Waldner, Komisijas locekle. – Priekšsēdētāja kungs, Padomes priekšsēdētājas kundze, nākamie kolēģi, godājamie deputāti, man ir liels prieks būt šeit. Ļoti priecājos arī par iespēju atkal dalīties ar jums savās domās par Gruziju.

Kā jūs jau zināt, pēdējos divos gados Gruzija ir piedzīvojusi ļoti grūtus laikus — gan ārpolitiski, gan arī iekšpolitiski.

Tikko pieminētais karš ar Krieviju pagājušā gada augustā ir atstājis rētas visā reģionā, un Gruzija joprojām cīnās ar tādām problēmām kā pamatvajadzības vairāk nekā 200 000 pārvietotu personu, no kurām dažas saikni ar dzimto zemi ir zaudējušas jau kopš 90-to gadu sākuma. Iekšpolitiskā ziņā pagājušā gada konflikts ir palielinājis spriedzi Gruzijā. Piemēram, tik daudz apspriestās vēlēšanas noveda pie vairākus mēnešus ilgiem protestiem ielās.

Mēs darām visu iespējamo, lai valstij palīdzētu veikt šīs situācijas atrisināšanai nepieciešamos pasākumus. Pirmkārt un galvenokārt, mēs turam savu solījumu sniegt palīdzību līdz EUR 500 miljonu apmērā, lai veicinātu Gruzijas atlabšanu. Pēckonflikta palīdzības paketes ieviešanas process norisinās labi, un daudzu cilvēku dzīves apstākļi jau ir uzlabojušies.

Mēs turam savus solījumus, un mūsu ļoti nozīmīgā palīdzība ļauj izmitināt iekšzemē pārvietotās personas, kā arī stabilizēt ekonomiku un atbalstīt Gruzijas infrastruktūru. Tuvākajās dienās Komisija veiks pirmo maksājumu EUR 46 miljonu apmērā kā makrofinansiālo palīdzību Gruzijai dotāciju veidā, kas ir vēl viena šīs plašās palīdzības paketes daļa.

Tomēr, lai mēs varētu palīdzēt Gruzijai pārvarēt pašreizējās grūtības, arī pašai Gruzijai ir jādara vairāk, jo īpaši trīs jomās.

Pirmkārt, Gruzijai jāturpina demokrātiskās reformas. Demokrātija, tiesiskums, cilvēktiesību un pamatbrīvību ievērošana ir pamats mūsu attiecībām ar visiem mūsu austrumu partneriem, un Gruzijas prezidenta paziņojums šā gada sākumā par „demokrātisko reformu jauno vilni” un to, ka Gruzijas reakcija uz Krievijas agresiju būs lielāka demokrātija, lielāka brīvība un lielāks progress, bija ļoti apsveicams.

Pašvaldību vēlēšanas Tbilisi, kas notiks maijā, būs kā šīs apņemšanās pārbaude, un šīs vēlēšanas būs ļoti svarīgas, jo Tbilisi mērs pirmo reizi tiks ievēlēts tiešās vēlēšanās.

Tā ir lieliska iespēja Gruzijai atgūt savu pilsoņu uzticēšanos vēlēšanu procesam, un šī iespēja ir jāizmanto, jo vēlēšanu sistēmas nepilnības joprojām ir nozīmīgs iespējamās politiskās nestabilitātes avots Gruzijā.

Otrā joma, kur nepieciešams Gruzijas ieguldījums, ir „stratēģiskās pacietības” demonstrēšana pēc konflikta. Tie ir paša prezidenta *Saakashvili* vārdi. Kā jūs zināt, Eiropas Savienībai bija ļoti nozīmīga loma karadarbības izbeigšanā, un tā turpinās meklēt ilglaicīgu risinājumu.

Mēs nekavēsimies ar atbalstu Gruzijas teritoriālajai integritātei un suverenitātei, kā jau tika teikts. Un mēs darīsim visu iespējamo, izmantojot savu pārraudzības misiju un vidutāja lomu Ženēvas sarunās, lai šo situāciju mēģinātu normalizēt.

Tajā pašā laikā separātisko reģionu nošķiršana konfliktu risināšanā nepalīdzēs. Tieši otrādi — ir nepieciešama gudra politika, kas paredz Abhāzijas un Dienvidosetijas iesaistīšanu.

Tāpēc mēs augstu novērtējam Gruzijas izsludināto stratēģiskās pacietības politiku, kas aizvien vairāk atzīst to, ka ar separātiskajiem reģioniem bez jebkādiem ierobežojumiem ir jāuztur sakari, lai darbotos pilsoņu interesēs un šajā reģionā atjaunotu stabilitāti.

Gruzijas valdības centieni izstrādāt valsts stratēģiju Abhāzijas un Dienvidosetijas reģioniem ir pelnījuši mūsu atbalstu, jo īpaši tie, kas paredz ciešāku sadarbību savu iedzīvotāju labā.

Tomēr mūs joprojām uztrauc tas, ka likums par okupētajām teritorijām, ja to piemēro pārāk stingri, var radīt nevajadzīgas domstarpības ar organizācijām un tādējādi sarežģīt palīdzības sniegšanu. Problēma ir tāda, ka tas traucēs ekonomiskajām attiecībām un neļaus veikt pasākumus ikdienas sakaru normalizēšanai. Neraugoties uz ļoti labo padomu no Eiropas Padomes Venēcijas komisijas, šo likumu Gruzija vēl nav grozījusi, un mēs turpināsim uzstāt, lai tā veiktu ierosinātos labojumus.

Mans trešais punkts ir tāds, ka Gruzijai aktīvi jāgatavojas sarunām par jaunu ES un Gruzijas asociācijas nolīgumu Eiropas un Austrumu partnerības ietvaros. Mēs netaupīsim pūles, lai Gruzijai palīdzētu.

Sagatavošanās darbi, veidojot jaunu divpusējo attiecību tiesisko regulējumu, norisinās diezgan labi. Mēs esam ātri sagatavojuši sarunu direktīvas ES un Gruzijas asociācijas nolīgumam, kuras pašlaik tiek apspriestas Padomē. Sarunu direktīvu projekts paredz padziļinātas un visaptverošas brīvās tirdzniecības zonas izveidi nākotnē.

Mēs jau esam snieguši Gruzijai galvenos ieteikumus attiecībā uz veicamajiem pasākumiem, pirms mēs varēsim spriest, vai valsts ir gatava sākt šo sarunu kārtu. Gruzijas apņemšanās izmantot laiku pirms sarunām, lai paātrinātu gatavošanos, ir saprātīga, un es domāju, ka ir būtiski, lai galvenos ieteikumus tā īstenotu ļoti aktīvi.

Pa to laiku novembrī darba līmenī tika pabeigtas sarunas par ES un Gruzijas vīzu režīma atvieglināšanas un atpakaļuzņemšanas nolīgumiem, un tagad mēs gaidām galīgo apstiprinājumu no abām pusēm. Šie nolīgumi ir pagrieziena punkts mūsu partnerattiecībās, vēlreiz apliecinot konkrēto labumu, ko mūsu ciešākās attiecības var dot Gruzijas iedzīvotājiem. Lielāka mobilitāte ies roku rokā ar lielāku drošību. Nesen es parakstīju kopīgu deklarāciju par mobilitātes partnerību starp Eiropas Savienību un Gruziju, kas tagad tiks noslēgta.

Tātad mēs joprojām esam apņēmības pilni atbalstīt Gruziju šajos grūtajos laikos. Mēs piedāvājam jaunas iespējas, kas valstij un tās pilsoņiem var dot taustāmu labumu, bet Gruzijai jāpalīdz arī pašai sev, un, ja tā pieņems labus lēmumus, mēs būsim gatavi tai palīdzēt it visā.

György Schöpflin, *PPE grupas vārdā*. – Priekšsēdētāja kungs, es esmu dziļi iespaidots par detalizēto aprakstu, ko Padomes priekšsēdētāja un komisāre sniedza par attiecību pašreizējo stāvokli. ES attiecības ar Gruziju patiešām izvirza ļoti tālejošus jautājumus par to, ko mēs domājam darīt, kas ir ES un kādi mēs vēlamies būt. Iespējams, šīs attiecības varētu būt pārbaudījums tam, kā mēs paši ievērojam savas solidaritātes, cilvēktiesību un demokrātijas vērtības — savas proklamētās vērtības.

Ir pilnīgi skaidrs, ka Gruzija — gan tās elite, gan arī sabiedrība — sevi uzskata par Eiropas valsti. Tajā pašā laikā atzīsim, ka šī valsts atrodas nestabilā situācijā, jo Krievija, bijusī koloniālā lielvara, nav atteikusies no saviem centieniem atgūt zināmu varu pār Gruziju vai pat visu pārējo Dienvidkaukāza teritoriju. Tas ir tāpēc, ka Krievijā ir daudz cilvēku, kas Gruzijas kā neatkarīgas valsts statusu neuztver nopietni un uzskata, ka Gruzijas atgriešanās pie Krievijas ir tikai laika jautājums. Tādēļ lielais vairums Gruzijas iedzīvotāju, protams, jūtas nedroši. Šī nedrošība ievērojami pastiprinājas pēc pagājušā gada konflikta ar Krieviju. Neviena valsts negrib zaudēt savu suverēno teritoriju, kā tas notika ar Gruziju.

Tas viss skar ES, tādēļ Austrumu partnerība ir tik nozīmīga. Savu nākotni Gruzija redz Eiropā, galvenokārt kā savas drošības garantiju. Protams, ir arī Dienvidkaukāza energoapgādes koridors, kas ir svarīga Eiropas energoapgādes artērija nākotnē. Šie ir pietiekami spēcīgi iemesli, lai Eiropas Savienība Gruzijas tiekšanos uz Eiropu uztvertu nopietni, kā mēs to acīmredzami darām, bet ir arī viens izšķirošs arguments — ja Eiropa šos centienus ignorēs, tad mūsu pašu uzticamība pasaulē tiks apšaubīta un mūsu pretinieki par šo Eiropas vājuma demonstrēšanu tikai priecāsies.

Roberto Gualtieri, *S&D grupas vārdā*. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, sarežģītā situācija Gruzijā, manuprāt, prasa īpašu attieksmi, starptautisko tiesību aizsardzību apvienojot ar pragmatisku pieeju un atbildības sajūtu.

Mēs domājam, ka ES darīja pareizi, vēlreiz apliecinot savu atbalstu Gruzijas teritoriālajai integritātei un suverenitātei, bet tajā pašā laikā mēs augstu novērtējam piesardzību, sekojot līdzi vēlēšanām Abhāzijā, kas pēc mūsu domām atbilst metodei, kuras pamatā ir nepārtraukta dialoga meklēšana, politisko debašu veicināšana un atbalsts demokrātiskajiem procesiem. Reģiona iekšējā attīstība un izmaiņas starptautiskajā kontekstā atbalsta šo lēmumu meklēt dialogu un vēl vairāk pastiprināt Eiropas atbildību dažādās jomās, kur tā ir uzņēmusies saistības: Komisijas iniciatīvas, lai atbalstītu demokrātisko procesu Gruzijā un sniegtu atbalstu bēgļiem, centieni uzturēt Ženēvas sarunas un Eiropas pārraudzības misijas darbība. Šī pēdējā ir vēl jo vērtīgāka un svarīgāka, jo pašlaik tā ir vienīgā starptautiskā misija Gruzijā.

Mēs augstu novērtējam misijas veikto darbu un ieguldījumu reģiona stabilizācijā, incidentu novēršanas un risināšanas mehānisma izmantošanā un sarežģītajā uzticības atjaunošanas procesā starp pusēm. Tai pašā laikā mēs saprotam, ka demokrātiskajam procesam, attiecībā uz kuru mums jābūt dāsniem un prasīgiem, kā arī asociācijas nolīgumam varētu būt izšķiroša nozīme, lai izmaiņas Gruzijas situācijā būtu ilgstošas.

Ulrike Lunacek, *Vers/ALE grupas vārdā*. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, Padomes priekšsēdētājas kundze, komisāres kundze, es gribētu runāt konkrēti par divām lietām. Pirmā ir saistība starp ekonomisko palīdzību un atbalstu, no vienas puses, un demokrātijas attīstību, no otras puses, un otra attiecas uz dažiem principiāliem jautājumiem, kas aplūkoti Tagliavini ziņojumā.

Ferrero-Waldner kundze, jūs pareizi teicāt, ka Gruzijai ir vajadzīgs finansiāls un ekonomisks atbalsts un ka Eiropas Savienībai ir jāturpina šo atbalstu sniegt. Jūs arī izvirzījāt trīs nosacījumus šā atbalsta sniegšanai, proti, demokrātiskās reformas, pamatbrīvības un tiesiskā noteiktība. Īpaši būtisks man šķiet viens jautājums.

Diemžēl pagātnē bija tā, ka Gruzija un tās valdība iepirka lielus ieroču krājumus, jo īpaši pirms pagājušā gada konflikta. Kā jūs garantēsiet to, ka Eiropas finansējums šādiem mērķiem netiks izmantots?

Otrkārt, es gribētu pieminēt cilvēktiesību gadījumu, ar ko nodarbojās arī Eiropas Padome un *Hammerberg* kungs. Divi pusaudži Dienvidosetijā joprojām atrodas ieslodzījumā, kaut arī *Hammerberg* kungam tika apsolīts, ka viņi tiks atbrīvoti. Vai jūs šajā sakarā esat veikuši kādus pasākumus? Vai saskatāt kādu iespēju, ka tuvākajā nākotnē viņi tiks atbrīvoti?

Pēdējais: *Tagliavini* ziņojumā pirmo reizi ir skaidri norādīts, ka konflikts izcēlās, izplatoties ksenofobijai un naida valodai. Ko Komisija un Padome darīs šajā jomā, lai šo situāciju atvieglotu un skaidri norādītu, ka šādas izpausmes noved pie bruņota konflikta un ir svarīgi to izbeigt, pirms tas vispār sācies?

Michał Tomasz Kamiński, ECR grupas vārdā. – (PL) Priekšsēdētāja kungs, es neslēpšu, ka abi paziņojumi, ko mēs dzirdējām, man lika vilties. Šodien un šeit Eiropas Parlamentā mēs, Eiropas Savienības varas pārstāvji, pilnīgi pareizi uzsveram demokrātijas lomu. Mēs mācām prezidentu *Saakashvili*, kādas izmaiņas viņam jāievieš savā valstī. Es gribētu teikt, ka viņš jau tagad ir ieviesis ļoti daudz izmaiņu, un šodien Gruzija pilnībā atšķiras no tās valsts, kāda tā bija pirms dažiem gadiem. Tomēr mēs neesam aizmirsuši to, ka lielā daļā Gruzijas teritorijas vēl šodien atrodas Krievijas tanki. Kolēģi, ja jūs domājat, ka Krievijas tanki kādā vēstures posmā kādam ir atnesuši demokrātiju, jūs dziļi maldāties. Krievijas tanki neatnes demokrātiju, Krievijas tanki liek pakļauties.

Šodien mēs runājam par stāvokli Gruzijā, taču Padomes pārstāves teiktajā vārdu „Krievija” mēs izdzirdējām tikai vienu reizi, kaut arī tā, protams, ir tieši Krievija, kas ir atbildīga par šo stāvokli Gruzijā. Es nesaku, ka Gruzijā viss ir ideāli. Protams, daudz kas tur būtu jāuzlabo. Tomēr krievi smejas mums tieši acīs, ignorējot piecu punktu vienošanos, par ko Eiropas Savienības vārdā sarunas vadīja prezidents *Sarkozy*. Man jājaudā, kāpēc Krievijas armija joprojām atrodas Perevas ciematā. Vai šis jautājums jebkad ir uzdots Krievijai?

Ja runājam par demokrātijas, cilvēktiesību, iecietības un vārda brīvības nepieciešamību, es uz to visu parakstos. Tomēr vai tiešām mēs domājam, ka Krievija šodien šīs vērtības Gruzijā veicina un ka Krievijas agresija pret Gruziju ir daļa no cīņas par demokrātiju. Nē, tas ir brutāls imperiālisms. Mums kā Eiropas Savienībai ir jāvērsas pret šo brutālo imperiālismu. Tikai tad būs ticams tas, ko mēs sakām saviem Gruzijas draugiem, stāstot, ka viņiem vēl ir daudz darāmā — un es tam piekrišu —, lai viņu valsts pilnībā atbilstu mūsu Eiropas standartiem.

Tomēr mēs nedrīkstam rādīt ar pirkstu uz Gruziju, kad, no otras puses, ir Krievija, kur tiek slepkavoti varai neērti žurnālisti un kur naida valoda pret kaimiņiem un minoritātēm ir oficiālā plašsaziņas līdzekļu un Krievijas vadošo politiku valoda. Tam visam mums jāsaka „nē”, jo tikai tad būs ticams tas, ko mēs par demokrātiju sakām visām pārējām valstīm, ieskaitot Gruziju. Es gribu aicināt Eiropas Savienību stingri un apņēmīgi atbalstīt Gruzijas teritoriālo integritāti mums kopīgo vērtību vārdā un aizstāvēt brīvību un demokrātiju Gruzijā pret Krievijas agresiju.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, es uzskatu, ka ES ārpolitika šajā reģionā nav pietiekami konsekventa. Kaukāzs ir pazīstams kā enerģijas tranzīta reģions — tieši tāpat kā Krievija, kas ir svarīgs un mums ļoti nozīmīgs stratēģiskais partneris. Ņemot vērā šo delikāto situāciju, ES ļāva, lai Gruzijas krīzē prezidents *Saakashvili* — iespējams, dažu dalībvalstu ASV uzspiestās izturēšanās iespaidā — to apmūļko. Politiskā tuvredzība Gruzijas krīzē ne tika paplašinās iekšējo plaisu pašā Savienībā, bet arī ievērojami saspīlējis attiecības ar Krieviju. Atmaksa nāks gāzes konflikta veidā. Redzēsim, vai jaunie ES līderi šajā situācijā spēs sevi pierādīt.

Ja Brisele patiesi vēlas aizstāvēt cilvēktiesības, tad tai jānorāda uz visām nelikumībām Gruzijā — iespējamo vēlēšanu rezultātu viltošanu, verdzībai līdzvērtīgiem darba apstākļiem un tiesību uz demonstrācijām ierobežošanu, kas ir pretrunā Pamattiesību hartai.

Briselei jāpieņem līdzsvarota pieeja attiecībā uz Gruzijas jautājumu, vienādi ņemot vērā gan Gruzijas, gan arī Krievijas pamatotās intereses.

Vytautas Landsbergis (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, kad es biju mazs zēns, manā valstī iebruka padomju armija. Pamatskolā mums bija jāmācās vairākas jaunas dziesmas. Viena no tām bija gruzīnu dziesma par meiteni vārdā Suliko. Okupācija jebkurā tās izpausmē bija slikta — tikai šī dziesma bija jauka.

Pagāja daudzi gadi, un nesen mēs šo meiteni Suliko satikām atkal, tikai šoreiz viņas tumšās acis bija pilnas asarām un bija redzamas sitienu pēdas. Pirms gada viņa tika mocīta atkal — aplaupīta, sistā un izvarota. Mēs, 27 ES džentlmeņi, uz viņu noskatāmies un runājam dīvainas lietas: „Kā tas varēja notikt? Ko viņa izdarīja

nepareizi? Vai viņas uzvedība nokaitināja izvarotāju?" Tas ir tieši tas pats, ko saka izvarotājs: „Viņa mani izprovocēja!” Vai viņa pretojās izpildīt viņa prasības? Tas nebūtu gudri: nevienam, jo īpaši laupītāju un izvarotāju, nedrīkst provocēt vai kaitināt. Viņa varēja būt piekāpīgāka, vardarbību paciešot klusi, taču viņa mēģināja sevi aizstāvēt veselās divas dienas, un tā bija viņas lielākā kļūda. Tagad neviens vairs nevar pateikt, kurš bija uzbrucējs, jo viņš saka, ka uzbruka viņa.

Tāda ir situācijā attālā valstī Eiropas nomalē, kur varenais muižas īpašnieks jebkurā gadījumā nevar tikt notiesāts, bet viņa var. Tagad mums ir jauna problēma, ko radījusi viņa, jo mūsu bizness ar Izvarotāja kungu ir nedaudz cietis. Nākošreiz mēs iedosim Izvarotāja kungam mūsu īpašās zāles „Mistral”, lai uzlabotu viņa vīrišķo potenci.

Dāmas un kungi Eiropā, neizprovocējiet šādā veidā nākamo karu.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Es gribētu pateikties komisārei Ferrero-Waldner un jo īpaši Cecilia Malmström, kas pašlaik mūsu vidū ir kā ministre, bet drīz kļūs arī komisāre. Es arī gribētu vispirms pateikties par ziņojumu, kurā sniegta ļoti svarīga informācija. Atļaujiet man arī pateikt, ka pēc pēdējām divām paplašināšanās kārtām Eiropas Savienības austrumu kaimiņi ir faktiski ļoti pietuvinājušies Eiropas Savienībai, kas, raugoties no vairākiem viedokļiem, ir nozīmīgs notikums — ne tikai ģeogrāfiskā tuvuma, bet daļēji arī ārpolitikas dēļ, kuras pamatā ir ideja par Krievijas ietekmes sfērām, nemaz jau nerunājot par energodrošības pieaugošo nozīmi.

No šā viedokļa Austrumu partnerības programma ir īpaši svarīga, jo tā var nodrošināt arī diferencēšanu, tomēr tā neapšaubāmi veido ciešākas saites ar šīm valstīm. Gruzija ir valsts Kaukāza reģionā, kas visvairāk cenšas respektēt Eiropas Savienības vērtības. Es gribētu pieminēt un uzsvērt pāris jautājumu, sākot ar gatavošanos vīzu režīma atvieglināšanas procesam. Šis pasākums ir svarīgs ne tikai no cilvēcisko attiecību viedokļa, bet arī tāpēc, ka mēs zinām, ka Dienvidosetijas un Abhāzijas pilsoņi, kuriem ir Krievijas pases, jau bauda šā režīma labumus, kas ir radījis tādu spriedzi, ka šī situācija tikai pasliktinās. Otrs jautājums, ko es gribētu uzsvērt, ir tas, ka Eiropas kaimiņattiecību politikas austrumu virziena četrās valstīs ir neatrisināti konflikti, un tam mums būtu jāpievērš visa uzmanība.

Visbeidzot, es gribētu pateikties komisārei Ferrero-Waldner par viņas pūlēm, šo reģionu cenšoties pietuvināt Eiropas Savienībai.

Milan Cabrnoc (ECR). – (CS) Eiropas Parlaments cieši uzrauga situāciju Gruzijā un šai valstij velta daudz uzmanības. Oktobra beigās Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs Jerzy Buzek tikās ar prezidentu Saakashvili, savukārt novembra sākumā kopīgā sanāksmē, kur piedalījās Ārlietu komiteja, delegācija sadarbībai ar Krieviju un delegācija sadarbībai ar Dienvidkaukāza valstīm, Eiropas Parlamenta deputāti apsprieda Tagliavini ziņojumu par stāvokli Gruzijā, un ārkārtas sanāksmē, kas notika 26. novembrī Strasbūrā, Dienvidkaukāza delegācijas pārstāvji tikās ar Gruzijas valdības ministru Giorgi Baramidze.

Mēs vienmēr esam atbalstījuši Gruzijas teritoriālo integritāti un suverenitāti. Mēs atbalstām miermīlīgu risinājumu stāvoklim Gruzijā un konfliktam starp Gruziju un Krieviju. Mēs cenšamies panākt, lai miera novērotāji varētu iekļūt ne tikai Gruzijas valdības pārvaldītajās, bet arī okupētajās teritorijās. Tajā pašā laikā mēs cenšamies panākt iespēju humanitāro palīdzību sniegt arī šīm okupētajām teritorijām. Mūs uztrauc bēgļu stāvoklis, jo viņi ir spiesti pamest savas mājas un nedrīkst tajās atgriezties, un mēs augstu novērtējam Gruzijas valdības centienus visiem bēgļiem nodrošināt cilvēka cienīgus dzīves apstākļus. Mēs pieprasām abām konfliktā iesaistītajām pusēm ievērot pamiera vienošanos un turēt savus solījumus attiecībā uz miermīlīgu risinājumu.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Dāmas un kungi, pirms vairākiem gadiem bija tādi cilvēki, kas asi kritizēja tos, kuri atbalstīja Melnās jūras reģiona stratēģisko nozīmi Eiropai. Tomēr laiks ir parādījis, ka Eiropa ar šīm valstīm Melnās jūras reģionā ir cieši saistīta.

Gruzijai ir īpaša stratēģiska nozīme Melnās jūras reģionā saistībā ar energodrošību, jo tādi piegādes ceļi kā Nabuko gāzes vads, Baku–Tbilisi naftas vads un Supsas naftas termināls ir cieši saistīti ar šīs valsts stabilitāti. Konflikts, kas 2008. gada augustā notika Gruzijā, parādīja, ka ikviens neatrisināts konflikts jebkurā laikā var uzliesmot no jauna, nopietni satricinot visa reģiona stabilitāti un drošību.

Mūsu pienākums ir ievest Gruziju eiroatlantiskās drošības un stabilitātes zonā, kaut arī Krievijas ietekme joprojām ir ļoti spēcīga. Tāpat ir jāatzīst bēgļu, pārvietoto personu un viņu apgādājamo tiesības atgriezties Abhāzijā neatkarīgi no to etniskās izcelsmes.

Tajā pašā laikā tas, ka Krievija ir piešķirusi pilsonību Abhāzijas un Osetijas iedzīvotājiem, Gruzijas pilsoņus nostāda neapšaubāmi neizdevīgā situācijā, jo no ES puses vēl nav spēkā vīzu nolīgums, kaut arī pirmīt no Komisijas pārstāves mēs dzirdējām, ka kaut kas šajā virzienā tiek darīts.

Rumānija ir iesaistīta ES pārraudzības misijā Gruzijā — gan operatīvā līmenī, gan arī uz vietas, tai skaitā Tbilisi štābā. Mūsu valsts arī īsteno savu apņemšanos veikt īpašus pasākumus, lai Gruziju tuvinātu ES un NATO. Bez tam mēs gatavojamies nosūtīt valsts ekspertu, kurš strādās NATO birojā Tbilisi. Mēs apsveicam ES prezidentūras nostāju. Nekādā gadījumā mēs neatzīsim valsti, kas izveidotas nelegāli, separātiskos reģionos notikušo konfliktu rezultātā, ne arī vēlēšanas, kas organizētas nelegāli — kā tās, kas nesen notika Abhāzijā. Prokrieviskās Gruzijas separātiskās republikas prezidents vēlēšanās uzvarēja ar 59,4 % balsu. Man arī jānorāda, ka neviens no pieciem prezidenta kandidātiem pilnībā nenoliedza atkalapvienošanās ideju ar Gruziju.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Priekšsēdētāja kungs, Eiropas Savienības pienākums ir apņēmīgi veicināt stabilitāti tās tuvējās kaimiņvalstīs, atsaucoties uz starptautiskajām tiesībām un balstoties uz ticību saviem principiem.

Runājot konkrēti par Gruziju, mums jāaizstāv sava nostāja attiecībā uz teritoriālās integritātes un valsts starptautiski atzīto robežu ievērošanu. Tomēr tajā pašā laikā mums jāņem vērā arī neatrisināto konfliktu realitāte. Eiropas Savienībai jāspēj būt par vidutāju un dot konstruktīvu ieguldījumu abām pusēm — Gruzijai un Krievijai —, lai tās varētu rast risinājumu.

Ņemot vērā pašreizējos apstākļus, mēs gribētu paust trīs galvenās idejas.

Pirmkārt, vienpusēji un piespiedu risinājumi nav pieņemami, otrkārt, debates par to, vai Gruzijai vajadzētu iestāties NATO vai ne, ir pārāgas — gluži pretēji, uzsvars jāliek uz Ženēvas sarunu turpināšanu un veiksmīgu iznākumu, un, treškārt, ES novērotāju misija Gruzijā ir stabilitātes un uzticības veidošanas faktors. Tāpēc jāatzīst tās pozitīvais ieguldījums, jāpastiprina tās darbība un jānodrošina turpināt strādāt, jo īpaši cilvēktiesību un starptautisko humanitāro tiesību pārkāpumu jomā.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, diemžēl ne Malmström kundze, ne arī Ferrero-Waldner kundze savā runā nepieminēja to, ar ko mēs patiešām saskaramies Gruzijā. Es domāju dramatisko humanitāro un cilvēktiesību situāciju. Man radās tāds iespaids, ka ne mēs, ne arī abas daļas nav atbildīgas par to, ka Eiropas Savienība nav attiecīgi reaģējusi.

Situācija patiešām ir dramatiska. Sešu punktu vienošanās netiek ievērota. Gruzijas teritorijā notiek etniskā tīrīšana. Gruzīnu valoda daudzviet ir aizliegta. Mūsu misijai Gruzijā daudzās vietās nav atļauts veikt savu darbu, un par to esam atbildīgi mēs. Ferrero-Waldner kundze runāja par ilgtermiņa makrofinansālo palīdzību Gruzijai un par to, ka mums ar Gruziju būs asociācijas nolīgums. Tas viss ir lieliski, taču mums visiem ir jāatbild uz vienu jautājumu: ko mēs šajā lietā esam izdarījuši? Es jutos dziļi vīlies — ne tikai par to, ko par šo politiku atbildīgie cilvēki teica šodien, bet arī par pašu ES politiku.

Jacek Protasiewicz, (PPE). – (PL) Komisāre Malmström, pretstatā saviem poļu kolēģiem es Eiropas Savienības rīcību šajā jomā tik kritiski nevērtēju, jo gribu paust gandarījumu par Padomes 12. decembra paziņojumu, kurā viennozīmīgi komentētas nesenās prezidenta vēlēšanas Abhāzijā. Es gribu arī uzsvērt, ka atbalstu Eiropas Savienības rīcību, jo ES ir nepārprotami atzinusi šo abu reģionu neatkarību starptautiskā līmenī. Es zinu, par ko runāju, jo man ir bijušas dārišanas ar Baltkrieviju.

Tomēr es piekritu, ka attiecībā uz sešu punktu pamiera plānu, par ko sarunas vadīja prezidents Sarkozy, Eiropas Savienībai jāieņem stingra nostāja. Īpaši es to attiecinu uz Augstās pārstāves ārlietās Ashton kundzes satraucošo paziņojumu, ka viņa gatavojas īstenot „klusu diplomātiju”. Es ceru, ka šī diplomātija nenozīmēs piekrišanu lauzt tās vienošanās, kas Krievijas vārdā panāktas ar Eiropas Savienības pārstāvjiem.

Alexander Mirsky (S&D). – (LV) Paldies, priekšsēdētāj! Kolēģi, es gribu pajautāt tiem, kas aizsargā Saakašvili pozīciju, vai jūs bijāt Dienvidosetijā? Vai jūs redzējāt, ko izdarīja Gruzijas armija ar Chinvali? Es biju tur kara laikā un visu redzēju pats. Tas, ko izdarīja Gruzijas valsts vara, ir noziedzība pret Osetijas un Abhāzijas tautu. Par okupāciju. Es runāju ar daudziem osetīniešiem un abhāziešiem. Osetijas un Abhāzijas iedzīvotāji negrib dzīvot vienā valstī ar Saakašvili. Ja kāds vēl grib risināt šo dziļo starptautisko problēmu ar ieročiem tā, kā to izdarīja Saakašvili, tad ir ļoti labs krievu izteiciens „Zamučujutsja pilj glatatj”, kas nozīmē, ka viņiem nekas un nekad neizdosies. Paldies!

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, ja Savienība nesniegs Tbilisi politisku un ekonomisku atbalstu, tad Krievija varēs viegli īstenot savu neoimperialistisko politiku pret Gruziju, un tas situāciju Kaukāzā destabilizēs vēl vairāk. Tāpēc Savienībai jāpieliek lielākas pūles.

Vai, atkārtoti apliecinot savu atbalstu teritoriālajai integritātei, mēs saprotam, ka sešu punktu plāns patiesībā nemaz netiek ievērots? No vienas puses, mēs sakām, ka vēlamies demokrātisku, brīvu un teritoriāli neskartu Gruziju, kamēr, no otras puses, mūsu pārraudzības misijas dalībnieki netiek ielaisti separātisko republiku pierobežas teritorijās. Vēl viens iemesls bažām ir cilvēku nolaupīšana, kas okupētajās zonās ir kļuvusi par ierastu Krievijas praksi. Novembra sākumā par tās upuriem kļuva vairāki pusaudži. Jaunākais no tiem bija tikko 14 gadus vecs. Kremļa acīmredzami mēģina diskreditēt Gruzijas prezidentu, cenšoties parādīt, ka viņš nespēj garantēt savu pilsoņu drošību. Krievijas destabilizējošā rīcība rada milzīgus draudus robežapgabalu iedzīvotāju drošībai un noved pie konflikta saasināšanās šajā reģionā.

Priekšsēdētāja kungs, mums jārikojas izlēmīgāk, jo teritoriāli neskarta un demokrātiska Gruzija nozīmē lielāku drošību Eiropas Savienībai un Eiropai.

Kristiina Ojuland (ALDE). – (ET) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, ministres kundze, dāmas un kungi, pirms kāda laika, diskutējot par Gruziju, es jums atgādināju, ka Berlīnes mūra krišanas gadadienas priekšvakars būtu īstais laiks, lai izvirzītu jautājumu par to, kad mēs varētu atzīmēt Dienvidosetijas un Abhāzijas atkalapvienošanās dienu ar savu dzimto valsti Gruziju. Šodien mums atbildes uz šo jautājumu nav, kaut arī visos mūsu dokumentos — gan Eiropas Parlamentā, gan arī citās iestādēs — mēs uzsveram Gruzijas teritoriālās integritātes nozīmi no starptautisko tiesību viedokļa, un tieši šā iemesla dēļ mēs visi šeit atrodamies.

Pagājušonedēļ Briselē notika ļoti laba diskusija ar *Carl Bildt*, prezidējošās valsts pārstāvi, kurš Gruziju nosauca par lakmusa testu Eiropas Savienībai, īpaši saistībā ar jautājumu, vai mēs kādu dienu spēsim aizstāvēt ideju, ka Gruzijas teritoriālā integritāte ir jāatjauno un ka visas cilvēktiesības un bēgļu tiesības jāievēro tā, kā tas paredzēts starptautiskajās tiesībās. Es piekrītu visiem saviem kolēģiem, kuri norādīja uz sliktu cilvēktiesību situāciju šajā valstī — tas nav pieņemami.

Visbeidzot, taču ne mazsvarīgāk, es gribu ko lūgt. Pagājušonedēļ es tikos ar Gruzijas premjerministra vietnieku *Giorgi Baramidze*, kuram bija liels, liels lūgums: Eiropas Savienība, es jūs ļoti, ļoti lūdzu — īstenojiet preventīvo diplomātiju, lai novērstu jebkādu turpmāko konfliktu iespējamo saasināšanos.

Tunne Kelam (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, es varu tikai piekrist apgalvojumam, ka labākā Gruzijas reakcija uz Krievijas agresiju ir vēl demokrātiskākas reformas.

Tajā pašā laikā savi pienākumi ir arī Eiropas Savienībai, jo, kā tika pareizi norādīts, ES un Gruzijas attiecības kļūs par pārbaudījumu Austrumu partnerībai un ES lomai šajā reģionā.

Ņemot vērā Gruzijas nozīmīgo stāvokli, es gribētu uzzināt, vai Gruzijas jautājums tika izskatīts nesen notikušajā ES un Krievijas augstākā līmeņa sanāksmē, jo Krievija neievēro sešu punktu vienošanos un ES misija atrodas grūtā situācijā, netiekot ielaista separātiskajās teritorijās. Šajā gadījumā Eiropas Savienībai jāņem stingrāka nostāja.

Komisāres kundze, jūs pieminējāt palīdzību EUR 46 miljonu apmērā. Es tikai gribētu pajautāt, vai šī palīdzība Gruzijā nonāks jau šogad. Kāds būs grafiks?

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Es domāju, ka, ņemot vērā mūsu diskusiju, mums jāatgriežas pie tā, ko *Malmström* kundze teica pašā sākumā — Gruzijai ir vajadzīga jauna un plaša atvērtība no Eiropas Savienības puses. Tai jāietver makrofinansālā palīdzība, kā arī ātra un neatliekama sarunu uzsākšana par asociācijas nolīgumu, lai tās varētu virzīt pēc iespējas tālāk. Tai jāietver arī sarunu uzsākšana — tas ir trešais punkts — par vīzu režīma atvieglināšanu, un, visbeidzot, mums jādod iespēja Gruzijai garantēt savu drošību, paverot tai ceļu uz NATO.

Tomēr es domāju, ka pat šis jautājums nav iemesls, kādēļ es šodien gribu piedalīties šajā diskusijā. Es gribētu uzdot retorisku jautājumu *Ferrero-Waldner* kundzei: vai jūs nebrīnāties, kāpēc gandrīz visi runātāji ir pievērsuši uzmanību *Sarkozy* plānam? Lūdzu, atbildiet uz šo jautājumu. Lūdzu, sakiet, kāpēc ne jūs ievadrunā, ne turpmākajos izteikumos, ne arī *Ashton* kundzes izteikumos neviens nav saklausījis atbildi, kurā tiktu sniegts vienkāršs novērtējums par to, vai *Sarkozy* plāns ir izpildīts vai ne. Vai tiešām šis ir tas gadījums, kad svarīgākās Eiropas Savienības iestādes nav tā vērtas, lai no jums dzirdētu skaidru izteikumu šajā jautājumā?

Mairead McGuinness (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, vakar Īrijā notika konference, kur tika aplūkots jautājums par palīdzību un Austrumeiropu. Viena no valstīm, par kurām mēs runājām, bija Gruzija, un bija patiešām patīkami dzirdēt, kādi panākumi gūti attiecībā uz to cilvēku grupām, kuriem nav balsstiesību — bērniem ar īpašām vajadzībām garīgā un fiziskā ziņā un jauniešiem —, tomēr ļoti nomācoši bija uzzināt, ka iesaistītie cilvēki uzskata, ka konflikta dēļ viņi ir atgriezti 10 gadus senā pagātnē.

Tā kā es vakar tur piedalījos, es gribētu tikai lūgt, lai, slēdzot tirdzniecības nolīgumus un vadot sarunas, jūs neaizmirstu neaizsargātākās iedzīvotāju grupas. Šis bija ļoti svarīgas debates, taču citi kolēģi runāja par šausminošo humanitāro situāciju, un ir grupa ļaužu, par kuriem vienmēr aizmirst. Es tikai gribēju, lai viņu balss šodien būtu dzirdama.

Tadeusz Zwiefka (PPE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, mums jāpatur prātā, ka Gruzija ir maza valsts, kaut gan atrodas ārkārtīgi stratēģiskā pozīcijā Dienvidkaukāzā, un tieši tas ir izraisījis konfliktu ar tās vareno ziemeļu kaimiņu Krieviju. Tāpēc esmu pateicīgs komisārei par viņas paziņojumu, ka palīdzība, kuru Gruzija ir gaidījusi jau tik ilgi, tiks piešķirta rīt.

Lūdzu, atcerēsimies, ka tad, kad Gruzija sāka demokrātiskās reformas un izlēma ar Rietumeiropu saistīties ciešāk nekā ar Krieviju, kā tas bija noticis gadu desmitiem un varbūt pat gadsimtiem ilgi, tā zaudēja savu ekonomisko partneri, kas bija pircis 80 % tās ražojumu. Mēs neesam izdarījuši neko, lai šo tukšumu aizpildītu un pirktu Gruzijā ražotās preces, tādējādi nodrošinot valsts spēju funkcionēt. Šajā sakarā es ļoti atbalstu šo deklarāciju, kā arī paziņojumu par makrofinansiālo plānu Gruzijai.

Vēl viena lieta. Komisāres kundze, politiskā ziņā mēs nedrīkstam uzskatīt Gruziju par pavisam nenožīmīgu partneri, jo Gruzija ir iekļuvusi neiedomājami sarežģītās ģeopolitiskās situācijas lamatās. Tāpēc es nespēju iedomāties, ka Eiropas Savienības sarunās ar Krieviju vispār nekas netiek teikts par stāvokli Gruzijā. Nevēlos atkal pieminēt sešu punktu *Sarkozy* plānu, jo to jau ir darījis ikviens, taču mums jāatceras, ka attiecībās ar tik spēcīgu partneri kā Krievija, kas, protams, mums ir ārkārtīgi svarīgas, ir jāpiemin arī mūsu mazākie partneri, kas mums ir tuvi un dārgi.

Seán Kelly (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, ja politika kalpo pati sev, tad tas ir tikai darbs. Ja tā palīdz citiem, tas kļūst par aicinājumu, kad Goliāti nāk palīgā Dāvidiem. Šajā gadījumā Eiropas Savienība ir Goliāts, kas nāk palīgā Gruzijai — Dāvidam, un tas ir apsveicami. Tomēr tai blakus atrodas vēl kāds Goliāts — Krievija, kurai attiecībā uz Gruziju ir citi plāni. Eiropas Savienībai jāizvingrina muskuļi, apspiežot šo nelikumīgo ielaušanos.

Pagājušonedēļ es biju EPP kongresā Bonnā, un tur uzstājās Gruzijas prezidents. Viņš īsumā aprakstīja valsts veiktos pasākumus korupcijas apkarošanas jomā, tās reformu programmu ekonomiskās izaugsmes nodrošināšanai, kā arī vēlmi noslēgt brīvās tirdzniecības nolīgumu. Mans jautājums ir šāds. Kad, pēc Komisijas domām, šis brīvās tirdzniecības nolīgums tiks noslēgts, kad tiks izpildīti tam nepieciešamie nosacījumi?

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, mēs runājam par Ukrainas, Moldovas un Gruzijas centieniem. Tie visi ir centieni tuvināties Eiropas Savienībai.

Šķiet, ka mums tā ir problēma. Interesanti, kas notiks pēc 10 gadiem, kad šie centieni kļūs par vilšanos un vairs nebūs nekādas vēlēšanās iestāties Eiropas Savienībā, nekādu cerību uz kaut ko vairāk. Mums tā būs daudz sarežģītāka situācija. No visām Austrumu partnerības valstīm Gruzija ir valsts, kas no sabiedrības saņem vislielāko atbalstu attiecībā uz dalību Eiropas Savienībā un NATO. Tajā ir gūti arī vislielākie panākumi tirgus reformu īstenošanā.

Ja mēs nerīkosimies ātrāk, tad nonāksim tādā pašā situācijā kā ar Turciju, kur sabiedrība vairs neatbalsta centienus iestāties Eiropas Savienībā. Par spīti citām politiskām kustībām šajās valstīs un varbūt to dēļ tā būs patiešām bīstama situācija. Mēs redzam, kas notiek Krievijā, un, ja Gruzija savus centienus iestāties Eiropas Savienībā sāks apšaubīt, mēs varam saskarties ar situāciju, kas visām Eiropas Savienības valstīm būs patiešām bīstama.

Cecilia Malmström, Padomes priekšsēdētāja. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, es zinu, ka par šo jautājumu ir liela interese. Tie, kas šai situācijai ir uzmanīgi sekojuši līdzī, zinās arī to, ka Zviedrijas prezidentūra Gruzijas jautājumam ir veltījusi daudz laika. Pagājušo ceturtdien Zviedrijas ārlietu ministram *Carl Bildt* bija iespēja Gruzijas jautājumu ar jums pārrunāt Ārlietu komitejā.

ES turpinās sniegt ievērojamu politisku, tehnisku un finansiālu atbalstu Gruzijai. Visticamāk, tas ietvers nepārtrauktus aicinājumus respektēt Gruzijas teritoriālo suverenitāti un integritāti un turpināt ES pārraudzības

misiju, kā arī mūsu ļoti svarīgo vidutāja lomu Ženēvas sarunās. Ženēvas sarunas ir mūsu galvenā platforma. Tās risinās lēni, tomēr risinās, un tajās ir pārstāvētas visas puses.

Mēs sniegsim arī turpmāku finansiālu palīdzību, lai likvidētu konflikta sekas. Kā daudzi no jums norādīja, lielas bažas joprojām rada humanitārā situācija. *McGuinness* kundzei, protams, ir taisnība, sakot, ka tā rezultātā cieš neaizsargātākās iedzīvotāju grupas.

Tiekoties ar saviem Krievijas dialoga partneriem, ES turpinās uzsvērt, ka jāievēro sešu punktu pamiera vienošanās un jāveic turpmākie īstenošanas pasākumi — karaspēka atvilkšana uz 2008. gada 7. augusta pozīcijām. Kā daudzi no jums jau to darīja, īpaši tiks pieminēti Perevi un Akhagori ciemati un Kodori aizsargātā daļa.

Slēdzot EDSO misiju Gruzijā un pārtraucot ANO novērotāju darbu, nozīmīgā starptautiskās drošības struktūra zaudēja ārkārtīgi svarīgus elementus. Pašlaik par starptautisko organizāciju klātbūtni liecina vairs tikai ES pārraudzības misija. Tā sniedz būtisku ieguldījumu drošībā un normalizācijas procesā. Tāpēc ir tik svarīgi, lai pārraudzības misija varētu piekļūt separātiskajiem reģioniem. Tas ir svarīgi Gruzijas drošībai un stabilitātei. Šis ir svarīgs jautājums, uz ko ES turpinās vērst visu iesaistīto dialoga partneru uzmanību.

Protams, ES turpinās atbalstīt Gruzijas teritoriālo integritāti, taču mums ir arī stratēģiska interese uzturēt kontaktus ar separātiskajiem reģioniem un atvērt logu uz ārpasauli šo teritoriju iedzīvotājiem. Tas var mums palīdzēt pakāpeniski sagatavot pamatu konflikta risinājumam, nepārtraukti iesaistoties un veicot pasākumus, lai veicinātu uzticību pār administratīvajām robežām, kā arī veidojot kontaktus starp dažādām iedzīvotāju grupām.

Šajā jautājumā ES turpinās darboties ļoti aktīvi. To ir stingri apņēmusies Komisija un *Ferrero-Waldner* kundze, kā arī Eiropas Parlaments, un par to es esmu ļoti pateicīga.

Benita Ferrero-Waldner, Komisijas locekle. – Priekšsēdētāja kungs, vispirms es gribu pateikties par šodienas atklāto diskusiju.

Es biju domājusi, ka daudzi no jums zina, ko mēs darām Gruzijas labā. Gruzija no mums ir saņēmusi lielu atbalstu — gan politisku, gan arī ekonomisku un humanitāru —, bet dažiem šķiet, ka mēs neko neesam izdarījuši. Tā nepavisam nav taisnība.

Pirmkārt, karu apturēja Eiropas Savienība un *Sarkozy* kungs. Otrkārt, jums ir taisnība, sešu punktu plāns diemžēl vēl nav pilnībā izpildīts, taču katru reizi, tiekoties ar Krievijas pārstāvjiem, mēs pie šā jautājuma strādājam — tas ir iekļauts mūsu darba kārtībā. Tas nu ir pilnīgi skaidrs.

Padomes priekšsēdētāja pareizi teica, ka vienīgā platforma, no kuras mēs patiešām varam kaut lēni, tomēr virzīties uz priekšu, ir Ženēva, tāpēc Ženēvas sarunas ir jāturpina.

Mums arī vajadzīgs atbalsts un atklātība no abām pusēm, jo šis ir sarežģīts konflikts, un mēs, tā teikt, tajā esam vidutāja lomā. Šis ir pats galvenais politiskais jautājums.

Mums tiešām ir jāturpina darbs, un mēs ļoti labi zinām, ka Krievija ir milzīgs partneris, kas atrodas otrā pusē. Tajā pašā laikā mums ir kopīgi kaimiņi, tāpēc ar Krieviju par šiem jautājumiem mums vienmēr jārunā pavisam skaidri. Kā jau teicu, šī attieksme mums vajadzīga no abām pusēm, lai varētu virzīties uz priekšu, un to, ja atceraties, es minēju savā runā. Tas ir pirmkārt.

Otra lieta attiecas uz ekonomiskās un humanitārās palīdzības jomu, kur mūsu sadarbība ir patiešām ļoti cieša. Palīdzības pakete EUR 500 miljonu apmērā ir lielākais līdzekļu apjoms, ko es spēju nodrošināt. Kaimiņattiecību politikai nav paredzēts tik daudz naudas, cik es varētu gribēt, bet tas ir tas, ko mēs panācām, jo uzskatījām, ka pēc kara un visiem izdarītajiem postījumiem Gruzijai un jo īpaši neaizsargātākajām iedzīvotāju grupām tas ir vajadzīgs.

Es pati esmu apmeklējusi iekšzemē pārvietoto personu nometnes, un esmu apmeklējusi mājas, kas atjaunotas ar mūsu programmu līdzekļiem.

Lunacek kungam varu pastāstīt, ka pati esmu parakstījusi vienošanos ar gruzīniem, kurā tie stingri apņemas neiztērēt nevienu centu no Eiropas Savienības naudas. Savus līdzekļus mēs vienmēr kontrolējam, tāpēc nevienam centam nevajadzētu aiziet jaunu ieroču iegādei Gruzijas vajadzībām.

Protams, es nevaru kontrolēt to, ko Gruzija dara citos jautājumos, bet attiecībā uz mūsu naudu es varu būt droša.

Tika pieminētas arī citas lietas. Piemēram, abi pusaudži, kas joprojām tiek turēti apcietinājumā Dienvidosetijā. Tie ir jautājumi, par kuriem mēs, protams, runājam ar Krieviju. Mēs par tiem runājam, taču pagaidām tos diemžēl vēl neesam atrisinājuši, un iekļūšana Dienvidosetijā mums pašiem ir liegta.

Attiecībā uz principu mums, protams, viss ir skaidrs. Šeit ir teritoriālā integritāte, un šeit ir suverenitāte, un tas ir tas, ko mēs skaidri apgalvojam par Gruziju. Pilnīgi droši. Tomēr viens ir runāt par principiem, bet cits — tos nekavējoties īstenot. Diemžēl reizēm tas ir diezgan grūti.

Atļaujiet man izteikties arī par *Tagliavini* kundzes ziņojumu. Jau tas, ka šis ziņojums ir publiskots, ir ļoti svarīgi. Jūs zināt, ka mēs šo neatkarīgo ziņojumu atbalstījām. *Tagliavini* kundzi es pazīstu jau ilgi, kopš 2000. gada, kad kā savas valsts ārlietu ministre biju EDSO priekšsēdētāja. Tad viņa bija mana īpašā pārstāve Kaukāzā. Viņa ir ļoti drosmīga un patstāvīga sieviete, un man jāatzīst, ka viņas sagatavotais ziņojums ir lielisks.

Tas ir arī noderīgs, jo tajā ir sniegti skaidri fakti. Mēs no tiem izdarām secinājumus, tomēr palīdzību Gruzijai varam turpināt sniegt tikai ar diplomātiskiem līdzekļiem.

Papildus tam visam es varu arī piebilst, ka esam paveikuši milzīgu darbu, pirmkārt, pie kaimiņattiecību politikas austrumos un tagad arī pie Austrumu partnerības.

Nesen Zviedrijas prezidentūras vadībā notika ļoti svarīga ministru sanāksme ar visiem sešiem Austrumu partnerības ārlietu ministriem, tai skaitā Gruzijas ārlietu ministru.

Tās laikā mēs apspriedām visas iespējas, bet vai jūs patiešām domājat, ka visām valstīm mēs varam dot visu, negaidot neko pretī? Mēs to nevaram. Mums jāprasa, lai arī tās izdara savu darbu. Tas attiecas arī uz tirdzniecību, jo padziļināts brīvās tirdzniecības nolīgums ir iespējams tikai tādā gadījumā, ja ir pieņemti attiecīgie tiesību akti. Mēs nevaram tās vienkārši uzaicināt iestāties Eiropas Savienībā, ja Padomē par to nav vienprātības.

Šīs ir lietas, uz kurām jāskatās no abām pusēm, tomēr mēs Gruziju atbalstām vairāk nekā jebkurš cits. Tāpēc es ceru, ka šo politiku, kā daži teica, jūs patiešām atbalstīsiet. Tā ir politika, saskaņā ar kuru mēs cenšamies viņiem palīdzēt pēc iespējas vairāk, tomēr gribam redzēt arī atbilstošu uzvedību no Gruzijas puses.

Priekšsēdētājs. – Debates tiek slēgtas.

(Sēdi pārtrauca plkst. 19.55 un atsāka plkst. 21.00)

SĒDI VADA: M. A. MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Priekšsēdētāja vietnieks

17. Pasākumi, kas nepieciešami ekonomikas atveseļošanai ES dalībvalstīs Centrāleiropā un Austrumeiropā

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir Komisijas paziņojums par pasākumiem, kas nepieciešami ekonomikas atveseļošanai ES dalībvalstīs Centrāleiropā un Austrumeiropā.

Joaquín Almunia, Komisijas loceklis. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, ekonomiskā krīze ir skārusi visu Eiropu. Varētu teikt, ka tā ir skārusi visu pasauli, taču šeit, Eiropas Savienībā, tā laikam īpaši smagi ir skārusi Centrāleiropas un Austrumeiropas valstis — jaunās dalībvalstis, un tam ir vairāki iemesli. Pirmkārt, tas ir tāpēc, ka tām ir acīmredzami vājāka ekonomika nekā stabilākajām, rūpnieciski vairāk attīstītajām un konsolidētajām Rietumeiropas tirgus ekonomikas valstīm, un arī tāpēc, ka tās ir valstis, kurām nav finanšu sistēmas, kur radusies krīze, līdz ar to tās ir atkarīgas no augsta tiešo ārējo ieguldījumu īpatsvara, lai varētu finansēt savu izaugsmi. Kad izcēlās krīze un jo īpaši kad tā 2008. gadā saasinājās, ieguldījumi vairs netika veikti un šīm valstīm pietrūka līdzekļu savas izaugsmes finansēšanai, kurus tās nespēja nodrošināt no saviem ietaupījumiem un iekšējiem resursiem.

Tomēr acīmredzami ir arī tas, ka visas Centrāleiropas un Austrumeiropas tirgus ekonomikas valstis nav skartas vienādi. Dažas valstis bija labāk sagatavojušās, lai pretotos krīzei. Dažas valstis pirms krīzes mērķtiecīgi īstenoja politiskās reformas, savam izaugsmes modelim nodrošinot stabilāku pamatu.

Jebkurā gadījumā Eiropas Savienība un Komisija kā Eiropas iestāžu sistēmas daļa uz krīzi reaģēja, veicot virkni pasākumu konkrētās problēmas risināšanai, kuri bija salīdzinoši izdevīgāki Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīm.

Eiropas ekonomikas atveseļošanas plāns, kas tika pieņemts 2008. gada beigās, balstās uz fiskāliem stimuliem, kas, protams, ir efektīvāki lielajās euro zonas tirgus ekonomikas valstīs Rietumeiropā. Tomēr, veicinot iekšējo piedāvājumu Rietumeiropas valstīs, šie stimuli ir ļāvuši tirgum saglabāt savu izaugsmes avota nozīmi, izmantojot Centrāleiropas un Austrumeiropas valstu ārējo pieprasījumu.

Papildus Eiropas ekonomikas atveseļošanas plānam Eiropas iestāžu pieņemto lēmumu rezultātā ir palielinājies Eiropas Investīciju bankas aizdoto līdzekļu apjoms. Protams, dati par 2009. gadu vēl nav pilnīgi, tomēr es varu prognozēt, ka Eiropas Investīciju bankas aizdoto līdzekļu apjoms šā gada beigās par vairāk nekā 50 % pārsniegs kredītēšanas apjomu 2007. gadā, proti, iepriekšējā gadā pirms krīzes.

Eiropas Investīciju banka ir noteikusi īpašu prioritāti savām finansēšanas darbībām Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīs, tajās ietverot virkni pasākumu un procedūru. Šim nolūkam tā izmantoja instrumentus, kas tika izveidoti jau pirms krīzes, piemēram, JEREMIE, JESSICA, JASPERS un citas darbības. Turklāt, tā kā Eiropas Rekonstrukcijas un attīstības banka (ERAB), stingri ņemot, nav Eiropas Savienības iestāde, tā pastiprināja savu darbību Eiropas valstu un Eiropas Komisijas — šīs bankas akcionāru — ietekmē.

Pozitīva loma bija arī struktūrfondiem, kā tas vienmēr ir bijis attiecībā uz valstīm, kurām nepieciešams atbalsts no kohēzijas politikas, bet, kad sākās krīze, tika pieņemts lēmums, piemēram, palielināt līdzekļu apjomu, ko varētu piešķirt no struktūrfondiem tām valstīm, kas tos izmanto, jo īpaši Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīm.

Diemžēl Padome neatbalstīja Komisijas iniciatīvu par 100 % finansējuma nodrošināšanu no Eiropas Sociālā fonda, lai krīzes laikā (2009. un 2010. gadā) finansētu virkni pasākumu strādnieku un aktīvas politikas atbalstam darba tirgū.

Kā jūs jau zināt, maksājumu bilances mehānisms ir instruments, kas nav izmantots kopš 1993. gada. Šo instrumentu izmanto, lai nodrošinātu finansējumu valstīm, kurām savas maksājumu bilances dēļ ir grūti piesaistīt ārējo finansējumu, vai valstīm, kurām ir problēmas ar savu budžeta vajadzību finansēšanu. Šā finansējuma maksimālais apjoms no EUR 12 miljardiem ir pieaudzis līdz EUR 50 miljardiem, un tas notika pēc Komisijas iniciatīvas, ko apstiprināja Padome, un no šiem EUR 50 miljardiem aptuveni EUR 15 miljardi ir izmantoti kā finansiāls atbalsts trim Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīm, kas ir arī Eiropas Savienības dalībvalstis: Ungārijai, Latvijai un Rumānijai.

Visbeidzot, es gribētu pieminēt tā saukto Vīnes iniciatīvu, ko kopā ar starptautiskajām finanšu iestādēm ir virzījušas un atbalstījušas Eiropas iestādes. Tā koordinēja privātās finanšu sistēmas darbību, kas daudzās no šīm valstīm būtībā balstās uz tām Rietumeiropas bankām, kuras ir veikušas ieguldījumus Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīs un kurām šajās valstīs ir izveidotas filiāles un nodaļas.

Pateicoties Vīnes iniciatīvai, šo darbību bija iespējams koordinēt, saglabājot privāto banku pozīcijas un risku šajās valstīs. Finanšu sistēmu bija iespējams noturēt maksimālajā līmenī, lai varētu finansēt krīzes seku novēršanas pasākumus un veikt ieguldījumus, kas nepieciešami, lai izietu no krīzes. Tajā pašā laikā ir izskanējusi informācija, ka dažas Rietumeiropas bankas, kas darbojas šajās valstīs, ir uzņēmušās pārmērīgu risku. Patiesība ir tāda, ka līdz šim neviena „upura” starp šīm bankām nav bijis — drīzāk jau šajos grūtajos apstākļos, kādos sistēma patlaban darbojas, tās ir saglabājušas pieņemamu kapitalizācijas un finanšu darbības līmeni.

Mēs jau tagad redzam pozitīvas iezīmes. Protams, mēs redzam arī lielus izaicinājumus. Tas nozīmē to, ka savu darbu vēl neesam pabeiguši. Mums jāturpina koncentrēties uz to, kā vislabāk izmantot Eiropas iestādēm pieejamos instrumentus, lai šīm valstīm palīdzētu uzsākt ceļu uz ekonomikas atveseļošanu un izkļūt no krīzes.

Ja atļausit man minēt kādu pozitīvu piemēru, es jums pastāstīšu par Poliju, kas ir vienīgā valsts Eiropas Savienībā, kura ir saglabājusi pozitīvas izaugsmes rādītājus, un nevienu brīdi visas krīzes laikā tās izaugsme nav bijusi negatīva. Šī vienīgā valsts visā Eiropas Savienībā ir Centrāleiropas un Austrumeiropas valsts un viena no jaunajām dalībvalstīm.

Visbeidzot, es gribētu pieminēt to, cik svarīgs ir euro, uz ko var balstīties, lai pretotos krīzei un izkļūtu no tās. Euro ir atbalsta punkts, kas virza attiecīgās stratēģijas, lai izietu no krīzes. Šajā reģionā ir valsts, kas euro zonai pievienojās krīzes laikā, — tā ir Slovākija, un vakar Bratislavā notika konference, kurā piedalījās

Slovākijas iestādes, lai sevi apsveiktu par to, ka euro tās pasargājis no sliktākām krīzes sekām un palīdz to pārciest daudz labākos apstākļos par tiem, kas tām būtu jāiztur, ja valsts nepiederētu euro zonai.

Cita valsts šajā reģionā — Igaunija — euro zonai pievienoties un euro ieviest vēlas 2011. gadā. Līdz šim visi rādītāji un to atbilstība Māstrihtas līgumā, tagad Lisabonas līgumā, noteiktajiem kritērijiem norāda uz to, ka šis mērķis ir iespējams. Mēs nevarēsim to garantēt līdz pavasarim, kad tiks publicēts attiecīgais konverģences ziņojums, taču iespējams, ka 2011. gadā Igaunija pievienosies euro zonai.

Valstīm ārpus Eiropas Savienības, kas atrodas šajā reģionā, kandidātvalstīm vai potenciālajām kandidātvalstīm, iestāšanās Eiropas Savienībā ir arī nozīmīga iespēja pieņemt adekvātas stratēģijas un atbilstošu politiku.

Tāpēc tā ir taisnība, ka grūtību ir daudz. Tā ir taisnība, ka šo valstu ekonomika ir vājāka. Tā ir taisnība, ka tādas krīzes sekas kā tās, kuru mēs pārciešam patlaban, šo valstu pilsoņi izjūt daudz smagāk nekā tie, kuru valstīs darbojas sociālās aizsardzības sistēmas un daudz stabilākas, spēcīgākas un saskaņotākas labklājības sistēmas.

Tomēr jāatzīst, ka Eiropas iestādēm pieejamie instrumenti un tas, ka tie pieder Eiropas Savienībai un var piederēt arī Ekonomikas un monetārājam savienībai, ir drīzāk pozitīvs faktors, nevis šķērslis, stājoties pretī krīzei, kādu mēs patlaban piedzīvojam.

Arturs Krišjānis Kariņš, PPE grupas vārdā. – (LV) Godājamais priekšsēdētāj, godājamais komisār J. Almunia kungs! Lai palīdzētu Centrāleiropas un Austrumeiropas dalībvalstu ekonomikām atveseļoties, ir iespējami divi ceļi - dot zivis vai dot makšķeri. Protams, ka vislabāk ir dot makšķeri. Grūtība ir saprast, kādai tieši ir jābūt šai makšķerei. Atveseļošanas stūrakmens un mērķa ir jaunu darba vietu radīšana. Lai tas notiktu, ir nepieciešamas investīcijas. Viens no galvenajiem investīciju kavēkļiem šajā reģionā ir neskaidrība par nacionālo valūtu kursu noturēšanos un eiro ieviešanu. Patlaban eiro ieviešana jaunajās dalībvalstīs līdzinās zirgu sacīkstēm, katrai valstij cenšoties izrauties, lai nonāktu eirozonā.

Var notikt tā, ka šādos krīzes apstākļos kāda dalībvalsts izdara sev ļaunumu, piemēram, strauji mazinot budžeta izdevumus, tā palielina bezdarbu virs līmeņa, ko tās tautsaimniecība var izturēt. Var arī notikt tā, ka viena dalībvalsts, iekļūstot eirozonā, kaitē kaimiņvalsts tautsaimniecībai ārpus eirozonas, pārvilnot investīcijas un palielinot bezdarba līmeni kaimiņvalstī. Eiropas Savienība ir izveidota, balstoties uz solidaritātes principu. Paplašinot savu dalībvalstu skaitu 2004. gadā, Eiropā tika izveidota un pieņemta vienota stratēģija šo dalībvalstu uzņemšanai. Uzskatu, ka Eiropas Komisijai ir jāpārskata eiro ieviešanas process un jāizstrādā skaidra eiro ieviešanas stratēģija, kas neliek dalībvalstīm netieši darīt sev vai kaimiņiem ļaunumu. Nav jāmaina stabilitātes kritēriji, bet ir jāizstrādā kopīgs plāns un grafiks visam reģionam, lai Eiropā mēs varētu noteiktā un visiem zināmā kārtībā ieviest vienotu valūtu. Tā būtu makšķere, kas palīdzētu šī reģiona tautsaimniecībām atveseļoties, atverot durvis investīcijām un jaunu darba vietu radīšanai.

Sergio Gaetano Cofferati, S&D grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, kā jūs pareizi norādījāt, komisār Almunia, šis nopietnās finanšu un ekonomiskās krīzes sekas ir izjutušas valstis visā pasaulē un, protams, Eiropā. Eiropas Savienībā vissmagāk skartas ir vājākās valstis — valstis, par kurām mēs patlaban runājam.

Tās ir valstis, kas Eiropas Savienībā iestājas tikai nesen un atrodas ārpus euro zonas. Tāpēc svarīgi ir tās atcerēties un noteikt efektīvākos pasākumus, lai tās varētu kļūt par Eiropas daļu un pēc tam līdztiesīgi piedalītos Eiropas dzīvē. Tāpēc ir vajadzīgi monetārās politikas un, pirmkārt, Eiropas Centrālās bankas intervences pasākumi, jo, ja mēs nepalīdzēsim palielināt šo valstu IKP un neveiksim ieguldījumus to ražošanas sistēmās, tās nespēs mazināt nelīdzsvarotību, kas rada tām problēmas, nespēs izpildīt Māstrihtas kritērijus un pievienoties euro zonai. Kā jūs jau minējāt, svarīgi ir arī citi pasākumi, piemēram, atvieglota piekļuve Eiropas fondu līdzekļiem un EIB finansējumam.

Tomēr es uzskatu, ka mēs nedrīkstam aizmirst, ka šie pasākumi jāveic vienlaicīgi ar tiem, kas attiecas uz citām vājām valstīm Eiropā. Tas nav jautājums tikai par tām valstīm, par kurām mēs runājam šodien, kā mēs to visi diemžēl labi zinām, un visu šo iemeslu dēļ mēs vairs nevaram atlikt tādas Eiropas finansēšanas sistēmas izveidi, kas spēj atbalstīt ieguldījumus, ņemot vērā visaptverošo redzējumu par Eiropu. Es runāju par eiroobligāciju finansēta fonda izveidi, kas, manuprāt, ir vienīgais praktiskais risinājums, kas pieejams dalībvalstīm un Eiropas Savienībai.

Šajā brīdī ir pienācis laiks izrādīt politisku drosmi un tālredzību attiecībā uz vēlmi pārvarēt krīzi un radīt apstākļus konkurētspējīgai attīstībai Eiropā, tādai attīstībai, kas garantē labklājību visiem Eiropas pilsoņiem.

Guy Verhofstadt, ALDE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, iemesls tam, kāpēc mēs kopā ar citiem klātesošiem deputātiem esam pieprasījuši šīs debates, ir tāds, ka līdztekus ekonomiskajai krīzei ir parādījis arī jauns dzelzs priekšskars, komisāra kungs. Šis dzelzs priekšskars monetārā līmenī šķir tos, kas atrodas ārpus euro zonas, no tiem, kas atrodas euro zonā.

Daudzas problēmas, kas šodien skar, piemēram, lielāko daļu Baltijas jūras reģiona valstu — jūs pieminējāt Poliju, bet, protams, es varētu nosaukt arī Bulgāriju, Rumāniju, Horvātiju —, ir radušās tāpēc, ka šīs valstis neatrodas euro zonā. Līdz ar to tām jāturpina izmantot savu vietējo valūtu, un tas noved pie negatīvām, postošām sekām. Mēs, protams, varam runāt par ekonomikas atveseļošanu, bet šajās valstīs ekonomikas atveseļošana pašlaik nenotiek. Dažās no šīm valstīm bezdarba līmenis pārsniedz 20 % un algas sabiedriskajā sektorā bija jāsamazina par vairāk nekā 20 %. To ekonomiskās izaugsmes rādītāji ir patiešām ļoti negatīvi.

Svarīgi ir ļaut tām pievienoties euro zonai pēc iespējas ātrāk. Tomēr pašlaik tās cieš no šīs situācijas nelabvēlīgajām sekām. Protams, nav bijusi doma mainīt Stabilitātes un izaugsmes pakta nosacījumus — neviens to nav prasījis. Tos nedrīkst mainīt, jo, kā jūs pareizi teicāt, euro zona ir darbojusies kā aizsardzība pret ekonomisko un finanšu krīzi. Tomēr mums šīm valstīm jāpalīdz citādā veidā, nemainot Stabilitātes un izaugsmes pakta nosacījumus, bet gan kompensējot negatīvās sekas, no kurām tās cieš, jo atrodas ārpus sistēmas. Ja mēs to nedarīsim, tad paies vēl vairāki gadi, pirms tās varēs pievienoties euro zonai.

Mēs esam sagatavojuši vairākus ierosinājumus, izstrādājuši sešu punktu plānu un lūguši Eiropas Komisiju ņemt to vērā. Tāpēc ir nepieciešama sadarbība starp Eiropas Centrālo banku, Eiropas Komisiju un Eiropas Investīciju banku. Kādi pasākumi šajā sakarā ir jāveic? Pirmkārt, Centrālajai bankai jāpiešķir likviditāte arī vietējām bankām. Tā ir piešķīrusi likviditāti bankām Rietumeiropā, tā ir arī netieši nodrošinājusi līdzekļus, piemēram, Zviedrijas bankām, bet dažas vietējās bankas no Eiropas Centrālās bankas nav saņēmušas neko.

Šie seši punkti ietver arī citus priekšlikumus. Piemēram, kāpēc gan nepalielināt ES finansējuma daļu un nesamazināt dalībvalstu finansējuma daļu sociālajos, reģionālajos un kohēzijas fondos, un tamlīdzīgi? Patiešām, pašlaik dalībvalstīm nav budžeta līdzekļu dažu projektu finansēšanai. Tāpēc mēs varētu ierosināt, piemēram, 75 % finansējumu no Eiropas un 25 % — no dalībvalstīm, īpaši Baltijas valstīm.

Esmu pieminējis tikai divas no sešām ļoti praktiskām idejām, ko esam piedāvājuši un par kurām lēmumu var pieņemt Eiropas Centrālā banka vai Komisija, vai arī Eiropas Investīciju banka. Tieši tas šīm valstīm ir vajadzīgs. Personiski es neuzskatu to par nekādu panākumu, ka Starptautiskais Valūtas fonds iejaucas šo valstu dzīvē un diktē, kā tām jāuzvedas. Manuprāt, par to, kas jādara, ir jālemj Eiropai.

Tāda ir mūsu prasība. Katrā ziņā es viesojos šajās valstīs un biju šokēts par to, ka šiem cilvēkiem ir tāda sajūta, ka ikdienas cīņā Eiropas Savienība tos ir pametusi vienus. Es pieprasu, lai nākamā Eiropas Komisija nāk klajā ar ticamu plānu attiecībā uz Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīm un jo īpaši Baltijas valstīm.

Tatjana Ždanoka, Verts/ALE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, es nāku no Latvijas, valsts, ko finanšu krīze ir skārusi ļoti smagi. Labējo valdību īstenotās bezatbildīgās politikas dēļ bez finansiālas palīdzības no ārpuses Latvijai draudēja bankrots. Tagad mēs runājam par dažādiem finansiāliem un ekonomiskiem risinājumiem, kas šo situāciju varētu uzlabot. Protams, mums pienācīgi jāapspriež visi risinājumi, tai skaitā ātra euro ieviešana. Tajā pašā laikā es baidos, ka finansiālā un ekonomiskā perspektīva ir tikai viena medaļas puse. Mums jārunā arī par sociālo perspektīvu.

Pašlaik daudzi Latvijas iedzīvotāji uz ES iestādēm skatās kā uz tādiem ļaundariem — ļaundariem, kas mūsu nabaga valdībai liek samazināt pensijas un pabalstus, ļaundariem, kas vainojami nabadzībā un sociālajā atstumtībā. Daudzi politiķi, galvenokārt valdošajā koalīcijā, šo uzskatu kultivē, jo, ja cilvēki domās, ka pašreizējā sociālajā krīzē ir vainojama mūsu valdība, tad gaidāmajās vispārējās vēlēšanās tā cietīs neveiksmi.

Vai es uzskatu, ka Latvijai un citām šā reģiona valstīm ir steidzami nepieciešama ES palīdzība? Jā. Taču es esmu pārliecināta, ka mums ir vajadzīgs spēcīgs kontroles mehānisms un ļoti stingri noteikumi sociālās politikas jomā. ES līdzekļi vispirms jāizmanto tam, lai palīdzētu vienkāršajiem cilvēkiem, nevis glābtu bankas vai valsts birokrātiju. Tāpēc, izmantojot šo iespēju, es lūdzu visiem saviem kolēģiem un deputātiem parakstīt rakstisko deklarāciju Nr. 0056/2009, ko ierosinājuši trīs politisko grupu pārstāvji, par Eiropas Savienības palīdzības sociālo nosacītību.

Roberts Zīle, ECR grupas vārdā. – (LV) Paldies, priekšsēdētāja kungs un godātais komisāra kungs! Paldies Verhofstadt kungam par jautājuma ierosināšanu! Jautājuma uzstādījums šī vakara debatēs tomēr var mulsināt Eiropas Savienības pilsoņus Rietumeiropā. Lūk, mums arī jācieš no finanšu krīzes, tāpēc ka Austrum - Centrāleiropa, nemākulīgi valdot, radīja sev un arī mums šīs problēmas. Šāds uzskats degradē jau tā stipri

iedragāto uzticību Eiropas Savienības kohēzijas politikai. Bet Baltijas piemērs pierāda, ka esam vienā laivā. Skandināvijas banku sektora dzīšanās pēc tirgus daļas un augstas peļņas praktiski izspieda Baltijā nacionālo valūtu no kredītu, īpaši no mājokļu hipotekāro kredītu, tirgus. Pie fiksēta nacionālā valūtas kursa, civiltiesiski ļoti augstas kredītņēmēju atbildības aizdevējiem - viss valūtas risks pārmaksātā ķīlas vērtībā ir palicis uz kredītņēmēju pleciem.

2008. gada nogalē saspringtās sarunās starp Latvijas valdību, Starptautisko Valūtas fondu, Eiropas Komisiju un Zviedrijas valdību tika nolemts izpirkt tikai par Latvijas nodokļu maksātāju naudu otro lielāko komercbanku un noturēt stipru nacionālās valūtas kursu. Tādējādi mēs, latvieši, uz daudziem gadiem zaudējot savus ienākumus, konkurētspēju un, iespējams, sabiedrības kvalitāti, izglābām skandināvu un citu investoru banku sektoru kā minimums Baltijas valstīs. Jo domino efekts banku bankrotu gadījumā tālu pārsniegtu Latvijas robežas un aizvēltos līdz pat, teiksim, skandināvu pensiju fondiem kā banku akcionāriem. Jā, mums palīdzēja Eiropas Komisija, un Starptautiskais Valūtas fonds nofinansēja šo izvēli, bet „lauvas tiesa” no šī aizņēmuma aiziet banku sektora stabilizācijai.

Nepieļaujot defoltu un saglabājot stingro valūtas kursu, mēs devalvējām savu ekonomiku ar - 20% no IKP, bet īstenībā palīdzējām kaimiņiem igauņiem, kuru pluss, protams, bija ilgus gadus atbildīga budžeta bilance, ieviest eiro jau 2011. gadā. Un šķietami dīvainākais ir tas, ka Eiropas monetārajai savienībai pat ir izšķiroši vajadzīgs tāds Igaunijas piemērs, kas it kā parāda, ka Māstrihtas kritēriji eiro ieviešanai strādā pat krīzes laikā. Nav tā, ka mēs nepriecātos par igauņiem, taču mūsu upuris, izpērkot banku, bija zināms solidaritātes solis neiegrūst nelaimē arī kaimiņus un agresīvos investorus. Mēs tikai gribējām redzēt zināmu solidaritāti no Eiropas finanšu politikas veidotāju puses, tai skaitā par barjeru jaunās eirozonas valstīm.

Politikā Latvijā bija jāizdara tik nāvējoši lēmumi, kas vairums veco eiropiešu kolēģiem nerādītos pat šausmīgākajos murgos. Taču mūsu spēkos nav iespējams noņemt privātā parāda valūtas risku saviem pilsoņiem, un mēs negribam huligāniski uzvesties, vienpusēji ieviešot eiro vai palaižot eiro aprītē paralēli nacionālai valūtai. Taču mūsu demogrāfiski novecojošās sabiedrības mērķis nevar būt gadiem ilgi katru otro nopelnīto latu samainīt uz eiro un atdot bankām, un vakarā lūgšanās pielūgt, lai lats noturas pret eiro.

Alfreds Rubiks, GUE/NGL grupas vārdā. – (LV) Paldies, priekšsēdētāj! Manuprāt, jautājumā par sociālās politikas modernizēšanu un palīdzību Centrālās un Austrumeiropas valstīm ir daudz retorikas, bet konkrēti maz kas notiek. Jauna sociālā politika nav iestrādāta pilnvērtīgi Eiropas Savienības makroekonomikā. Budžets ir par mazu, un tas netiek līdz Eiropas Savienības paplašināšanai. Cīnoties par ietekmes zonas paplašināšanu, Eiropas Savienība nereti ārvalstīm palīdz vairāk nekā jaunajām Kopienas valstīm. Tādēļ nav nejaušība, ka, piemēram, Latvijā lielākā daļa iedzīvotāju šodien dzīvo slīktāk nekā pirms iestāšanās Eiropas Savienībā. Vairāk nekā 90% pensionāru savu dzīvību uztur no ienākumiem, kas mazāki par iztikas minimumu.

Bezdarbs Latvijā ir sasniedzis 20% robežu, iekšzemes kopprodukta kritums 19%, valsts parāds pārsniedz gada budžetu, pensijas samazinātas par 10%. Cilvēki protestē, aizbraucot no Latvijas, piesaka beztermiņa bada streiku, piedāvā pārdot savus iekšējos orgānus, lai gūtu līdzekļus ģimenes uzturēšanai. Pieaug pašnāvību skaits. Ir jāmaina Eiropas Savienības neoliberālā sociālā nodrošinājuma politika. Krīzi ir izraisījis kapitālisms, bet par izeju no krīzes maksā strādnieki un pensionāri. Lielkapitālistu transnacionālo kompāniju un banku ieguldījums krīzes radīto problēmu risināšanā ir minimāls. Eiropas Savienība pieļauj lielburžuāzijas un banku glābšanu ar valsts, tātad, iedzīvotāju, nodokļu naudu.

Austrumeiropas valstis vēlas vienlīdzīgu subsīdiu sadalījumu lauksaimniecībā, jo pašlaik tās vairāk koncentrējas vecajās dalībvalstīs, kropļojot vienlaicīgi arī brīvo darba tirgu. Jāizbeidz nevienlīdzīga pieeja tiešo maksājumu aprēķināšanā un izmaksāšanā, šo maksājumu atdalīšana no konkrēto produktu ražošanas. Eiropas Komisijai, Parlamentam jāpieņem demokrātiski noteikumi, kas aizsargātu ne tikai lielražotāju un baņķieru intereses, bet arī trūkcūcietējus bagātajā un demokrātiskajā Eiropas Savienībā.

Jaroslav Paška, EFD grupas vārdā. – (SK) Ekonomiskā un finanšu krīze daudz smagāk ir skārusi pārveides procesā esošās Centrāleiropas un Austrumeiropas valstis nekā stabilās demokrātijas Rietumeiropā. Tāpēc ir jāmeklē ceļi, kā šo nelabvēlīgo ekonomisko attīstību apturēt. Tomēr nedrīkstam aizmirst, ka brīnumi notiek tikai pasakās. Tāpēc pirmā un galvenā prasība, lai situāciju uzlabotu, ir atbildīga valdības finanšu un ekonomiskā politika mūsdienīga, labēji orientēta likumdevēja vara ikvienā krīzes skartajā valstī. Tikai tad būs iespējams ar mērķtiecīgiem pasākumiem rūpniecības jomā pakāpeniski veicināt ekonomisko attīstību.

Lai šāda palīdzība būtu efektīva, finansiālos līdzekļus nedrīkst izmantot sociāliem pabalstiem vai patēriņam, ne arī mākslīgai bezjēdzīgu darba vietu radīšanai. Piemēram, nedrīkst pieļaut, ka valdība šo palīdzību izmanto, lai, it kā radot dažas jaunas darba vietas, atjaunotu vecas termoelektrostacijas darbību, kuras rezultātā rodas vairāk izmešu nekā elektroenerģijas.

Ja mēs patiesām vēlamies palīdzēt šīm krīzes skartajām valstīm, tad mums jāatbalsta tikai tie finanšu projekti, kas ietver augstu inovāciju līmeni un konsekventi ievēro vides aizsardzības politiku. Raudzīsimies, lai šajās atbalsta programmās ieguldītie līdzekļi palīdzētu pārstrukturēt uzņēmumus un nodrošinātu ilgtermiņa ietekmi šajās valstīs un līdz ar to arī visā Eiropā.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Vispirms mums jāatrod risinājums tam, kā izvairīties no līdzīgas krīzes nākotnē. Globālās finanšu sistēmas radītais haoss ir pārņēmis visu pasauli, tieši ietekmējot reālo ekonomiku, jo uzņēmumi netiek pie kredītiem, kas ir ekonomikas dzīvotspējas avots. Gūtā mācība ir acīmredzama. Ir skaidrs, ka mums jātiecas valā no pārliecības par tirgus pašregulēšanās spēju un varenību un jāpieņem un jāsteno valsts regulatīvā loma.

Mēs runājam par ekonomikas atveseļošanu, bet, protams, galīgais mērķis, ko mēs ar to vēlamies sasniegt, ir pasargāt darba vietas. Tas nozīmē to, ka par prioritāti tiek noteikts atbalsts arī mazajiem un vidējiem uzņēmumiem Eiropā, jo tie patiesībā nodrošina lielāko daļu darba vietu. Būtisks jautājums ir kredīta saņemšanas nosacījumi. Protams, kā mēs to dzirdējam no *Almunia* kunga, bankas ir darbojušās saprātīgi. Piemēram, tas attiecas arī uz Ungāriju, kur visas komercbankas ir ārvalstu banku filiāles. Tāpēc piesardzības dēļ tās centās kredītus neizsniegt, paralizējot arī iekšzemes ekonomiku.

Protams, ir nepieciešamas arī tiešās subsīdijas, ko atzīst arī ES, taču tās nedrīkst izsniegt tādām valdībām kā pašreizējā Ungārijas valdība, kas vispirms atbalsta daudznacionālu firmu iekārtošanu, nevis mazos un vidējos uzņēmumus. Šodien mēs aplūkojam jautājumu par Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai, apspriežot grozījumus Eiropas Komisijas 2009. gada finanšu likumprojektā. Šajā likumprojektā Komisija ir piemērojusi radikālus līdzekļus, lai šo finansējumu aizturētu, kaut arī tas ir paredzēts tieši lauku iedzīvotāju vajadzībām.

Kāpēc mēs par šo reģionu runājam atsevišķi? Tāpēc, ka tas ir kļuvis daudz ievainojamāks nekā Eiropas rietumu daļa. Mums jāatgriežam 90. gados, kad kļuva skaidrs, ka mūsu cerības par to, ka mūsu ekonomika Ungārijā kļūs neatkarīga šajā demokrātijā, ir veltas. Šis reģions cieta no aizvien pieaugošā pārmantoto parādu dzēšanas sloga, kā arī no tā, ka tika izšķiesti tā lētie dabas un cilvēkresursi, kamēr tas viss deva ļoti lielu finansiālu labumu Rietumu valstīm. Tāpēc pašlaik es uzskatu par savu pienākumu pamatot apgalvot, ka šim reģionam jāsaņem lielāks atbalsts, jo tas ir jautājums par daļēju kompensāciju.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Dāmas un kungi, krīze ir parādījusi, ka ārpus euro zonas esošās Centrāleiropas un Austrumeiropas valstis ir daudz ievainojamākas par tām, kurās tiek izmantota vienotā valūta. Tā kā tās ir atkarīgas no spēcīga eksporta un ārvalstu kapitāla un tajās ir augsts iedzīvotāju parādu īpatsvars ārvalstu valūtās, arī ekonomikas atveseļošanas temps tajās ir lēnāks nekā valstīs, kas bauda euro zonas garantēto drošību. Ja solidaritāte starp dalībvalstīm netiks īstenota praksē, bet tikai skandēta lozungos, tad Eiropas Savienības iekšējā vienotība mazināsies, negatīvi ietekmējot visas ES darbības rezultātus.

Tomēr, lai panāktu šo solidaritāti, mums nav vajadzīgi nekādi jauni ES instrumenti, īpaši jau informatīvi materiāli. Esošās iespējas un līdzekļi ir jāizmanto saprātīgi. Šeit var palīdzēt Eiropas Centrālā banka, pastāvīgi uzturot reģiona banku likviditāti. Arī Eiropas Investīciju banka var palīdzēt, reģiona mazajiem un vidējiem uzņēmumiem piešķirot konkrētiem mērķiem paredzētus kredītus, savukārt ES iestādes var palīdzēt, noteikumus par Kohēzijas fonda un struktūrfondu līdzekļu izmantošanu pielāgojot šai ārkārtējai situācijai. Īpaši gribu vērst jūsu uzmanību tam, ka daudzi cilvēki uz Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīm skatās kā uz vienu veselumu, kaut arī šīs valstis ir ļoti atšķirīgas un tām ir arī dažādas stratēģijas izejai no krīzes.

Piemēram, pēc gandrīz astoņiem gadiem nekompetentas sociālistiskās administrācijas vadībā Ungārija ir iztērējusi visas savas rezerves. Pašlaik tā ir spiesta ievērot ierobežojumus, kas ir pilnīgā pretstatā tiem praktiskajiem ekonomikas atveseļošanas pasākumiem, ko krīzes pārvarēšanai ir pieņēmušas citas Eiropas valstis. Kamēr Rietumeiropas valdības jau domā par savu izejas stratēģiju izstrādi, dažas valstis Centrāleiropā un Austrumeiropā, kuras krīze skārusi vissmagāk, strauju lejupslīdi piedzīvo arī 2010. gadā. Tāpēc, runājot par izejas stratēģiju izstrādi, ir ļoti svarīgi, lai valstis kaut kādā veidā tiktu nošķirtas.

ES līderiem nevajadzētu izgudrot nekādus standarta noteikumus, kas dažu valstu un to iedzīvotāju situāciju pasliktinātu vēl vairāk. Izstrādājot jaunus finanšu sistēmas noteikumus, uzmanība jāpievērš tam, lai stingrāku kapitāla prasību noteikšana neradītu negodīgu konkurenci starp bankām. Bankas Centrāleiropā un Austrumeiropā, kas izrādījušās finansiāli dzīvotspējīgas, nekādu ieguldījumu kapitālā ne no viena nav saņēmušas. Tas nozīmē to, ka tām būs grūtāk ievērot noteikumus attiecībā uz stingrākām kapitāla prasībām nekā izglābtajām bankām Rietumeiropā. Tā rezultātā mazināsies to vēlme iegūt kredītus, kas tāpat jau nebija īpaši liela, un par šīs situācijas upuriem galu galā kļūs mazie un vidējie uzņēmumi. No šā scenārija mums par katru cenu ir jāizvairās.

Ivari Padar (S&D). – (ET) Priekšsēdētāja kungs, vispirms es gribētu apsveikt *Almunia* kungu par viņa ļoti efektīvo darbu līdz šim. Visām Eiropas Savienības dalībvalstīm ir daudz kopīgu problēmu, bet tajā pašā laikā katrai valstij ir sava ekonomikas politika un savas specifiskās problēmas, un šeit mums visiem noteikti jābūt paškritiskiem. Apgalvojums, ka īpaši smagi krīze ir skārusi tikai jaunās Eiropas Savienības dalībvalstis, nav patiess. Paraugieties uz valstīm, kuru bankām bija vajadzīgs finansiāls atbalsts, — galvenokārt tās ir vecās dalībvalstis, nevis jaunās. Tāpat arī fiskālās problēmas euro zonā ir lielākas nekā ārpus tās.

Tajā pašā laikā ir skaidrs, ka bankas, kas darbojās pāri robežām, nekādu papildu risku neradīja. Gluži pretēji. Bankas, kas darbojās dažādās valstīs, bija visdrošākās, un tās spēja stabilizēt situāciju daudzās partnervalstīs, kas saņēma to pakalpojumus. Problēmas bija tām bankām, kas pieņēma vienkārši sliktus komerciāla rakstura lēmumus, kā tas notika, piemēram, gadījumā ar *Royal Bank of Scotland*.

Kristiina Ojula (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs, es gribētu pievienoties iepriekšējā runātāja teiktajam, lai pateiktos komisāram *Almunia*. Viņš skaidri izprot atšķirības dažādās Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīs, kā arī to pašreizējo ekonomisko un finansiālo situāciju.

Komisārs pieminēja Igauniju. Es esmu no Igaunijas, un mūsu centienus pievienoties euro zonai nav bijis viegli īstenot, taču viena lieta, kas, manuprāt, mums varētu būt kopīga ar pārējām šā reģiona valstīm, ir pašatbildība. Vārdu „pašatbildība” šajā zālē un šajās debatēs līdz šim vēl neesmu dzirdējusi — ir izskanējis tikai vārds „solidaritāte”. Kā gan mēs varam cerēt uz solidaritāti, ja mums ir tādi lieli pasaules mēroga konkurenti kā Ķīna un Indija, kas attīstās ļoti strauji? Es domāju, ka Eiropas Savienībā mums jābūt daudz pragmatiskākiem un jāpadomā, par ko ir atbildīgas mūsu valstu valdības.

Šajos laikos ir grūti samazināt līdzekļus. Igaunijā ir bijis ļoti grūti samazināt valdības izdevumus, tomēr mēs to esam darījuši jau gadiem ilgi. Labajos — uzplaukuma gados mēs spējam veidot rezerves, un par to nav atbildīgs neviens cits kā dalībvalstu valdības.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, es pārstāvu Poliju — valsti, kurai par krīzi, iespējams, nav jāuztraucas tā, kā to dara, piemēram, Ungārija vai Latvija, taču par spīti valdības propagandai arī manā valstī acīmredzami pieaug bezdarbs, un šodien demonstrācijā Varšavā piedalījās protestējoši kuģu būvētavu strādnieki, kas tikko saņēmuši savu atlaišanas pabalstu pēdējo daļu.

Saskaņā ar Polijas Nacionālās bankas veikto analīzi lejupslīdes dinamika deviņās Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīs noteikti bija straujāka nekā Rietumeiropas valstīs. Vēl sliktāk ir tas, ka atšķirības starp atsevišķām mūsu reģiona valstīm ir lielākas nekā „vecajā” Eiropas Savienībā. Daļēji tas ir ne tikai tādēļ, ka pirmo 15 ES dalībvalstu ekonomika ir stabilāka, bet arī tādēļ — būsīm atklāti —, ka tām ir lielākas iespējas izmantot vai pielāgot noteiktus finanšu instrumentus, ko Eiropas Savienība teorētiski ir aizliegusi.

Eiropas Komisija un *Kroes* kundze izlikās neredzam palīdzību, ko Berlīne sniedza Vācijas kuģu būvētavām, bet, kad to pašu darīja Polija, izteica tai nosodījumu un Polijas kuģu būvētavām piešķirtos ES līdzekļus lika atmaksāt. Praksē izrādās, ka daži ir vienlīdzīgi par citiem un ka tiek izmantoti dubultstandarti. Autorūpniecības nozare Francijā var saņemt lielāku valsts atbalstu nekā autorūpniecības nozare jaunajās ES dalībvalstīs. Tas tikai palielina šīs disproporcijas.

Komisārs runāja par to, cik noderīgs ir euro, taču tas noteikti bija tikai joks. Polijā nav euro, bet krīze to ir skārusi mazāk nekā Slovākiju, kas pieņēmusi euro un kur krīzes sekas ir nopietnākas nekā Polijā. Es aicinu uz solidaritāti, par ko runāja Eiropas Tautas partijas grupas (Kristīgo demokrātu) pārstāvis, taču man ir radies iespaids, ka šajā jautājumā viņš liekuļo. Šajā kontekstā liekulība grauj morāli.

Joe Higgins (GUE/NGL). – Priekšsēdētāja kungs, es biju gaidījis, ka komisārs *Almunia* un varbūt arī *Verhofstadt* kungs sniegs mums skaidrojumu un analīzi par to, kāpēc lielākajā daļā Centrāleiropas un Austrumeiropas valstu ir notikusi šī ekonomiskā katastrofa. Pirms divdesmit gadiem mēs bijām liecinieki varonīgai rīcībai no šo valstu darbaļaužu puses, kad tika sagrauts staļiniskais bloks. Diemžēl tā vietā, lai virzītos uz patiesu demokrātisko sociālismu, šajās valstīs sekoja kapitālisma atjaunošana. Bet tieši to paredzēja viss Eiropas politiski kapitālistiskais iestādījums — Eiropas Savienība —, un visi lielie komerciālie plašsaziņu līdzekļi solīja, ka kapitālisms atnesīs jaunu, spožu ēru Centrāleiropas un Austrumeiropas iedzīvotājiem.

Tirgum bija jāklūst par Dievu, konkurencei — par karali. Tādējādi mums tika uzspiesta neoliberālā programma, ko tik ļoti iemīļojis Eiropas komisārs, — sabiedriskā īpašuma privatizācija lielos apmēros, faktiski sabiedriskā īpašuma laupīšana, un šo valstu ekonomikas nodošana starptautisko finanšu tirgu haizivju varā. Mēs pat izveidojām īpašu banku šā procesa pārraudzībai, un tā bija pilnīga katastrofa. Baltijas valstis atrodas brīvajā kritienā: ekonomikas lejupslīde Latvijā trešajā ceturksnī ir 18 %, bet bezdarba pieaugums — 20 %.

Ko ES Komisija un *Verhofstadt* kungs piedāvā? Starptautiskā Valūtas fonda un Rietumeiropas banku recepti. Krasi pasliktināt darbaļaužu dzīves līmeni, likvidēt sabiedriskos pakalpojumus. Tāpēc Latvijā pastāv draudi, ka līdz šā gada beigām tiks slēgta puse slimnīcu.

ES iestādījuma politika šo valstu vienkāršajiem iedzīvotājiem ir murgs — barbarisku dzīves apstākļu drauds. Tāpēc es Centrāleiropas un Austrumeiropas valstu iedzīvotājiem iesaku noraidīt šo nāvējošo Eiropas Savienības iestādījuma recepti, nacionalizēt savas bankas, īstenot demokrātisku kontroli pār tām, lai tās ieguldītu cilvēkos un darba vietās, nacionalizēt vai pārnacionalizēt galvenās ekonomikas nozares, taču šoreiz darbaļaužu vadībā, lai savu darbību tās varētu plānot cilvēku interesēs, nevis nodot sevi korporatīvās un finansiālās Eiropas haizivju varā, kas izraisījušas šo briesmīgo katastrofu šā reģiona iedzīvotājiem. Jūs varat smieties, komisāra kungs, bet es gaidu jūs atbildi.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Priekšsēdētāja kungs, liels paldies, ka devāt man iespēju runāt, un paldies arī komisāram *Almunia* par ļoti detalizēto ziņojumu, ko viņš iesniedzis Parlamentam. Es īpaši priecājos par to, ka Komisija piekrita atvieglot Stabilitātes pakta nosacījumus, atzīstot, ka stingros Māstrihtas kritērijus, piemēram, par 3 %, tādos nopietnas ekonomiskās krīzes laikos, kādus piedzīvojam pašlaik, izpildīt, protams, ir ļoti grūti.

Vispirms es gribētu vērst jūsu uzmanību uz to, ka pēdējā laikā kāda kredītvērtējuma aģentūra, konsultatīvā firma, kritizē manas valsts Grieķijas kredītspēju. Tas liek domāt par to, vai mums nevajadzētu nopietni apsvērt vajadzību šā darba veikšanai izveidot ES aģentūru, lai to nevarētu darīt jebkurš un lai tam nebūtu nekāda sakara ar slēptiem komerciāliem vai citiem ar konkurenci saistītiem plāniem.

Es vēlos izteikt sūdzību par to, ka trešām valstīm Eiropas Savienība palīdz daudz vairāk nekā savām dalībvalstīm. Tāpat es vēlos aicināt izrādīt solidaritāti, kas vajadzīga manai valstij Grieķijai, lai varētu atrisināt savas problēmas.

Iljana Ivanova (PPE). – (BG) Paldies, priekšsēdētāja kungs! Dāmas un kungi, atšķirībā no iepriekšējā runātāja es uzskatu, ka saprātīgai krīzes apkarošanas politikai Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīs jābalstās uz sociālās tirgus ekonomikas principa. Tāpēc tikai spēcīga ekonomika, kas ievēro privāto īpašumtiesību brīvību, tiesiskumu un personisko atbildību, var garantēt tādu ilgtspējīgas sociālās politikas cenu, kādu pelnījusi mūsu sabiedrība.

Esmu pārliecināta, ka mūsu centieniem un atbildībai jābalstās uz vairākiem pamatpīlāriem. Pirmkārt, stabila valsts finanses. Satraucoši lielam skaitam dalībvalstu ir augsts valsts parāda līmenis. Mums jābūt ļoti piesardzīgiem un disciplinētiem. Mums ne tikai jācenšas sasniegt tādu budžeta deficītu, kas nepārsniedz 3 % no IKP, bet arī jādara viss iespējamais, lai panāktu bezdeficīta budžetu.

Stabilitātes un izaugsmes pakta ietvaros Eiropas Komisijai un Padomei cieši jāuzrauga, vai dalībvalstīs nav vērojama makroekonomiskā nelīdzsvarotība.

Otrkārt, mums jāatbalsta mazie un vidējie uzņēmumi. Tas ir ne tikai tādēļ, ka tie nodrošina vairāk nekā 65 % darba vietu Eiropā, bet arī tādēļ, ka tie piedāvā elastīgāko un dinamiskāko izaugsmes potenciālu, īpaši krīzes laikā.

Treškārt, mums jāatbalsta bezdarbnieki un sabiedrības neaizsargātākās grupas, kā arī jāveic pietiekami ieguldījumi izglītībā, kvalifikācijas paaugstināšanā un pētniecībā. Pēdējais punkts, kas ir jaunāko dalībvalstu galvenā prioritāte, ir euro zonas paplašināšana.

Es vēlos lūgt jūsu atbalstu un pateikties saviem kolēģiem, kā arī aicināt Eiropas Komisiju un dalībvalstis pārskatīt savu nostāju attiecībā uz zonas paplašināšanu. Mums vajadzīga jūsu sapratne un solidaritāte, īpaši tādās valstīs kā Bulgārija, no kuras es nāku, kas ir pielikusi lielas pūles, lai izpildītu Māstrihtas kritērijus, un kurai ir viens no zemākajiem budžeta deficītiem Eiropas Savienībā, kā arī ārkārtīgi disciplinēta fiskālā politika.

Kolēgi, es uzskatu, ka mums jāturpina mūsu kopīgie, saskaņotie centieni, lai savai ekonomikai palīdzētu atveseļoties un lai no krīzes mēs izklūtu stiprāki nekā pirms tās.

Edit Herczog (S&D). – (HU) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, savu minūti ilgo runu atļaujiet man sākt ar pateicību maniem kolēģiem no euro zonas valstīm, ka viņi uzskatīja par svarīgu piedalīties šajās debatēs. Viņu klātbūtne šeit ir pirmais solis uz solidaritāti.

Neaizmirstot par pašu dalībvalstu atbildību, ko pieminēja mana kolēģe, jaunās dalībvalstis saskaras ar vispārējām grūtībām, kas mums noteikti šķiet objektīvas. Viena no šādām grūtībām ir divdesmit gadus ilgā

pievienošanās procesa piespiedu procedūra, kas šajās valstīs izraisīja nopietnas ekonomiskās problēmas un no to iedzīvotājiem prasīja patiesu sociālo solidaritāti. Citas grūtības ir saistītas ar to, ka šajās valstīs nav euro zonas piedāvātā aizsardzības mehānisma, kas nozīmē to, ka, sākoties krīzei, tās atradās daudz neaizsargātākā pozīcijā. Visbeidzot, MVU un tajos nodarbināto cilvēku īpatsvars šajās valstīs atšķiras no Eiropas Savienības rādītājiem.

Visā visumā es esmu pārliecināta, ka, lai Eiropas Savienības, Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīs panāktu ekonomikas atveseļošanu, mums jāapvieno spēki un jāsteno trīskāršs mērķis, kas ietver nodarbinātību, finansiālo līdzsvaru un ekonomisko izaugsmi. Es uzskatu, ka dažus no šiem elementiem ietvēra palīdzības pakete maziem un vidējiem uzņēmumiem. Katrā ziņā mums kaut kā vajadzētu atrisināt mazo un vidējo uzņēmumu sektora finansiālās grūtības. Šim nolūkam mums noteikti ir vajadzīgi Eiropas Centrālās bankas palīdzības mehānismi. Jo mazāks uzņēmums, jo grūtāk Eiropas Savienībai tam piekļūt.

(Priekšsēdētājs pārtrauca runātāju)

Vilja Savisaar (ALDE). – (ET) Priekšsēdētāja kungs, es galvenokārt vēlos vērst jūsu uzmanību uz visām trim Baltijas valstīm, kuru stāvoklis, iespējams, ir nopietnāks visā šajā reģionā. Lūk, daži piemēri. Igaunijas ekonomika ir samazinājusies par vairāk nekā 15 %, savukārt Eiropas Savienības vidējais rādītājs ir -4,1 %. Nevienā citā Eiropas valstī, izņemot trīs Baltijas valstis, ekonomika nav samazinājusies par vairāk nekā 10 %. Visās trīs Baltijas valstīs bezdarba līmenis ir pieaudzis, pašlaik pārsniedzot 15 %.

Es ļoti ceru, ka uz Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupas priekšlikumiem atdzīvināt ekonomiku un uzlabot finansiālo situāciju Komisija reaģēs ļoti konkrēti. Pagājušajā gadā Igaunijai bija trīs reizes jāsamazina budžets, un tai bija arī jāsamazina izdevumi sabiedriskajā sektorā, tāpēc jebkādi turpmāki samazinājumi jau tā nopietno sociālo situāciju saasinās vēl vairāk. Es ļoti ceru, ka 2011. gada 1. janvārī Igaunija pievienosies euro zonai, lai rastu iespēju nodrošināt ekonomisko izaugsmi un atrisināt finansiālās grūtības.

Paul Rübīg (PPE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, dāmas un kungi, pašlaik mēs pārdzīvojam ekonomisko un finanšu krīzi, un es uzskatu, ka svarīgākais faktors krīzē ir likviditāte — ne tikai bankām un uzņēmumiem, bet jo īpaši darba ņēmējiem. Kredīspēja, protams, vienmēr ir bijusi likviditātes priekšnosacījums, tāpēc diskusija par uzņēmumu, banku un darba ņēmēju kredīspēju ir īpaši svarīga.

Protams, kredīspējas pamatā ir tas, ko darba ņēmējs, uzņēmums vai banka nopelna. Ja jūs nepelnāt neko, jums, protams, nav ne kredīspējas, ne arī likviditātes, un tieši šeit sākas negatīvā spirāle.

Tādēļ ir ļoti svarīgi nodrošināt to, lai preču tirdzniecība nākotnē netiktu aplikta ar papildu nodokļiem. Tā vietā mums būtu jāapsver, kā ieviest nodevu par tādiem finanšu darījumiem, kuru pamatā nav ne pakalpojumi, ne arī preču tirdzniecība. Šo nodevu varētu izmantot banku un dalībvalstu budžetu refinansēšanai, kas tādējādi ļautu radīt jaunas darba vietas.

Patiesībā bezdarbs ir pilnīgi nepieņemams. Galu galā tas ir galvenais faktors, kas izraisa finanšu un ekonomisko krīzi.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Saskaņā ar Lisabonas līgumu Eiropas Savienības ekonomika ir sociālā tirgus ekonomika. Mums galvenokārt jā rūpējas par jaunu darba vietu radīšanu, bezdarba samazināšanu un izkļūšanu no ekonomiskās krīzes. Dalībvalstis Dienvidaustrumeiropā saskaras ar milzīgiem deficītiem. Tām jāveicina jaunu darba vietu radīšana, saglabājot ilglaicīgu un ilgtspējīgu fiskālo politiku. Izglītība, veselība, lauksaimniecība un transporta un enerģētikas infrastruktūras attīstība joprojām ir šo dalībvalstu galvenās prioritātes. Svarīgi, lai lauksaimniecības subsīdiju līmenis šajās dalībvalstīs būtu tāds pats kā vecajās dalībvalstīs. ES piedāvātā palīdzība turpmākajiem pieciem gadiem attiecībā uz maksājumu bilanci var tikt piešķirta, ja saņēmējvalstis apņemas reformēt savu nodokļu un nodevu sistēmu vai ja tās pieņem pasākumus savu administratīvo spēju uzlabošanai, lai maksimāli apgūtu Eiropas līdzekļus. Šīm dalībvalstīm nepieciešams atbalsts arī to rūpniecības nozaru modernizācijā, kas rada ļoti lielu piesārņojumu, lai samazinātu emisiju apjomu, bet saglabātu darba vietas un nodrošinātu ekonomikas attīstību. Noslēgumā gribu piebilst, ka, manuprāt, sniedzot atbalstu šīm dalībvalstīm, kohēzijas politika 2014.–2020. gadam jāveido tā, lai turpinātu palīdzēt ekonomiski mazāk attīstītajiem Eiropas reģioniem.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Priekšsēdētāja kungs, vispirms es gribētu apsveikt šo debašu ierosinātājus, jo tas patiešām ir ļoti svarīgi, ka mēs apspriežam situāciju ekonomiski vājākajās valstīs un valstīs ārpus euro zonas. Īpaši svarīgi tas ir laikā, kad mēs pārrunājam stratēģijas izejai no krīzes, kad mums jāņem vērā atšķirīgās situācijas, ar kurām saskaras dažādas valstis. Situācija daudzās Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīs ir sarežģīta, bet pašlaik tā sāk pasliktināties arī daudzās valstīs Eiropas rietumu daļā, kas atrodas euro zonā.

Viens no piemēriem ir mana valsts Portugāle. Izstrādājot stratēģiju, jāņem vērā dažādas situācijas, kas katrā valstī atšķiras.

Ir iespējami vairāki atšķirīgi ceļi. Ir ārkārtīgi svarīgi pieņemt atbilstošu monetāro un budžeta politiku, ja iespējams tādu, ko aizvien vairāk nosaka politiski kritēriji, kas ņem vērā to, ka uzņēmumiem un maziem un vidējiem uzņēmumiem ir nepieciešama likviditāte, kas nerada vai nesaglabā šķēršļus, kurus valstīm ārpus euro zonas ir ļoti grūti pārvarēt, un kas dalībvalstu valdības piespiež veikt nepieciešamās vidēja termiņa un ilgtermiņa reformas. Tātad mums jāpāriet no vārdiem uz darbiem. Kohēzijai jābūt efektīvai.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Pateicoties veiksmīgi īstenotajam Eiropas ekonomikas atveseļošanas plānam, nākamajā, 2010. gadā Eiropas Savienības dalībvalstīs mēs vērosim nelielu situācijas uzlabošanos.

Centrāleiropas un Austrumeiropas valstis ekonomiskā krīze ir skārusi atšķirīgi. No vienas puses, Polijā ir vērojama neliela ekonomiskā izaugsme, tādējādi tā spēja izvairīties no krīzes, kamēr Rumāniju un Ungāriju ekonomiskā krīze ir skārusi smagi.

Rumānija šogad piedzīvoja vēl nebijušu ekonomisko krīzi, ko pastiprināja arī nopietnā politiskā nestabilitāte, kuru izraisīja sociālisti, kas gaidāmo prezidenta vēlēšanu dēļ gribēja atstāt valdību. Līdz prezidenta vēlēšanām bija tikai divi mēneši. Kad sociālisti no valdības aizgāja un parlamentā tika iesniegts priekšlikums izteikt tai neuzticību, Rumānijā divus mēnešus strādāja pagaidu valdība ar ierobežotām pilnvarām, kura nespēja pabeigt un parlamentā pieņemt budžeta projektu.

Tā rezultātā Starptautiskais Valūtas fonds atlika trešās aizdevuma daļas izsniegšanu EUR 1,5 miljardu apmērā. Tomēr Šveices valdība nolēma mums piešķirt neatmaksājamu aizdevumu aptuveni EUR 120 miljonu apmērā. Ekonomika manā valstī ir samazinājusies par 8 %, un bezdarba līmenis ir divus punktus zemāks par Eiropas Savienības vidējo rādītāju. Nākotnē Eiropas Savienībai būs nepieciešama stratēģija, kas vērsta uz to, lai valdības beigtu atbalstīt savu valstu ekonomiku. Tomēr Rumānijā līdz 2010. gadam tas nebūs iespējams, jo saskaņā ar vienošanos, kas parakstīta ar SVF, mēs to darīt nedrīkstam.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Es piekřitu parunai par to, ka, nākot no zvejas un satiekot kādu pa ceļam, viņam jāiemāca zvejot, nevis jādod zivs. Tomēr mums jāzina tas, ka mums jāiemāca viņam zvejot. Šeit es domāju par valstīm, kas nesen iestājās Eiropas Savienībā un kurām vēl ir jāiemācās. Tomēr tās nespēj mācīties bez citu palīdzības. Lai to izdarītu, mums tām jāpiešķir arī finanšu līdzekļi. Es personiski uzskatu, ka veselīgas ekonomikas pamatā ir galvenokārt vidēja lieluma uzņēmumi. Tāpēc ekonomiskās, sociālās un teritoriālās kohēzijas politikai vispirms jābūt vērstai uz to, lai Eiropas Kohēzijas fonda līdzekļi tiktu piešķirti šīm saimniekošanas veidam. Es gribētu piebilst, ka, definējot Eiropas Savienības prioritātes, ES ekonomiskās, sociālās un teritoriālās kohēzijas politika pēdējā laikā ir tikusi ignorēta.

(Priekšsēdētājs pārtrauca runātāju)

Victor Boștinăru (S&D). – (RO) Klausoties Băsescu kundzi, es nespēju neiesaukties: „O, les pauvres! Ak, svētā vientiesība Eiropas Parlamentā!”

Atgriežoties pie nopietnākiem jautājumiem, ekonomiskā lejupslīde Centrāleiropas valstīs ir sasniegusi ārkārtējus apmērus. Atšķirības starp šīm un bagātākajām Rietumeiropas valstīm pieaug. Turklāt šo valstu spēja radīt ekonomiskus un finansiālus stimulus ir tik zemā līmenī, ka gandrīz nav manāma. Eiropas Komisijas uzmanību vēlos pievērst tam, ka sociālo izmaksu, ievērojamā bezdarba pieauguma un milzīgo budžeta samazinājumu rezultātā ir mazinājusies arī šo valstu spēja ar savu finansiālo ieguldījumu piedalīties projektos, kas finansēti no Eiropas līdzekļiem. Visi šie faktori var apdraudēt Centrāleiropas valstis...

(Priekšsēdētājs pārtrauca runātāju)

Lajos Bokros (ECR). – (ES) Es gribētu uzdot dažus ļoti vienkāršus jautājumus *Almunia* kungam, nepūloties tos izskaidrot. Ko jūs domājat par Māstrihtas līgumā noteikto kritēriju grozīšanu, varbūt paredzot jaunu kritēriju attiecībā uz maksājumu bilanci, tekošā konta deficīta un ārējā parāda maksimālo pieļaujamo līmeni?

Ko jūs domājat par valūtas kursu politiku? Vai ekonomiskās lejupslīdes laikā vajadzētu saglabāt fiksētu vai mainīgu valūtas kursu?

Un attiecībā uz valstīm, kas, nebūdamas Eiropas Savienības dalībvalstis, ir pieņēmušas euro, — vai turpmākajās sarunās par euro zonas pienākumu uzņemšanos tā būs šo valstu priekšrocība vai trūkums?

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Priekšsēdētāja kungs, gripu saķer tie, kuriem ir vāja imunitāte. Tāpēc Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīm ir vajadzīga ne tikai vakcinācija, bet arī kaut kas imunitātes stiprināšanai. Jūs jau

zināt, par ko es runāju. Ir jāatbalsta režīma maiņa, ne tikai ekonomika, kaut gan, protams, ir jāatbalsta arī tā. Tas ir tādēļ, ka lielā daļā Centrāleiropas un Austrumeiropas valstu ekonomika, plašsaziņas līdzekļi un politika vēl joprojām ir tajās pašās rokās, kas pēdējo 40 gadu laikā šo reģionu ir pastāvīgi postījušas.

Tāpēc mums jāatbalsta tas, ko mēs saucam par Eiropas vērtībām, lai daudzvalodīgajā Eiropā viena valsts nerunātu par valodas likuma nepieciešamību un cita valsts nemēģinātu kolektīvo vainu, nevis Eiropas vērtības kā zemteksta piezīmi nemanāmi iekļaut līgumā. Tāpēc Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīm vajag...

(Priekšsēdētājs pārtrauca runātāju)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Paldies, priekšsēdētāja kungs! Komisāra kungs, reiz 2006. gadā arī mēs, lietuvieši, patiesībā centāmies ieviest euro, taču diemžēl neizpildījām kritērijus par vienu punkta simtdaļu. Tomēr es patiešām vēlos pateikties jums, komisāra kungs, par iepriekšējo periodu, par padarīto darbu un ļoti labo sadarbību.

Attiecībā uz šīs dienas problēmu es patiešām domāju, ka apstākļi ir mainījušies un ir iesniegti daži patiesi labi priekšlikumi pārskatīt dažas lietas. Es nekādā gadījumā neierosinu pārskatīt Māstrihtas kritērijus, bet gan pavisam elementāras lietas, kas ikvienai valstij dos iespēju regulēt cenas. Tie ir dažādi valūtas maiņas mehānismi un daudzas citas lietas.

Es gribētu, lai Eiropas Komisija šo priekšlikumu ņemtu vērā, un pateicos *Verhofstadt* kungam, kurš ierosināja, ka mēs kaut kad varētu apsēsties un mierīgi pārrunāt, kā palīdzēt Austrumeiropas valstīm, Baltijas valstīm, jo bezdarbs patiešām ...

(Priekšsēdētājs pārtrauca runātāju)

Joaquín Almunia, Komisijas loceklis. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, liels paldies *Verhofstadt* kungam, kurš ierosināja šīs debates, un visiem, kas tajās piedalījās. Es esmu ļoti pateicīgs par jūsu ieguldījumu un idejām.

Atļaujiet man sākt ar to, ko minēja *Verhofstadt* kungs. Viņš teica, ka tas, ka Centrāleiropā un Austrumeiropā ir valstis, kas nepieder euro zonai, nozīmē to, ka pastāv „*rideau de fer*” (dzelzs priekšsargs). Es tam nepiekrītu, jo dažas Centrāleiropas un Austrumeiropas valstis, kas euro zonai vēl nav pievienojušās, atrodas ārkārtīgi grūtā ekonomiskā situācijā, bet ir arī tādas, kuru ekonomiskā situācija nav grūtāka kā stabilākajām un attīstītākajām valstīm. Šīs valstis Eiropas Savienības sastāvā ir bijušas daudz ilgāk, tās daudz ilgāk ir saņēmušas līdzekļus no Eiropas Investīciju bankas un struktūrfondi, ir pievienojušās euro zonai, un tām ir tikpat nopietnas vai reizēm pat nopietnākas problēmas nekā daudzām Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīm.

Tāpēc problēma nav dzelzs priekšsargs, kura nav jau divdesmit gadu, un problēma nav tajā, ka Eiropas Savienībai pieejamie instrumenti šajā reģionā netiek izmantoti, jo, kā es teicu savā ievadrunā, tie tiek izmantoti. Daži no jums uz to netieši norādīja, kamēr citi, šķiet, nezina, ka instrumenti tiek izmantoti daudz lielākā mērā, nekā mēs būtu varējuši to iedomāties 2007. gadā, kad šī krīze sākās.

Visu cieņu, tomēr problēma nav tā, kā tiek interpretēti kritēriji, lai pievienotos euro zonai, un par to mēs Parlamentā esam debatējuši jau daudz reizi. Tā nav īstā problēma. Parlamentā ir izskanējusi kritika, kas vērsta pret tiem, kuri dažām pašreizējām euro zonas valstīm savulaik atļāva tai pievienoties, kad vēl nebija pilnīgi skaidrs, vai nosacījumi ir izpildīti. Pašlaik mēs redzam to, ka valstis, kuras nav gatavas tikt galā ar šādu krīzi, cieš visvairāk — gan euro zonā, gan arī ārpus tās. Tā ir problēma, par ko mums vajadzētu uztraukties.

Vai mums jāsadarbojas vairāk? Protams. Vai mums jānostiprina Eiropas instrumenti? Protams. Komisija to pieprasa no Padomes un Parlamenta. Arī Parlaments to pieprasa no Komisijas, un es lūdzu Parlamentu to pieprasīt no Padomes, jo Komisijas priekšlikumu par Eiropas Sociālā fonda 2009. un 2010. gada darbību finansēšanu 100 % apmērā no Eiropas līdzekļiem valstīs, kas izmanto Eiropas Sociālo fondu, Padome nav pieņēmusi. Es būtu ļoti pateicīgs, ja jūs to varētu pateikt Padomei.

(FR) Šī ir pēdējā reize, kad šeit uzstājos kā ekonomikas un monetāro lietu komisārs, un jūsu nostāju, kas ir arī manējā, es vēlos paziņot Ekonomikas un finanšu padomei. Es patiešām uzskatu, ka šādos laikos struktūrfondi un Kohēzijas fonds jāizmanto citādi, nekā tas ir paredzēts normālos apstākļos. Es turpināšu savā dzimtajā valodā.

(ES) Es piekrītu. Es piekrītu daudzām idejām *Verhofstadt* kunga minētajos sešos punktos, kurus viņš iekļāva vēstulē Eiropas Komisijas priekšsēdētājam un Eiropas Investīciju bankas priekšsēdētājam. Daudzos aspektos mēs piekrītam. Daudzos aspektos mēs jau rīkojamies saskaņā ar viņa punktiem. Es to pieminēju jau pašā sākumā.

Tomēr, ja mēs domājam, ka, izmantojot Eiropas instrumentus, var izvairīties no nepatīkamiem pielāgošanās pasākumiem, lai tiktu galā ar šādas lejupslīdes sekām, tas nozīmē, ka neapzināties to, cik šī lejupslīde ir dziļa — gan euro zonā, gan arī ārpus tās, Centrāleiropā un Austrumeiropā, kā arī Rietumeiropā. Tā ir bijusi tik dziļa, ka mēs varam iedomāties, kā, piemēram, Īrija ir veikusi šādus ārkārtīgi nepatīkamus pielāgošanās pasākumus — ne tādēļ, ka tā ir noteicis Starptautiskais Valūtas fonds vai to ir licis kāds no Briseles, bet gan tādēļ, ka Īrijas iestādes to uzskata par labāko ceļu, kā pēc iespējas ātrāk pielāgot savu ekonomiku un virzīties uz priekšu ar tādu pašu ātrumu, kāds tai bija pirms krīzes.

Šo pielāgošanās pasākumu sociālās sekas uztrauc mūs un mani personīgi — tikpat ļoti vai pat vairāk nekā Parlamentu. Tā kā šī ir visiem pieejama informācija, es varu jums pastāstīt, ka, izmantojot maksājumu bilances mehānismu, Komisija ir atvieglējusi daudzus pielāgošanās pasākumus, kurus ierosinājušas to valstu valdības, kas izmanto šos līdzekļus. Mēs gatavojamies to darīt arī turpmāk. Mēs arī esam mēģinājuši pēc iespējas saglabāt dalībvalstu budžetu apmēru, lai varētu kopīgi finansēt Eiropas fondus, jo pretējā gadījumā, samazinot investīciju izdevumus, kas būtu jāizmanto kopīgai Eiropas fondu finansēšanai, sekas šajās valstīs būtu ļoti negatīvas.

Tomēr mēs saskatām arī pozitīvas iezīmes, kas noteikti jāpasaka šajās debatēs. Līdzīgās debatēs 2008. gada oktobrī mēs to pateikt nevarētu. 2009. gada decembrī jāsaka, ka ir vērojamas pozitīvas iezīmes, ka mēs sākam saskatīt gaismu tuneļa galā, tai skaitā valstīs, kuras šīs krīzes rezultātā cieš visvairāk, tādās kā Latvija, Lietuva, Igaunija un Īrija.

Joprojām ir daudz neskaidrību, un šķēršļi, kas mums jāpārvar, ir ļoti lieli, tomēr mēs saskatām gaismu tuneļa galā.

Vai, tiklīdz krīze būs pārvarēta, mēs atgriezīsimies pie tā paša, ko darījām pirms tam? Es patiešām ceru, ka ne! Tā kā šī ir mana pēdējā runa Parlamentā par ekonomiku kā ekonomikas un monetāro lietu komisāram, atļaujiet man norādīt uz pieciem punktiem, kas *Verhofstadt* kunga sešos punktos nebija iekļauti un kas mums visiem būtu jāapspriež.

Pirmkārt, ņemot vērā mūsu pieredzi šajā krīzē, Centrāleiropas un Austrumeiropas valstīm ir nepieciešams daudz līdzsvarotāks izaugsmes modelis. Tās nevar būt atkarīgas tikai un vienīgi no ārvalstu investīcijām. Daudzi no jums runāja par maziem un vidējiem uzņēmumiem, un es jums piekrītu. Arī tie nevar būt atkarīgi tikai un vienīgi vai gandrīz vienīgi no ārvalstu bankām, jo, uzraugot finanšu sistēmas darbību, ir ļoti grūti panākt, lai uzraudzības iestādes un finanšu politika kalpotu katras valsts interesēm, ja praktiski neviena banka nav no šīs valsts un savus stratēģiskos lēmumus tā pieņem, ņemot vērā savas izaugsmes valsts intereses. Tomēr, kā es jau teicu, jāatzīst, ka ārvalstu bankas šajās valstīs uzvedas neparasti labi.

Mums jāpaaugstina struktūrfondu apgūšanas līmenis. Pašreizējā finanšu plānā jūsu apstiprināšanai esam ierosinājuši ļoti lielu līdzekļu apjomu, ko šā finanšu plāna periodā var piesaistīt no struktūrfondiem. Daudzos gadījumos valstis neprot šos līdzekļus izmantot, un vēl joprojām pastāv rīcības brīvība, kas dažās valstīs sasniedz 4 % no gada IKP, 4 % no gada IKP, un nauda netiek pienācīgi izmantota.

Mums jāsniedz daudz lielāks atbalsts infrastruktūras integrācijai, un mums jāturpina diskutēt par to, kā to izdarīt. Dažās reģiona daļās ir vērojami tādi kā sastrēgumi, kas ar infrastruktūras palīdzību vēl nav likvidēti, lai savu ekonomikas zonu un ražošanas mehānismu varētu pietiekami integrēt Rietumeiropā.

Visbeidzot, krīzes sekas sociālā ziņā aizvien vairāk sāk izjust valstis, kurām nav pietiekamas sociālās aizsardzības sistēmas vai kas nav labklājības valstis. Daļēji tas ir tādēļ, ka tām nav pietiekama izaugsmes līmeņa, ienākumu vai bagātības, bet daļēji tas ir arī tādēļ, ka, būsīm atklāti, pirms krīzes dažās no šīm valstīm tika īstenota nodokļu politika „mazāk ir vairāk”, un, kad ir vajadzīga nauda, lai finansētu valsts pasākumus, tās nav, jo nav ienākumu. Arī par to būtu jāpadomā nākotnē.

Priekšsēdētājs. – Debates tiek slēgtas.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Elena Oana Antonescu (PPE), rakstiski. – (RO) Laikā, kad globālā ekonomiskā krīze turpina ietekmēt Eiropu, Centrāleiropas un Austrumeiropas valstis tās sekas izjūt spēcīgāk, jo pastāv atšķirības starp ekonomikas attīstību vecajās dalībvalstīs un valstīs, kas ES iestājās pēdējo pievienošanās kārtu laikā. Ekonomiskā krīze šīs atšķirības pastiprina, radot papildu spiedienu uz šo valstu valdībām, kurām jāietek galā ar grūto makroekonomisko situāciju un krīzes sociālajām sekām, kā arī jārisina problēmas, kas rodas finanšu sistēmas neaizsargātības dēļ un saistībā ar sabiedrības veselības aprūpes un sociālās apdrošināšanas sistēmu ilgtspēju. Ņemot vērā šos ekonomiskās un sociālās politikas ierobežojumus, es ceru, ka Komisija pieņems vienotu

plānu, pievērsoties konkrētām problēmām šajā reģionā. Tam jābūt plānam, kas atbalsta šo valstu centienus saglabāt ekonomisko un sociālo līdzsvaru. Cenšoties atrisināt savas iekšzemes problēmas, Centrāleiropas un Austrumeiropas valstis ir pieņēmušas SVF, Pasaules Bankas un Eiropas Savienības piešķirtos aizdevumus. Tomēr finanšu resursi netiek nodrošināti tādā ātrumā, kāds būtu nepieciešams, lai atbalstītu šo valdību pieņemtos pasākumus. Tāpēc es lūdzu, lai šie resursi tiktu nodrošināti ātrāk un lai tiktu pieņemts plāns, kas atbalsta šā reģiona valstis.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), rakstiski. – (RO) Rumānija un Bulgārija pilnā mērā izjūt globālo ekonomisko krīzi, kas atšķirībā no citām dalībvalstīm ar attīstītu ekonomiku ir smagi skārusi abas Eiropas Savienības jaunākās dalībvalstis. Jaunākajā *Eurobarometer* pētījumā ir norādīts, ka abu valstu iedzīvotāji apgalvo, ka ir ļoti noraizējušies par savas valsts ekonomiskās attīstības virzienu un to, kā krīze skar ikvienu pilsoni personīgi. Viens no galvenajiem *Eurobarometer* pētījuma secinājumiem ir tāds, ka ziemas vidū krīzes negatīvā ietekme tikai pastiprināsies. Dalībvalstu valdību pienākums ir pieņemt labākos pasākumus, lai bez smagām sociālām sekām varētu izturēt šo ziemu. Starptautiskais Valūtas fonds un Eiropas Komisija ir iesaistīti palīdzības sniegšanā Rumānijai un Bulgārijai — gan finansiāli, gan arī eksperta pakalpojumu veidā, nosakot dažus makroekonomiskos rādītājus. Ja Eiropas Komisija vairāk iesaistīsies Rumānijas un Bulgārijas ekonomikas stabilizēšanā, tam būs pozitīva ietekme visā Eiropas Savienībā, kas nekādu būtisku nelīdzsvarotību pašlaik vairs nedrīkst pieļaut. Krīze dažādi skar visas Eiropas Savienības dalībvalstis. Tomēr ir acīmredzams, ka jaunās dalībvalstis piedzīvo grūtākus laikus nekā vecās dalībvalstis ar līdzsvarotāku ekonomiku. Solidaritāte ir viena no Eiropas Savienības pamatvērtībām, un ekonomiskā lejupslīde ir īstais laiks, kad to izrādīt.

András Gyürk (PPE), rakstiski. – (HU) Gada sākumā mūs iepriecināja tas, ka tolaik ieviestā ekonomikas stimulēšanas pasākumu kopuma ietvaros uzlabojumiem enerģētikas jomā tika piešķirti vairāk nekā EUR 3 miljardi. Eiropas Komisija pareizi atzina, ka atbalsts bija nepieciešams gan alternatīvu piegādes ceļu, gan arī enerģētikas tīklu starpsavienojumu izveidei. Tomēr mūsu prieks jaucas ar zināmu vilšanos. Ja paskatāmies uz konkrētām atbalsta summām, mēs redzam, ka atbalsta pasākumu kopumā nav ietverta Centrāleiropa un Austrumeiropa — tieši tas reģions, kas energoapgādes ziņā ir visievainojamākais. Francijas–Beļģijas gāzes starpsavienojums saņem lielāku atbalstu nekā starpsavienojumi Centrāleiropā un Austrumeiropā. Kamēr Francijas–Beļģijas starpsavienojums būs septītais, pievienojoties jau esošajiem sešiem, jaunajās dalībvalstīs šāda veida infrastruktūras ļoti bieži trūkst. Papildus šim jautājumam mūs ļoti sarūgtināja arī tas, ka atbalsta pasākumu kopumā nebija ietverti nekādi uzlabojumi energoefektivitātes jomā. Tomēr šī ir tieši tā joma, kur visvieglāk varētu sasniegt šā pasākumu kopuma galveno mērķi, proti, radīt jaunas darba vietas. Ņemot vērā minētos trūkumus, mēs uzskatām, ka īpaši svarīgas ir divas lietas. Pirmkārt, turpmākajiem atbalsta plāniem jābūt vērstiem uz tiem reģioniem, kur ieguldījumiem enerģētikas jomā ir vislielākā pievienotā vērtība. Otrkārt, nākotnē pieņemot budžeta lēmumus, nedrīkst aizmirst par energoefektivitāti, kas bieži vien tiek pieminēta ES aprindās, jo īpaši, ja mēs zinām, ka efektīvāka enerģijas izmantošana jau tuvākajā laikā var nodrošināt lieliskus rezultātus.

Tunne Kelam (PPE), rakstiski. – Es apsveicu Komisiju par pasākumiem, ko tā veikusi, lai palīdzētu Eiropas ekonomikām. Fakts, ka ES palīdz tiem, kam tas visvairāk nepieciešams, vēlreiz apliecina un garantē to, ka no šīs ekonomiskās krīzes mēs visi izesim stiprāki nekā agrāk. Es vēlos uzsvērt, cik svarīgi ir likvidēt visus pašreizējos šķēršļus ekonomikā, tirdzniecībā un attiecībā uz brīvu darbaspēka apriti darba tirgū. Eiropas vienotā tirgus integrācijas pabeigšana jānosaka par galveno īstermiņa mērķi. Tikai tas mums palīdzēs efektīvi pretoties jebkurai turpmākai krīzei. Viens no spēcīgākajiem ES stimuliem ir dalība euro zonā. Euro ir būtisks stimulants ieguldījumiem un ekonomiskajai izaugsmei, kas mazina ievainojamību. Es patiešām ceru, ka manai valstij Igaunijai izdosies izpildīt kritērijus, kas nepieciešami, lai pievienotos euro zonai. Igaunijai ir viens no mazākajiem ārējiem parādiem Eiropā, un ekonomiskās izaugsmes laikā tā spēja atlikt pietiekami lielas rezerves, lai tagad varētu stāties pretī krīzei ar saviem līdzekļiem. Turklāt esmu pārliecināts, ka pašreizējie līdzekļi no Eiropas fondiem un izredzes drīzumā pievienoties euro zonai ļaus mums nākamgad efektīvi samazināt bezdarbu.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), rakstiski. – (PL) Dāmas un kungi, vairāk kā gadu pēc lielākā šoka amerikāņu sabiedrībai kopš 11. septembra, paziņojuma par bankas *Lehman Brothers* bankrotu, mēs esam kļuvuši gudrāki, jo esam ieguvuši jaunu pieredzi. Tas, kas notika pēdējos 12 mēnešos, skaidri pierāda to, ka neoliberālās politikas pieņēmumi ir maldīgi, un, tāpat kā 11. septembra gadījumā, liek mums uz pasauli paraudzīties citādi. Ekonomiskā krīze ir skārusi būtībā ikvienu pasaules daļu, bet mani visvairāk uztrauc tas, ka tā ir skārusi daudzus miljonus eiropiešu. Ziņojums, ko Pasaules Banka publicēja pirms dažām dienām, neatstāj nekādas šaubas, ka ES dalībvalstīm Austrumeiropā ir nepieciešama palīdzība un ne tikai iekšlietu jomā. Ja 11 miljonus Austrumeiropas un Vidusāzijas iedzīvotāju krīze var novest nabadzībā un līdz 2010. gada beigām tiem pievienosies vēl 23 miljoni, tad mēs nekādā gadījumā nedrīkstam slīgt pašapmierinātībā.

Finansiāls atbalsts ir svarīgs, bet tāds ir arī intelektuālais atbalsts, lai valstīm, kas krīzes sekas izjūt visvairāk, izveidotu atbilstošas sociālās programmas. Iepriekšējo krīžu laikā ģimenes spēja paglābties, emigrējot vai strādājot vairākās darba vietās. Šodienas krīzei ir globāla dimensija, kas šādu risinājumu padara par neiespējamu. Ja nevēlamies pieredzēt vēl kādas gadu vecu notikumu sekas, mums jāmobilizē ievērojami vairāk Eiropas līdzekļu un par savu mērķi jānosaka nodarbinātības veicināšana un starptautiskās sadarbības stiprināšana. Visiem šiem pasākumiem jābūt vērstiem uz vienu — uz sociālo politiku.

Czesław Adam Siekierski (PPE), rakstiski. – (PL) Centrāleiropas un Austrumeiropas valstis ekonomiskās krīzes sekas ir izjutušas ārkārtīgi smagi. Ekonomisko rādītāju pasliktināšanās bija pagājušā gada realitāte daudzās valstīs un ne tikai mūsu reģionā. Tomēr jāuzsver, ka dažādas valstis krīzei pretojās ar dažādām sekmēm. Pārliecinoša līdere starp šā reģiona valstīm ar labvēlīgiem rezultātiem ir Polija. Kā debašu laikā atzina *Almunia* kungs, Polija ir vienīgā valsts, kas ir izvairījusies no lejupslīdes, visas krīzes laikā saglabājot pozitīvu izaugsmes dinamiku. Par spīti tam, ka ekonomiskā situācija šajā reģionā lēnām stabilizējas, ir vērts padomāt par pasākumiem, kas būtu jāveic, lai atjaunotu ekonomisko izaugsmi un izvairītos no līdzīgiem satricinājumiem nākotnē. Tuvākajā laikā attiecīgo valstu valdībām jāpieņem mērķtiecīgākas stratēģijas izejai no krīzes. Tām jāsabalansē budžeta izdevumi, aktīvi jācīnās pret bezdarbu un sociālo atstumtību un jārada apstākļi, kas ir labvēlīgi uzņēmumu veidošanai, no vienas puses, un pieprasījuma palielināšanai, no otras puses. Tikpat svarīga kā rīcība valsts līmenī ir ārējā palīdzība. Eiropas un starptautiskajām finanšu iestādēm jāatver īpaša kredītlīnija maziem un vidējiem uzņēmumiem un infrastruktūras projektu atbalstam. Šie pasākumi noteikti veicinās nodarbinātības pieaugumu un uzlabos sociālo situāciju. Ilgākā laika posmā labākais risinājums šķiet iestāšanās euro zonā un līdzsvarotai un stabilai izaugsmei labvēlīgu apstākļu radīšana.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), rakstiski. – (HU) Pagājušajā gadā cīņa pret krīzi tika izvēsta galvenokārt dalībvalstu līmenī, izmantojot dalībvalstu instrumentus. Lai atveseļotu ekonomiku, sniegtu palīdzību uzņēmumiem un saglabātu darba vietas, ES dalībvalstis apsvēra rīcību galvenokārt valsts, nevis ES līmenī. Reizēm trūka pat minimālas koordinācijas, saskaņošanas un sadarbības. Vecās dalībvalstis ar savu spēcīgāko ekonomiku un lielāku manevrēšanas spēju attiecībā uz budžetu pieņēma tādus pasākumu kopumus, kas bija galvenokārt vērsti uz valsts iekšējo tirgu, un daudzos gadījumos tika izmantoti protekcionisma instrumenti, kas kropļo konkurenci. Viens tāds spilgts piemērs ir atbalsts, ko Francijas prezidents *Nicolas Sarkozy* piedāvāja uzņēmumam *Peugeot*, kā nosacījumu izvirzot darba vietu saglabāšanu Francijā, kamēr uzņēmuma produktīvākajā rūpnīcā Slovēnijā bija jāsamazina štati.

Līdzīgu diskrimināciju var vērot finanšu nozarē Centrāleiropā un Baltijas reģionā, kur rietumu mātesuzņēmumi līdz pat šai dienai turpina novirzīt peļņu, ko guvušas to filiāles, kas darbojas šajā reģionā. Kredītu krīze īpaši smagi skar mazo un vidējo uzņēmumu sektoru, kas nodrošina lielāko daļu darba vietu un, samazinoties eksporta tirgum un attīstības iespējām, masveidā atlaiž savus darbiniekus. Tas nozīmē to, ka ekonomiskā krīze neizbēgami pāries nodarbinātības un sociālajā krīzē. Tāpēc es vēlreiz aicinu ES 15 dalībvalstu valdības darīt visu iespējamo, lai nepieļautu protekcionisma pasākumus, un nosodīt vietējo banku rīcību, ar ko tās pārkāpj iekšējā tirgus principus.

Iuliu Winkler (PPE), rakstiski. – (HU) Globālās ekonomiskās krīzes ietekme uz dažādām Eiropas Savienības dalībvalstīm ir atšķirīga. Jaunās dalībvalstis Centrāleiropā un Austrumeiropā ir izrādījušas visievainojamākās. Realitāte ir parādījusi, ka Eiropas ekonomikas atveseļošanas plānā ietvertie instrumenti visām dalībvalstīm nav vienādi pieejami. Mēs esam arī pamanījuši, ka dalībvalstis euro zonā ir baudījušas labāko aizsardzību pret krīzi. Nav nekāds brīnums, ka krīzes sekas smagāk izjuta tās valstis, kas nevarēja izmantot atveseļošanas instrumentus un neatradās euro zonā. Lisabonas līguma stāšanās spēkā ir iezīmējusi institucionālās reformas perioda beigas Eiropas Savienībā.

Tagad ir jāapvieno pūles, lai stiprinātu Eiropas Savienības vienotību. Tas ir svarīgs nosacījums, lai no krīzes Eiropas Savienība izklūtu ar jauniem spēkiem kā nozīmīga pasaules mēroga autoritāte. Sociālās un nodarbinātības krīzes ietekmi visvairāk izjutīs 2010. gadā. Ir skaidrs, ka tās galvenie upuri būs jaunās dalībvalstis. Mums ir vajadzīgs ekonomikas atveseļošanas plāns, kas faktiski ir vienlīdz pieejams visām dalībvalstīm. Turklāt euro zonas pievienošanās noteikumiem jābūt elastīgākiem. Šie acīmredzamie pasākumi palīdzēs izveidot spēcīgu Eiropu, padarot to par pusmiljarda pilsoņu kopienu, kas sludina vienas un tās pašas vērtības un kuras vada vienas un tās pašas idejas.

18. Pieredze, kas gūta, īstenojot Eiropas Parlamenta un Padomes regulas saistībā ar pārtikas produktu higiēnu (debates)

Priekšsēdētājs. - Nākamais punkts ir debates par jautājumu, uz kuru jāatbild mutiski un kuru Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) vārdā Komisijai iesniedza *Horst Schnellhardt* (O-0151/2009 – B7-0237/2009) par pieredzi, kas gūta, īstenojot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 852/2004, (EK) Nr. 853/2004 un (EK) Nr. 854/2004 saistībā ar pārtikas produktu higiēnu.

Horst Schnellhardt, autors. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisār, dāmas un kungi, es vēlos sirsnīgi pateikties Komisijai par tās paziņojumu par pieredzi, kas gūta, piemērojot regulas saistībā ar pārtikas produktu higiēnu. Paziņojums ir ļoti svarīgs, un tā saturs ir ļoti pārlicinošs. Es gribu izteikt savu atbalstu šim paziņojumam, kurā aprakstīts, kas praktiski noticis pēdējos trīs gados.

Ir svarīgi, lai mēs apzinātos, ka regulās par pārtikas produktu higiēnu ir notikušas paradigmas izmaiņas. Mēs esam nostiprinājuši iekšējo tirgu, mēs esam uzlabojuši pārtikas drošību un mēs esam palielinājuši pārtikas ražotāju un piegādātāju atbildību. Tās ir ievērojamas pārmaiņas, un tādēļ mēs, protams, esam noteikuši dažas problēmas, jo īpaši saistībā ar licenču piešķiršanu mazajiem un vidējiem uzņēmumiem. Daži gaļas veikali ir pārtraukuši tirdzniecību. Mums ir vēlreiz jāpārskata šī situācija, jo tas notiek tādēļ, ka ļoti bieži netiek izmantots attiecīgajās regulās ietvertais elastīgums, un nav notikusi informācijas apmaiņa starp vietējām uzraudzības iestādēm un Eiropas Pārtikas un veterināro biroju, kas, manuprāt, ir ļoti slikti.

Ja Komisija tagad nolems, ka tā nevēlas veikt nekādas izmaiņas, es būšu spiests iebilst. Es uzskatu, ka pat tad, ja tās būtu tikai „kosmētiskas izmaiņas”, mums ir jāizskata jo īpaši šādi jautājumi. Mums jāapzinās, ka informācija pārtikas piegādes ķēdē tiek interpretēta pārāk šauri, un tas ir jāmaina. Mums jāapsver, vai gaļas inspicēšanai nebūtu piemērotas citas metodes. Jo sevišķi mēs nedrīkstam turpināt Regulā (EK) Nr. 882 norādīto trihinelozes laboratoriju akreditēšanu. Mums nepieciešama uzticama plānošana tajās jomās, kurām piemēro regulas. Tieši šī iemesla dēļ es esmu pret paredzēto regulu. Mums jāizstrādā īss un kodolīgs priekšlikums izmaiņām, lai mēs līdz 2013. gadam nebūtu spiesti nodarboties ar pārejas noteikumu apstiprināšanu.

SĒDI VADA: I. DURANT

Priekšsēdētāja vietniece

Joaquín Almunia, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētājas kundze, komisāre *Vassiliou* kundze lūdza mani atvainoties viņas vietā par to, ka viņa nevar piedalīties debatēs, lai mutiski atbildētu uz jautājumu par Komisijas ziņojumu par pieredzi, kas gūta, īstenojot regulas saistībā ar pārtikas produktu higiēnu.

Komisijas vārdā es vēlos uzsvērt, ka ziņojuma pamatā ir informācija, kas saņemta no ieinteresētajām pusēm gan valsts sektorā, gan privātajā sektorā, un šo konsultāciju rezultāts ir pozitīvs. Netika konstatēti nopietni sarežģījumi, taču dažās jomās vēl joprojām ir iespējami uzlabojumi.

Pievērsoties konkrētiem jautājumiem, pirmkārt, es apzinos mazas kapacitātes uzņēmumu atkārtotas apstiprināšanas problēmu. Risinājumus šādām problēmām var rast, izmantojot higiēnas tiesību aktu paketes noteikumu elastīgumu, kas jāizstrādā valsts līmenī. Šīs pieejas neievērošana ir radījusi grūtības dažās dalībvalstīs. Pārtikas un veterinārijas birojs (PVB) patlaban veic īpašus braucienus, lai plašākas izplatīšanas nolūkā noteiktu šādas elastības labāko praksi mazas kapacitātes kautuvēm. Ņemot vērā, ka dalībvalstīm līdz šā gada beigām ir jāpieņem lēmums par apstiprinājuma piešķiršanu vai atteikšanu, es pašlaik nevaru pateikt, tieši cik mazie un vidējie uzņēmumi nav apstiprināti.

Otrkārt, noteikumi par elastīgu pieeju paredz vispārīgāku pārtikas daudzveidības aizsardzību, kā arī palīdzību neliela mēroga ražotājiem. Valsts pasākumu elastības piemērošanai pieņemšana un paziņojumi Komisijai rada juridisku noteiktību neliela mēroga ražotājiem un atzīst mazāka mēroga uzņēmumu specifisko raksturu. Tai pat laikā ir nodrošināta pārtikas daudzveidība, piemēram, desu vai siera tradicionālās ražošanas metodes, nekaitējot pārtikas nekaitīguma mērķim.

Lai mudinātu tiesību aktos iekļauto noteikumu par elastīgu pieeju pareizu izmantošanu, Komisija ir publicējusi vairākas pamatnostādnes. Tam būtu jāveicina turpmākas pārredzamības un juridiskās noteiktības nodrošināšana. Tāpat svarīgi ir atgādināt, ka Komisija, cenšoties panākt administratīvā sloga samazināšanu, galvenokārt ļoti maziem uzņēmumiem, jau ir ierosinājusi attiecīgus grozījumus regulām. Tomēr, kā jūs zināt, šis ierosinājums joprojām gaida izskatīšanu.

Treškārt, pārtikas aprites informācija ietver lauksaimnieka rakstisku paziņojumu kautuvei un tās pilnvarotajam veterinārārstam. Šī informācija sniedz būtiskus datus, lai nodrošinātu uz risku orientētu inspekciju. Nesen kompetentajām iestādēm ir atļauta atkāpe no nosacījuma par obligātu informācijas iesniegšanu kautuvei vismaz 24 stundas iepriekš.

Turklāt es priecājos paziņot, ka nākamā gada aprīlī jaunā Komisija organizēs apaļā galda sanāksmi ar visām iesaistītajām pusēm par iespējamu gaļas produktu inspekcijas kārtības pārskatīšanu, lai izskatītu tās efektivitāti, ņemot vērā nesenās apdraudējuma tendences.

Visbeidzot, es gribu uzsvērt, ka oficiālajās kontrolēs iesaistītajām laboratorijām jābūt akreditētām, lai nodrošinātu analīžu rezultātu augstu kvalitāti un viendabīgumu, tādējādi neapdraudot pārtikas nekaitīgumu. Tas ir būtiski netraucētai ikdienas tirdzniecībai ES robežās, kā arī tirdzniecības veicināšanai ar trešām valstīm. Tomēr Komisija nesēn ir piekritusi pārejas perioda pagarināšanai *Trichinella* pārbaudēm līdz 2013. gada beigām, kas laboratorijām dos vairāk laika akreditācijas iegūšanai.

Christa Klač, PPE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētājas kundze, komisāra kungs, dāmas un kungi, es vēlos pateikties savam kolēģim *Schnellhardt* kungam par uzdoto jautājumu. Tas dod mums iespēju noteikt pozitīvo un ne tik pozitīvo pieredzi, kas gūta, īstenojot šo tiesību aktu kopumu. Regulas par pārtikas produktu higiēnu precīzē higiēnas noteikumus gaļas ražošanai.

Komisijas rīkotā apspriešanās parāda, ka ir panākts labs progress un ka regulu īstenošana kopumā darbojas efektīvi. Bažas, ka pārmērīgi stingri noteikumi varētu izraisīt mazo un amatnieku uzņēmumu bankrotu, nav piepildījušās, jo regulas paredz izņēmumus maziem uzņēmumiem. Tomēr apspriešanās skaidri parāda arī to, ka bieži problēmas rodas noteikumu piemērošanā. To apstiprina informācija, ko es esmu saņēmusi no sava reģiona uzņēmumiem un uzraudzības iestādēm.

Reģionu iestādēm ir liela rīcības brīvību lēmumu pieņemšanā, tāpēc tās var apmierināt mazāku uzņēmumu un atsevišķos gadījumos amatnieku gaļas veikalu vajadzības. Tas viennozīmīgi ir labi, jo tas ir vienīgais veids, kā mēs varam nodrošināt, ka mazākā mēroga miesniekus, kas piedāvā plašu produktu klāstu, nespiež pārmērīgas birokrātijas slogs ar pārmērīgi detalizētām prasībām attiecībā uz produktu svaigumu un kvalitāti. Taču šī elastīgā pieeja ir jāierobežo, ja tās rezultātā tiek radīti izņēmumi un saskaņā ar uzraudzības iestāžu untumiem regulas tiek atšķirīgi interpretētas.

Tas rada nopietnus konkurences izkropļojumus ne vien dalībvalstu starpā, bet arī pašās dalībvalstīs. Tāpēc mums jāievieš uzlabojumi regulās saistībā ar pārtikas produktu higiēnu, lai inspektoriem būtu lielāka juridiskā noteiktība un lielākas juridiskās pilnvaras. Inspektoru rīcībā jābūt piemērotiem tiesiskiem pasākumiem, piemēram, soda naudai kriminālsoda veidā.

Almunia kungs, šajā jomā ir ļoti daudz juridiskas nenoteiktības, kas ir jānovērš, un mēs gaidām Komisijas priekšlikumu.

Karin Kadenbach, S&D grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētājas kundze, komisār, dāmas un kungi, vispirms es gribu apsveikt visus, kas iesaistīti regulu par pārtikas higiēnu izstrādē, jo šajā Komisijas paziņojumā pieredze, kas gūta, piemērojot attiecīgās regulas, attēlota galvenokārt pozitīvā gaismā. To nedrīkst novērtēt par zemu, jo, kā jau tika paskaidrots, šīs jaunās regulas nozīmē paradigmas izmaiņas pārtikas higiēnas politikā.

Šo regulu inovatīvais raksturs bija iemesls, kādēļ sākotnējā ziņojuma par šo regulu piemērošanā gūto pieredzi sagatavošana tika plānota tikai trīs gadus pēc to stāšanās spēkā. Dalībvalstis un pārtikas piegādātāji, un ražotāji kopumā bija apmierināti ar šīm regulām, un ir ziņojuši par labiem panākumiem to piemērošanā. Pēc dalībvalstu un privātā sektora interešu grupu domām, nozīmīgas grūtības nepiedzīvo ne uzņēmumi, ne arī iestādes. Pastāv vienprātīgs viedoklis, ka šīm regulām vajadzīgi daži pielāgojumi, bet to fundamentāla pārskatīšana nav nepieciešama. Esošās regulas izpilda izvirzīto uzdevumu, proti, tās nodrošina, ka patērētāji saņem iespējami augstāko kvalitāti un drošību attiecībā uz produktu higiēnu, kā arī tās nodrošina elastīgu pieeju uzņēmumiem, jo īpaši ļoti mazu uzņēmumu, vajadzībām.

Saskaņā ar teicienu „Kas neiet uz priekšu, iet atpakaļ”, kā *Schnellhardt* kungs jau minēja, būs jāizmeklē ziņojuma sagatavošanas laikā noteiktās problēmas, lai atklātu problēmu iemeslu, un vajadzības gadījumā tiks izstrādāti piemēroti risinājumi. Bez šaubām, nepieciešama arī turpmāka higiēnas regulu kopuma ieviešanas cieša uzraudzība, jo dažām dalībvalstīm bija pārāgri sniegt līdzsvarotu un detalizētu novērtējumu. Tikai tad, kad mūsu rīcībā būs visaptverošs novērtējums, mēs varēsim lemt par to, vai higiēnas regulās jāveic izmaiņas, un, ja atbilde būs jā, tad tieši kādas izmaiņas jāveic.

Joaquín Almunia, *Komisijas loceklis*. – Priekšsēdētājas kundze, vispirms es gribu visiem pateikties par ieguldījumu šajās debatēs. Mēs uzskatām, ka jūlija ziņojums ir sākumpunkts diskusijai par iespējamiem šo regulu uzlabojumiem, un Komisija noteiktajā kārtībā izskatīs vajadzību veikt tiesisko normu izmaiņas. Mēs ļoti atzinīgi vērtējam deputātu ieguldījumu; jūsu devums ir ļoti noderīgs, lai mēs noteiktajā termiņā sagatavotu jaunas iniciatīvas.

Mēs ceram uz nepārtrauktu sadarbību ar Parlamentu un arī ar dalībvalstīm, ar ieinteresētajām pusēm, kas pārstāv gan privāto, gan valsts sektoru, un es esmu pārliecināts, ka mūs visus vieno kopīgs mērķis — panākt iespējami augstāko pārtikas drošības līmeni. Manuprāt, šis ir vissvarīgākais secinājums, ko mēs varam izdarīt no šodienas debatēm.

Priekšsēdētāja. – Debates tiek slēgtas.

19. Eiropas rīcība terorisma upuru atbalstam (debates)

Priekšsēdētāja. – Nākamais darba kārtības punkts ir Komisijas paziņojums par Eiropas rīcību terorisma upuru atbalstam.

Jacques Barrot, *Komisijas priekšsēdētāja vietnieks*. – (FR) Priekšsēdētājas kundze, es piekrītu sava kolēģa, *Almunia* kunga, izteiktajām piezīmēm. Terorisma upuri ir uzbrukumu mūsu sabiedrības demokrātiskajām vērtībām upuri. Protams, šie upuri mums uzskatāmi parāda šo cilvēces traģēdiju, kāds ir terorisms. Mūsu pienākums ir viņus atbalstīt, atzīt un palīdzēt viņiem.

Komisija šajā jomā ir divējāda loma. Pirmkārt, tai jāliek mūsu iedzīvotājiem apzināties, ko pārdzīvo terorisma upuri, kā viņi cieš, un jānodrošina lielāka upuru interešu pārstāvība Eiropas līmenī. Otrkārt, Komisijai jācenšas nodrošināt, ka vairs nav upuru, lai šis terorisms var beigties. Tā ir terorisma novēršanas politika.

Kopš 2004. gada Komisija finansiāli atbalsta vairākus projektus, kuru mērķis ir nodrošināt palīdzību upuriem un viņu ģimenēm, kā arī sniegt viņiem nepieciešamo sociālo vai psiholoģisko atbalstu. Šie projekti īsteno mērķi palielināt Eiropas iedzīvotāju izrādīto solidaritāti terorisma upuriem. Tikai 2008. gadā vien šai iniciatīvai tika piešķirts EUR 2 200 000 budžets.

Papildus šīm darbībām kopš 2008. gada Komisijas vadībā darbojas Terorisma upuru asociāciju Eiropas tīkls. Šī tīkla mērķis ir starptautiskās sadarbības veicināšana starp terorisma upuru asociācijām un plašākas upuru interešu ES līmeņa pārstāvības nodrošināšana. Mēs tam esam piešķīruši budžetu EUR 200 000 apmērā.

Šis tīkls darbojas vairākās jomās: tas novērtē šiem upuriem patlaban sniegto atbalstu un aizsardzību, kā arī veicina darbības, kas vērstas uz labākās prakses izplatīšanu. Šī tīkla noteiktās darbības ir ļoti noderīgs pamats Komisijas darbam.

Visbeidzot, situācijā, kad iedzīvotāju aizsardzībai arī turpmāk jābūt mūsu politikas jomu pašā centrā, Komisija cer pastiprināt uz upuru aizsardzību vērstās darbības. Tā paredz atbalstīt pasākumus, kuru mērķis ir mudināt terorisma upurus dalīties savos pārdzīvojumos. Faktiski nolūks ir likt Eiropas iedzīvotājiem vairāk apzināties terorisma realitāti, lai novērstu terorismu. Nedrīkst aizmirst, ka terorisms bieži vien ir ideoloģiskas propagandas un radikālisma rezultāts.

Kas ir vēl svarīgāk, ar šīm darbībām būtu jārada iespēja nodot miera vēsti, kas veicinātu demokrātiskas vērtības. Līdz ar to Komisija gatavojas izstrādāt terorisma upuru tiesību hartu. Es personīgi pievienojos visiem tiem, kuri ir paiduši dusmas par visiem šiem teroristu uzbrukumiem un atbalstu mūsu centieniem izrādīt solidaritāti terorisma upuriem.

Priekšsēdētājas kundze, tagad es uzklaušīšu dažādo Eiropas Parlamenta deputātu runas un sniegšu iespējami pilnīgākas atbildes.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio, *PPE grupas vārdā*. – (ES) Priekšsēdētājas kundze, komisār, es gribu pateikt, ka vairākums valdību un iedzīvotāju terorisma upurus atceras tikai pēc nopietniem uzbrukumiem, tādiem kā uzbrukumi Madridē, Ņujorkā vai Londonā. Kad emociju vilnis ir noplacis, visi tiecas aizmirst par terorisma draudiem un upuru tiesībām.

Taču šodien nav šaubu par Eiropas Savienības apņēmību attiecībā uz cīņu pret terorismu. Kā komisārs *Barrot* kungs tikko mums pastāstīja, šī apņēmība ir atspoguļota arī nesen pieņemtajā Stokholmas programmā, kurā tiek atzīta upuru drosme un cieņa, un nepieciešamība aizstāvēt upuru tiesības.

Par spīti šim progresam cīņās pret terorismu pamatā vienmēr ir bijusi dalībvalstu uzticība un savstarpēja sadarbība. Ņemot vērā Lisabonas līguma sniegto perspektīvu, es gribētu zināt, vai Eiropas Savienībai būtu labi veicināt dalībvalstu tiesību aktu par terorisma upuru tiesībām saskaņošanu.

Eiropas terorisma upuru tiesību hartas pieņemšana būtu liels solis uz priekšu, kas palīdzētu tiem, kuri cīnās pret terorismu, un dotu spēcīgu triecienu tiem, kuri to aizstāv. Upuru drosme un cieņa ir terorisma vislielākā neveiksme un tādēļ vislielākais demokrātijas triumsfs. Mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka vienīgais ierocis pret terorismu tā nevainīgajiem upuriem ir viņu vārds un sabiedrības atzīšana.

Tādēļ nedrīkst aizmirst arī to, dāmas un kungi, ka neviens no mums nav pasargāts no kļūšanas par terorisma upuri. Tādēļ mans jautājums ir šāds: vai Komisija piekrīt Eiropas hartas pieņemšanai, lai atzītu terorisma upuru tiesību aizsardzību, kā arī šo tiesību veicināšanu? Ja tā, kādus pasākumus jaunā Komisija plāno veikt, lai savā pilnvaru laikā virzītu uz priekšu šo hartu?

Juan Fernando López Aguilar, S&D grupas vārdā. – (ES) Priekšsēdētājas kundze, komisār, paldies par jūsu no sirds pausto apņemību, kas kopš Lisabonas līguma stāšanās spēkā beidzot ir kļuvusi Eiropas politikas daļu. Uz šo apņemību ir attiecināmi Eiropas tiesību akti, kuros izšķiroša nozīme būs arī Eiropas Parlamentam, izšķirošāka nozīme kā jebkad iepriekš.

To apstiprina Stokholmas programmas pieņemšana. Tās daudzgadu programma 2009.–2014. gadam ietver nepārprotamu vajadzīgu atsauci uz terorisma upuru cieņu, ciešanām, ko rada šis šausmīgais nozieguma veids, upuru īpašo neaizsargātību, bet arī, un tas ir pats galvenais, uz upuru aizsargāšanas pilnvarām.

Tāpēc, manuprāt, ir vērts norādīt, ka, tā kā Spānijas nākamajos sešos mēnešos pārņems ES prezidentūru un tā kā Spānijas valdības un sabiedrības apņemība apkarot visa veida terorismu ir konsekventa un neatlaidīga, noteikti būs iespējams rīcības plānā iekļaut šo saskaņošanu, šo pamatprogrammu terorisma upuru tiesību aizsardzībai. Tā kā šis plāns paredz ilggadīgus normatīvos pasākumus, Spānijas valdība būs atbildīga par to izstrādi, kas pēc tam būs jāatbalsta attiecīgi Beļģijas un Ungārijas prezidentūrai, nosakot šos normatīvos pasākumus un īstenojot Stokholmas programmas mērķus.

Tāpēc es uzskatu, ka Eiropas Parlamentam ir pienācis laiks apstiprināt šo apņemību aizsargāt terorisma upurus, lai noslēgtu cīņu pret visiem terorisma veidiem un izveidotu terorisma upuriem vajadzīgo cieņu. Ir pienācis laiks paust apņemšanos, ka Stokholmas programmas normatīvo pasākumu plānā un rīcības plānā, kas būs jāizstrādā Spānijas prezidentūrai, terorisma upuru aizsardzībai tiks veltīta tāda attieksme, kādu tā pelna.

Izaskun Bilbao Barandica, ALDE grupas vārdā. – (ES) Priekšsēdētājas kundze, es vēlos pateikt, ka šī iniciatīva atbilst Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas un manis personīgi iesniegtajiem grozījumiem Stokholmas programmai, jo tā nebija iekļauta šajā programmā. Visa veida terorisma upuriem tā bija nepieciešama, un, vēl jo vairāk, viņi mums to lūdz. Es esmu daudz mācījies par cieņu, kopienas apziņu un ciešanām no šiem upuriem, ar kuriem es esmu strādājusi pēdējos gados. Viņu liecības liek man atbalstīt Eiropas standartu, proti, materiāli, emocionāli un juridiski rūpēties par terorisma upuriem.

Mēs esam izveidojuši kopējas debates, kas pamatojas uz četriem pīlāriem.

Pirmkārt, viņu ciešanu atzīšana, viņu aizsardzība un pieņemšana, ka upuri nav tikai tie, kas ir nogalināti vai ievainoti, bet arī viņu ģimenes, tie, kuri ir apdraudēti un kuru brīvība, kas ir visu brīvība, ir apdraudēta.

Otrkārt, radīto materiālo zaudējumu atlīdzināšana, viņu piemiņas godināšana un strādāšana, lai nodrošinātu, ka tiek panākts taisnīgums.

Treškārt, debašu par šiem upuriem, kas ir cilvēki, kuri cieš un kuriem nepieciešama aizsardzība, aizstāvība, atzīšana, palīdzība un atbalsts, humanizēšana. Darbojoties politikā, mums ir jāspēj iejusties viņu adā.

Visbeidzot, šo debašu depolitizēšana. Mums jābūt augstsirdīgiem, lai nodrošinātu, ka mēs nepadarām terorismu par vēlēšanu kampaņu.

Eiropā ir veiktas slepkavības reliģijas, privātūpašuma, vides aizsardzības, reģiona neatkarības vai valsts vienotības, kurā tas ietilpst, vārdā. Pat valdības ir bijušas iesaistītas teroristiskās darbībās. Taču šis nav jautājums par principiem. Totalitārisms un fanātisms nogalina, cilvēces pamatvērtību izkropļošana nogalina. Šis parādības noved pie vardarbības, bet demokrātisku ideju brīva apmaiņa nerada vardarbību. Es veltu šo runu visiem terorisma upuriem.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Priekšsēdētājas kundze, Stokholmas programmā cita starpā ir ietverta šāda atsauce uz atbalstu terorisma upuriem: terorisma upuriem ir nepieciešama arī īpaša uzmanība, atbalsts un sociāla atzīšana.

Manuprāt, Eiropas Savienībai jānodrošina, ka viņi saņem šo atbalstu, kā arī jāveicina viņu pilnīga atzīšana sabiedrībā. Tiem, kuri piedzīvojuši terorisma necilvēcību, ir jābūt mūsu sabiedrības ētiskam atskaites punktam. Tāpēc upuru un viņu tiesību aizstāvībai ir jābūt vienai no Eiropas Savienības prioritārajām politikas jomām.

Mums ir jāuztur un jāstiprina fondi terorisma upuriem ar pienācīgu finansējumu, kā Eiropas Tautas partiju grupa (Kristīgie demokrāti) ierosināja grozījumus, kas iesniegti Eiropas Savienības 2010. gada budžeta projektam.

Tādēļ atbalsts ir palielināts par EUR 1 miljonu, kas tiks izmantots to projektu finansēšanai, kuru mērķis ir palīdzēt terorisma upuriem un viņu ģimenēm atlabt, izmantojot organizāciju un to tīklu piedāvāto sociālu vai psiholoģisku atbalstu. Tāpat šis atbalsts tiks izmantots, lai finansētu projektus ar nolūku mobilizēt sabiedrības viedokli pret visiem terorisma veidiem.

Daļa šo līdzekļu jo īpaši jāizmanto, lai uzlabotu juridisko palīdzību un konsultācijas upuriem un viņu ģimenēm.

Minēšu kāda raksturīgu, ilustrējošu informāciju: terorisms padara upurus līdzīgus. Nākamajā gadā kopējie līdzekļi, kas tiks piešķirti, lai sagatavotos teroristu uzbrukumiem un novērstu tos, būs EUR 21 420 000.

Jiménez-Becerril Barrio kundzes ierosinātajai domai par to, ka upuri Eiropas Savienībā jāpadara redzamāki, ir jāsaņem Eiropas Parlamenta beznosacījumu atbalsts. Pirmkārt, mums jānodrošinās ar visiem vajadzīgajiem juridiskajiem instrumentiem, sākot ar rakstisku deklarāciju un tad pārejot pie rezolūcijas, lai mums beidzot būtu politiska deklarācija par Eiropas iestāžu atbalstu terora upuriem. Tas arī palielinās Eiropas iedzīvotāju izpratni par šo upuru nozīmību.

Upuri mūsos izraisa solidaritātes izjūtu, līdzjūtību, atzīšanu, cieņu, ilglaicīgu atbalstu un piemiņu vienlaikus ar nicinājumu un vēlmi pēc taisnīguma attiecībā uz šiem teroristiem, kuru dēļ ir tik daudz sāpju un nāves.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Priekšsēdētājas kundze, *Barrot* kungs, nav sakritība, ka ir runājuši tik daudzi Eiropas Parlamenta deputāti no Spānijas. Basku zemē papildus teroristu uzbrukumu radītajām ciešanām pēc uzbrukuma upuri bieži ir piedzīvojuši nicinājumu vai aizmirstību. Tāpēc veidojas kustība, kas tiecas panākt upuru atzīšanu, kurai, manuprāt, ir nepieciešama politika terorisma upuriem. Ja drīkstu, es vēlētos papildināt to, ko teica visi mani kolēģi par atbalstu hartai vai vienotai pieeja šai politikai, sniedzot ļoti kopsavilkumu, kurā ietilpst desmit, manuprāt, šajā saistībā visbūtiskākie aspekti.

Pirmais, šai upuru politikai nepieciešama sabiedrības līdzjūtība, atzinība un sociāls atbalsts upuriem.

Otrais, tai ir nepieciešama ātra un efektīva nodarīto zaudējumu atlīdzināšana.

Trešais, attieksmei pret visiem upuriem jābūt vienlīdzīgai.

Ceturtais, nepieciešama politiska un sociāla vienprātība attiecībā uz pasākumiem, ko izmanto terorisma upuriem.

Piektais, nepieciešama politika, kas diskreditē vardarbīgu cilvēku sociālas un politiskas debates.

Sestais, nepieciešams, lai terorismā vainīgie tiek sodīti par mācību citiem, nodrošinot upuriem ātru un efektīvu pieeju taisnīgumam.

Septītais, sabiedrībā ir nepieciešama izglītošana un apmācība pret vardarbību.

Astotais, nepieciešama garantija upuriem, ka viņu piedzīvotie uzbrukumi neatkārtosies, kas var arī notikt.

Devītais, ir nepieciešama piemiņas politika, lai šie upuri netiek aizmirsti.

Visbeidzot, nepieciešama sociālas samierināšanas politika, lai dziedētu terorisma radītās brūces.

Šie ir manis piedāvātie desmit priekšnoteikumi, ko es ierosinu kopējai politikai attiecībā uz terorisma upuriem.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Priekšsēdētājas kundze, uzbrukumi Madridē un Londonā, kā arī nesenie uzbrukumi manā valstī, Grieķijā, skaidri parāda terorisma problēmas apmērus. Terorisms apdraud

mūsu dzīvesveidu un mūsu brīvību. Tas ir vērstis ne tikai pret tiešajiem upuriem un viņu ģimenēm, kas arī tiek tieši ievainotas, bet arī pret sabiedrību kopumā.

Eiropas izmēģinājuma programmas, kas attiecas uz teroristu uzbrukumu upuriem, ir pozitīvs piemērs brūču dziedēšanā, tomēr vēl daudz kas ir jāpaveic. Palīdzība upuriem un viņu ģimenēm nav tikai morāli obligāta prasība. Tā ir obligāta prasība, lai raidītu teroristiem skaidru signālu, ka mēs neaizmirstam.

Mēs neaizmirstam derdzīgās darbības, kuras aptraipa mūsu demokrātiju un kohēziju. Mēs neaizmirstam, ka terorisma upuri bieži ir pilnīgi nevainīgi cilvēkus, kas ir ievainoti un nogalināti, kamēr viņi dodas savās ikdienas gaitās. Mēs neaizmirstam, ka Eiropā, kas māca iecietību un demokrātiju, vardarbības akti nekad nebūs pieņemami.

Magdi Cristiano Allam (PPE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, es vēlos paust atbalstu *Jiménez-Becerril Barrio* kundzes priekšlikumam Eiropas hartai par to ģimeņu tiesībām, kuras ir terorisma upuri, un uzsvērt, ka tas Eiropai rada ārkārtēju iespēju raidīt nepārprotamu signālu par terorismu, paturot prātā, ka šāda signāla trūkums noveda pie Barselonas procesa sabrukuma 2005. gadā, kad Eiropas un Vidusjūras reģionu valstu vadītājiem vai valdībām neizdevās panākt vienošanos. Es vēlos arī uzsvērt, ka patlaban tas piedāvā ārkārtēju iespēju atjaunot dialogu par jaunām attiecībām ar Vidusjūras otra krasta valstīm, sākot ar skaidru paziņojumu par koncepciju, kas ir mūsu cilvēces un mūsu civilizācijas stūrakmens, proti, dzīvības svētums.

Diane Dodds (NI). – Priekšsēdētājas kundze, esmu pateicīga par jūsu atbalstu terorisma upuriem. Tas, ir gan pareizi, gan pienācīgi, un, protams, es atzīstu Eiropas Savienības atbalstu upuriem Ziemeļīrijā ar *PEACE* programmām, kuras tiek tur finansētas.

Komisijai būtu jāapzinās, ka Ziemeļīrija vēlreiz piedzīvo pieaugošus terorisma draudus, ko rada disidentu republikāniskās organizācijas. Ziemeļīrijas policija šos draudus ir raksturojusi kā „kritiskus,” un Starptautiskā uzraudzības komisija kā „ļoti nopietnus”. Pēdējos brutālajos uzbrukumos tika nogalināti divi karavīri, kuriem drīz bija jādodas uz Afganistānu, kā arī viens policists.

Savā sākotnējā terorisma upuru finansēšanā Komisija kā galveno mērķi noteica mobilizēt sabiedrību pret terorismu visos tā veidos. Taču es uzskatu, ka līdz ar pāreju uz plašāku *CIPS* programmu šis mērķis, šķiet, ir pazaudēts. Esmu pateicīga par jūsu ierosināto darbu pie Upuru hartas, un es vēlētos mudināt, lai tā tiktu uzsākta, nosakot ļoti skaidru atšķirību starp terorisma upuriem un terorisma aktos vainīgajām personām.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, paldies Dievam, mēs Austrijā gadiem ilgi neesam piedzīvojuši teroristu uzbrukumus. Taču Vīnei ne vienmēr ir izdevies palikt neskartai.

Es gribētu papildināt *Jáuregui Atondo* kunga izteiktās piezīmes. No vienas puses, mums noteikti ir vajadzīga šī upuru harta un atbalsts terorisma upuriem. Tomēr vienlaikus papildu pasākuma veidā mums ir jāmaina vide, kurā notiek vardarbība, kas noved pie terorisma. Manuprāt, mums jāsāk ar izglītošanu un informēšanu. Turklāt Eiropas Parlamentam nepārprotami ir jānoraida valodas brutalizācija. Mēs pastāvīgi prasām toleranci daudzās jomās. Taču ir viena joma, kurā mēs nedrīkstam izrādīt nekādu toleranci, un tā ir saistīta ar vardarbību.

Priekšsēdētāja. – Šīs runas ir cieņas un emociju pilnas, jo, manuprāt, jūs esat runājuši to cilvēku vārdā, kuri šodien vairs nevar runāt, un es prezidentūras vārdā jums pateicos.

Jacques Barrot, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (FR) Priekšsēdētājas kundze, jums ir taisnība, uzsverot, cik emocionāli piesātinātas ir šīs debates, un tieši pašlaik mēs domājam par visiem upuriem. Viņus visus pilnīgi patvaļīgi un pilnīgi netaisnīgi ir pārsteidzis terorisms.

Kā sacīja *López Aguilar* kungs, terorisms ir šausmīgs nozieguma veids. Vispirms es gribu jums pateikt, ka Stokholmas programmā patiesi ir ņemts vērā upuru liktenis. Īstenībā mums ir jāizstrādā Eiropas politika, kurā daudz lielākā mērā uzmanība tiktu pievērsta organizētās noziedzības un terorisma upuriem.

Es vēlos pateikt *Jiménez-Becerril Barrio* kundzei, ka mēs gatavojamies veikt pasākumus, lai ieviestu terorisma upuru tiesību hartu. Jūs patiešām ļoti skaidri izpaužāt savu vēlmi pēc šīs hartas, un, manuprāt, *Jiménez-Becerril Barrio* kundze, jūs to darījāt, izmantojot visu to sāpīgo pieredzi, ko jūs esat tiešā veidā guvusi.

Mēs esam analizējuši, un 2010. gadā mēs turpināsim analizēt visas nepilnības, kas patlaban pastāv dažādās dalībvalstīs saistībā ar terorisma upuru aizsardzību. Patiesi, jums ir taisnība: tā vai citādi mums ir jāpanāk mūsu tiesību aktu par terorismu, par terorisma upuriem saskaņošana. Eiropai jābūt reāli vienotai terorisma apkarošanā.

Pamatojoties uz šo pētījumu, mēs plānojam atrast iespējas, kā mēs varam saskaņot un apkopot visus pasākumus, lai uzlabotu terorisma upuru situāciju Eiropā. Tas būs šī rīcības plāna mērķis, un nav šaubu, ka mēs atrisināsim šo upuru aizsardzības problēmu, ņemot vērā to, kas tika teikts šo debašu laikā, proti, pirmkārt, ir jācenšas likt cilvēkiem apzināties upuru traģēdiju un ciešanas, jo upuri bieži vien ir temats, par kuru klusē, ja ne pauž nicinājumu.

Nākamais punkts, mums ir jānodrošina, ka viņi ātri saņem kompensāciju. Jūs taisnīgi uzstājat uz ātru kompensāciju par šīm pilnīgi nepelnītajām un neattaisnotajām ciešanām. Jūs arī minējāt tiesiskā pamata liegšanu šim dialogam, jo mēs nevaram pieļaut dialogu, kas tā vai citādi rada iespaidu, ka nevainīgu cilvēku nogalināšana, nevainīgu cilvēku ievainošana var būt veids, kā kalpot cilvēcei.

Mums ir jābūt galēji neiecietīgiem attiecībā uz šādiem izteikumiem, jo tie noliedz pilnīgi visas Eiropas Savienības vērtības. Papildus teiktajam, priekšsēdētājas kundze, man ir jāapsveic Eiropas Parlaments, par to, ka tas ir nodrošinājis EUR 1 miljonu visām mūsu upuru atbalsta programmām.

Atkārtāju, es ļoti priecājos, ka šovakar man līdzās ir *Almunia* kungs, jo mēs abi patiesi mudinām Komisiju veikt pasākumus šajā saistībā. Galu galā Eiropas Savienībai ir jānodrošina parauga likumdošana attiecībā uz terorisma upuru aizsardzību un palīdzību terorisma upuriem kā daļa no šīs daudzgadu Stokholmas programmas.

Tas ir viss, ko es vēlējos pateikt, atbildot uz dažādajām runām. Varat būt pārliecināti, ka tās ne mani, ne *Almunia* kungu nav atstājušas vienaldzīgu!

Priekšsēdētāja. – Lai uzreiz nepārietu pie citām debatēm, es ierosinu ar klusuma brīdi pieminēt upurus.

(Parlamenta sēdes dalībnieki piecēlās kājās un ievēroja minūti ilgu klusuma brīdi.)

Debates tiek slēgtas.

20. Subsidiaritātes principa aizsardzība — Reliģisku un kultūras simbolu izlikšana sabiedriskās vietās (debates)

Priekšsēdētāja. – Nākamais darba kārtības punkts ir debates par:

- jautājumu Komisijai, uz kuru jāatbild mutiski (B7-0238/2009), ko grupas „Brīvības un demokrātijas Eiropa” vārdā iesniedza *Mario Borghezio*, par subsidiaritātes principa aizsardzību (O-0152/2009);

- jautājumu Komisijai, uz kuru jāatbild mutiski (B7-0239/2009), ko iesniedza *Antonio Cancian*, *Mario Mauro*, *Fiorello Provera*, *Elisabetta Gardini*, *Salvatore Iacolino*, *Crescenzo Rivellini*, *Sergio Paolo Frances Silvestris*, *Aldo Patriciello*, *Paolo Bartolozzi*, *Cristiana Muscardini*, *Mara Bizzotto*, *Barbara Matera*, *Lara Comi*, *Antonello Antinoro*, *Lorenzo Fontana*, *Roberta Angelilli*, *Amalia Sartori*, *Iva Zanichchi*, *Licia Ronzulli*, *Giovanni Collino*, *Marco Scurria*, *Giancarlo Scotta*, *Potito Salatto*, *Pablo Arias Echeverría*, *Raffaele Baldassarre*, *Pilar Ayuso*, *Luis de Grandes Pascual*, *Pilar del Castillo Vera*, *Santiago Fisas Ayxela*, *Carmen Fraga Estévez*, *Salvador Garriga Polledo*, *Cristina Gutiérrez-Cortines*, *Esther Herranz García*, *Carlos José Iturgaiz Angulo*, *Veronica Lope Fontagné*, *Antonio López-Istúriz White*, *Gabriel Mato Adrover*, *Jaime Mayor Oreja*, *Pablo Zalba Bidegain*, *Salvatore Tatarella*, *Magdi Cristiano Allam*, *Miroslaw Piotrowski* un *Konrad Szymański*, par reliģisku un kultūras simbolu izlikšana sabiedriskās vietās (O-0158/2009).

Mario Borghezio, autors. – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, manis pārstāvētās grupas „Brīvības un demokrātijas Eiropa” nostāja ir pilnīgi skaidra: uzdodot šo jautājumu, uz kuru jāatbild mutiski, mēs lūdzam Komisiju iebilst pret tā lēmuma izpildi, kas paredz aizliegt skolas mācību telpās izvietot krucifiksus, kuru pieņemta Eiropas Cilvēktiesību tiesa Strasbūrā, kura, es vēlos uzsvērt — nav ES iestāde.

Mūsaprāt, šis lēmums — un es vēlos, lai tas būtu pilnīgi skaidrs — ir nepieļaujams subsidiaritātes principa pārkāpums. Tas ir Eiropas Savienības pamatprincips, un tas arī garantē cilvēktiesību un dalībvalstu tiesību ievērošanu. Eiropas Savienība, kādu mēs to izprotam un atbalstām, nebūtu iedomājama, ja netiktu atbalstīts un ievērots subsidiaritātes princips.

Iesākumā es vēlos izteikt vispārīgu piezīmi: acīmredzot — vispirms apskatot šī lēmuma būtību — aizliegumu par kādu vai kaut ko jau esošu neviens neuzskatītu par demokrātisku un brīvību apliecināšu rīcību, kā daži apgalvo, bet drīzāk par domu policiju raksturīgu vai pret demokrātiju noskaņotu rīcību. Ja skolā pie sienas ir pielikts krucifikss, un pēc tam tas tiek noplēsts, šī siena kļūst par tukšu, nevis laicīgu sienu, un šis tukšums

būs kā konfesionāls simbols, vissliktākais iedomājama negatīvas audzināšanas piemērs, ko var uzskatīt par vienu no daudzām Rietumvalstu kultūras un garīgās dzīves iznīcības pazīmēm.

Strasbūras tiesas lēmums kā priekšnoteikumu pieņem reliģijas brīvības koncepciju, kas, loģiski secinot, ies pat tik tālu, ka nodrošinās un gūs pārsvara izjūtu pār visiem iedzīvotājiem, kuri ir spiesti dzīvot vidē, kas atbilst tiesas uzskatiem. Manuprāt, tā nav reliģijas brīvība, jo tā izkropļo reliģijas brīvības patieso nozīmi. Šajā gadījumā runa ir par negatīvām tiesībām vai drīzāk par tiesībām uz brīvību attiecībā uz pienākumu ievērot reliģiskos rituālus. Runājot par reliģijas brīvību, ir jāvalda pilnīgai skaidrībai — mēs noteikti nerunājam par kaut ko abstraktu.

Šeit runa ir par kaut ko pavisam citu: krucifiksa izlikšana mūsu kultūrā nav tikai ticības jautājums, bet kaut kas daudz svarīgāks, kaut kas tāds, kam ir vispārēja nozīme. Krusta simbolam un simbolikai ir vispārēja ideja. Krusts simbolizē, piemēram, arī mieru un brālību, kā to skaidroja izcilais metafiziķis *René Guénon*. No tradicionālās kultūras izcilo zinātnieku viedokļa šī vērtība ir pilnīgi skaidra, taču tajā pašā laikā tikpat skaidrs ir arī tas, ka šī lēmuma pamatā ir pret tradicionālām vērtībām vērsti uzskati, kas mudina visus tiem piekrist. Tas ir pretrunā Eiropas Savienības patiesajai būtībai, un tas ir apbrīnojami.

Gandrīz rodas iespaids, ka mērķis ir panākt to, lai cilvēki neizmantotu neko, kas atgādina par vērtībām un simboliem, kas simbolizē vertikālītāti un garīgumu. Nerunājot par vēsturiskiem faktiem un nesaistot to ar kādu konkrētu reliģiju, es atkārtoju, ka tas ir vispārīgs simbols. Savukārt Eiropas Savienībai ir jānodrošina cilvēku tiesības arī turpmāk izmantot simbolus, sākot ar krusta simbolu.

Eiropai ir jābūt pietiekami drosmīgai, lai šos būtiskos jautājumus skatītu no metavēsturiskā viedokļa. Tai ir jāatjauno Eiropas iedzīvotājiem brīvība izmantot un godāt viņu identitātes simbolus saskaņā ar Eiropas Savienības tiesiskās un politiskās struktūras pamatprincipu — subsidiaritātes principu.

Nobeigumā es vēlos teikt, ka saistībā ar šo mēs varam apdomāt un pārrunāt galveno jautājumu: ko reliģijas brīvība nozīmē Eiropai? Es vēlos norādīt, ka tieši Strasbūras tiesas lēmums iedragā pamattiesības uz reliģijas brīvību, un tā mērķis ir panākt to, lai cilvēki, piemēram, itāļi, mācību telpās neliktu krusta simbolu kā nepieciešamu atgādinājumu viņu kristiešu izcelsmei.

Antonio Cancian, autors. – (IT) Priekšsēdētājas kundze, komisāra kungs, dāmas un kungi, Eiropas Cilvēktiesību tiesa 2009. gada 3. novembrī apstiprināja Itālijas un Somijas pilsoņu pieteikumu, kurā lūgts mācību telpās neizlikt krucifiksus. Pirms tam līdzīgi gadījumi reģistrēti Spānijā, Vācijā, Francijā un arī Itālijā, kur 1988. gadā Valsts padome noteica, ka krucifikss ir ne tikai kristiešu simbols, bet tam piemīt arī vērtība, kas nav saistīta ar kādu konkrētu reliģiju. Itālijas Valsts padome savu viedokli atkārtoti puda 2006. gadā, norādot, ka valsts laicīguma princips nedrīkst ignorēt sabiedrības kultūras identitāti un tās civilizāciju.

Ar šo jautājumu mēs vēlējamies uzsvērt šī temata vispasaulīgāko aspektu, ne tikai norādot uz to, ka nākamais solis varētu būt nodot Strasbūras tiesā izvērtēt katoļu simbolus, kas ir dalībvalstu kopējo tradīciju daļa, kā arī mākslas un kultūras elementus, kas sastopami visās mūsu pilsētās. Eiropas Savienības karoga autors atzīst, ka pat šī karoga, ko izveidoja Eiropas Padomei, idejas pamatā ir *Marian* ikonu glezniecība.

Cilvēktiesību tiesas lēmums paredz ieviest — un kur tad paliek subsidiaritāte? — laicīgu modeli, ko daudzas dalībvalstis neatdzīst vai vēl sliktāk — veicina nihilismu. Lūk, ko simbolizē tukšā siena, ko tikko minēja *M. Borghesio* kungs. Šis lēmums apšaubā mūsu identitāti, mūsu Eiropas vērtības miera, mīlestības un pilsoņu satiecības, vienlīdzības un brīvības jomā, un tādējādi šis lēmums apdraud brīvību un vienlīdzīgas tiesības.

ES iestādes ir līderes brīvību privilēģiju jomā. Reliģisku un kultūras simbolu izlikšana iedzīvotāju identitātes līmenī ir domu brīvības izpausme — un šajā plenārsēžu zālē rīt tiks pasniegta Saharova balva —, un tā būtu jāaizsargā ES iestādēm un starptautiskām organizācijām, kas darbojas uz demokrātijas principu pamata.

Jacques Barrot, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (FR) Priekšsēdētājas kundze, es labprāt gribētu dzirdētu *M. Mauro* kunga runu, taču viņš varēs uzstāties pēc manis.

Man ir stingri jāievēro vairākas tiesību normas. Komisija ļoti nopietni attiecas pret domu, apziņas un reliģijas brīvību, kā noteikts Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 8. pantā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 10. pantā. Taču taisnība, ka Komisija var rīkoties tikai ES tiesību aktu piemērošanas kontekstā. Faktiski ES kontekstā valstu tiesību aktus par reliģisku simbolu izlikšanu sabiedriskās ēkās regulē dalībvalstu tiesību sistēma.

Subsidiaritātes princips ir jāpiemēro Eiropas Savienības kontekstā. Taisnība, ka šis subsidiaritātes princips neattiecas uz to lēmumu izpildi, ko pieņēma Eiropas Cilvēktiesību tiesa, kas ir starptautiskā tiesa un kas ir

atbildīga par Eiropas Cilvēktiesību konvencijas izpildi. Taisnība, ka par Eiropas Cilvēktiesību tiesas lēmumu izpildi ir atbildīga Eiropas Padome. Taisnība ir arī tā, ka visām valstīm, uz kurām attiecas Eiropas Cilvēktiesību konvencija, Eiropas Cilvēktiesību tiesas lēmumi ir obligāti saistoši, un Itālijai un jebkurai citai šajā lietā iesaistītajai valstij saskaņā ar Konvencijas 43. pantu ir tiesības pieprasīt procedūru nodot izskatīšanai Virspalātā trīs mēnešu laikā, sākot ar lēmuma izsludināšanas dienu. Saskaņā ar mūsu rīcībā esošo informāciju — informāciju, kas tika publicēta presē, — Itālijas valdība izmanto savas tiesības iesniegt apelācijas sūdzību Virspalātā.

Šie ir jautājumi, kurus es vēlējos precizēt. Vēlreiz atsaucoties uz Eiropas Savienības tiesību aktiem, es vēlos norādīt, ka šajā gadījumā runa ir par dalībvalstu tiesību sistēmu. Tāpēc es nevaru atbildēt Eiropas Padomes vai Eiropas Cilvēktiesību tiesas vietā, lai gan šīs iestādes ir pieņēmušas lēmumu, kas, manuprāt, var radīt problēmas Parlamentam.

Tāds ir mans godīgs viedoklis, taču es uzmanīgi klausīšos arī turpmākās runas.

Mario Mauro, PPE grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, es arī vēlos izteikt atzinību komisāra kungam par skaidru viedokli, kas faktiski regulēšanas pilnvaras šajā jomā atkal nodod dalībvalstīm.

Jāteic, ka es, vairāk nekā lielākā daļa deputātu, esmu pārliecināts par to, ka mūsu iestādēm ir jābūt laicīgām, un es esmu arī tikpat pārliecināts, ka reliģija nav risinājums nevienai politiska rakstura problēmai. Tajā pašā laikā mēs nedrīkstam risināt politiskus jautājumus, uzsākot karu pret reliģijām.

Tieši tāpēc es savu nostāju paskaidrošu, norādot uz kādu paradoksu: kas notiktu, ja mēs īstenotu Eiropas Cilvēktiesību tiesas lēmumu, tas ir, ja tajā pašā laikā mēs ieviestu pamatojumu, kas aizliedz krucifiksus izlikt mācību telpās Itālijā, kā arī visās vietās, kur krusti uz izstādīti sabiedrības interešu pamata? Ko darīt ar Zviedrijas, Somijas, Slovākijas, Maltas, Dānijas, Grieķijas un Apvienotās Karalistes karogu, kurā ir attēloti pat veseli trīs krusti?

Dāmas un kungi, iemesls, kādēļ šajos karogos ir attēloti krusti, ir tieši tas pats, kādēļ krucifiksi tiek izstādīti mācību telpās Itālijā; un šis iemesls drīzāk ir saistīts ar kultūru un tradīcijām, nevis reliģiju. Tāpēc ļausim dalībvalstīm katrā gadījumā atsevišķi spriest par risinājumu piemērotību, ņemot vērā attiecīgo valstu iedzīvotāju jutīgumu, saskaņā ar reliģijas brīvību un iestāžu laicīgo raksturu.

Tas ir viss, ko mēs lūdzam, un mēs to lūdzam tādēļ, ka galu galā runa nav par abstraktu tiesību aktu koncepciju, bet gan par katra iedzīvotāja individuālo patiesību un vēlmi uz neierobežotību.

Juan Fernando López Aguilar, S&D grupas vārdā. – (ES) Priekšsēdētājas kundze, kā advokāts un Eiropas Parlamenta deputāts es esmu pārliecināts, ka daudzi iedzīvotāji, kuri klausās šīs debates, man piekritīs, ka šīm debatēm trūkst fokusa. Tāpēc mēģināsim noskaidrot dažas lietas.

Pirmkārt, runa ir par lēmumu, ko izsludināja Eiropas Cilvēktiesību tiesa, kas nav Eiropas Savienības iestāde, bet drīzāk tiesa — Eiropas Savienības koncentrisko aprindu daļa, taču tā darbojas atsevišķi —, kas ir saistīta ar tiesiskuma principu, reprezentatīvo demokrātiju un cilvēktiesībām.

Otrkārt, runa ir par tiesisku lēmumu, un neviens Parlamenta lēmums nevar atsaukt vai labot nevienu tiesas pieņemtu lēmumu.

Treškārt, Eiropas Cilvēktiesību tiesas lēmums ļoti godbijīgi attiecas pret reliģijas brīvību un reliģijas veidiem jeb reliģiju plurālismu. Reliģijas brīvība ir mūsu kopīgo konstitucionālo tradīciju daļa un dalībvalstu konstitucionālie tiesību akti, un tā ir arī viena no pamattiesībām, ko aizsargā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija.

Tāpēc šis lēmums dod juridisku pamatotu iemeslu reliģijas brīvības aizsardzībai. Tas šo brīvību nebūt nenoliedz. Vēl vairāk — šo lēmumu vienprātīgi pieņēma prestiža tiesa, kas ir cilvēktiesību kultūras veidošanas ietekmējusi gandrīz sešdesmit gadus.

Taču galu galā, un tas ir ļoti svarīgi, mums ir jāņem vērā tas, ka Eiropas Cilvēktiesību tiesas lēmums nenozīmē to, ka dalībvalstīm, uz kurām attiecas Eiropas Cilvēktiesību konvencija, ir jāmaina savi tiesību akti, jo šāds lēmums atzīst tiesības uz atbildi saistībā ar pārkāpumu kādā konkrētā gadījumā.

Tikai tādā nozīmē dalībvalstis var pieņemt atbilstošus lēmumus par grozījumiem tiesību aktos vai politikā, ko var iedvesmot Eiropas Cilvēktiesību tiesas doktrīna, taču nekādā gadījumā neviens Eiropas Cilvēktiesību tiesas lēmums nevar dalībvalstis piespiest to darīt.

Tāpēc dalībvalstīm nav pamata uztraukumam. Nevienai dalībvalstij noteikta Eiropas Cilvēktiesību tiesas lēmuma rezultātā nav obligāti jāgroza savi tiesību akti vai valsts politika. Tāpēc šī lēmuma rezultātā ne Itālijai, ne kādai citai valstij nav jāpieņem kādi vispārējie noteikumi.

Visbeidzot, tika pieminēta subsidiaritāte. Jāteic, ka subsidiaritāte ir Eiropas tiesības, kas šajā gadījumā nav piemērojamas, jo to koncepcija un piemērošana nekādā veidā nav saistīta ar šo gadījumu.

Manuprāt, Eiropas tiesības var pieminēt tādā ziņā, ka ir iespējams atlikt balsojumu gadījumā, ja ir šaubas par tāda balsojuma būtiskumu, kas nekādā mērā nav saistīts ar jautājumiem, kas attiecas uz Eiropas Parlamentu; un, manuprāt, tieši par to ir runa šajā gadījumā.

Tāpēc, manuprāt, neskatoties uz to, ka šīs debates it likumīgas, tām noteikti trūkst fokusa un nav vajadzīgs steidzams paziņojums, un vēl jo mazāk ir vajadzīgs protests vai tā lēmuma atcelšana, ko pieņēma tiesa, kas nav Eiropas Savienības iestāde.

Sophia in 't Veld, ALDE grupas vārdā. – Priekšsēdētājas kundze, šodienas debate maldinošajā nosaukumā ir arī vārds „subsidiaritāte”. Pirmkārt, manā izpratnē vārds „subsidiaritāte” nozīmē pieņemt lēmumus iedzīvotājiem vistuvākajā līmenī jeb iedzīvotāju — atsevišķu pilsoņu — līmenī. Jūsu rezolūcijās ir teikts, ka valstu tiesības ir svarīgākas par atsevišķu iedzīvotāju tiesībām. Šī Parlamenta pienākums ir aizsargāt iedzīvotāju, nevis valstu intereses.

Otrkārt, pieņemot — kā jūs apgalvojat —, ka šis jautājums neietilpst Eiropas Savienības kompetencē, es gribētu zināt, kāpēc šie jautājumi ir iekļauti Kopenhāgenas kritērijos un kāpēc mēs pieprasām, lai kandidātvalstīs pastāvētu robeža starp baznīcu un valsti, ja mēs to nevaram prasīt pat mūsu pašu dalībvalstīm.

Treškārt, godātie kolēģi, ja jūs sakāt, ka šie jautājumi neietilpst Eiropas Parlamenta kompetencē, tad kā var būt, ka mēs varam diskutēt, piemēram, par gurķu formu, bet nevaram diskutēt par iedzīvotāju pamattiesībām.

Runājot par Eiropas Cilvēktiesību konvenciju un Tiesas lēmumu, ir pagājušas divas nedēļas, kopš ir stājies spēkā Lisabonas līgums, kas paredz ES pievienošanos Cilvēktiesību konvencijai. Vai nebūtu jocīgi, ja tajā pašā laikā mēs atteiktos pieņemt Strasbūras tiesas autoritāti? Mēs to iedzīvotājiem nevaram paskaidrot.

Es arī uzskatu, ka — un to jau minēja J. F. López kungs — politiķi nedrīkst iejaukties Tiesas lēmumos. Ir jāļauj tiesnešiem darīt savu darbu. Mums šie lēmumi var patikt vai nepatikt, taču mums nevajadzētu iejaukties viņu darbā. Manis pārstāvētā Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupa aizstāv Eiropas jeb visu iedzīvotāju intereses, atbalstot dažādību Eiropā, kur ikvienam ir tiesības uz savu viedokli, reliģiju un pat brīvību no reliģijas.

Un nobeigumā es vēlos teikt, ka valstīm — tieši valstīm, nevis tiesām — ir jānodrošina vide, kurā visi iedzīvotāji var dzīvot brīvi saskaņā ar savu sirdsapziņu. Valstīm būtu jāaizsargā savi iedzīvotāji, un, manuprāt, tas, ka viņi uzskata par nepieciešamību vērsties tiesā, lai aizstāvētu sevi no valsts, liecina, ka situācija ir ļoti nopietna. Kolēģi, noraidiet Eiropas Tautas partijas grupas (Kristīgo demokrātu) un Eiropas Konservatīvo un reformistu grupas rezolūcijas.

Mirosław Piotrowski, ECR grupas vārdā. – (PL) Priekšsēdētājas kundze, ņemot vērā vēsturisko faktu, ka Eiropas Savienību izveidoja Eiropas Tautas partijas grupa (Kristīgie demokrāti): Konrad Adenauer, Alcide De Gasperi, Robert Schuman un Jean Monnet, kuru rīcības pamatā bija kristīgās vērtības un simboli, es vēlos jums atgādināt, ka Eiropas Savienības pieņemtais karogs, kurā attēlotas aplī ieskaucas 12 zelta zvaigznes uz zila fona un kas ir redzams jums aiz muguras, priekšsēdētājas kundze, simbolizē 12 zvaigznes, kas apspīdēja Jaunavu Mariju — Jāņa Atklāsmes grāmatas 12. nodaļu.

Ir pagājis vairāk nekā pusgadsimts, un būtu jājautā, vai šo dibinātāju filozofija joprojām ir aktuāla. Runājot par Eiropas Cilvēktiesību tiesas skandalozo lēmumu, kas paredz Itālijas skolās neizlikt krustus, noteikti ir jānorāda, ka politiķu iecelta tiesnešu grupa un pat Eiropas Padome nevar pavēlēt noņemt krustus, kam ir universāla un reliģiska nozīme. Šis lēmums apdraud reliģijas brīvību un Eiropas kultūras mantojumu.

Šajā saistībā es vēlos komisāra kungam uzdot šādu jautājumu: vai jums nešķiet, ka, uzbrūkot kristiešu simboliem, pamatā tiek apdraudēta arī Eiropas Savienība? Vai jūs nevarētu Komisijas vārdā sākt debates par kristietības simbolu lomu un nozīmi Eiropas Savienībā?

Manfred Weber (PPE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, esmu pateicīgs par iespēju organizēt šīs debates. J. F. López kungs kā jurists norādīja, ka, viņaprāt, mēs neesam atbildīgi. Es runāju kā politiķis, nevis kā jurists.

Šis Strasbūras tiesnešu lēmums ietekmē vairākus miljonus Eiropas iedzīvotāju, un tāpēc ir labi, ka mēs šo jautājumu šeit pārrunājam.

Eiropā attiecības starp baznīcu un valsti vienmēr ir bijis strīdīgs jautājums, un tas ir izraisījis asiņainus konfliktus. Ir pareizi un labi, ka Eiropas Savienībai ir izdevies valsti nošķirt no reliģijas. Tas ir labi. Taču Eiropā pastāv daudzi un dažādi modeļi. Francija nepārprotami ir nereliģiska valsts, bet Lielbritānijas vadītāja — karaliene — ir arī baznīcas galva. Pastāv dažādi modeļi attiecību attīstībai starp baznīcu un valsti. Tādēļ, manuprāt, labi, ka mēs vēlamies panākt subsidiaritāti šajā jomā un ka katra valsts var izdarīt savu izvēli.

Es vēlos iet pat vienu soli tālāk. Es vēlos runāt nevis par subsidiaritāti, bet par pamatjautājumu, proti, manuprāt, Eiropas solidaritātes, subsidiaritātes un brīvības vērtības nav iedomājamas, ja pamatā nav kristietības, kā arī jūdaisma un kristietības izpratnes par reliģiju. Kāpēc šīs vērtības nav tik svarīgas Ķīnā vai Tuvajos Austrumos? Tāpēc, ka pamatā ir mūsu kultūra un mūsu reliģijas. Un tādēļ nav obligāti kādam jāuzspiež pieņemt kādu ticību. Mēs lepojamies ar pastāvošo reliģijas brīvību.

Reliģijas brīvība pastāv tādā ziņā, ka es varu izvēlēties būt ateists. Tas ir pieļaujams, un tas ir likumīgi, un mēs cīnījāmies, lai to panāktu. Taču ir arī tiesības uz ticību. Es dzīvoju reģionā, kurā ir vairāk nekā viens miljons iedzīvotāju, un vairāk nekā 80 % no viņiem ir katoļi. Ateisti lūdz citus būt tolerantiem, un tā arī katoļi, kas veido vairāk nekā 80 % no kopējā iedzīvotāju skaita, lūdz neticīgos būt iecietīgiem pret viņu ticību. Viņi vēlas, lai viņiem būtu iespēja savu ticību apliecināt publiski, pārstāvēt to un panākt to, lai mazākā sabiedrības daļa pieņemtu kristīgos simbolus šajā vairākuma sabiedrībā. Tas ir arī likumīgi no reliģijas brīvības viedokļa.

Ikvienam, kas sludina būt tolerantiem, ir arī jābūt tolerantam pret tiem, kas praktizē kristīgo ticību.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, pareizi, ka Eiropas Cilvēktiesību tiesa pieņēma lēmumu, kas paredz, ka krustu izlikšana skolu mācību telpās ir pretrunā skolēnu reliģijas brīvībai un vecāku tiesībām audzināt savus bērnus pēc savas pārliecības. Tiesneši viennozīmīgi nolēma, ka krustu izlikšana skolās ir pretrunā Eiropas Cilvēktiesību konvencijai.

Šis lēmums ir vienkāršs, skaidrs un vispārēji saprotams. Tieši tāpēc tas garīdznieku un labēji noskaņoto politiķu vidū radīja tādu niknumu un agresiju. Viņi izliekas nesaprotam un prasa, lai Komisija sniedz paskaidrojumu un lai Parlaments pieņem oficiālu nostāju. Tas ir pretlikumīgi. ES iestādes nav tiesīgas izvērtēt šo vai kādu citu lēmumu. Jāņem vērā, ka ir spēkā trīspusējas pilnvaru sadales princips un ka tiesa ir Eiropas Padomes, nevis Eiropas Savienības iestāde.

Es atbildēšu jautātājiem, kurus māt lielas šaubas: lēmums par krustiem nav pretrunā subsidiaritātes principam. Gluži pretēji — tas palīdz ievērot to Eiropas valstu tiesību aktus, kuras ir aizmirsušas, ka šo valstu konstitūcijā ir nosacījums par baznīcas un valsts nodalīšanu vai vismaz par pasaules uzskatu neitralitāti. Tiesas lēmums palīdz tām valsts iestādēm un tiesām, kuras ir pakļautas baznīcai, izprast iedzīvotāju pamattiesības, kas sociālās dzīves klerikālisma rezultātā tiek pārkāptas. To valstu iedzīvotāji, kurās dominē baznīcas vara, nevar aizstāvēt savas tiesības valsts tiesā. Labi, ka viņi var vērsties Cilvēktiesību tiesā un panākt taisnīgu tiesas spriešanu.

Šis lēmums ir saskaņā ar nosacījumu, kas paredz respektēt dalībvalstu nacionālo identitāti, un tas būtu jāisteno. Tas neparedz noteikt aizliegumu reliģiskos simbolus izstādīt sabiedriskās vietās, bet gan tikai valsts skolās, kas ir ļoti neliela sabiedrisko vietu daļa. Nevienam neprasa krustus noņemt baznīcās un laukumos vai aizliegt tos attēlot karogos, kā viens no deputātiem neapdomīgi norādīja.

Tā nav iejaukšanās baznīcas un valsts attiecībās, bet gan to iedzīvotāju aizsardzība, kuru tiesības šajā gadījumā tiek pārkāptas. Arī manā valstī klerikālisma apmēri pieaug, ierobežojot poļu tiesības. Es nespēju iedomāties to, ka Eiropas Parlaments un Komisija Strasbūras tiesā aizliegtu poļiem izmantot savas tiesības. Komisijas un Parlamenta kritiska nostāja attiecībā uz šo lēmumu būtu neatļauta iejaukšanās, un tā arī radītu mums draudu kļūt par apsmieklu. Mans pienākums ir jūs par to brīdināt.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, Eiropas Cilvēktiesību tiesas lēmums ir sarūgtinājis ne tikai dievlūdžējus, bet ikvienu, kas gadsimtiem ilgi krucifiksu ir uzskatījuši par cerības un solidaritātes simbolu un par simbolu, kas apliecina mierinājumu un brīvību no bailēm un sāpēm.

Mēs ceram, ka Virspalāta mainīs šo lēmumu, jo tas ir pilnīgi neloģisks. Vai būs jāmaina arī Sarkanā Krusta nosaukums? Vai būs jānoņem lielie krucifiksi, kas izvietoti kalnu virsotnēs, pārlūkodami pilsētas un ielejas? Vai, kā jau tika minēts, Anglijas karalienei būs aizliegts īstenot arī Anglikāņu baznīcas galvas funkcijas?

Tomēr šī lieta arī saistās ar kādu ļoti svarīgu aspektu no civilā un politiskā viedokļa: vai cilvēktiesības ir tikai personu — no sociālās vides izslēgtu personu — tiesības, vai tiesības apliecināt zināmu pietāti arī ir cilvēku tiesības? Vai tiešām tradīcijām, vēsturei, intelektam un mākslai nav nekādas nozīmes, ja gadu tūkstoši šīs lietas ir simbolizējušas cilvēku identitāti?

Turklāt pareizi ir arī tas, ka šis jautājums attiecas arī uz saistību starp subsidiaritāti un cilvēktiesībām, un es vēlos uzsvērt, ka, neņemot vērā noteiktus universālus un neapstrīdamus pamatprincipus, cilvēktiesības var interpretēt dažādi, un tās var arī savstarpēji nesaskanēt. Kāpēc saistībā ar tiesību aktiem būtu jāliedz valstij iespēja risināt šos konfliktus un skaidrot un īstenot cilvēktiesības saskaņā ar tās iedzīvotāju ētiskajiem uzskatiem? Tāpēc runa nav tikai par krucifiksiem.

Citos gadījumos Eiropas tiesa saistībā ar tiesībām uz dzīvību ir atzinusi valstu ekskluzīvās tiesības lemt par visstrīdīgākajiem jautājumiem, piemēram, par regulējumu abortu un eitanāzijas jomā. Tagad Lisabonas līgums paredz, ka mums ir jāpievienojas Eiropas Cilvēktiesību konvencijai un rezultātā kā Eiropas Savienības sastāvdaļai arī jāņem vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas lēmumi.

Tāpēc mums ir jādomā par pašreizējo, jauno un atšķirīgo tiesas nostāju. Tas būtu ļoti nopietni, ja pārvalstiska vara, jo īpaši, ja to izmantotu ierobežots skaits cilvēku, nevis kā vairākuma gribas demokrātisku izpausmi, kļūtu represīva un pazemojoša, neiejūtīga pret cilvēku jūtām un uzskatiem un galu galā ierobežotu brīvību. Tāpēc es ceru, ka Eiropas Tautas partijas grupas (Kristīgo demokrātu) iesniegtā rezolūcija tiks pieņemta ar liela deputātu skaita balsu vairākumu.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Neatkarīgi no tā, vai jums tas patīk vai nē, Eiropas, kā arī atsevišķu Eiropas valstu un līdz ar to arī ES vēsture ir cieši saistīta ar kristīgo mantojumu. Tāpēc pat daudzu valstu konstitūcijā ir atsauce uz kristiešu tradīcijām. Pat Līguma par Eiropas Savienību preambulā, starp citu, minēts Eiropas reliģiskais mantojums, kas ir pamatā vispārējām vērtībām.

Patlaban pamattiesības Eiropas Savienībā nodrošina Eiropas Savienības Pamattiesību harta un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija, bet galvenokārt tās izriet no dalībvalstīm kopīgām konstitucionālām tradīcijām, kas veidojušās gadsimtu gaitā. Tāpēc, manuprāt, ES būtu pilnībā jāņem vērā valstu vēsture, kultūra un tradīcijas, un tā noteikti nedrīkst sodīt dalībvalstis, kuras aizstāv savas tiesības uz savu atsevišķu tēlu un identitāti, to skaitā attiecībā uz kristīgo mantojumu un kristiešu simboliem. Nobeigumā es tikai vēlos piebilst, ka ne harta, ne Eiropas konvencija nepiešķir Eiropas Savienībai lielākas pilnvaras.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Priekšsēdētājas kundze, iesākumā es vēlos lūgt atļauju izteikties ne saviem vārdiem. Krucifikss nav uzspiešanas simbols. Tas simbolizē pozitīvas vērtības, kas veido mūsu vēsturi, kultūru un sabiedrību, kuras aizsākumi meklējami vairāk nekā 2000 gadu senā pagātnē. Mēs nevaram apgalvot, ka mēs aizsargājam pamattiesības, ja mēs noliedzam vērtības, kas ir šo pamatvērtību pamatā.

Demokrātija ir saistīta ar brīvību un cieņu, veicinot tiesību izmantošanu, nevis ar uzspiešanu vai ierobežošanu. Jā, protams, subsidiaritātes princips ir jāievēro un jāatzīst visām Eiropas iestādēm, organizācijām un tiesām, jo īpaši attiecībā uz viedokļa paušanas brīvību vai ticības brīvību.

Dalībvalstu tiesības izlikt reliģiskus simbolus sabiedriskās vietās simbolizē tradīcijas un šo valstu iedzīvotāju identitāti, un šīs tiesības nevajadzētu un nedrīkst ierobežot. Brīvība ir mūsdienu sabiedrības svarīgs aspekts, un tas ir vienotas brīvības, drošības un tiesiskuma telpas pamats. Ja to ierobežotu vai cenzētu, Eiropas Savienība būtu apdraudēta pašos tās pamatos.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Priekšsēdētājas kundze, arī es uzskatu, ka tiesa kļūdās, apgalvojot, ka krucifiksu izlikšana mācību telpās ir necieņa pret citu cilvēku reliģisko ticību. Šis drīzāk ir sociāls, nevis juridisks jautājums. Protams, mums ir jāievēro subsidiaritātes princips. Reliģisku simbolu izlikšanu nevar uzskatīt par diskrimināciju reliģiskās pārliecības dēļ vai par spaidiem. Tās ir katras valsts un bieži arī šo valstu konstitūcijas tradīcijas un vēsture, kā tas ir, piemēram, manis pārstāvētajā valstī — Grieķijā.

Grieķijā reliģiskas ikonas ir izliktas mācību telpās nevis tāpēc, lai skolēniem uzspiestu kādu konkrētu reliģiju, bet tāpēc, ka tā ir mūsu tradīciju daļa, un tā ir tieši saistīta ar mūsu sabiedrības vērtībām un iekārtu, kas savukārt ir tieši saistīta ar vajāšanu un reliģisko apspiešanu no Osmaņu impērijas puses četru gadsimtu garumā.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Es vēlos īsi komentēt trīs jautājumus. Šovakar, gada nogalē un tuvojoties Ziemassvētku laikam, otrdienā, pirms pusnakts, gandrīz sešdesmit gadu pēc Eiropas Savienības dibināšanas mēs joprojām diskutējam par vienu no Eiropas integrācijas pilāriem, proti, subsidiaritātes principu.

Es arī vēlos teikt, ka M. *Borghesio* kunga jautājums sasaucas ar Eiropas tiesas Strasbūrā lēmumu, kas paredz, ka krustu izlikšana Itālijas skolās ir Eiropas Cilvēktiesību aizsardzības konvencijas pārkāpums. Šis lēmums ir radījis satraukumu daudzās valstīs. Pagājušajā nedēļā Slovākijas valdība pieņēma rezolūciju, kurā teikts, ka šis lēmums ir pretrunā Eiropas kristietības vēstures un kultūras mantojumam.

Un nobeigumā es vēlos teikt, ka es jutos mazliet neērti tā kopējā rezolūcijas projekta lasījumā, par kuru mēs ceturtdien balsosim. Es esmu vilusies par to, ka mums trūkst drosmes rezolūcijā, kurā ir runa par subsidiaritāti, iekļaut tos Lisabonas līguma punktus, kas ir tieši saistīti ar pieņemto programmu.

Magdi Cristiano Allam (PPE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, ņemot vērā to, ka patlaban šeit gandrīz neviens nevēlas runāt par krucifiksiem un ka, runājot par krucifiksiem, ir jāpiemin subsidiaritātes princips, vienīgais loģiskais secinājums ir tāds, ka mēs dzīvojam Eiropā, kurai ir kauns par savas jūdaisma un kristietības izcelsmes un kristietības vēsturisko patiesību, kas, Gētes vārdiem sakot, ir Eiropas kopējā valoda.

Eiropas Parlamentā ir 23 oficiālās valodas, kas apliecina to, ka galvenais, Eiropu vienojošais aspekts ir kristietība. Es vēlos J. *Barrot* kungam uzdot šādu jautājumu: kāpēc pēc referendumā Šveicē, kurā tika pausts noliegums attiecībā uz minaretiem, Eiropas Komisija, Eiropas Savienība, Apvienoto Nāciju Organizācija, Arābu valstu līga un Islāma konferences organizācija nosodīja šī referendumā rezultātus — lai gan Šveice nav Eiropas Savienības dalībvalsts —, taču tagad jūs pauzat neitrālu nostāju jautājumā, kas attiecas uz mūsu izcelsmi, identitāti un būtību?

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Man kā protestantu garīdzniekam, kura tradīciju galvenais simbols ir astoņu staru zvaigzne, nevis krusts, ir nelieli komentāri saistībā ar šīm debatēm. Patiesībā es pārstāvu vēlēšanu apgabalu, kurā 99 % vēlētāju ir katoļi. Četri mani bērni mācās katoļu skolā. Krusts mums netraucē. Un šajā ziņā es vēlos no tehniskā viedokļa norādīt uz atšķirību starp krucifiksu un krustu. Mani personīgi tas neuztrauc, taču mums ir jāsaprot tas, ka dažiem krusts vai krucifikss traucē, jo krusts vai krucifikss šiem cilvēkiem atgādina inkvizīciju.

Manuprāt, tas jo īpaši aktuāli ir tajās valstīs, kur saskaņā ar katoļu tradīciju krusti tiek izstādīti skolās, īpaši kristīgajās skolās. Taču Parlamentā drīzāk būtu jāpārrunā citi jautājumi, piemēram, nabadzība, ekonomikas krīze vai Eiropas Austrumu reģiona valstu progress. Šīs debates ir bezjēdzīgas. Mums ir jānoskaidro, kurš tieši sāka protestu tajā konkrētajā skolā Itālijā un kāpēc. Mums vajadzēja izvērtēt to atsevišķo gadījumu, nevis šo jautājumu, kas vairs nav aktuāls, pārrunāt Parlamentā.

Protams, es vēlos vēlreiz uzsvērt, ka man nav iebildumu pret krustiņiem, jo arī es krustus redzu katru dienu, un man tas netraucē. Mums ir jānodrošina kārtīgi dzīves apstākļi Itālijā vai Rumānijā, lai tas nekļūtu par iemeslu debatēm.

Diane Dodds (NI). – Priekšsēdētājas kundze, pēdējos gados mēs esam pieredzējuši kampaņu, kas joprojām ir spēkā un kuras mērķis ir ierobežot reliģijas brīvību. Kristīgās medmāsas tiek sodītas par piedāvājumu skaitīt lūgšanu kopā ar pacientiem, un šodien tika paziņots, ka kristīgi noskaņotā sekretāre *Lillian Ladele*, kurai lika stāties civilās partnerattiecībās, draudot ar atļaušanu no darba, zaudēja lietu par diskrimināciju reliģiskās pārliecības dēļ, kas tika izskatīta Apvienotās Karalistes Apelācijas tiesā.

Tiesību akti, kuri negarantē vienlīdzību, nespēja pasargāt kristiešus, patiesībā, gluži pretēji. Pirms divām nedēļām Pārstāvju palāta noraidīja grozījumus likumprojektā par vienlīdzību, kuru mērķis bija aizsargāt baznīcu reliģijas brīvību, un ES Komisija arī pārmeta iejaukšanos. Komisijas argumentētajā atzinumā teikts, ka Apvienotajai Karalistei ir jāsamazina reliģijas brīvības drošība nodarbinātības tiesību aktu jomā. Es teiktu — kauns Komisijai! Ir jāpieņem tas, ka cilvēki pārstāv kādu ticību un ka viņiem ir tiesības šo ticību apliecināt. Tiesību aktiem ir jāaizsargā kristieši, nevis viņi jāsoda.

Jacques Barrot, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (FR) Priekšsēdētājas kundze, valstī, kura man ir vistuvākā, šajā jomā ir notikušas dažas nopietnas konfrontācijas, un es vēlos ļoti vienkārši un personiski paust cerību, ka Eiropas Parlamenta politika arī turpmāk būs savstarpēji toleranta un godbijīga.

Ir tādas ģimenes, kuras vēlas ievērot kristiešu tradīcijas, un ir arī ģimenes, kuras, iespējams, šīs tradīcijas apšaubā. Mūsu identitātes un Eiropas pamatā ir tieši šī reliģiju un kultūru daudzveidība. Manuprāt, mums šādi jautājumi ir jārisina ļoti piesardzīgi. Es atļaujos to teikt tāpēc, ka arī es savā valstī esmu cietis no galējībām abās frontēs.

Es esmu jurists, un, godīgi sakot, es nesaprotu, uz kāda pamata šīs debates notiek Parlamentā, šis jautājums vispirms būtu jāskata Eiropas Padomes Parlamentārajai asamblejai un attiecīgās valsts valdībai. Manuprāt,

šīs debates būtu jārisina tieši šajās iestādēs. Turklāt mums — un Komisijas vārdā arī man — ir jāapliecinās, ka Komisija viennozīmīgi ļoti cenšas nodrošināt reliģijas brīvības principa ievērošanu un ka acīmredzami būtu jāapkarro jebkāda veida diskriminācija pret cilvēkiem, kuri pārstāv attiecīgo reliģiju.

Tādēļ Komisijai ir jārikojas saskaņā ar nolīgumos noteikto tiesisko regulējumu, un, veicot savu līgumu ievērošanas sargātāja lomu, tā nedrīkst iejaukties jautājumos, kas attiecas uz dalībvalstīm, ja šie jautājumi nav saistīti ar Eiropas Savienības tiesību aktiem. Man tas vienkārši ir jāpasaka. Komisija var tikai atzīmēt atšķirīgos viedokļus, kas izskanēja šajā Parlamentā, taču tā nevar paust savu viedokli par jautājumu, kas neattiecas uz Eiropas tiesību aktiem. Es vēlreiz atgādinu, ka šie jautājumi jārisina saskaņā ar dalībvalstu tiesību sistēmu. Lūk, ko es šajā saistībā varu teikt kā jurists!

Taču es uzskatu, ka šīs debates ir noderīgas un, protams, interesantas, taču es aicinu visus, kuri piedalījās šajās debatēs, būt saprātīgiem un ļaut savukārt Eiropas Padomei un Eiropas Padomes Parlamentārajai asamblejai noderīgi pārrunāt Eiropas Cilvēktiesību deklarācijas iespējamās interpretācijas. Taču, godīgi sakot, veicot savu līgumu ievērošanas sargātāja lomu, mēs nedrīkstam iejaukties debatēs, kuras pamatā attiecas uz Eiropas Padomi un Eiropas Cilvēktiesību tiesu.

Atvainojiet, ka es jums šovakar nevaru sniegt labāku atbildi, taču pilnīgi godīgi un saskaņā ar likumu tieši tā man ir jāatbild. Es patiešām uzskatu, ka mēs runājam par problēmām, kas patlaban Eiropas Savienībā tiek risinātas katras dalībvalsts tiesību sistēmas ietvaros.

Priekšsēdētāja. – Es esmu saņēmusi sešus rezolūcijas priekšlikumus⁽³⁾, kas iesniegti saskaņā ar Reglamenta 115. panta 5. punktu.

Debates tiek slēgtas.

Balsojums notiks ceturtdien, 2009. gada 17. decembrī.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Herbert Dorfmann (PPE), rakstiski. – (DE) Eiropas Cilvēktiesību tiesas lēmums apliecina agresīvu laicīgumu un pilnvaro tos, kuri vēlas, lai publiskajā telpā nebūtu pārstāvētas reliģijas. Tādā veidā netiek ņemts vērā fakts, ka mūsu kontinents nevar pastāvēt bez kristietības. Kristietība definē Eiropu, tās iedzīvotājus, kultūru, mākslu un domāšanas veidu tādā mērā, ka gadījumā, ja kristietība tiktu pilnībā izskausta, šis kontinents zaudētu savu identitāti. Protams, reliģijas brīvība netiek apšaubīta. Viens no demokrātijas lielākajiem ieguvumiem ir baznīcas un valsts nošķiršana, un es vēlos, lai mēs nodrošinātu to, ka katra no tām veic savus pienākumus, apliecinot savstarpēju cieņu. Taču šajā gadījumā tieši par to arī ir runa. Kristīgā baznīca nedrīkst prasīt, lai visi to atbalstītu, taču tā drīkst prasīt, lai visi to cienītu.

Martin Kastler (PPE), rakstiski. – (DE) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, ko patiesībā nozīmē reliģijas brīvība? Atbilde ir pavisam vienkārša — tā ir brīvība ievērot reliģiskos rituālus. Reliģijas brīvība nav brīvība no reliģijas, bet gan brīvība pievērsties reliģijai. Reliģijas brīvības mērķis nav izveidot sabiedrību, kurā nebūtu reliģiju; tā drīzāk dod cilvēkiem tiesības sabiedrībā atklāti pārstāvēt savu reliģiju. Krucifiksu izlikšana mācību telpās nevienam neliek ticēt vai neticēt, un tāpēc tas nav pretrunā reliģijas brīvībai. Es arī neesmu dzirdējis, ka būtu tādas tiesības, kas ļautu kādam neatrasties reliģisku simbolu tuvumā. Ja tā būtu, tad mums faktiski uzreiz būtu jāaizliedz attēlot krustus uz kapakmeņiem un visos baznīcu torņos. Tāpēc Eiropas Cilvēktiesību tiesas lēmums par krucifiksiem ir pretrunā subsidiaritātes principam un tiesībām uz reliģijas brīvību. Eiropas Parlaments nevar un nedrīkst atbalstīt šo lēmumu. Eiropas Cilvēktiesību tiesai ir jāadministrē tieslietas, nevis jāklūst par marioneti, aizstāvot ideoloģiskas un pret kristietību vērstas intereses. Pretējā gadījumā mums būs nopietni jāizvērtē, vai maz ir pamats šīs tiesas turpmākai darbībai.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE), rakstiski. – (PL) Manuprāt, šis tiesas lēmums nekādā veidā nav saistīts ar reliģijas brīvības aizsardzību. Būtībā krustu izlikšana mācību telpās neizdara spiedienu uz cilvēku pasaules uzskatu, un šāda rīcība nav pretrunā vecāku tiesībām audzināt savus bērnus saskaņā ar savu pārliecību, tāpat kā tādu apģērbu valkāšana, kas ir raksturīgas kādai noteiktai ticībai, nav uzskatāma par tiesību pārkāpumu. Kopējas un vienotas Eiropas pamatā ir savstarpēja izpratne un tolerance pret citiem, kā arī valstu savstarpējo kultūras atšķirību un Eiropas Savienības tautu izcelsmes un tradīciju respektēšana. Nav nekāds noslēpums, ka mūsu eiropiešu identitāte ir veidojusies tiešā kristīgo tradīciju ietekmē. Tāpēc lielākā daļa Eiropas iedzīvotāju krustu uzskata par reliģijas simbolu, un tajā pašā laikā arī par savu vērtību simbolu. Es nesaku, ka mūsu savstarpējā ikdienas dialogā mums būtu jāaizmirst par mūsu vērtībām, un es arī nesaku,

(3) Sk. protokolu

ka reliģijas brīvības vārdā mums būtu jānoliedz simboli, kas mums ir svarīgi un svēti, neatkarīgi no tā, vai tas ir krusts, Dāvida zvaigzne vai pusmēness. Nevienam arī nav tiesību kādam uzspiest pievērsties kādai noteiktai reliģijai vai vērtību sistēmai, un līdz ar to nevienam arī nav tiesību brīvības vārdā kādam aizliegt izlikt simbolus, kuri ir svarīgi visai cilvēcei. Faktiski ar šo lēmumu Cilvēktiesību tiesa nerīkojas pretrunā reliģijas brīvībai, bet diskriminē visus tos, kuru dzīvē reliģiskiem simboliem ir ļoti liela nozīme.

21. Nākamās sēdes darba kārtība (sk. protokolu)

22. Sēdes slēgšana

(Sēdi slēdza plkst. 23.45)